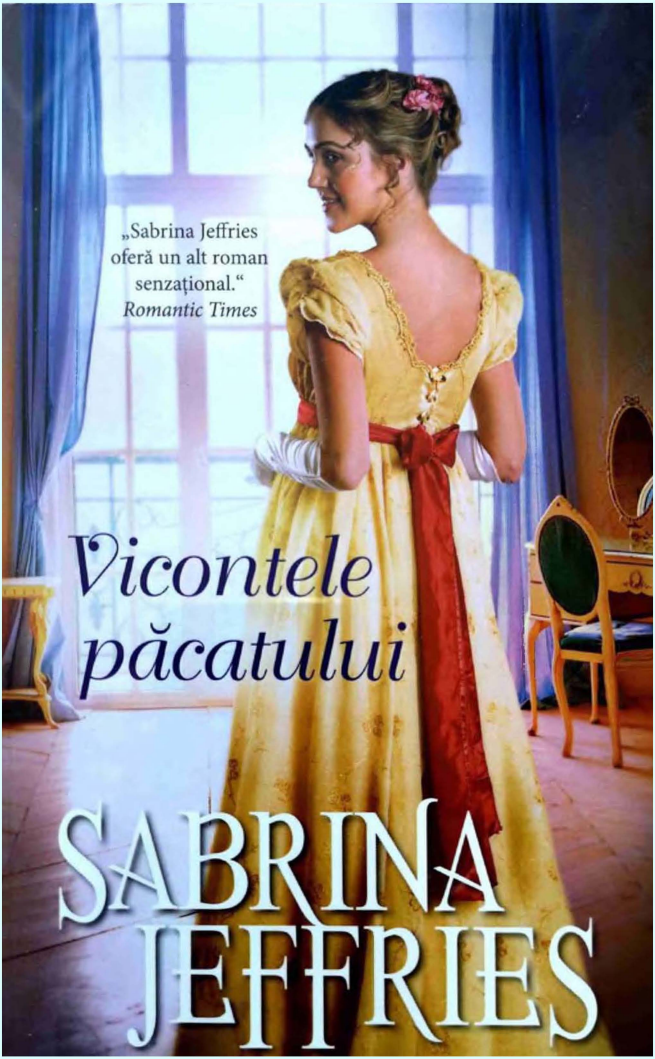
„Sabrina Jeffries oferă un alt roman senzațional."
Romantic Times
Vicontele păcatului
SABRINA JEFFRIES

COLECȚIA
Tubiri de poveste

SERIA „ȘCOALA PENTRU MOȘTENITOARE"

Madeline Prescott acceptă postul de profesoară la Școala doamnei Harris pentru tinerele domnișoare pentru a se întreține și pentru a-și ajuta tatăl să-și recapete renumele de medic, pătat din pricina unui scandal. Însă ajunge ea însăși în pericolul de a-și distruge reputația când îl cunoaște pe Anthony Dalton, viconte de Norcourt, cunoscut drept un cuceritor fără scrupule. În schimbul promisiunii de a-i fi înscrisă nepoata la școala doamnei Harris, acesta acceptă să le predea tinerelor „lecții de libertinaj", pentru a le învăța cum să se ferească de așa-zișii gentlemeni care caută doar să le seducă.

Profesoară de științe naturale și de matematică, Madeline a crezut întotdeauna că atracția fizică este ușor de controlat – asta până când își dă seama că îi este imposibil să-și poată stăpâni pasiunea trezită de atrăgătorul Anthony.

Nimic nu poate fi mai ilogic decât să riște totul pentru o aventură cu un crai – chiar și cu unul care încearcă să revină pe calea cea bună. Și totuși, nimic nu poate fi mai tentant...

„Chimia sexuală fierbinte și intriga fascinantă
se combină irezistibil în acest roman
din seria de mare succes a Sabrinei Jeffries."

Booklist

Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4150-2
9 786063 341502
Alma

SABRINA JEFFRIES

Vicontele păcatului

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA
2019

Pentru soțul și părinții mei, care m-au învățat
ce este adevărata moralitate.

Prolog

Chertsey, Surrey, octombrie 1803

– Tatăl dumneavoastră este pregătit să vă primească, stăpâne Dalton.

Cu o încuviințare din cap, slujnica de la Norcourt Hall se dădu într-o parte ca să-l lase pe Anthony să intre în biroul vicontelui.

Era o slujnică frumoasă, cu sâni mari, care îl fascinau Anthony, băiatul de 11 ani. Când ea îi zâmbi, gândurile obraznice pe care sânii aceia îi treziră în mintea lui îl făcură să se înroșească până în vârful urechilor.

Mormăind o mulțumire, el se grăbi să intre. Mătușa Eunice avea dreptate. Era cel mai păcătos băiat din Anglia. Indiferent cât de des își spunea că nu avea să se mai uite la sânii slujnicelor ori să-și mai dorească să îi atingă, tot o făcea. În ultima vreme, nevoia de a vedea femei goale era ca o boală ascunsă. Tatăl lui nu trebuia să bănuiască niciodată asta. Niciodată.

Când tatăl lui își scoase ochelarii și îl fixă cu o privire severă, Anthony se înroși din nou, temându-se ca bărbatul să nu-i fi citit deja mintea păcătoasă.

– Înțeleg că ai ceva de discutat cu mine, îi spuse tatăl lui.

Anthony înghiți în sec. Poate că ochii albaștri și sprâncenele negre și stufoase ale tatălui le oglindeau pe ale băiatului, dar când ochii aceia se întunecau, iar sprâncenele acelea îi ascuțeau trăsăturile împietrite, efectul era înfricoșător.

Împingându-și pieptul în față, Anthony încercă să nu pară intimidat.

– Tată, vreau să mă duc la Eton.

Privirea severă a tatălui se îndulci pentru o fracțiune de secundă, în timp ce își strânse ochelarii.

– Și o să te duci, băiete, o să te duci. La vârsta de 12 ani, la fel ca fratele tău.

Încă un an. Nu mai putea suporta să trăiască încă un an alături de unchiul Randolph și de mătușa Eunice Bickham, în Telford. Ar fi preferat orice pedeapsă de la Eton.

– Vreau să mă duc când se întoarce Wallace după primul an. La tăcerea tatălui lui, Anthony continuă în grabă: El spune că jumătate dintre colegii lui au început la 8 ani.

– Probabil știau latina suficient de bine încât să fie primiți la o vârstă așa de fragedă.

– Și eu știu.

În orice caz, se ruga să știe. Ura latina. Nu era precum matematica, pe care o visa. Latina nu avea nici un sens.

Tatăl lui își arcui o sprânceană.

– Unchiul tău spune că nici măcar nu poți să citești din Cicero.

– Pentru că volumul de Cicero este mai greu decât capul lui Wallace, spuse el în șoaptă.

Când privirea tatălui lui deveni rece ca gheața, Anthony vru să intre în pământ. De ce nu putea niciodată să își țină gura?

– Îmi pare rău, tată, n-am vrut să spun că Wallace...

– Este un prost? Chiar asta ai vrut să spui. Dar presupun că era de așteptat ca fratele cel mic să fie insolent cu fratele mai mare. Tatăl lovi ușor cu ochelarii în biroul strălucitor de mahon. Din păcate, este necesară cunoașterea aprofundată a latinei, iar unchiul tău spune că n-ai ajuns la acest nivel de când ai venit acasă de Paște.

Cum putea să facă asta? Era greu să învețe latina în timp ce memora învățăturile din *Ghidul și îndrumătorul tinerilor spre virtute și religie* pentru mătușa Eunice.

– Dacă m-ai testa, ai vedea că știu latina destul de bine.

– Nu e nevoie să te testez. Cuvântul unchiului tău este de ajuns.

Broboane de sudoare se iviră pe fruntea lui Anthony. Nu avea să scape niciodată de familia Bickham, niciodată! După moartea mamei, tatăl lui îl trimisese să trăiască alături de aceștia ca măsură *temporară*, dar Anthony era acolo de trei ani deja.

Învățase să nu mai plângă după mama lui când din cauza asta mătușa Eunice îl plesnise peste față a treia oară, dar se părea că nu reușea să-și alunge gândurile nepotrivite și să-și țină gura.

– Dacă nu pot să mă duc la Eton, pot să vin acasă? Sub supravegherea ta, știu că în scurt timp o să citesc până și cea mai grea carte în latină.

Privirea tăioasă a tatălui ațintită spre el îl făcu să se simtă incomod, dar se ținu tare pe poziție. Vicontele disprețuia orice semn de slăbiciune.

– Există vreun motiv pentru care nu mai vrei să locuiești cu unchiul tău?

Oare mătușa Eunice îi povestise tatălui său despre pedepsele îngrozitoare pe care i le administrase din cauza purtării urâte? Ar fi murit dacă ar fi făcut-o. Dar ea îi promisese că nu avea să o facă dacă el jura să fie mai cuminte. Așa că jurase, implorase și făcuse tot ce îi ceruse, știind că nu putea să scape niciodată din casa familiei Bickham dacă tatăl lui afla totul despre firea lui păcătoasă.

La început, Anthony fusese alungat la mătușa Eunice pentru că, după cum spusese tatăl lui, „un băiat răsfățat de mamă are nevoie de un mediu strict". De ce să se fi răzgândit vicontele doar pentru că Anthony era prea neascultător ca să profite de acest mediu?

Reuși să ridice din umeri.

– Casa unchiului Randolph nu este ca aici, asta-i tot. Îmi doresc să fiu acasă, cu tine.

Tatăl lui schiță un zâmbet.

– Uneori, îmi amintești atât de mult de... Zâmbetul dispăru. Îmi pare rău, băiete. Pentru moment, nu cred că este înțelept să locuiești la Norcourt Hall. Îți este mai bine cu mătușa și cu unchiul tău.

Disperarea puse stăpânire pe el. Deci mai avea un an în care trebuia să stea în genunchi pe podeaua de marmură în multe după-amiezi lungi, în vreme ce mătușa Eunice îi citea din *Predicile lui Wesley*. Încă un an de băi reci, în timp ce ea încerca să-i înghețe nevoile păcătoase și să-l facă să le uite. Încă un an captiv preț de ore întregi în întuneric...

Nu!

– Tată, *promit* că o să fiu cuminte! Nici nu o să știi că sunt aici. O să învăț din greu și o să fac ce mi se spune. Nu o să scot nici măcar un cuvânt dacă nu mi se dă voie.

Tatăl lui râse sec.

– Mă tem că ești incapabil de aceste lucru, Anthony. În plus, asta nu are legătură cu faptul că nu ești cuminte. Eu o să plec la moșia unui prieten din nord ca să-i studiez noul sistem de irigații, pe care sper să-l folosesc aici. Nu pot să te iau cu mine și nu am timp să angajez un preceptor. Și nici nu o să te las în grija unor slujnice indiferente. Nu, trebuie să stai la Telford până când o să intri la Eton, la vârsta de 12 ani, și cu asta, basta!

Tatăl lui își așeză ochelarii pe vârful nasului și se întoarse la cititul ziarului, semn că discuția se încheiase.

În clipa aceea, Anthony își urî tatăl îngrozitor de tare, ceea ce dovedea o dată în plus caracterul său urât.

Promisese că avea să fie mai bun, dar nu contase. Contelui nu-i păsa de eforturile fiului său. Nu-l interesa ce făcea Anthony atât timp cât stătea departe de Norcourt Hall. Iar gândul de a se întoarce în Telford, la mătușa lui...

Junghiul ascuțit din piept îi aduse lacrimi în ochi. Le înăbuși fără milă. Nu trebuia să plângă! Nu mai era un băiețel. Era aproape un adult sau avea să fie cât de curând. Trebuia să fie în stare să ajungă la Eton dacă voia asta. Trebuia să fie în stare să facă exact ce își dorea fără să-l împiedice cineva.

Și chiar *încercase* să le facă pe plac mătușii și tatălui lui. La ce bun? De fiecare dată scotea pe gură cuvintele nepotrivite, iar băiatul rău din pantalonii lui se trezea la viață ori de câte ori vedea o fată frumoasă, așa că era pedepsit în continuare.

În regulă. Dacă oricum trebuia să sufere, putea la fel de bine să le dea un motiv pentru care să-l pedepsească.

Așa că, atunci când plecă din biroul tatălui lui și o găsi pe slujnica atrăgătoare afară, nu își ascunse privirea plină de admirație pe care o aruncă spre pieptul ei generos.

Ea râse.

– Stăpâne Dalton, ești incorigibil!

„Incorigibil."

Îi plăcea cum suna. Pentru că era... sau urma să fie de acum încolo. Avea să le arate el!

– Da, replică și își împinse bărbia în față. Să nu uiți asta!

Apoi se îndepărtă țanțoș, îngropându-și conștiința atât de adânc încât să nu îl mai deranjeze niciodată.

Capitolul 1

Dragă Charlotte,

Mă bucur că, în sfârșit, le dai mai multe sarcini profesoarelor tale în loc să te ocupi tu de tot. În special domnișoara Prescott pare să fie de mare folos, dată fiind înclinația ei către lucrul cu cifrele. Știu cât de mult îți displace aritmetica... În felul acesta, poți să rămâi stăpână pe situație fără să te supui chinului de a face calcule.

Prietenul și vărul tău,

Michael

Pentru a cincea oară în ziua aceea, domnișoara Madeline Prescott se uită lung la plicul cu sigiliu. O mână hotărâtă scrisese pe el „refuzat".

Nu-i venea să creadă. Chiar dacă se mai întâmplase să nu primească nici un răspuns la scrisorile ei anterioare, continuase să spere că Sir Humphry Davy avea să citească într-o bună zi una dintre misive. Dacă erau refuzate, ea nu avea nici cea mai mică șansă de a-și susține cauza în fața celebrului chimist.

Lacrimi îi înțepară ochii. Și acum ce era de făcut? Nu știa încotro să se îndrepte, iar *papa* se simțea tot mai rău cu fiecare zi ce trecea. Dacă nu găsea o soluție cât de curând...

– Ah, aici erai! spuse doamna Charlotte Harris, proprietara și directoarea Școlii pentru tinerele domnișoare, în timp ce intra în biroul școlii. Mă gândeam eu că te găsesc aici.

Îndesând scrisoarea în buzunarul de la șorț, Madeline se chinui să zâmbească.

– Completez registrele contabile.

Doamna Harris se așeză de partea cealaltă a biroului, cu buclele ei roșii legănându-se ușor.

– Nu te invidiez. Sunt atât de recunoscătoare că ai preluat aceste sarcini!

Angajatoarea ei nu ar fi fost nici pe departe atât de recunoscătoare dacă ar fi aflat de scandalul legat de numele Prescott în Shropshire. Doamna Harris se aştepta ca profesoarele ei să fie fără cusur.

Un lacheu apăru în pragul uşii biroului şi îi spuse doamnei Harris:

– Doamnă, vă caută un anume Lord Norcourt.

Lui Madeline i se uscă gâtul. Nepotul lui Sir Randolph Bickham era *acolo?* Se putea ca vicontele de Norcourt să o caute din cauza urzelilor meschine ale unchiului său împotriva lui *papa?* Sir Randolph îi urmărise până acolo, în Richmond?

Nu avea nici un sens. Nu doar că vicontele nu o cunoscuse niciodată, dar se spunea că el şi Sir Randolph erau înstrăinaţi. Oare Lord Norcourt îşi dăduse seama că familia ei avea vreo legătură cu a lui?

Chiar dacă aflase, nu putea să ştie că ea era profesoară acolo. Nu spusese nimănui acasă, în Telford. Şi, cu siguranţă, îi ascunsese doamnei Harris viaţa ei anterioară.

Doamna Harris păru nedumerită.

– Dar nu-l cunosc pe Lord Norcourt.

– Cred că a venit pentru o eventuală elevă, zise lacheul.

Madeline se relaxă uşurată. Deci era o pură întâmplare. Slavă Cerului!

– Nu mai sunt locuri disponibile pentru acest început de an, replică doamna Harris.

– I-am spus, doamnă. Dar tot doreşte să discute cu dumneavoastră.

Doamna Harris se întoarse spre Madeline.

– Ştii ceva despre Lord Norcourt?

– Foarte puţin, spuse ea evaziv. Tocmai a moştenit titlul de la fratele lui mai mare – l-a primit luna trecută. Înainte, era cunoscut drept onorabilul Anthony Dalton.

Doamna Harris clipi.

– Desfrânatul care avea slăbiciuni pentru văduve?

– Aşa se spune.

– Mă întreb de ce se află aici. Nu are copii pe care să-i înscrie la şcoală. Aruncând o privire spre lacheul care aştepta, doamna Harris se ridică şi îşi atinse tâmpla cu o mână delicată. Bârfele spun că a sedus jumătate dintre văduvele din Londra.

– Este imposibil. Madeline făcu un calcul rapid în minte. Dată fiind populaţia mai mare de un milion, chiar dacă douăzeci la sută sunt văduve, ar fi trebuit să se culce cu câte o femeie la fiecare patru ore în ultimii zece ani ca să reuşească o asemenea ispravă. Abia

dacă ar mai fi avut vreme pentru cluburi de jocuri de noroc și petreceri sălbatice.

Privirea de sub sprâncenele arcuite aruncată de doamna Harris dădu de înțeles că directoarea nu aprecie în mod deosebit perspectiva pragmatică a lui Madeline.

– Am auzit despre petrecerile acelea, rosti doamna Harris sec. Vărul Michael chiar mi-a descris una dintre ele.

Vărul Michael era fondatorul școlii, un domn retras, care îi scria doamnei Harris și îi dădea informații secrete, care – credea el – le ajutau pe moștenitoarele care urmau cursurile școlii. Madeline se întreba în sinea ei dacă vărul Michael stătea atât de departe de evenimentele sociale pe cât lăsa de înțeles. Dar nu avea cum să afle din moment ce identitatea bărbatului nu fusese dezvăluită nimănui niciodată, nici măcar doamnei Harris.

– Nu crezi că Lord Norcourt a venit aici pentru că sunt văduvă, nu-i așa? întrebă directoarea, în vreme ce se duse la fereastra care dădea spre grădinile întinse ale școlii.

– Cred că este foarte puțin probabil.

– Totuși, nu vreau să am de-a face cu omul ăsta. Doamna Harris se întoarse spre Madeline: Poate că *tu* ar trebui să vorbești cu el. A venit vremea să înveți cum să te descurci cu astfel de lucruri. E posibil să fii mult mai diplomată decât mine, dată fiind reputația lui.

– Dar...

– De ce să te limitezi la a preda și a te ocupa de registrele școlii? Ai arătat deja că te poți descurca și cu sarcini mai importante. Așa că fugi și explică-i lui Lord Norcourt că nu mai avem locuri!

Madeline șovăi. Dacă bărbatul îi recunoștea numele de familie ca fiind al lui *papa*?

Nu, era o idee stupidă. Prescott era un nume destul de comun. Și era puțin probabil ca el să-i cunoască pe medicii din orașul unchiului său.

Ridicându-se de pe scaun, Madeline încuviință din cap.

– Mă ocup de îndată de asta.

Cu cât intra mai mult în grațiile doamnei Harris, cu atât mai stabilă devenea poziția ei în școală, fiind puțin probabil să-și piardă postul dacă scandalul din jurul lui *papa* ajungea vreodată acolo.

În timp ce îl urma pe lacheu pe hol, o preocupă alt lucru. Chiar dacă auzise multe despre reputația lui de crai, se părea că vicontele avea relații cu oamenii de știință și cu persoane docte. Se spunea chiar că îl cunoștea pe Sir Humphry Davy însuși! Trebuia

să folosească acea ocazie în avantajul ei, ca să îl salveze pe *papa* și să-și recapete viața de dinainte.

Dar cum să o facă dacă trebuia să îl pe refuze pe Excelența Sa?

În timp ce Madeline și lacheul se apropiau de hol, ea îl opri în penumbra scărilor, dorindu-și ca mai întâi să-l studieze pe bărbatul care se plimba pe podeaua de marmură cu pași mari și iuți și cu mâinile prinse la spate.

Lord Norcourt era mult mai înalt și mai chipeș decât unchiul lui demn de dispreț. Îmbrăcat cu haină, vestă și pantaloni dintr-un material fin negru, cu părul la fel de negru, care se răsucea elegant până la gulerul alb, bărbatul era o creatură la fel de splendidă ca un cerb sălbatic pe care ea l-ar fi descris în lucrarea de științe ale naturii.

Îi studie trăsăturile în oglinda din spatele lui – fruntea nobilă, nasul acvilin care se desena deasupra unei guri pline, senzuale, maxilarul pătrat. Dar nimic nu se compara cu silueta bine legată, care trăda multe ore petrecute făcând scrimă, box sau orice alt sport practicat de domni.

Într-adevăr, era un exemplar splendid.

Apoi el se opri în fața oglinzii, cu capul înclinat, asemenea unui cerb care adulmeca primejdia, iar ea avu doar o secundă la dispoziție pentru a se pregăti înainte ca el să se întoarcă și să o fixeze cu niște ochi albaștri uluitori, ce aveau exact nuanța cristalelor de azurit pe care le ținea într-un bol pe biroul ei. Dar erau de două ori mai tăioși, și mai ales tulburători. Totuși, nu se potriveau cu bărbatul scandalos pe care îl descriau bârfele.

– Doamna Harris, presupun? spuse el, plecăciunea lui scurtă fiind la fel de arogantă ca una pe care ar fi făcut-o unchiul lui.

Cu inima bătându-i în piept, ea înaintă.

– Nu, milord. Eu sunt domnișoara Prescott.

În timp ce făcea o reverență, își ținu răsuflarea, așteptând să vadă dacă el îi recunoștea numele de familiei.

El pur și simplu îi aruncă aceeași privire disprețuitoare pe care ar fi avut-o la vederea unui subordonat.

– Vreau să vorbesc cu directoarea.

– Este ocupată, așa că m-a trimis pe mine. Când Lord Norcourt se încruntă iritat, ea îi spuse lacheului să plece pe un ton – speră ea – autoritar. Apoi râse cu răceală. Eu mă ocup de finanțele școlii. De asemenea, predau matematică. Și științele naturii, când mai rămâne timp.

Trăsăturile șlefuite ale vicontelui se îmblânziră.

– O naturalistă? Excelent! Ar trebuie să existe mai multe în şcolile pentru tinerele domnişoare.

Complimentul nonşalant o uimi pe Madeline. În afară de doamna Harris, nimeni nu privea interesul ei pentru matematică şi pentru ştiinţele naturii ca pe un avantaj. Cu siguranţă, nici un alt bărbat, în afara lui *papa*, nu o făcuse. Cât de neobişnuit!

Dar când el îşi continuă complimentul cu o examinare scrutătoare, care se încheie cu un zâmbet ce îţi tăia răsuflarea, dezvăluind nişte dinţi de un alb strălucitor şi un farmec linguşitor, ea îl privi cu mai mult cinism. Era foarte priceput la fermecat femei, nu-i aşa? Nu era de mirare că acestea ajungeau în patul lui cu atâta nerăbdare.

– Bănuiesc că vă întrebaţi de ce mă aflu aici, continuă el. Zâmbetul lui dispăru brusc. Vedeţi dumneavoastră, fratele meu mai mare şi soţia lui au murit luna trecută, într-un incendiu izbucnit într-un han.

– Îmi pare foarte rău pentru pierdere, murmură ea.

Încuviinţarea schiţată printr-un semn al capului undui o şuviţă de păr mătăsos şi negru, care îi căzu pe frunte. El o îndepărtă cu o iuţeală ce trăda faptul că era un gest repetat adesea.

– În urma lor a rămas o fetiţă de 12 ani, onorabila domnişoară Teresa Ann Dalton. De aceea am venit aici. Ca s-o înscriu pe nepoata mea la şcoala dumneavoastră.

– Cu siguranţă, lacheul v-a spus că nu mai sunt locuri libere.

El îşi arcui o sprânceană.

– Asemenea chestiuni pot fi rezolvate pentru un anumit preţ.

Slavă Cerului că doamna Harris nu venise să se ocupe de asta – aluzia că bunăvoinţa ei putea fi cumpărată ar fi încheiat discuţia. Dar Madeline refuză să îl alunge pe viconte până ce nu îşi dădea seama dacă bărbatul putea să îl ajute pe *papa*.

– Din pură întâmplare, spuse ea îndulcindu-şi cuvintele cu un ton amabil, angajatoarea mea nu are nevoie să accepte pe oricine îi oferă mulţi bani. O să aibă nevoie de un motiv întemeiat ca să ia în considerare cererea dumneavoastră.

– Alegerea angajatoarei dumneavoastră îi face cinste, la fel ca pregătirea deosebită oferită domnişoarelor. Dar, cu siguranţă, nici dumneavoastră, nici doamna Harris nu o să permiteţi unei limitări samavolnice a numărului de eleve să vă convingă să refuzaţi o fată de o inteligenţă aparte, care ar putea să vă onoreze şcoala.

– Mai sunt şi alte şcoli...

– Nu mi-aș înscrie nici calul la acele școli, darămite o tânără impresionantă! Școlile acestea sunt conduse prost și oferă o educație fără valoare și superficială.

Ei bine, se părea că cercetase totul cu mare atenție. Cu siguranță, doamna Harris putea să mai facă loc pentru o fată, cu câteva ajustări. În plus, dacă Madeline reușea să îi facă această favoare lui Lord Norcourt...

Dar mai întâi trebuia să o convingă pe doamna Harris, iar ca să reușească, trebuia să afle mai multe.

– De ce vi s-a încredințat tutela nepoatei dumneavoastră? Nu este neobișnuit ca un burlac să fie numit tutore?

– Bărbatul însurat pe care l-a desemnat fratele meu a murit acum câțiva ani, iar Wallace nu s-a mai deranjat să își schimbe testamentul. O notă tăioasă i se simți în voce. Delăsarea era talentul lui deosebit.

Așa auzise și ea. În Telford, Wallace Dalton era cunoscut ca un nătâng extravagant, care își neglijase moșia din Surrey în încercarea de a duce un trai îmbelșugat. Madeline nu ar fi fost surprinsă să afle că îi lăsase fratelui mai mic un munte de datorii.

– Din fericire, continuă vicontele, nepoata mea o să moștenească o sumă substanțială datorită contractului de căsătorie al mamei sale, de care fratele meu nu a putut să se atingă. Așa că, dacă vă faceți griji că moștenirea ei nu ar putea să acopere taxele...

– Pur și simplu încerc să vă înțeleg dreptul legal. Sunteți sau nu tutorele domnișoarei Dalton?

Pentru prima dată de când îl întâmpinase, siguranța de sine a vicontelui se zdruncină.

– Nu sunt, recunoscu el, apoi adăugă în grabă: Dar sper să devin în curând. Instanța trebuie să numească pe cineva, iar eu am depus cererea pentru tutelă. Mă aștept ca petiția mea să fie aprobată.

Cu reputația *lui*? Madeline nu știa prea multe despre instanță, dar se îndoia că avea să desemneze un burlac libertin ca tutore al unei fete.

Totuși, era viconte. Și s-ar mai fi aflat în fața ei dacă nu era sigur de rezultat?

– Nepoata dumneavoastră nu mai are alte rude interesate să-i fie tutore?

Un mușchi se încleștă în maxilarul lui.

– Și unchiul, și mătușa din partea mamei mele au făcut cerere pentru tutelă.

Se referea la familia Bickham? Dar fiica lor, Jane, era deja adultă. De ce să se angajeze să se ocupe de o rudă tânără la vârsta lor? Dacă nu cumva...

– Moșia fratelui dumneavoastră trebuie să ofere tutorelui o sumă frumoasă, spuse ea.

Orice urmă de farmec de pe chipul lui dispăru.

– Eu nu caut banii nepoatei mele.

– Oh, nu am vrut să spun că *dumneavoastră*...

– De când i-au murit părinții, Tessa locuiește cu mătușa Eunice și cu unchiul Randolph, iar ei o fac tot mai nefericită cu fiecare zi care trece.

Madeline era convinsă de asta. Familia Bickham ar fi făcut nefericit pe oricine, mai ales o fetiță îndurerată, care avea nevoie de alinare, nu de predici.

Sărmana domnișoară Dalton! Când, cu câțiva ani în urmă, Madeline își pierduse mama din cauza tuberculozei, măcar avusese timp să se pregătească. Și nu fusese prinsă într-o bătălie între rudele ei după aceea.

– Nefericirea este altceva, spuse ea. Cu siguranță, rudele dumneavoastră nu s-ar purta urât cu ea.

– Este exact lucrul de care mă tem. Trăsăturile lui deveniră sumbre. Au mai făcut-o înainte.

Cu cine? Sigur nu cu el. Dacă își amintea bine, el locuise o perioadă scurtă cu familia Bickham când fusese copil. În plus, tatăl lui trăia pe vremea aceea și nici măcar familia Bickham nu era atât de arogantă încât să se poarte urât cu fiul unui viconte.

Poate că Lord Norcourt se referea la verișoara lui, Jane. Se căsătorise și se stabilise în Telford, dar își evita părinții. Detaliul acela o puse pe gânduri pe Madeline.

– Trebuie să o scot pe Tessa din locul acela îngrozitor, continuă el. Nici unul dintre cei doi nu e potrivit să crească un copil, îndeosebi mătușa mea.

– Vă înțeleg îngrijorarea, spuse ea încet, dar nu știu cum ar putea să fie de ajutor înscrierea nepoatei dumneavoastră.

– Familia Bickham cultivă o fațadă de viață casnică plăcută. Sunt o familie din lumea bună, respectabilă într-un oraș apatic de provincie. În ochii instanței, avantajele lor cântăresc mai mult decât dezavantajele poziției mele de burlac cu o reputație dubioasă, chiar dacă sunt un burlac cu titlu. Singurul mod prin care pot să echilibrez balanța este să demonstrez că îi pot oferi alte avantaje – rafinamentul

de la oraș, introducerea într-o societate mai potrivită rangului ei și o educație exemplară, pe care nu este posibil să o primească la țară. De aceea este atât de important să o acceptați.

– Înțeleg.

Înțelegea foarte multe. Situația nepoatei lui era aproape la fel de disperată ca a ei. Și ambele puteau fi ajutate dacă Madeline îi făcea vicontelui acea favoare.

– Prea bine, milord, o să discut cu doamna Harris în numele dumneavoastră. Vă rog să așteptați aici până când mă întorc.

Ea plecă, înăbușind durerea pe care o trezi în piept afecțiunea evidentă pe care vicontele o simțea pentru nepoata lui. *Papa* fusese la fel de protector cu propriul ei viitor până când Sir Randolph îi răpise reputația și viața.

Scoase un suspin gutural. În ultimele zile, *papa* nu se mai ridicase din pat, darămite să o apere. Melancolia îl copleșea prea tare ca să mai lupte, iar fără venitul obținut din exersarea profesiei lui, aveau să rămână în curând fără fonduri, în ciuda poziției modeste pe care ea o ocupa la școală.

Trebuia să îi redea lui *papa* fosta lui viață chiar dacă asta însemna să implore o favoare de la conte. Dar putea să facă întocmai numai dacă își convingea angajatoarea să o înscrie pe domnișoara Dalton.

Ceea ce se dovedi mai greu decât se așteptase. Chiar și după ce Madeline îi explică situația delicată a domnișoarei Dalton, doamna Harris continuă să șovăie.

– Este un crai, pentru numele lui Dumnezeu! zise tăios doamna Harris. Nu ar trebui să crească o tânără domnișoară.

– Nu o s-o crească, sublinie Madeline. *Noi* o să o creștem. În plus, știi cât se exagerează cu bârfele. Nu se poate ca reputația lui să fie atât de rea pe cât se spune.

– Crezi că nu? Ea pufni. Atunci nu ai auzit ce am auzit eu. Ce spui despre evenimentele acelea sociale depravate pe care le organizează și despre care se scrie mereu prin ziare?

– Dacă vă referiți la petrecerile cu oxid de azot, doamnă, se auzi din pragul ușii o voce încordată de bărbat, acelea sunt organizate de dragul cercetării intelectuale.

Madeline gemu. Ar fi trebuit să știe că vicontele nu avea să lase lucrurile în seama ei. Era genul de bărbat care prelua controlul.

Când Lord Norcourt intră, furia îi aprinse trăsăturile frumos sculptate.

– La petrecerile mele participă unele dintre minţile de seamă din domeniul ştiinţelor şi al artelor.

Exact motivul pentru care Madeline încerca să îl ajute. Dar chiar în clipa aceea, scos din sărite, nesăbuitul arogant îşi pecetluia soarta în faţa doamnei Harris.

– Lord Norcourt, aceasta este angajatoarea mea, spuse ea în grabă, hotărâtă să recapete controlul asupra situaţiei. Doamnă Harris, permite-mi să ţi-l prezint...

– Nu este nevoie să îmi prezinţi un bărbat a cărui faimă e cunoscută, spuse doamna Harris, ea însăşi enervată când se întoarse spre viconte. Iar minţile dumneavoastră *de seamă* nu sunt singurii oaspeţi, domnule. Ce spuneţi despre femeile pe jumătate îmbrăcate care ţopăie de colo-colo, în timp ce tineri *din lumea ştiinţelor şi artelor* pufăie din baloane şi le fac ochi dulci femeilor ca să se distreze? Potrivit surselor mele foarte credibile, petrecerile dumneavoastră nu sunt organizate întotdeauna de dragul cercetării intelectuale.

Enervarea se aprinse în ochii lui.

– Trebuie să aveţi surse foarte interesante. Şi da, sunt conştient că trebuie să fiu mai discret cu o tânără domnişoară locuind sub acoperişul meu. Nu o să mai fie organizate petreceri pentru burlaci la mine acasă şi nici o altă femeie în afara respectabilei doamne de companie care o s-o însoţească pe Tessa. Când nepoata mea nu o să fie aici, o să ducă aceeaşi viaţă ca oricare altă fiică de lord.

– Deci aveţi de gând să renunţaţi la amante şi la lungile nopţi petrecute prin cluburi?

– Nu o să audă şi nici nu o să vadă nimic care să o facă de ruşine ori să o corupă, spuse el evaziv. Mă îndoiesc că o să obţineţi mai mult de atât de la orice bărbat însurat a cărui fiică studiază aici, ignorând, din fericire, activităţile tatălui ei.

Doamna Harris ştia destule încât să nu susţină că taţii elevelor ei nu adoptau asemenea conduite; mulţi bărbaţi din lumea bună o făceau.

– Dacă aş crede-o pe Excelenţa Voastră capabilă de discreţie, aş putea să găsesc un loc pentru nepoata dumneavoastră, dar, dată fiind faima dumneavoastră de a vă etala păcatele, mă îndoiesc că...

– Îmi puneţi la îndoială cuvântul, doamnă?

El rosti acele vorbe uşor, ceea ce nu făcu decât ca avertizarea lor mută să fie mai înfricoşătoare.

Însă doamna Harris detestase dintotdeauna să fie ameninţată.

– Să spunem doar că, de-a lungul anilor, am devenit cinică în privința abilității unui bărbat de a-și schimba obiceiurile.

Vicontele se apropie și își înfipse brațele de birou.

– Cinică este una, crudă și lipsită de suflet este alta. *Jur* că, dacă nepoata mea este crescută în casa rudelor mele aspre, psihicul ei o să fie marcat pe viață.

Chiar dacă doamna Harris tresări, nu ceda.

– Atunci trebuie să o înscrieți la altă școală pentru domnișoare.

– Nu pot! El făcu o grimasă, apoi se împinse dinspre birou cu o înjurătură, de parcă nu își dorise să o recunoască cu voce tare. Nu pot să o înscriu nicăieri altundeva.

– De ce nu? întrebă doamna Harris.

– Nu o s-o accepte.

– Am crezut că ați spus că *dumneavoastră* nu doriți *acele* școli, interveni Madeline.

– Nu le doresc. Dar și ele refuză să-i promită un loc până când nu obțin tutela. Nu vor să fie atrase în lupta mea.

– Nici eu nu vreau, replică doamna Harris.

– Da, dar dumneavoastră aveți reputația de a obține ce doriți. Ele nu. Din păcate, dacă nu găsesc o școală cu reputație unde să o înscriu pentru a putea demonstra că este un avantaj să fie crescută de mine, nu o să fiu acceptat ca tutore. Aceasta este problema mea.

Doamna Harris își împinse bărbia înainte.

– Problema dumneavoastră este că directoarele nu sunt atât de ușor de fermecat ca să-și trădeze principiile așa cum fac femeile cu care vă însoțiți.

El își încleștă maxilarul.

– Pot să-mi dau seama că până și o femeie deschisă la minte ca dumneavoastră poate să aibă o gândire limitată când vine vorba despre bărbați. Nu v-am abordat până ce nu am încheiat investigațiile, pentru că mi-am închipuit că bine-cunoscutele dumneavoastră *principii* o să vă împiedice să mă ajutați. Se pare că am avut dreptate. O zi bună, doamnelor!

În timp ce el se îndepărtă, Madeline se panică. Nu putea să o lase pe doamna Harris să îl gonească pe viconte. El putea fi singura ei șansă de a-l ajuta pe *papa!*

– Poate că Excelența Sa ar putea *dovedi* că poate să fie un tutore acceptabil pentru o tânără, răbufni ea.

În vreme ce vicontele se opri brusc, cu o speranță prudentă licărindu-i în ochi, doamna Harris se uită urât la ea. Oh, Dumnezeule!

Madeline trebuia să gestioneze situaţia cu delicateţe. Nu-şi putea permite să piardă poziţia din pricina zelului de a câştiga favorurile vicontelui.

– Dacă Excelenţa Sa demonstrează că îşi poate păstra discrete activităţile personale, continuă Madeline, nu ar fi un beneficiu pentru şcoală ca nepoata lui să fie înscrisă aici? Gândeşte-te la avantajul de a avea o elevă care a fost fiica unui fost viconte şi nepoata unui actual viconte. Avem puţine eleve care sunt fiice de nobili.

– Adevărat, spuse doamna Harris, dar, prin acordul de a o primi, aş lăsa de înţeles că aprob cererea de tutelă a Excelenţei Sale, ceea ce mă face să nu mă simt în largul meu.

– Nu te-ai angaja la nimic până când nu ai fi convinsă că Lord Norcourt poate fi un tutore bun.

– Nu pot să pierd vremea şi să aştept ca vreo directoare cu înalte concepţii morale să-mi decidă soarta, mormăi el. Trebuie să mă ocup de datoriile fratelui meu, de o moşie pe care trebuie să o aduc la zi...

– Înţeleg. Dar nu ar trebui să dureze mai mult de două săptămâni ca să dovediţi că sunteţi potrivit ca tutore. Propunerea mea v-ar permite să fiţi folositor şcolii şi, pe termen lung, nepoatei dumneavoastră.

– Serios, Madeline, toată povestea asta nu are nici un rost, interveni doamna Harris. Cu ce ar putea fi de folos şcolii Excelenţa Sa?

Madeline îşi concentră puterea de convingere spre angajatoarea ei nervoasă. Nu avea de gând să permită ca o asemenea şansă să îi scape printre degete.

– Cât de des ai deplâns lipsa de experienţă a fetelor când vine vorba despre felul în care interacţionează cu vânătorii de avere şi cu craii? Indiferent cât de mult le avertizezi, în momentul în care se află în prezenţa unui domn chipeş care aruncă în stânga şi în dreapta cu complimente, uită de toate.

– Unde vrei să ajungi? zise doamna Harris iritată, fără să nege afirmaţia lui Madeline.

Deseori, erau disperate de nesăbuinţa tinerelor impresionabile.

– Dacă fetele ar putea să audă avertismente de la un expert în asemenea manipulări, chiar ar putea să se apere. Îndreptându-se de spate, se întoarse cu faţa spre angajatoarea ei. Cred că vicontele ar trebui să le dea fetelor astfel de lecţii.

Doamna Harris se uită uimită la ea.

– Ce fel de lecţii ar putea să...

– Le poate învăța cum să evite uneltirile canaliilor și ale crailor. Madeline zâmbi. Lecții de libertinaj.

Capitolul 2

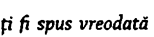

Dragul meu văr,

Nu-mi amintesc să-ți fi spus vreodată că detest să lucrez cu cifrele. De unde ai știut că aș prefera să curăț lavoarele decât să mă ocup de registrele școlii?

Ruda ta intrigată,

Charlotte

Anthony se uită uluit la domnișoara Prescott, neștiind cum să reacționeze la propunerea ei. Ce Dumnezeu era o lecție de libertinaj?

– Sugerezi să lăsăm vulpea în cotețul de găini pentru a le corupe pe fete? întrebă doamna Harris.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu...

– Eu nu *corup* copile. De ce să fac asta când există o mulțime de femei deja corupte dintre care să aleg? Elevele neprihănite cu tați cu pistoale și cu temeri copilărești înseamnă prea multe probleme. Prefer femeile care știu ce vor și nu se rușinează să-și ia. Se încruntă la Miss Prescott. Din acest motiv, nu le-aș putea învăța nimic util pe elevele dumneavoastră.

– Sigur metodele de seducție sunt aceleași pentru orice femeie, continuă profesoara minionă. Se zvonește că... v-ați bucurat de favorurile mai multor văduve. Trebuie să fi folosit *unele* trucuri pentru a le atrage, la care un bărbat mai puțin scrupulos ar apela pentru a seduce o inocentă. Domnișoara Prescott îi aruncă un zâmbet nevinovat, care îi făcu să strălucească pielea catifelată. Asta, dacă nu cumva pretindeți că femeile vă cad în brațe doar grație aerului dumneavoastră impetuos.

– Este un motiv la fel de bun ca oricare altul, i-o întoarse el, enervat de rezistența evidentă a profesoarei în fața *aerului* său impetuos. Nu am nici cea mai vagă idee de ce femeile mă aleg drept iubit. Poate că ar trebui să le întrebați pe ele.

– Dați-mi o listă și o s-o fac. Când el clipi nedumerit, femeia îi aruncă în treacăt angajatoarei ei o privire și adăugă pe un ton de avertizare: Deși o asemenea cercetare ar putea prelungi considerabil procesul de înscriere a nepoatei dumneavoastră aici.

Femeia încerca să-l ajute să o înduplece pe directoare? Dacă făcea asta, trebuia să aibă propriile motive. El întâlnise destule profesoare în periplul nesfârșit prin școlile din Londra pentru a ști că toate erau dornice să scape de existența lor jalnică.

Și totuși...

Ea părea diferită. În primul rând, era mult mai frumoasă. În al doilea rând, se îmbrăca asemenea cuiva care chiar se bucura de ceea ce făcea. Miss Prescott nu avea haine cenușii din lână. Rochia veselă, de un galben cu picățele, completa culoarea deschisă a tenului și îi sublinia silueta subțire în zonele potrivite.

Unii puteau să o considere mai frumoasă pe doamna Harris, grație părului de un roșu exotic și ochilor albaștri, dar rigiditatea văduvei îl ținea la distanță. Stilul deschis și sincer al domnișoarei Prescott i se părea mai atrăgător. Îi amintea de o lăptăreasă de la țară, cu șuvițele ca mierea aurie și cu obrajii roșii ca mărul.

În afară de ochii aceia de un chihlimbariu neobișnuit. Ochi de pisică. Ochi de ispititoare. Totuși, în mod remarcabil, ochii aceia îl studiau ca pe o sculptură fascinantă, fără urmă de flirt sau reținere. Femeile nu se uitau niciodată așa la el. Îl făcu să se întrebe dacă ea *chiar* încerca să-i ajute pe el și pe Tessa.

Nu că ar fi fost de vreun folos, dată fiind absurditatea propunerii ei.

– Nu aș ști cum să predau aceste lecții. Nu sunt conștient de faptul că aș folosi vreun *truc*.

Domnișoara Prescott scoase râsetul nestingherit al unei femei care nu fusese niciodată instruită de o mamă din lumea bună.

– Iertați-mă, dar nu ați spus la un moment dat că, acolo unde există o văduvă, există și o cale? Asta implică o anumită abilitate de a vă purta cu femeile.

El se încordă. Comentariul idiot pe care îl făcuse de față cu prietenii lui, pe când era amețit bine, îl urmărea de câțiva ani. Cât de inteligent din partea ei să-l folosească pentru a-l face să pară un seducător calculat! Desigur, nu era vreun sfânt, dar nici nu era ca prietenul lui, marchizul de Stoneville, care avea relații intime cu femei doar pentru a dovedi că putea să o facă. Poate că ea era mult mai critică la adresa

caracterul lui decât lăsa să se înțeleagă. Poate că într-adevăr era *precum* toți ceilalți.

Intenționat, rămase cu privirea ațintită asupra gurii ei frumoase.

– *Touché.* Deși, de dragul mândriei mele, sper că o să recunoașteți că, atunci când vine vorba de femei, *o parte* din talentul meu vine din șarmul natural.

Femeia nici măcar nu se îmbujoră.

– Desigur. Dacă *dumneavoastră* o să recunoașteți că unii bărbați se pricep mai bine decât alții să atragă o femeie și să mențină viu interesul acesteia, indiferent cum arată. La fel cum unele femei se pricep mai bine să atragă bărbații.

Ea se întoarse spre doamna Harris.

– Tinerele noastre domnișoare știu cum să atragă bărbații. Dar, dacă ar putea să audă cum bărbații ispitesc femeile, mai ales de la un bărbat care excelează la asta, ar putea să își dea seama când bărbații care le fac curte nu sunt sinceri.

– Bărbați ca mine, vreți să spuneți, rosti el tărăgănat, încă nestiind ce să creadă despre ea. Considerați că sunt nesincer?

– De fapt, milord, sunteți destul de cunoscut pentru felul în care șocați lumea cu părerile dumneavoastră oneste și scandaloase. Ea își arcui o sprânceană. Deși bănuiesc că sunteți mai precaut cu femeile pe care doriți să le seduceți.

El se uită lung la ea.

– Asta depinde de femeie.

– Exact, replică ea. Și ideea aceasta ar fi o lecție bună pentru fetele noastre – cum poate un libertin să-și adapteze armele de seducție în funcție de femeie.

Ochii lui se îngustară. Iată la ce se referea când spunea lecții de libertinaj! Dar de ce să o preseze pe directoare să accepte acele lecții? Doar din cauza celor câtorva lucruri pe care le spusese el despre Tessa?

Îndesându-și mâna în buzunar, dădu dintr-odată peste tabachera din mucava pe care nepoata lui o făcuse *special* pentru unchiul ei preferat. Fata nu se gândise că el nu fuma și nici el nu o lămurise, mai ales după ce văzuse miniatura extrem de fermecătoare pe care o pictase pe capac.

Îi oferise tabachera la ultimul Crăciun, înainte de moartea prematură a lui Wallace. Ultima dată când fuseseră împreună. Ultima oară când o văzuse zâmbind.

El se încordă. Poate că propunerea domnișoarei Prescott era ciudată și mai degrabă insultătoare, dar putea să accepte ideea ei dacă asta însemna că o salva pe Tessa de la suferință.

– Dacă Excelența Sa ar preda aceste lecții, întrebă înțepata doamna Harris, cum anume ar dovedi că este acceptabil ca tutore?

Ce întrebare bună! El se uită nerăbdător la domnișoara Prescott.

– Păi, o să ne permită să observăm cum se poartă cu fetele. În primul rând, o să vedem dacă se poate abține în preajma lor și dacă se comportă ca un gentleman. O să vedem dacă poate să fie discret, ceea ce pare că este principala ta îngrijorare.

Doamna Harris oftă.

– Chiar dacă ideea ta e de luat în seamă, Madeline, pare puțin periculoasă.

Pentru *el*, poate. În afară de faptul că își pierdea vremea dacă nu obținea nimic de pe urma acelor lecții, vreuna dintre fetele lor prostuțe putea să susțină că îi făcuse avansuri nedorite. Căsătoria cu o fetișcană neprihănită, care uneltea să-i devină vicontesă nu făcea pare din planurile lui, mai ales că scandalul ce ar fi decurs de aici i-ar fi zădărnicit șansele de a obține tutela nepoatei lui.

– Voi supraveghea eu însămi lecțiile, îi spuse domnișoara Prescott angajatoarei. Mă voi asigura că Excelența Sa respectă cu strictețe regulile școlii și că...

– Uitați care este problema, interveni el, dacă este să mă fac de râs în fața tinerelor voastre domnișoare, am nevoie de mai mult decât de o speranță vagă că o să fiți de acord cu înscrierea nepoatei mele. Tind să cred că nici o altă candidată nu trebuie să treacă prin această situația absurdă.

– Săptămâna trecută, am respins patru tinere bogate, domnule, spuse directoarea pe un ton arogant. După cum v-am spus, nu mai sunt locuri disponibile. Pentru a o accepta pe nepoata dumneavoastră, ar trebui să-i fac loc într-o cameră, ceea ce nu este deloc ușor în perioada foarte ocupată a semestrului de Paște. Și tocmai ne-am pierdut bucătăreasa...

– Sunt sigură că Excelența Sa ne-ar putea ajuta să găsim alta. Domnișoara Prescott îi aruncă o privire piezișă. La fel cum sunt sigură că doamna Harris o să promită că o să scrie o misivă în care să susțină cererea dumneavoastră privind tutela dacă este mulțumită de lecțiile pe care o să le predați.

El își fixă privirea asupra doamnei Harris.

– Chiar ați face o asemenea promisiune?

– Depinde. Domnişoara Prescott mă asigură că nepoata dumneavoastră o să fie tratată urât dacă ajunge în grija rudelor ei. Chiar credeţi asta?

El încuviinţă din cap.

– Am fost sigur de asta chiar din clipa în care am văzut cum a necăjit-o mătuşa mea la înmormântarea fratelui meu, ca să o determine să nu mai plângă.

Sperase că mătuşa lui se îmblânzise odată cu înaintarea în vârstă, dar comportamentul ei faţă de Tessa îi frânsese acea speranţă. Îi amintise dureros de mult de copilăria lui.

Spre surprinderea lui, chipul doamnei Harris fu cuprins de empatie.

– Foarte bine, spuse ea morocănoasă, au mai rămas două săptămâni din sesiunea asta, timp în care o să vă oferiţi lecţiile de libertinaj o oră pe zi, sub supravegherea domnişoarei Prescott. Dacă la sfârşitul acestei perioade suntem mulţumite de comportamentul dumneavoastră şi evitaţi să fiţi subiect de discuţie prin ziare, de exemplu, o s-o înscriu pe nepoata dumneavoastră în semestrul de Paşte şi o să scriu o misivă către instanţă pentru susţinerea cererii dumneavoastră. De acord?

El şovăi, neştiind dacă voia să ajungă la mila unei femei ale cărei principii nobile îi aminteau de detestabila lui mătuşă, şi se simţi îngrijorat de perspectiva de a fi sub supravegherea unei femei atât de greu de citit ca domnişoara Prescott.

Dar, dacă le spunea să-şi ia *lecţiile de libertinaj* şi să le arunce în cea mai apropiată latrină, Tessa rămânea fără şcoală. Instanţa avea să decidă că era mai bine să-şi petreacă zilele în căminul unui cuplu cu frica lui Dumnezeu decât în casa unui desfrânat, iar acela avea să fie sfârşitul dorinţei lui de a deveni tutore al fetei.

Ultima scrisoare primită de la Tessa îl înfiorase, arătând limpede că fusese instruită de mătuşa Eunice. Fetiţa îi scria de când învăţase să ţină o peniţă în mână, deci el îi cunoştea stilul. *Nu* şi acea scrisoare. Iar faptul că mătuşa Eunice îi supraveghea corespondenţa îl îngrozea, pentru că îl făcea să se întrebe ce ar fi scris nepoata lui în alte condiţii.

Cât de rău avea să fie dacă mătuşa Eunice câştiga dreptul de a fi tutorele legal al Tessei? Ce fel de orori putea face nemernica bătrână dacă ajungea să deţină controlul? Îşi amintea de orele petrecute de verişoara Jane cu faţa la perete doar pentru că îi zâmbise unui băiat chipeş. Iar aceea fusese o pedeapsă uşoară în comparaţie cu...

Se cutremură, frecându-și absent cicatricea striată de pe încheietura mâinii. Avea să facă orice ca Tessa să nu treacă prin ceea ce trecuseră el și Jane. Și chiar i-ar fi fost de folos o scrisoare care să-i sprijine cererea, venită din partea unei femei atât de integre ca doamna Harris.

Forțând un zâmbet, întinse mâna.

– De acord, doamnă.

În timp ce doamna Harris îi strânse mâna, greutatea care i se așezase pe umeri de la moartea fratelui lui deveni și mai apăsătoare. La naiba cu Wallace pentru că murise și îi lăsase acea responsabilitate! *La naiba* cu omul acela!

Dată fiind inteligența îndoielnică a fratelui său, probabil că dăduse foc hanului cu un trabuc. Și acum, după ani în care se luptase ca să ignore modul în care omul acela îngropa proprietatea familiei, Anthony trebuia să curețe mizeria pe care Wallace și soția lui nebună și extravagantă o lăsaseră în urmă.

Își înăbuși fără milă ghiontul de vină pe care i-l trezi gândul acela necuviincios. Dacă Wallace nu ar fi murit, l-ar fi împușcat el însuși. Cum îndrăznise idiotul să nu se asigure că Tessa avea un tutore potrivit?

Ei bine, sărmana copilă era nevoită să se mulțumească pur și simplu cu derbedeul ei unchi până ce avea să se mărite. Ceea ce însemna că, pentru o vreme, el trebuia să le accepte pe profesoarele de la școală.

Și avea să fie al naibii de complicat, judecând după regulile pe care doamna Harris începuse să le dicteze.

Prima regulă: să vină călare, ca trăsura lui să nu trezească bârfe printre oamenii locului.

A doua regulă: să intre în școală pe aceeași ușă pe care o folosea personalul.

A trei regulă: să nu vorbească despre povestea aceea cu nimeni din înalta societate.

Oare era nebună? Dacă ieșea la iveală faptul că acceptase să le învețe pe tinerele domnișoare cum să evite puterea seducției, avea să ajungă de râsul întregii Londre.

– Și niciodată să nu încercați să fiți singur cu fetele, adăugă doamna Harris.

Pentru numele lui Dumnezeu, toată povestea devenea tot mai ridicolă cu fiecare minut care trecea!

– Trebuie? Ce păcat! Speram să ajung să-mi fac de cap cu fiecare dintre ele, una câte una, întinându-le virtutea și distrugând toate speranțele lor privind viitorul. Chiar sunteți sigură că nu o să permiteți una ca asta?

Expresia speriată de pe chipul doamnei Harris nu îi făcu nici pe departe la fel de multă plăcere precum urma de râset înăbușit al domnișoarei Prescott.

– Lord Norcourt... începu doamna Harris pe un ton de avertizare.

– Să nu rămân singur cu fetele. Am înțeles. Împielițatul dinăuntrul lui îl făcu să adauge: Dar să rămân singur cu directoarea școlii? Asta este permis? Aș putea să aduc niște șampanie, câteva căpșune...

– Oh, Cerule! spuse văduva și dădu ochii peste cap. Să ne ajute Dumnezeu, Madeline, fetele o să se îndrăgostească de el înainte de sfârșitul acestei săptămâni!

– Asta înseamnă că trebuie să-și învețe lecția – faptul că un libertin poate fi fermecător fără ca măcar vreun cuvânt de-al lui să fie spus serios, răspunse domnișoara Prescott.

– Sau că este mai distractiv să ai în preajmă un libertin, zise el în glumă.

Replica atrase o încruntarea ambelor femei. Trebuie să învețe să-și țină gura. Mergea să facă pe arogantul la club cu prietenii lui, dar nu și cu doamnele profesoare.

Doamna Harris se întoarse spre domnișoara Prescott.

– Ce le spunem părinților despre povestea asta? Ei nu o să fie de acord.

– De ce să le spunem ceva? zise domnișoara Prescott. Nu facem nimic rău.

– Dar fetele ar putea să menționeze câte ceva.

– Da, presupun că lor trebuie să le explicăm. Profesoara își lovi ușor bărbia. O să spunem că nepoata lui Lord Norcourt o să urmeze în curând cursurile noastre, așa că dumnealui oferă lecții cu tălc ca pe o favoare. Dacă lecțiile dumnealui nu obțin aprobarea ta, o să susținem pur și simplu că s-a răzgândit în privința înscrierii domnișoarei Dalton. În orice caz, până când părinții o să afle și o să se împotrivească – *dacă* o s-o facă –, problema o să fie rezolvată. Nu o să fie suficient timp ca vreo persoană de aici să facă legătura între Lord Norcourt și celebrul domn Anthony Dalton.

– *Dumneavoastră* ați făcut-o, sublinie el.

– Exact, adăugă doamna Harris. Iar fata îi poartă numele de familie, Madeline.

– Cu siguranță *nu* e de ajutor să spuneți lucruri scandaloase. Cu fiecare remarcă pripită, reușiți doar să o convingeți mai greu să vă păstreze.

– Să mă păstreze! El o privi sceptic. Se pare că m-ai confundat cu un cățel, scumpa mea.

– Nu sunt scumpa dumneavoastră, la naiba! Ea aruncă o privire furișă spre biroul doamnei Harris. Iar asta este exact genul de remarcă pripită despre care vorbeam. În general, angajatoarea mea este prietenoasă, dar astfel de bărbați, cei ca dumneavoastră, o enervează.

– Astfel de bărbați, repetă el.

– Libertinii. Știți la ce mă refer.

– Iertați-mă, încă încerc să mi-o închipui pe doamna Harris ca fiind *prietenoasă*.

Cu un oftat, domnișoara Prescott își continuă drumul de-a lungul coridorului.

– În tinerețea ei, îi explică ea, în timp ce el ținea pasul, a fugit cu un crai impetuos, care s-a dovedit a fi un vânător de avere. Este de mirare că nu îi place genul acesta de bărbați?

– Iar *dumneavoastră* ce părere aveți despre crai și libertini, domnișoară Prescott? întrebă el, așteptând să-i vadă reacția.

– Cum tocmai l-am întâlnit pe primul azi, cu greu îmi pot exprima o părere.

– Asta nu-i oprește pe cei mai mulți oameni.

– Cei mai mulți oameni au văzut un libertin în habitatul lui natural. Eu nu.

– Habitat natural? El râse. *Chiar* că sunteți o iubitoare de știință. Trecând în fața ei, îi bloca drumul. Știu că aveți o părere personală. Toată lumea are. Nu o să-mi răniți sentimentele dacă o verbalizați.

Astfel, știa cum stăteau lucrurile cu ea.

Ea scoase un oftat printre buze.

– Foarte bine, atunci.

„Oh, acum ajungem la predică!"

– Din puținul pe care îl știu, craii par a fi o specie fascinantă, care merită să fie studiată.

Strecurându-se cu grație pe lângă el, ea își continuă drumul pe hol.

El își închise gura rămasă căscată suficient de repede ca să o urmeze în grabă. „O specie fascinantă? Care merită să fie studiată?" Vorbea serios?

Câteva secunde mai târziu, ajunseră în holul în care fusese primit mai devreme. Zgomote de sporovăieli între fete plutiră dinspre impresionanta scară principală. Clădirea, construită în epoca elisabetană, se părea că fusese o reședință privată înainte de a fi adaptată pentru a fi folosită ca școală, iar tavanele înalte amplificau zgomotul.

Doamna Prescott se opri în fața unei uși albe.

– Ce-ar fi să vă arăt sala de mese înainte ca fetele să coboare pentru ceaiul de după-amiază? Vorbea de parcă nu ar fi făcut cea mai bizară afirmație pe care o auzise el vreodată. Apoi, putem să vizităm sălile de clasă, în timp ce fetele nu sunt la ore.

– În regulă. El o urmă într-o încăpere spațioasă, cu o masă din mahon la care puteau să se așeze cu ușurință douăzeci de persoane. Spuneți-mi, domnișoară Prescott, de ce Dumnezeu credeți că libertinii merită studiați?

Cu o ridicare din umeri, ea se plimbă de-a lungul mesei, îndreptând scaunele.

– Din cauza stilului nesăbuit de viață, presupun. Vreau sa înțeleg cum puteți să trăiți așa.

– Vreau să înțeleg de ce credeți că este nesăbuit, i-o întoarse el, nefiind sigur dacă ea încerca să-l insulte.

– Nu luptați în dueluri?

Ah, *acela* era genul de bărbat la care se referea.

– În nici un caz. Trebuie să te trezești în zori pentru asta.

Ochii ei se îngustară.

– Nu faceți curse cu faetonul?

Zâmbetul lui arogant șovăi.

– Eu nu am un faeton.

Dar mai făcea din când în când curse cu birja. Nu avea nici un rost să menționeze acel detaliu.

– Și bănuiesc că nu beți tărie.

– Ei bine, ba da, dar...

– Asta nu face bine la sănătate. Altfel, nu i-ar face pe bărbații sănătoși să aibă dureri de cap a doua zi și să-și arunce veniturile pe apa sâmbetei. Cu siguranță, vă dați seama că asemenea reacții pun la încercare corpul.

El își întinse brațele în față.

– Arăt eu ca și cum aș fi cu un picior în groapă?

Domnișoara Prescott trecu pe lângă el cu o nonșalanță dezarmantă.

– Nu acum, dar îndrăznesc să spun că arătați diferit în diminețile de după chefuri.

– Ţin foarte bine la băutură, remarcă el, inexplicabil iritat de observaţia ei logică. Şi sigur nu mi-aş numi chefurile *nesăbuite*.

– Bine. Ea se îndreptă spre o uşă aflată în celălalt colţ al încăperii. Puneţi pariu pe asta?

– Bineînţeles.

Aceea trebuia să fie cea mai ciudată conversaţie pe care o avusese vreodată cu o femeie.

– Desigur, consideraţi că *asta* este ceva nesăbuit. Având în vedere şansele de câştig faţă de cele de a pierde, orice matematician bun vă poate spune că se întâmplă rar ca o persoană să-şi sporească venitul anual la jocurile de noroc. Cu toate astea, craii insistă să riște pierderea proprietăţii.

– Nu este un risc dacă ştii care sunt probabilităţile matematice şi joci în consecinţă. Şansele de a câştiga la poker sunt de cinci la una. Desigur, depinde dacă joci cu trei sau cu cinci cărţi, dar, când iei în calcul ce carte pune primul jucător, şansele pot să varieze de la cinci la unu până la zece la patru. Conform calculelor mele.

Aerul ei de mirare se transformă repede într-unul de admiraţie, iar reacţia ei îl încălzi aşa cum nici o femeie nu o făcuse vreodată. El excelase mereu la matematică – acela era motivul pentru care reuşise să-şi completeze mica alocaţie atât de eficient cu ajutorul investiţiilor –, dar, de obicei, femeile nu erau impresionate de priceperea unui bărbat de a lucra cu cifrele.

Când o văzu privindu-l cu ochi plini de interes, i se trezi instinctul la viaţă. Cât de uşor ar fi fost să se apropie şi să sărute gura aceea atrăgătoare, dumnezeieşte proporţionată...

Acesta chiar ar fi fost un gest nesăbuit!

– Ideea este, domnişoara Prescott, că sunt foarte conştient de probabilităţi, aşa că nu risc niciodată mai mult decât îmi pot permite.

Punând mâna pe clanţă, ea se încruntă.

– Dar de ce riscaţi ceva? Nu trebuie să pariaţi ca să vă simţiţi bine când jucaţi cărţi.

El râse.

– Colegii mei de la club nu v-ar împărtăşi opinia, vă asigur.

Un zgomot tumultuos venit de deasupra o făcu să tresară.

– Vin fetele. Haideţi repede pe aici! Nu trebuie să fim asaltaţi de întrebări şi priviri curioase.

Cu o încuviinţare din cap, el o urmă într-o sală de bal. Nu băgă în seamă podele de stejar care se întindeau pe o distanţă impresionantă sub un candelabru de cristal sau rândurile de scaune simple şi albe,

ce se aliniau de-a lungul pereților acoperiți cu o țesătură verde și elegantă. Îl interesa mai mult de ce domnișoara Prescott, cu aparenta ei dezaprobare a libertinilor nesăbuiți, îi propusese să le dea lecții elevelor ei.

– Avem lecții de dans de trei ori pe săptămână aici, spuse ea pe un ton impersonal. În fiecare sâmbătă seară, avem o adunare pentru fete, iar o dată pe lună, îi invităm pe tinerii din zonă să participe, ca elevele noastre să-și exerseze abilitățile cu gentlemenii.

– Dansați, domnișoară Prescott? întrebă el, sperând să afle mai multe despre ea.

– Când am ocazia.

Se învârti prin încăpere și ieși pe ușile deschise pe o terasă care oferea o priveliște frumoasă spre grădinile îngrijite, pline de trandafiri și de liliac. Când ea se opri lângă balustrada de marmură, luciul de aur pictat de soarele după-amiezii peste buclele ei superbe îl făcu să-și dorească să le atingă.

– Sunt surprins că dansul nu vi se pare nesăbuit, spuse el, imaginându-și șoldurile zvelte legănându-se, sânii obraznici împinși cu încăpățânare într-o rochie de seară până ce se ridicau și cădeau ademenitor sub efectul efortului.

– Presupun că dansul *poate* să fie nesăbuit. Ea își ridică bărbia spre el. Dacă îi împinge pe un bărbat și pe o femeie să facă alte lucruri.

În sfârșit, ajunseră la miezul problemei. El știuse că ea avea să ridice, în cele din urmă, chestiunea moralității, mai ales în relațiile dintre bărbați și femei. Genul de femeie care voia să se mărite o făcea întotdeauna.

– Ce alte lucruri, domnișoară Prescott? întrebă el tărăgănat, demonul dinăuntrul lui fiind hotărât să o forțeze să-și spună cuvintele cu voce tare.

Ea îl privi ca pe un nebun.

– Știți la ce mă refer. La tăvălit.

– *Tăvălit?* El izbucni în râs. Aveți un vocabular interesant pentru o profesoară.

– Cuvântul îi aparține lui Shakespeare, spuse ea defensiv. Este perfect acceptabil.

– Poate pentru o tavernă în Spitalfields, dar doamnele din lumea bună nu discută despre posedare.

– Oh, ar trebui! Atunci ar învăța primejdiile ce decurg de aici. Tăvălitul la întâmplare e cea mai nesăbuită activitate a unui crai. Răspândește boli, determină personaje de genul lui Harriette Wilson

cu *Memoriile* ei să şantajeze domnii cu ameninţarea compromiterii şi pot duce la producerea de copii ilegitimi...

– Boli? interveni el neîncrezător. Şantaj şi copii ilegitimi. *Acestea* sunt lucrurile care vă îngrijorează în legătură cu posedările la întâmplare ale libertinilor?

– Bineînţeles. Ea îl privi cu o uimire limpede. Ce altceva?

– Virtutea? Moralitatea?

Ea pufni.

– În primul rând, acestea sunt lucrurile care fac ca tăvălitul la întâmplare să fie atât de nesăbuit. Să ştiţi că femeia este cea care poartă povara. În afară de faptul că îşi pierde poziţia şi eventual căminul, riscă să nască un copil şi să fie renegată de o societate care o consideră imorală pentru a se scuza că nu le protejează pe femei de...

– Bărbaţii ca mine?

– Ei bine... da.

Acuzaţia uşor voalată îl tulbură. Era adevărat că femeile puteau să se transforme foarte uşor din respectabilă în dezonorantă în ochii societăţii, chiar şi când bărbatul era cel vinovat, dar nu permisese niciodată ca acea mică nedreptate să-l deranjeze. Iubitele lui fuseseră fie fetişcane întinate, fie văduve, iar să se distreze cu el fusese întru totul alegerea lor. Nici una dintre ele nu păruse să aibă nevoie de prea multă protecţie.

Totuşi, acum că trebuia să se gândească la viitorul nepoatei lui, nu mai vedea cu aceiaşi ochi perspectivele unei femei. Şi lucrul acela îl deranja. Nespus.

Apoi îl enervă. Nu era ca şi cum *el* ar fi compromis femei respectabile în stânga şi în dreapta. La naiba, încerca să facă tot ce era drept pentru Tessa, chiar dacă toată povestea putea să însemne nopţi lungi şi singuratice petrecute în patul lui, incapabil să alunge întunericul cu ajutorul băuturii şi al femeilor uşoare.

Gândul la ceea ce renunţa – sacrificiu de care ea nici măcar nu era conştientă – îl făcu să se aplece spre tânăra profesoară.

– Unii oameni, chiar şi femeile, consideră că plăcerea *tăvălitului* merită riscurile, domnişoară Prescott.

Chiar dacă i se tăie respiraţia, ea nu se îndepărtă.

– Nu pot să-mi închipui de ce.

Fu cuprins de parfumul ei curat şi dulce, în timp ce ea îi întâlni privirea.

– Aţi fost *sincer* când aţi spus că o să vă comportaţi ca un gentleman când o să fiţi aici la şcoală, nu-i aşa?

Vru să sublinieze că acceptase să fie un gentleman doar cu elevele ei. Dar nimic nu se schimbase – ea continua să fie genul de femeie pe care nu trebuia să o seducă.

Cu ceea ce consideră că era o reținere admirabilă, el se retrase.

– Nu prea am de ales, spuse el apăsat, încă iritat de acel adevăr.

– Toată lumea are de ales, domnule.

– Chiar și aceia dintre noi care s-au născut imorali?

– Nu spuneți prostii, zise ea. Imoralitatea este doar un tipar de purtare nepotrivită, un obicei cultivat de-a lungul timpului. Pur și simplu trebuie să se rupă de acest obicei.

– Ah, dar amândoi știm că este greu să scapi de un obicei. Brusc, el înțelese. De fapt, asta vă îngrijorează? Că nu mă pot dezbăra de obiceiurile rele în preajma elevelor dumneavoastră?

Sinceritatea lui atrase o umbră peste trăsăturile ei ferme. Ea coborî privirea.

– Ce am auzit despre dumneavoastră sugerează că ați spus adevărul când ați menționat preferința pentru femeile experimentate.

– Și, ca naturalistă, chiar vreți să credeți asta. El îi studie chipul. Dar o parte dinăuntrul dumneavoastră continuă să-și facă griji că tentația unei frumuseți atât de tinere o să fie prea mult pentru... hm... obiceiul meu de a seduce femeile.

Când îi întâlni privirea și văzu răspunsul foarte evident din expresia ei, el încremeni.

– Nu vă faceți griji, domnișoară Prescott. Seducțiile mele se limitează la femeile în vârstă. Nu sunt un destrăbălat care compromite copile. Puteți să aveți deplină încredere că o să mă comport cu decență în preajma fetelor.

– În regulă. Ușurarea străluci pe chipul ei. Am nevoie de acest post, să știți, iar dacă ați încerca să seduceți chiar și una dintre elevele mele...

– Sau pe dumneavoastră?

Rosti cuvintele înainte să apuce să le oprească și văzu o licărire de nesiguranță în ochii ei. Ea își mască reacția printr-un râs tremurător.

– Puteți încerca oricât să mă seduceți. Ar fi lipsit de sens, sunt prea conștientă de riscuri. În plus, asemenea lucruri nu mă tentează.

Pe naiba că nu o tentau!

– Atunci ați face bine să aveți grijă în preajma mea, spuse el încet. Sau vă voi dovedi că vă înșelați.

Spre marea lui satisfacție, cuvintele o făcură, în cele din urmă, să se îmbujoreze.

– Asta nu prea i-ar arăta doamnei Harris că puteți să fiți discret, nu-i așa?

Numai mustrarea slabă din vocea ei îl împiedică să-i demonstreze cât de discret putea să o seducă.

El se sprijini de balustradă.

– Trebuie să vă întreb, date fiind convingerile pe care le aveți despre crai și scepticismul evident legat de abilitatea mea de a mă purta cum se cuvine, de ce Dumnezeu ați sugerat să le dau lecții elevelor dumneavoastră?

Cu o expresie panicată, ea se întoarse cu fața spre grădini.

– Eu... hm... adevărul este că... Ei bine, speram că o să faceți ceva în schimb pentru mine.

Dezamăgirea care îl cuprinse fu mai ascuțită decât ar fi trebuit. Nu se așteptase ca ea să fie atât de calculată.

După ce moștenise titlul, oameni aproape necunoscuți începuseră să susțină că îi erau prieteni buni. Mamele din înalta societate, care îl disprețuiseră toată viața, îl invitau acum la petrecerile lor ca să-și îmbunătățească statutul social. Lingușitorii care îl trecuseră cu vederea, considerându-l un simplu fiu mai mic al unui viconte, îi solicitau acum atenția la baluri.

Negustorii erau cei mai răi. Dintr-odată, nu mai putea să intre într-un magazin fără să i se fluture prin față tot felul de obiecte costisitoare. Asemenea lucruri nu i se întâmplaseră niciodată tânărului domn Dalton. Dar greutatea moștenirii fratelui său nu se simțise niciodată mai grea decât în clipa aceea.

– Cât? întrebă el încordat.

Ea își întoarse capul.

– Cât ce?

– De câți bani aveți nevoie?

Cuvintele părură să-i aţâțe mânia, căci își puse mâinile în șold și îl privi cu răceală.

– Tot ce am nevoie este o favoare. Una care o să vă coste puțin, tind să cred.

– Mă îndoiesc de asta, replică el sec.

– Nu este nimic nou pentru dumneavoastră – e vorba de acele petreceri cu oxid de azot pe care le organizați.

– Pe care *obișnuiam* să le organizez, o corectă el. Nu o să le mai organizez.

– Oh, dar trebuie! Vedeți dumneavoastră, aceasta este favoarea pe care mi-o doresc. Să mă invitați la o petrecere cu oxid de azot.

Capitolul 3

Dragă Charlotte,

Știi că nu trebuie să-mi menționezi nimic ca să aflu ce se întâmplă. Înainte de a începe să sponsorizez școala, am făcut cercetări cu privire la directoarea ei. În plus, cel puțin o dată pe an, te plângi că te ocupi de registre. Ar fi trebuit să fiu orb, surd și prost ca să nu observ.

Prietenul tău,

Michael

Madeline se încruntă. Probabil nu ar fi trebuit să-și verbalizeze cererea, dar putea la fel de bine să se facă înțeleasă încă de la început.

– Sunteți surdă? se răsti vicontele.

– Nicidecum, răspunse ea, refuzând să-l lase să o intimideze.

Deci era supărat. Ei bine, și ea era supărată... Supărată și obosită să rămână cu un pas înaintea creditorilor, să-și vadă tatăl rătăcind fără țintă prin căsuța lor, să-și facă griji pentru viitor.

Lord Norcourt se aplecă mai tare și o încruntare periculoasă i se desenă pe frunte.

– De ce Dumnezeu v-ar interesa o petrecere cu oxid de azot? Nu este genul de aventură la care să participe o tânără respectabilă.

Ea încercă să pară indiferentă, în vreme ce îi oferi povestea pe care o născocise în grabă.

– V-am spus... sunt o naturalistă. Studiez comportamentul uman. Scriu o broșură despre efectele oxidului de azot asupra oamenilor, dar cunoștințele mele limitate despre gaz îmi îngreunează demersul. Am nevoie să văd care îi sunt efectele asupra unei varietăți de indivizi.

– *Acesta* este motivul pentru care vreți să participați la o petrecere cu oxid de azot? întrebă el neîncrezător. Ca să faceți cercetare pentru un articol științific?

– Da.

Cu câțiva ani în urmă, povestea putea fi adevărată. Dar, când tatăl ei începuse să folosească gazul, explorarea beneficiilor lui îșI pierduse farmecul.

– Pot să satisfac cererea asta fără o petrecere. O să chem cu bucurie un chimist care să amestece niște oxid de azot. Și apoi puteți experimenta cu cine vreți dumneavoastră.

– Asta nu o să funcționeze!

Ochii lui se îngustară.

– De ce nu?

Pentru că nu mai avea șansa să se întâlnească cu Sir Humphry. Ceea ce trebuia să se întâmple urgent, din moment ce ultima ei scrisoare fusese trimisă înapoi.

Încercase să pătrundă în cercul lui restrâns de când se mutase cu *papa* anul trecut în Londra. Să se ducă direct acasă la faimosul chimist și la Societatea Regală se dovedise a fi la fel de zadarnic precum trimiterea unei scrisori. Ajunsese la capătul răbdării tot încercând să-și dea seama cum să ajungă la el. Iar fără ajutorul lui, *papa* nu mai putea practica niciodată medicina.

În ultima vreme, singurul lucru care părea să-l atragă pe Sir Humphry să iasă în lume erau petrecerile cu oxid de azot. Și, într-o atmosferă atât de relaxată, era ușor să li se facă cunoștință.

– Ei bine? insistă Lord Norcourt. De ce nu se poate să vă ofer chiar eu oxid de azot?

– De unde să găsesc eu oameni care să experimenteze? Eu instruiesc tinere. Dacă încerc să folosesc azotul pe ele, îmi pierd funcția.

– Este mult mai probabil să vă pierdeți funcția participând la una dintre petrecerile mele, sublinie el.

– Nu trebuie să organizați o petrecere cu genul acela de femei care se destrăbălează, pentru numele lui Dumnezeu! spuse ea iritată. Ci una în scop științific.

El pufni.

– Nu puteți fi atât de naivă. Nu există nici o deosebire între petrecerile pe care le organizez... Și ar fi deplasat să organizez petrecere. Dacă o să participați, o să vă riscați nu doar poziția, ci și reputația și viitorul.

Faptul că era posibil că el să aibă dreptate o călcă pe nervi.

– Dacă lumea ar fi corectă, domnule, participarea la o petrecere în scopuri pur științifice nu ar reprezenta un risc. Femeile ar primi

același respect ca naturaliștii bărbați. Ar putea să se ducă la universitate ca orice alt bărbat.

Privirea lui se îmblânzi.

– Dar lumea nu este corectă. În orice caz, încă nu este.

Acel punct de vedere îi învălui sufletul ca o mângâiere. Alți bărbați ar fi început să îndruge aiurelile despre faptul că femeile aveau nevoie de protecție și nu erau destul de inteligente pentru o asemenea educație. Dar nu și el. Uluitor! Mai ales pentru un libertin.

El se îndepărtă și se sprijini cu coatele pe balustradă, mușchii încordându-se sub haina perfect croită. Impulsul incandescent care îi cutremură simțurile o tulbură. Dumnezeule, se mișca asemenea unui armăsar pursânge, cu o ușurință și o încredere așa de naturale!

Dar ea era tulburată nu numai de aspectul lui extraordinar de chipeș. Era obișnuită să observe animale frumoase, să le înregistreze caracteristicile și să le detalieze comportamentul. Însă nu era obișnuită să râvnească după ele.

Să râvnească după *el?* Trebuie să fie nebună. Un bărbat ca el nu s-ar fi uitat nici de două ori la ea, în vreme ce femeile se strecurau în patul lui în mod regulat. Aproape că își dorea să se uite la ea, din moment ce se dovedise surprinzător de inteligent.

Fără îndoială, cultiva acea impresie ca să poată seduce femeile.

„Ai grijă, ești pe un teren alunecos! El este atât un libertin lipsit de remușcări, cât și un lord. Să nu uiți niciodată asta!"

De parcă și el și-ar fi amintit asta, redeveni distant.

– Tocmai pentru că lumea nu este corectă nu pot să vă ofer ce vreți. După cum ați subliniat deja, înscrierea Tessei aici depinde de capacitatea mea de a arăta că pot să fiu discret. Organizarea uneia dintre petrecerile mele celebre ar arăta contrariul.

Ea se pregăti să rămână tare pe poziție.

– Uitați, milord, că înscrierea nepoatei dumneavoastră depinde și de aprobarea *mea* privind lecțiile.

– Nu am uitat, i-o întoarse el. Cereți-mi altceva...

– Acesta este singurul lucru pe care îl vreau! Căută să găsească o cale prin care să-l convingă pe afurisitul încăpățânat. Poate să fie privată. De ce trebuie să afle toată lumea bună?

– Pentru că întotdeauna află.

– Nu ar afla dacă nu ați invita oameni care scriu pentru ziare!

Un râset sec îi scăpă printre buze.

– Mi-aș dorit eu să meargă lucrurile așa. Fără îndoială, v-ați petrecut viața într-un orășel liniștit de provincie, unde bârfele

se limitează la ceea ce a servit la cină doamna X sau Y, dar la Londra ne place să auzim bârfe nebunești, rele și scandaloase.

– Credeți-mă, există multe asemenea bârfe în Te... Ea se opri la timp. În provincie.

Altfel, *papa* nu și-ar mai fi pierdut pacienții. Sau reputația.

– Da, dar mă îndoiesc că oamenii din provincie mituiesc servitorii pentru informații picante. Mă îndoiesc că își trimit poveștile la ziar sau își șantajează prietenii ca să câștige favoruri. Vocea lui deveni acidă. Bârfa este o licitație legală într-o societate care se preface că disprețuiește lucrurile murdare. Este destul de greu să participi la o asemenea petrecere fără să se discute despre tine, darămite să organizezi una... El clătină din cap. Nu se poate.

– Nu pot să cred asta! zise ea cu disperare.

– Chiar și angajatoarea dumneavoastră a auzit de petrecerile mele.

– Pentru că au fost menționate în ziare!

– Pentru că are *sursele* ei. Petrecerile la care au venit femei sumar îmbrăcate nu au fost niciodată menționate în vreun ziar. Au fost organizate la țară, în cabana de vânătoare a unui prieten. Și totuși, doamna Harris a auzit de ele.

De la vărul Michael, fără îndoială. Cum reușea acest om să fie invitat la atât de multe evenimente? Se presupunea că era un singuratic.

Vicontele își frecă încheietura cu un aer distrat.

– Sigur puteți fi mulțumită dacă încercați oxidul de azot pe prieteni sau în familie.

– Nu am prieteni, iar familia mea este mică.

În plus, asta nu i-ar fi fost de folos.

El o privi ciudat.

– Pe nimeni?

Ea se opri la timp.

– Pe nimeni care să mă lase să experimentez pe ei.

– Îmi pare rău, trebuie să cereți altă favoare. Răceala din vocea lui se adânci. Suma potrivită de bani ar putea să cumpere o mulțime de prieteni pe care să experimentați.

La naiba, îl pusese în gardă! Cât de mult își dorea să-i spună că unchiul lui punea presiuni pe vicar ca să ridice acuzații împotriva lui *papa!* Dar, cu siguranță, ar fi fost un lucru care l-ar fi făcut să dea bir cu fugiții. Cererea lui pentru obținerea tutelei era și așa destul de nejustificată; ultimul lucru de care avea nevoie era

să se implice în scandalul lui *papa*. Sir Randolph sigur avea să folosească o asemenea informație sordidă ca să zădărnicească demersul lui Lord Norcourt.

Poate că vicontele avea să o prezinte pur și simplu lui Sir Humphry?

Da, cum să nu! După șase luni la școala doamnei Harris, știa prea bine cum funcționa societatea londoneză. O profesoară modestă nu cerea să fie prezentată unui bărbat ca Sir Humphry, din moment ce chimistul se retrăsese din viața publică. Soția și prietenii lui Humphry erau ca un cerc închis, protejându-l de fiecare intrus. Iar Lord Norcourt era unul dintre acei prieteni.

Chiar dacă vicontele accepta să o prezinte, avea să vorbească mai întâi cu Sir Humphry despre asta. Și, având în vedere modul constant în care ea îl urmărise pe bărbat, probabil că Sir Humphry credea deja că era nebună. Fie îi spunea lui Lord Norcourt ce voia ea de la el, ceea ce avea să pună punct planurilor ei, fie refuza să o cunoască. În orice caz, o altă ușă avea să fie închisă.

Nu, cea mai bună șansă pe care o avea era să obțină o prezentare în lumea bună. Care era puțin probabil să se întâmple altundeva decât la o petrecere dată de Lord Norcourt.

Trebuia să forțeze mâna vicontelui. Îndepărtându-se de balustradă, se îndreptă spre sala de bal.

– Nici o altă favoare nu o să fie în regulă. O să-i spun doamnei Harris că mi-am reconsiderat propunerea și că, la urma urmei, lecțiile acestea de libertinaj nu o să funcționeze.

– Vrăjitoare mică și vicleană, mormăi el când ea trecu pragul.

Madeline se chinui să se întoarcă spre el, deși sclipirea înghețată din ochii lui o încremeni pe loc.

– Nu, Lord Norcourt, un asemenea limbaj nu o să vă facă să-mi intrați în grații.

– Nu vreau să vă intru în grații, doamnă, răbufni el, apoi trecu pe lângă ea și intră în sala de bal.

– Și nepoata dumneavoastră? Ea înghiți cu noduri, dar se obligă să continue: Ați spus că trebuie să o scoateți din acel loc îngrozitor.

El se opri brusc, cu spatele înțepenit de mânie.

– O petrecere cu oxid de azot este prețul dumneavoastră pentru înscrierea Tessei?

– Da. Când el se întoarse și se apropie, Madeline fu nevoită să reziste impulsului de a se da înapoi. Dumneavoastră organizați petrecerea. Eu particip.

Privirea lui lungă o studie scrutător.

– V-ar mulțumi să vă duc la petrecerea cu oxid de azot a altcuiva?

Sir Humphry participa din când în când la alte petreceri. Dar era mai puțin sigur.

– Ori asta, ori nimic, continuă el. Pentru că, dacă organizez eu o petrecere cu oxid de azot, o să fie afectate nu doar șansele Tessei de a fi înscrisă aici. Aproape sigur detaliul o să fie spus în fața instanței, așa că o să pierd tutela.

Ea clipi.

– Dar dacă participați la altă petrecere...

– Este mai ușor de păstrat secretul așa. Pot să vă fac să vă strecurați înăuntru și să rămâneți ascunsă.

Nu putea să ignore logica spuselor lui.

– Dar jurați că o să mă duceți la o astfel de petrecere?

Un mușchi se încordă în maxilarul lui.

– Jur.

– Și mare parte dintre prietenii dumneavoastră o să fie acolo?

– Prietenii mei? Ochii lui se îngustară. De ce contează asta?

Doamne, ce greu era să-l înșele!

– Eu... am vrut doar să spun că trebuie să fie multă lume. Am bănuit că nu participați la nici o petrecere la care să nu meargă prietenii dumneavoastră.

Se uită urât la ea.

– Bine, o mă asigur că este multă lume. O să conving pe cineva în care am încredere să organizeze petrecerea.

Chiar dacă nu se întâlnea cu Sir Humphry acolo, putea să-și câștige intrarea în cercul lui de cunoștințe ca să poată fi invitată la o petrecere la care el *chiar* participa.

– Bine, sunt mulțumită.

– Cât de reconfortant, rosti el, cu o notă sarcastică în voce. Eu risc totul ca dumneavoastră să scrieți un afurisit de studiu, în timp ce *dumneavoastră* nu riscați nimic.

– Eu îmi risc reputația și poziția prin participare, sublinie ea.

– Ceea ce nu pare să vă îngrijoreze prea mult.

Pentru că, dacă obținea ceea ce îi trebuia de la petrecere, se putea întoarce în Telford.

– În plus, continuă el pe același ton plin de resentimente, din moment ce nimeni nu vă cunoaște, nu o să fiți descoperită. După cum am spus, puține riscuri pentru dumneavoastră, multe riscuri pentru mine.

– Nu am ce să fac dacă sunteți mai cunoscut și aveți atât de multe de pierdut. Ea își arcui o sprânceană. Și nu este vina mea că duceți o viață nesăbuită. În general, alți gentlemeni nu trebuie să se afirme.

Încruntarea lui era plină de furie.

– Da, dacă subscriam regulilor limitate care trec drept moralitate în societate, nu aș fi în poziția asta. Ce scăpare din partea mea!

– Eu nu am spus nimic despre moralitate.

Unchiul lui se ascunsese în spatele pretențiilor de moralitate ca să-l condamne pe *papa*, iar ea detesta felul în care era strânsă cu ușa din cauza asta.

– Nici nu a fost nevoie. S-a înțeles din discuția cu dumneavoastră despre nesăbuință. Și, pentru că vreți ceva de la mine, vă este frică să nu mă insultați spunându-mi că sunt imoral.

– Nu fiți absurd!

Albastrul acela nepământean al ochilor lui străluci.

– Nu trebuie să vă deranjați; după cele mai multe standarde ale societății, *chiar* sunt imoral. Și dacă nu era nepoata mea, aș continua să trăiesc exact așa cum vreau pentru că nu îmi pasă ce crede societatea. El se aplecă spre ea. Iată, am fost sincer cu dumneavoastră! Măcar atât puteți face, să fiți sinceră cu mine.

– Sunt! Întotdeauna spun exact ce cred. Iar din cauza asta îi era atât de greu să ascundă motivele pentru care voia să participe la petrecere. Moralitatea nu are nimic de-a face cu părerea mea, vă asigur.

– Serios? În ochii lui licări o lumină vădit necurată. Deci, dacă v-aș ruga să pecetluiți înțelegerea noastră cu un sărut, nu ați avea obiecții de ordin moral.

Un sărut? Ea înăbuși tresărirea stranie de încântare care o traversă la auzul cuvintelor lui.

– La urma urmei, continuă el, nu am boli, nu pot să-l folosesc pentru a vă șantaja, din moment ce nimeni nu o să ia de bun cuvântul meu în fața cuvântului dumneavoastră și, cu siguranță, nu o să ducă la apariția unor copii ilegitimi. El se uită prin sala de bal goală. Fără martori, nici nu există vreun risc pentru poziția sau reputația dumneavoastră.

Privirea pe care o fixă asupra ei avea o lumină necunoscută, care îi făcu pulsul să vibreze nebunește. Nici un bărbat nu se mai uitase vreodată așa la ea. Cei câțiva bărbați nelnsurați din Telford o evitaseră pe fiica ciudată a medicului.

– Deci, dacă nu aveţi obiecţii de ordin moral, continuă el, nu văd nici un motiv pentru care să *nu* ne sărutăm. Mai ales că mi-aţi spus deja că pot încerca oricât să vă seduc pentru că asemenea lucruri nu vă tentează.

Ce inteligent din partea lui să-i folosească propriile cuvinte împotriva ei! Lucrul ciudat era că i-ar fi plăcut la nebunie ca el să o sărute, numai şi pentru a vedea de ce toată lumea făcea atâta tamtam în legătură cu asta. Dar nu era o mişcare înţeleaptă, din *atât* de multe motive.

– Dacă mă sărutaţi, nu aţi demonstra că aţi fost sincer când aţi spus că o să fiţi discret.

– Mai discret de atât nu se poate. Îi aruncă o privire nimicitoare. În plus, nu vă pasă cu adevărat dacă sunt sincer. Mi-aţi propus lecţiile de libertinaj doar pentru a vă rămâne îndatorat, ca să puteţi să vă cereţi favoarea.

Oh, Dumnezeule, o citise atât de bine! Dar, la naiba, ea *nu* era o seducătoare care să spună orice pentru a-şi obţine favoarea, în timp ce îl disprețuia în secret pentru moravurile lui.

– Bine, spuse ea, încercând să pară nonşalantă. Sărutaţi-mă dacă vreţi! Dar nu aici.

Învârtindu-se pe călcâie, intră într-o încăpere aflată în apropiere, unde aveau mai puţine şanse să fie văzuţi dacă se plimba cineva pe acolo.

Se întoarse şi îl găsi uitându-se cu ochi mari la ea, încremenit pe loc. În mod evident, se aşteptase ca ea să spună că un asemenea comportament era imoral. Aşa ar fi putut să se felicite că îi demascase caracterul mincinos.

Ha! Îi arătase ea lui, nu-i aşa?

– Deci? Ne sărutăm sau nu? Am treabă, să ştiţi. Nu pot să stau aici toată ziua...

Cuvintele ei se stinseră când el începu să se mişte ca un animal mare şi splendid care îşi urmărea prada. Înainte ca ea să apuce să se îndepărteze de intenţia întunecată din privirea lui, el îi prinse capul între mâini şi o sărută. Gura lui nu îi arăta nici o urmă de milă, acoperind-o pe a ei atât de hotărât, încât aproape că nu mai reuşi să respire, apoi se îmblânzi într-o mişcare de mătase lichidă, în timp ce se modelă şi o gustă pe a ei.

O bucurie ciudată şi necunoscută îi cuprinse membrele, făcându-i genunchii să se înmoaie şi pântecul să tremure. Dacă el nu avea nici o boală, ce era febra aceea care se strecura înăuntrul ei?

Își simțea fruntea caldă și obrajii arzând... Peste tot se simțea fierbinte.

Ea își așeză mâna pe pieptul lui pentru a-l împinge, dar ritmul sălbatic al inimii lui o făcu să se oprească brusc. Pentru că și inima ei bătea în același ritm.

Deși Madeline citise despre obiceiurile de împerechere ale animalelor, sursele ei nu menționaseră creșterea bătăilor inimii și a temperaturii. Nu era de mirare că femeile vorbeau despre leșinul cauzat de un sărut. Ei i se păruse ceva prostesc, dar acum ideea aceea devenea tot mai puțin stupidă.

Până ce el își înclină capul și își strecura limba printre dinții ei.

Ea se trase înapoi cu o smucitură.

– Cu siguranță, limba dumneavoastră nu are ce să caute în gura mea, domnule!

Pentru o clipă, el păru uluit, de parcă sărutul îl surprinsese la fel de mult ca pe ea. Apoi aruncă spre buzele ei o privire plină de dorință, care îi trimise un tremur straniu de-a lungul șirei spinării.

– Asta face parte din sărut, spuse el cu o voce scăzută și răgușită. N-ați mai fost sărutată niciodată, nu-i așa?

O considera prea respingătoare pentru a atrage un bărbat? Detesta gândul că putea să o creadă o biată fată bătrână pe care putea să o inițieze în tainele plăcerii. Chiar dacă era.

Își împinse bărbia în față.

– Nu am spus asta. Dar știți foarte bine că este impropriu să mă sărutați așa.

– Asta nu face decât să sporească plăcerea.

Pentru o fracțiune de secundă, zâmbetul de crai se desenă în ochii lui. Contrastul dintre amabilitatea zâmbetului și privirea lui sumbră o fascină.

La ce îi stătea mintea? Poate că nu era obișnuită cu libertinii, dar recunoștea o capcană. Și, fiind prinsă în capcană de incorigibilul Lord Norcourt, indiferent ce exemplar splendid era, se îndepărta de scopul ei.

– Haide, scumpo! spuse el cu o voce dulce, care alunecă peste pielea ei ca satinul, doar ca să ne pecetluim înțelegerea. Lasă-mă să-ți dau un sărut adevărat. Numai unul.

Deși șovăi, curiozitatea de a experimenta un sărut adevărat triumfă în fața bunului-simț.

– Numai unul, încuviință ea.

De astă dată, când el îi cuprinse capul între mâini, își trecu buzele peste ale ei, întredeschizându-le înainte să se avânte cu limba înăuntru. La început, senzația fu stranie. Apoi el își retrase limba, doar ca să revină, din nou și din nou, într-o mișcare lentă, seducătoare, care înteți din nou febra.

Jocul limbilor ar fi trebuit să o dezguste, dar nu fu așa. Dezmierdările poruncitoare, focul, alunecarea buzelor lui peste ale ei... Uimitor! Chiar uluitor. Îi amintiră de ceva acele intrări și ieșiri ritmice...

Oh, Dumnezeule!

Își despărți gura de a lui. Sărutul lui adevărat semăna cu împerecherea, doar că foloseau limbile. Văzuse suficiente animale în călduri ca să recunoască actul în sine.

– De ajuns, spuse ea, uimită de vocea ei tremurătoare. Tind să cred că înțelegerea noastră este foarte bine pecetluită.

El trase adânc aer în piept, apoi își trecu degetul peste buzele ei.

– Da, într-adevăr, cred că este.

O îmbujorare se ivi în obrajii ei când făcu un pas înapoi. Ea nu se înroșea niciodată. Era îngrozitor că un crai putea să aibă acel efect asupra ei! Niciodată nu avea să le poată învăța pe fete cum să evite legăturile lipsite de înțelepciune dacă ea cădea atât de ușor în brațele unui pierde-vară declarat.

– Un asemenea lucru nu poate să se repete.

Licărirea iscoditoare din ochii lui o făcu să se îngrijoreze.

– Ți-e teamă că ai putea să fii ispitită de *asemenea lucruri*, domnișoară Prescott?

– Sigur că nu, minți ea. Dar amândoi vrem ceva de la această colaborare și știm că nu o să obținem dacă suntem prinși sărutându-ne.

Din fericire, cuvintele acelea îl făcură să redevină distant.

Simțind nevoia să scape de el, ea aruncă o privire spre ceasul de buzunar.

– Iartă-mă, dar am o oră acum. Trebuie să terminăm turul.

– Bine. El o privi îndeaproape, pentru a-i observa reacția. Diseară iau cina cu prietenii vechi de la Eton, așa că oricum ar fi mai bine să plec.

– Te conduc. Sub privirea lui gânditoare care o făcea să nu se simtă în largul ei, Madeline se îndreptă spre ușă. Poți să începi lecțiile mâine?

– Cu siguranță.

– Atunci ne vedem la ora opt. La ora aceea le predau fetelor științele naturii.

– La opt? El păru neîncrezător. *Dimineața?*

– Îmi pare rău, spuse ea cu o voce siropoasă. E prea devreme pentru Excelența Ta?

Buzele lui se strânseră într-un zâmbet subțire.

– Este în regulă.

În mod evident, nu era. Și nu ar fi trebuit să facă lucrurile *prea* grele pentru el.

– Dar o să te întâlnești cu prietenii la cină și probabil o să beți.

Mai ales având în vedere cine erau prietenii lui.

Își amintea de bârfele din Telford după ce el și alți băieți de la Eton avuseseră probleme după o bacanală cu vin, femei de la tavernă și plimbări pe o capră. Ea flutură mâna în aer.

– Nu contează. Vino când vrei. Pot să îmi schimb programul după al tău.

– O să fiu aici la opt fix, domnișoara Prescott. El făcu o plecăciune scurtă. Acum, scuză-mă, știu drumul spre ieșire. Ne vedem de dimineață.

Îl privi cum se îndepărtează. Era un amestec ciudat de aroganță aristocratică și înflăcărare abia ținută în frâu. Avea senzația ciudată că, dacă ațâța prea tare acea înflăcărare, cărbunii mocniți aveau să se aprindă ca să o ardă.

Trebuie să fie atentă. El nu era precum negustorii hotărâți și orășenii aroganți care veneau acolo ca să-și vadă surorile ori să-și înscrie fiicele. Acei domni permiteau ca societatea să le dicteze comportamentul.

Nu și Lord Norcourt. El nu respecta regulilor nimănui. Își petrecuse viața în căutări nesăbuite; dacă el credea că putea să scape nepedepsit, avea să seducă o profesoară de școală fără nici un fel de scrupule. Și nu avea să însemne nimic pentru el.

Totuși, nici măcar acea idee nu alungă farmecul lui ispititor. Pentru că gândul ca vicontele să o inițieze în tainele feminității...

Madeline gemu. Acum *cine* era nesăbuit? Cu familia ei cufundată până peste cap în scandal, să îl lase să o compromită era în afara oricărei discuții. Cu siguranță *nu* avea cum să îl ajute pe *papa*.

Dar, să o ajute Dumnezeu, aveau să urmeze două săptămâni foarte lungi.

Capitolul 4

Dragul meu văr,

Apropo de talentul tău de a afla informații, se întâmplă să îl cunoști pe noul viconte de Norcourt? Am auzit (nu întreba cum) că intenționează să ducă o viață mai discretă de dragul tinerei lui nepoate, care și-a pierdut recent părinții. Știi dacă este adevărat? Ai văzut vreo dovadă în acest sens?

Așteptând cu nerăbdare răspunsul tău,

Charlotte

Aplecându-se peste masă, Anthony apucă o pricomigdală din farfuria pe care Oliver Sharpe, marchizul de Stoneville, o monopoliza. Dar abia dacă gustă din ea, chiar dacă la hotelul Sablonière se făceau niște pricomigdale delicioase. Simțea doar gustul domnișoarei Prescott.

Îi scăpă un geamăt. La ce se gândise când o sărutase după ce abia câștigase un ajutor pentru Tessa în școală?

Nu se gândise. Fusese prea supărat ca să mai gândească. Cum îndrăznea tânăra imprudentă să se ofere să-l ajute, apoi să-l șantajeze să accepte petrecerea aceea blestemată? Cum îndrăznea să se dovedească a fi ca toți ceilalți, urmărind numai ceea ce putea să obțină de la el?

Și cum îndrăznea să aibă o gură atât de moale și de dulce încât gustul ei, asemenea citricelor, cuișoarelor sau al altor condimente picante, să fi persistat câteva ore?

Își înăbuși o înjurătură. Așa ceva nu i se întâmpla niciodată. Nici măcar cea mai ademenitoare dintre femei nu rămânea în gândurile lui mai mult de o oră după ce o părăsea. Cu toate acestea, domnișoara Prescott, cu ochii ei ispititori și gura uluitoare...

Băiatul lui rău se trezi la viață, iar el se foi în scaun. Întotdeauna era atent cu flirturile ocazionale, alegând numai femei și văduve cu moravuri ușoare, care știau regulile jocului și nu cereau niciodată mai mult decât își dorea el să ofere, care nu îi ispiteau excesiv controlul asupra poftelor trupești.

Dar domnișoara Prescott îl prinsese cu garda jos cu părerile ei caustice și ideile înviorătoare, cu aparenta inteligență și dorința de a-l ajuta. Pur și simplu nu o înțelegea.

Îl îngrijora reticența ei blestemată în privința motivelor pentru care își dorea să participe la o petrecere cu oxid de azot. Ea își risca poziția pentru a-și susține cauza. O femeie chiar ar fi făcut asta doar pentru știință?

El se îndoia. Înainte de a organiza o petrecere care putea să pună în pericol obținerea tutelei Tessei, avea de gând să afle ce punea la cale femeia aceea.

Dintre toate lucrurile, sugerase lecțiile de libertinaj pentru fete. Era pur și simplu ideea unei naturaliste pragmatice și progresiste? Sau a unei intrigante care, în clipa în care intrase, îl văzuse doar ca pe un mijloc de a scăpa de munca ingrată?

Cu siguranță, nu se împotrivise prea mult sărutului. Nici nu se purtase ca o profesoară candidă. Da, sărutul ei păruse nepriceput la început, dar uneori lucrul acela era un truc extraordinar în atragerea unui bărbat. Și se stinsese de îndată ce sărutul devenise mai înflăcărat.

Apoi, mai era comportamentul ei de după sărut. Nu arătase nici o urmă de indignare feciorelnică, tratând episodul ca o parte necesară din înțelegerea lor. Cu excepția îmbujorării ei.

Se lăsă pe spate în scaun. Deci sărutul *chiar* o tulburase.

Bine, atunci avea să facă întocmai până ce îi afla adevăratele motive pentru care voia să participe la petrecere. Intenționa să flirteze suficient încât să o facă să-și piardă controlul. Și nu trebuia să se teamă că avea să se plângă doamnei Harris de avansurile lui. Domnișoara Prescott era suficient de inteligentă încât să-și dea seama că, dacă el dezvăluia că îl șantaja, asta ar fi pus capăt atât planurilor *ei*, cât și planurilor lui. Indiferent care erau acelea.

– Ce te neliniștește în seara asta, Norcourt? îl întrebă David Masters, vicontele de Kirkwood.

Slavă Cerului că întrebarea îl scoase pe Anthony din gândurile lui obsesive!

– Nimic.

Nu avea de gând să le povestească prietenilor despre nebunia în care se băgase.

Mai ales că amicul lui era ferm hotărât să bea zdravăn în seara aceea. Fără îndoială, soția lui, fiica unui bancher bogat, cu care Kirkwood se însurase de dragul familiei lui sărace, îi dădea din nou bătăi

de cap. Iar conflictele maritale îl făceau întotdeauna pe Kirkwood să devină cinic.

– Trebuie să fie o femeie, spuse Simon Tremaine, ducele de Foxmoor. Ce altceva îl face așa de gânditor pe un bărbat?

Stoneville chicoti.

– Ar trebui să știi că numai vreo femeie ar putea să-i facă asta lui Norcourt. El schimbă femeile la fel cum un spilcuit își schimbă lavalierele.

Descrierea îl irită inexplicabil pe Anthony, deși spunea deseori același lucru despre sine.

– Măcar le las cu inima întreagă.

Spre deosebire de Stoneville, care obișnuia să profite de înfățișarea de crai pentru a seduce dansatoare de operă, apoi punea punct legăturii când ele se îndrăgosteau de el.

– De fapt, continuă Anthony, mă gândeam la un nou proiect de-al meu. Se gândi că prietenii lui puteau să-l ajute cu lecțiile de libertinaj. Una dintre cunoștințele mele bogate este îngrijorată că fiica îi cade pradă unui vânător de avere, așa că am fost de acord să iau masa cu familia lor și să-i explic fetei cum să evite să fie înșelată. Numai că nu sunt sigur ce să spun.

– Este frumoasă? întrebă Stoneville.

– Cine?

– Fiica, firește. Stoneville zâmbi. Pentru că un sărut merită o mie de cuvinte.

Anthony se încruntă.

– Poate că tu ești suficient de afurisit ca să seduci fiica unui prieten, dar eu nu sunt. Se întoarse spre duce, singurul dintre prietenii lui care avea o căsnicie fericită. Spune-le, Foxmoor!

– Ce să le spun? Foxmoor îi aruncă lui Anthony o privire cu subînțeles. Nu te-aș lăsa să te apropii de fiica mea. Nici măcar nu sunt sigur că te-aș lăsa singur cu soția mea – și este de la sine înțeles că am încredere în ea.

– Ah, dar Norcourt este un alt om acum, nu ai auzit? zise Kirkwood, cu o licărire amară în ochii lui verzi. Câștigarea titlului fratelui său a scos de tot ticăloșia din el. Acum nu se mai uită la o femeie decât cu respect.

Afirmația fu urmată de tăcere, apoi imediat de râsete.

Anthony se încruntă spre grupul de prieteni pe care îl avea de pe vremea când fusese la Eton.

– Trebuia să știu că nu era cazul să vă cer *două* sfaturi. Ideea voastră de discuție serioasă este aceea de a dezbate calitatea coniacului.

– Cine dezbate? Kirkwood lovi ușor sticla. Coniacul ăsta este spilcuit.

În timp ce ceilalți râseră, Kirkwood bău ce îi rămăsese în pahar, apoi mai ceru o sticlă – a doua de când începuse cina.

– În plus, adăugă Foxmoor cu o privire îngrijorată aruncată în direcția lui Kirkwood, am destule discuții serioase în parlament. Aș prefera să fiu scutit de ele când sunt cu voi trei.

– Mai ales dacă Norcourt are de gând să fie plictisitor și respectabil.

Stoneville ridică din umeri cu emfază.

– Nu-ți face griji! i-o întoarse Anthony. Ultimul lucru pe care o să-l fac vreodată este să fiu respectabil.

Responsabil, da, pentru că avea de gând să curețe toată mizeria lăsată în urmă de fratele lui, atât în ce o privea pe Tessa, cât și moșia. Dar respectabil?

Niciodată. Avea să se abțină în public de dragul Tessei. Intenționa chiar să fie *discret*, un cuvânt pe care îl disprețuia. Dar refuza să devină un ipocrit.

– Poftim, Norcourt, rosti Kirkwood când fu adusă a doua sticlă. Mai ia un pahar. Problema ta e că încă nu ești suficient de beat ca să ne apreciezi înțelepciunea.

– Care înțelepciune? întrebă Anthony.

Lady Kirkwood chiar trebuia să fi întrecut măsura. Kirkwood se îneca în băutură numai când datoriile la jocuri de noroc ale soției lui deveneau prea mari. Cu siguranță, avea să sufere pentru răsfățul din seara aceea a doua zi dimineață.

„Nu este bine pentru organism."

La naiba, domnișoara Prescott îi invada din nou gândurile cu părerile ei ciudate, de intelectuală! Iar organismul lui era în regulă. Își întinse paharul spre Kirkwood.

– Atunci mai dă-mi unul!

– Așa te vreau, spuse Kirkwood și îi turnă un pahar.

Tăria coborî ușor pe gât, pentru că era într-adevăr un coniac spilcuit, dar Anthony se bucură de el mai puțin ca de obicei. Îi veni în minte o imagine cu nepoata lui, cu ochi mari și nevinovați, așezată la masă, în timp ce îl privea cum cobora împleticindu-se la micul dejun, iar băutura se transformă în cenușă în gura lui.

La naiba, Tessa încă nici nu era în grija lui! De ce Dumnezeu să nu se simtă bine? Avea încredere în prietenii lui, nu aveau să dezvăluie niciodată că el era la fel cum fusese dintotdeauna.

Bău paharul și îl împinse spre Kirkwood.

– Încă unul!

– Ai grijă, nebunule, spuse Foxmoor, în vreme ce Kirkwood îl umplu din nou, nu te-am provocat să-l dai pe gât!

– Vorbește în numele tău, i-o întoarse Stoneville, cu o lumină păcătoasă în ochii negri. Dă-mi și mie încă unul, Kirkwood. Se întoarse spre duce. Și tu, Foxmoor? Ești ținut prea strâns sub papuc ca să bei un coniac?

– Am deja coniac, mulțumesc.

Foxmoor lovi ușor paharul din care băuse în ultima oră.

Tonul de ușor reproș al ducelui nu-i scăpă lui Anthony, care îl admira pe Foxmoor încă de când se împrieteniseră la Eton. Bărbatul mai în vârstă fusese cel care sugerase ca Anthony să o înscrie pe Tessa la școala doamnei Harris, căci soția lui Foxmoor era cumva legată de locul acela.

Păcat că Anthony nu reușise să o convingă pe ducesă să pună o vorbă bună pe lângă doamna Harris. Dar soția lui Foxmoor îl displăcea încă de când îl auzise flirtând cu o văduvă din Societatea Doamnelor. La fel ca majoritatea femeilor care făceau opere de caritate, ea avea idei preconcepute despre purtarea cuviincioasă.

Ce părere ar fi avut ducesa despre domnișoara Prescott, care pretindea că era mai preocupată de pragmatism decât de virtute? Imaginea profesoarei dezbătând efectele fizice ale tăriilor cu soția lui Foxmoor îl făcu să chicotească până când își dădu seama că toți ceilalți îl priveau.

Dumnezeule, nu putea să și-o scoată din minte pe femeia aceea?

Se ridică brusc în picioare și înălță paharul.

– Un toast, domnilor! Avea să o alunge pe femeia aceea enervantă din gândurile lui, chiar dacă trebuia să-și bea mințile. Pentru vin, femei ușoare și necuviință!

Toți, cu excepția lui Foxmoor, răspunseră toastului, iar ducele doar sorbi puțin din coniac. Acum că bărbatul se însurase, se transformase într-un încrezut.

Când Anthony se așeză din nou pe scaun, Stoneville își ridică paharul.

– Pentru coniac, bordeluri și purtări necuviincioase!

Kirkwood își arcui o sprânceană.

– Asta este doar o variațiune a toastului lui Norcourt.

– Suficient de bună pentru mine, murmură Anthony, care începea să articuleze cuvintele cu o oarecare greutate.

Nu că i-ar fi păsat, pentru numele lui Dumnezeu! El repetă toastul, apoi își bău paharul.

Ridicându-și propriul pahar, Kirkwood strigă:

– Pentru tărie, fetișcane întinate și păcat!

– Și ai spus că eu nu sunt original? se plânse Stoneville. Măcar cuvintele au curs de pe limbă.

– Singurul lucru care a curs de pe limba ta este respirația urâtă, ripostă Kirkwood.

Foxmoor se ridică brusc.

– Eu am plecat, domnilor. Vă mulțumesc pentru cină și pentru partea de conversație coerentă.

– Pleci? întrebă Anthony.

– De îndată ce Stoneville și Kirkwood încep să se insulte unul pe celălalt, în general, seara începe să o ia la vale. Iar mâine trebuie să mă trezesc devreme.

La fel trebuia să facă Anthony.

În timp ce Foxmoor își plăti partea, mintea lui Anthony rătăci la școala doamnei Harris. Pentru a fi acolo la ora opt fix, trebuia să plece din Londra nu mai târziu de ora șapte, ceea ce însemna să se trezească înainte de șase ca să se îmbrace.

Bineînțeles, domnișoara Prescott spusese că putea să ajungă oricând își dorea, dar numai pentru că îl credea incapabil să vină devreme. Și pentru că ar fi făcut tot ce era nevoia pentru a obține favorul lui, chiar să-i ascundă directoarei faptul că el întârzia.

Se încruntă. Probabil se aștepta ca el să apară pe la amiază, palid la față, mirosind a băutură și a parfum rânced și obligând-o să mintă pentru el.

Dacă rămânea mai mult acolo, exact așa avea să se întâmple. Stoneville urma să îl târască într-un bordel privat, necunoscut de judecători, unde cei doi puteau să-și facă de cap după pofta inimii. Avea să bea până ce adormea în brațele vreunei femei ușoare, până ce se iveau zorii, iar el putea să se ducă singur în camera lui.

Asta, dacă nu cumva...

Dacă nu cumva apărea luminos și vesel la opt dimineața și îi dovedea distantei domnișoare Prescott că putea face tot ce își propunea. Nu ar fi fost o plăcere să o vadă cum rămâne gură cască?

În plus, de îndată ce Tessa venea să locuiască împreună cu el, trebuia să își petreacă nopțile singur, în întuneric. De ce să nu învețe să o facă de pe acum? Domnișoara Prescott credea că necuviința era un obicei. Ei bine, el *chiar* îi arătase că putea să renunțe la acest obicei în orice clipă. Avea să își primească lecțiile de libertinaj la opt dimineața, pentru numele lui Dumnezeu, chiar dacă el trebuia să se zvârcolească și să se întoarcă de pe o parte pe altă jumătate din noapte. Mica naturalistă *nu* avea să scape cu acțiunile ei care dădeau de înțeles că el era incapabil să fie responsabil.

Se ridică, enervat că deja se împletica. Din fericire, încă avea o bună parte din noapte ca să se trezească.

Ducele se îndreptă spre ușă când Anthony îl strigă:

– Foxmoor, așteaptă! Mă lași și pe mine acasă?

Foxmoor se opri surprins.

– Nu ai propria trăsură?

– Am venit cu Stoneville. Anthony ocoli masa. El o să vrea să rămână.

– Ai perfectă dreptate. Stoneville se ridică legănat în picioare. Tu și Foxmoor nu puteți să plecați așa de devreme. Eu ce fac după ce Kirkwood se întoarce acasă la femeiușca lui?

– Rămâi singur, bătrâne. Ochii lui Foxmoor străluciră. După cum spune Shakespeare, „Ia-ți o soție!"

Stoneville arătă spre Kirkwood cu un semn din cap.

– Și să-mi petrec serile în deznădejde, ca prietenul nostru de aici? Nu, mulțumesc.

– Mergem să ne facem de cap în altă seară, îi zise Anthony. Dar mâine trebuie să fiu undeva dimineață devreme.

Cu un oftat de dezgust, Stoneville se trânti la loc în scaun.

– Bine. Pleacă dacă trebuie. Eu și Kirkwood o să bem pentru voi doi.

În vreme ce Anthony pleca împreună cu Foxmoor, vicontele își turna deja încă un pahar.

În clipa în care ajunseră suficient de departe ca să nu mai fie auziți, Foxmoor murmură:

– Îmi fac griji pentru Kirkwood. Nu obișnuiește să bea atât de mult.

– S-a întâmplat ceva în afară de problemele obișnuite cu soția lui?

Foxmoor aruncă o privire înapoi pe scări.

– Nu știu. Nu vrea să discute despre asta.

– O să-l întreb pe Stoneville dacă a auzit ceva.

– O s-o întreb și eu pe soția mea, din moment ce doamna Kirkwood a frecventat cursurile acelei școli pe care ți-am recomandat-o pentru nepoata ta, cea condusă de prietena soției mele.

Ajunseră în hol, așa că Anthony așteptă până când Foxmoor își chemă trăsura.

– Apropo de școală, ți-am ascultat sfatul de a o înscrie pe Tessa.

– Și doamna Harris a fost de acord? Excelent! Mi-ar fi plăcut să pun o vorbă bună pentru tine, bătrâne, dar...

– Știu că soția ta ar fi fost consultată și că s-ar fi grăbit să-i ofere prietenei ei o listă lungă cu păcatele mele. Chiar mi-ar fi plăcut ca la nunta ta Kirkwood să nu fi fost atât de sincer în privința isprăvilor noastre din trecut.

– O să pun o vorbă bună pentru tine atunci când cazul tău o să ajungă în fața instanței.

– Pentru ca unchiul meu să te împroaște cu noroi cum a făcut și cu mine? Anthony se uită lung la Leicester Square, la fel de aglomerată la ora zece pe cât era Rotten Row de aglomerată la ora cinci. Nu, nu o să accept să-mi murdărească și prietenii. Acum că ești în politică, trebuie să ai grijă de reputația ta.

– Reputația mea este în siguranță, îți garantez.

Foxmoor era bine intenționat, dar dușmanii lui s-ar fi agățat de orice scuză ca să-i facă rău pe scena politică, iar Anthony nu avea de gând să le ofere mijloacele necesare.

– Dacă ajung să fiu disperat, o să-ți accept oferta, dar acum sunt mai optimist cu privire la șansele mele.

– Bun. Foxmoor se gândi o clipă. Unchiul tău nu are cumva o fată care te place? Poate că ea o să i se împotrivească.

– Jane este pe lista de martori a tatălui ei, așa că mă îndoiesc că o să mă ajute pe *mine*.

Era singurul vinovat de tot ceea ce se întâmpla. Ar fi trebuit să țină legătura cu ea, să o viziteze ca să vadă cum îi mai mergea. Dar, de îndată ce scăpase din casa aceea nenorocită, numai gândul de a vorbi despre ceea ce înduraseră îi îngheța inima. La Eton, ignorase cele câteva scrisori primite de la ea, iar fata încetase să-i mai scrie de îndată ce se măritase cu noul director al școlii din Telford.

Simți un junghi de vinovăție. Ar fi trebuit să-i scrie doar ca să o felicite. Dar căsătoria cu un director de școală însemna că ea cedase în fața ideilor rigide ale mamei sale, iar el nu putea suporta să o audă cum îndruga platitudinile mătușii Eunice, susținând că pedepsele fuseseră necesare pentru disciplinarea lor. Nu suporta gândul de a auzi că se transformase în femeia de care el scăpase plecând la Eton. Pentru Jane, nu existase nici o școală.

Băgându-și mâna în buzunar, își trecu degetul peste tabacheră. Ei bine, avea să existe una pentru Tessa, la naiba!

Când sosi trăsura lui Foxmoor, Anthony se gândi că poate ducele știa mai multe despre persoana în mâinile căreia se afla viitorul Tessei.

– Foxmoor, tu vizitezi vreodată școala doamnei Harris?

Putu să simtă privirea lui Foxmoor întoarsă spre el.

– Din când în când, cu Louisa. De ce?

– Există acolo o anumită profesoară, domnișoara Prescott. Ce știi despre ea?

– Te referi la frumusețea blondă cu ochi neobișnuiți?

– Nu i-am observat înfățișarea, minți el, dar acum că pomenești asta...

Cu un pufnit suspicios, Foxmoor se îndreptă spre ușă.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! murmură Anthony, în vreme ce îl urmă pe duce la trăsură. Sunt doar curios întrucât pretinde că e naturalistă, iar Tessa este interesată de grădinărit.

Bine, aceea chiar era o minciună, dar nu voia ca Foxmoor să înțeleagă greșit interesul lui pentru domnișoara Prescott.

– Nu pot să-ți spun prea multe. Foxmoor bătu ușor în tavan pentru ca vizitiul să pornească. Directoarea unei școli de la țară – am uitat de unde – i-a recomandat-o doamnei Harris când ea și tatăl ei s-au mutat în Richmond.

– Tatăl ei nu poate să o întrețină?

– Sincer să-ți spun, nu știu. Din ce înțeleg, e foarte discretă. Păstrează totul pentru sine, nici măcar nu-și aduce tatăl prin preajma școlii.

Interesant. *Chiar* avea un tată? Sau era vreun fel de invenție care să o facă să pară respectabilă?

– Și mama ei? Ce poți să-mi spui despre ea?

– Cred că a murit. Cu o arcuirea vicleană a unei sprâncene, Foxmoor adăugă: Aș putea să o întreb pe Louisa ca să fim siguri.

Anthony încremeni.

– Nu, este doar o simplă curiozitate.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca ducesa să încerce să-l însoare cu o femeie provenită dintr-un loc dubios.

Așezându-se mai bine pe banchetă, Foxmoor îl privi atent.

– Povestea asta are de-a face cu *prietenul* care vrea să-i instruiești fiica în privința vânătorilor de avere?

– Nu, răspunse încordat Anthony.

Dumnezeule, chiar fusese atât de evident? Nu avea să-i mărturisească nici măcar lui Foxmoor ce îl convinseseră să facă doamnele de la școală. Poate că ducele era un stâlp al comunității, dar tot avea să râdă cu gura până la urechi la gândul că Anthony învăța ceva pe cineva. Asta, dacă nu se ridica revoltat și nu o punea pe doamna Harris să oprească lecțiile de libertinaj.

Indiferent ce ar fi presupus aceste lecții.

Se uită lung pe fereastră. Ei bine, domnișoara Prescott era nevoită să-și explice mai bine propunerea dacă își dorea ca el să se supună.

Altfel, nu avea să-și primească petrecerea cu oxid de azot.

Un hârșâit puternic răsună în casa mică a lui Madeline și o trezi dintr-un somn adânc. Se trezi numaidecât – era un obicei pe care fusese nevoită să și-l însușească în ultima vreme. Coborând grăbită din pat, își puse un halat peste cămașa de noapte, apoi se duse să-și caute tatăl.

Îl găsi în salon, înfigând un vătrai în șemineu. O privire aruncată spre ceas o făcu să geamă.

– *Papa*, este ora trei. De ce ești treaz?

– Este al naibii de frig în locul ăsta, murmură el. Nu pot să dorm.

Cu un oftat obosit, ea îi luă vătraiul. Nu avea dispoziția necesară să se ocupe de *papa*, nu după ce se zvârcolise și se foise jumătate de noapte, având în minte sărutul obraznic al vicontelui.

– Du-te înapoi în pat. O să-ți încălzesc niște lapte.

El își întoarse privirea tulburată spre ea, așa cum făcea uneori după ce îl trezeau coșmarurile lui.

– Am avut un vis.

– Da, da, știu. Îl conduse spre dormitorul lui. Nu ar trebui să iei pastilele alea de dormit. Îți provoacă mereu vise nebunești.

– Dar nu pot să dorm fără ele. Tot aud șoapta ei de la sfârșit, îi tot aud răsuflarea greoaie...

Madeline îl luă în brațe, dorindu-și să fie în stare să-i alunge amintirile dureroase. Doamna Crosby, soția vicarului, fusese ultima pacientă a lui *papa*. De ce moartea aceea îl chinuia de luni întregi?

Îl strânse tare. Era din vina îngrozitorului Sir Randolph. Papa nu făcuse nimic rău în timp ce o tratase pe doamna Crosby. Desigur, nu comisese actele înfiorătoare pe care le susținea Sir Randolph. Acesta îl ura pe *papa* pentru că încercase să aducă rațiunea într-un oraș în care domnea ignoranța, așa că profitase de aiurelile acelea ca să-l gonească din zonă.

– Ai făcut tot ce ai putut, *papa*. Pe doamna Crosby a ucis-o infecția.

– De câte ori nu am eliminat abcesele fără nici un efect advers? El se eliberă din brațele ei și se uită cu amărăciune la foc. N-ar fi trebuit să-i dau nimic pentru durere, dar sărmana doamnă urla cu atâta durere...

Papa avea o prejudecată legată de laudanum, așa că decisese să încerce oxidul de azot după ce citise ce scrisese Sir Humphry în cartea lui despre diminuarea durerii.

Se încruntă spre vatră.

– Oxidul de azot a ucis-o... știu sigur asta.

– Ba nu. Madeline îl luă de braț. Altfel, toți lorzii ăștia nesăbuiți care îl inhalează ca să se distreze ar fi deja morți.

– Vezi, vezi? strigă el. Este bun doar pentru frivolități.

– Nu este adevărat. Amândoi știm că are și alte proprietăți neexploatate. În plus, ai spus chiar tu că abcesul doamnei Crosby era mai rău decât părea la început.

– Da, dar să provoace o febră acută și un puls galopant în doar câteva clipe... El clătină din cap. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată cu un pacient. La fel de brusc pe cât apăru, furia se și risipi, fiind înlocuită de tristețea copleșitoare. Lăsându-se într-un scaun, își îngropă capul în mâini. S-a dus atât de repede... o răsuflare, două, și s-a stins.

Lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Plânsul lui o distruse. Până când murise soția vicarului, Madeline nu își văzuse tatăl plângând decât la înmormântarea mamei. De atunci, plânsese fără nici un alt motiv, uneori suspinând ca un bătrân, deși avea doar 50 de ani.

– Sigur am ucis-o – a fost ca și cum aș fi împușcat-o, suspină *papa*. Sir Randolph are dreptate – *sunt* un ucigaș pentru că am încercat oxidul de azot pe ea.

– Sir Randolph este un nebun depravat, și tu știi asta, protestă ea.

– Da, dar asta nu schimbă faptul că ea a murit. Celelalte aiureli pe care le spune ar putea să fie minciuni, dar partea asta este adevărată. Și merit să fiu pedepsit numai pentru asta.

Cu o scuturare îndurerată din cap, se șterse la ochi cu o batistă.

Când îl vedea așa, își dorea să-l străpungă pe Sir Randolph cu o spadă. Și așa era destul de rău că *papa* își punea la îndoială judecata medicală. Ar fi putut să treacă peste asta dacă Sir Randolph nu ar fi ridicat o asemenea acuză la adresa întregii povești. Dar să-l acuze

pe *papa* că îi dăduse doamnei Crosby oxidul de azot ca apoi să profite de ea... Era o minciună sfruntată!

Sir Randolph și *papa* avuseseră o altercație cu ani în urmă, dar oamenii crezuseră minciunile bărbatului pentru că tatăl ei era văduv, iar doamna Crosby fusese frumusețea orașului. Avuseseră dintotdeauna suspiciuni legate de învățăturile lui științifice avansate, din moment ce poveștile soțiilor bătrâne erau adevăratele remedii pentru cei din oraș. *Papa* își petrecuse viața îngrijindu-se de locuitorii orașului numai ca să vadă cum îi întorc spatele la prima scânteie de scandal.

Își încleștă pumnii. Cea mai rea parte era că ea le permisese să reacționeze așa. Pe vremuri, el ar fi ripostat. Dar sentimentul de vinovăție exagerat, trezit de moartea doamnei Crosby, îl împiedica să se apere, ceea ce însemna că singura care îi lua apărarea era ea.

De ce îl supăra atât de tare întâmplarea aceea? Avusese crize de deprimare toată viața, dar, în general, crizele treceau după o săptămână sau două. Nici măcar moartea mamei, provocată de tuberculoză în urmă cu doi ani, nu atrăsese o asemenea durere îngrozitoare.

Gândul la mama ei o făcu să-și înăbușe un suspin. Mama ar fi știut cum să-l aline; orice spunea Madeline nu făcea decât să provoace lacrimi. Sau, mai rău, îl determina să explodeze de furie – și nu doar împotriva ei, ci și a vecinilor, a negustorilor și chiar împotriva doamnei Jenkins, văduva pe care o angajase ca să se ocupe de casă.

Acela era motivul pentru care i-l spusese lui *papa*, *dar* adevărul era că nu îndrăznea să îl lase singur, de teamă să nu-și ia viața în timpul uneia dintre crizele lui de melancolie. Posibilitatea aceea o îngrozea.

Sperase că mutarea din Telford și faptul că scăpaseră de bârfele oribile pe care le tot lansa Sir Randolph să îl ajute, că poate reușea să reia practica medicală în Richmond. Dar el nu fusese în stare să o facă.

Slavă Cerului că directoarea de la școala din Shrewsbury, acolo unde Madeline obișnuise să predea, fusese destul de amabilă încât să o recomande doamnei Harris. Altfel, s-ar fi confruntat cu o sărăcia lucie când se terminaseră economiile modeste ale lui *papa*.

Încă riscau să ajungă acolo. Chiar dacă judecătorul considerase că moartea doamnei Crosby nu fusese o crimă, Sir Randolph era hotărât să-l convingă pe reverendul Crosby să ceară autorităților reevaluarea cazului.

Furia se învolbură în stomacul ei. Dacă se întâmpla una ca asta, era nevoită să angajeze un avocat și să cheltuiască bani pentru apărarea lui *papa*. Dar, dacă reușea să-l convingă pe Sir Humphry să vină la Telford, acesta putea să discute cu vicarul pentru a-l asigura că oxidul de azot era sigur, iar toți ceilalți îl folosiseră pentru altă calitate, nu ca să profite de cineva.

O cutremură un suspin. Era o speranță slabă, în cel mai bun caz. În primul rând, șansa de a-l întâlni pe celebrul chimist depindea de Lord Norcourt. Dar cât de probabil era așa ceva?

Sforăitul venit dinspre scaun o făcu să tresară, apoi o ușură. *Papa* adormise. Slavă Domnului!

Având grijă să nu facă zgomot, se întoarse în patul ei. Dar acum *ea* nu mai putea să doarmă. Era a treia noapte în săptămâna aceea în care *papa* o trezise la o asemenea oră din noapte și se surprinsese uneori moțăind, în timp ce fetele făceau vreun exercițiu așezate la pupitru. Era atât de obosită...

Păru că la numai câteva secunde după aceea ceva începu să o scuture. Strânse mai tare perna în brațe.

– Domnișoară Prescott! îi spuse la ureche o voce ascuțită.

Deschise ochii. De ce era lumină? Și de ce se afla Letty Jenkins acolo, aplecându-se peste ea...

Dormise prea mult!

– Cât este ceasul? strigă ea, dând grăbită la o parte așternutul.

– Puțin trecut de șapte, răspunse femeia îngrijorată. Nu trebuia să fii la școală, la...

– Doamne, cât am întârziat! țipă Madeline când sări din pat.

Grăbindu-se spre lavoar, turnă apă din urcior.

Ca un înger protector, doamna Jenkins îi întinse prosopul și apoi se îndreptă spre ușă.

– Ai ratat micul dejun la școală, îți aduc ceva de mâncare.

– Nu am timp pentru asta. O să mănânc mai târziu.

Bătrâna văduvă spuse ceva dezaprobator, dar scoase o rochie din dulap și îi pregăti lui Madeline hainele cu care să se îmbrace.

Madeline se grăbi să se spele. Nu dormea niciodată prea mult. Fetele aveau să se întrebe unde Dumnezeu era. Trebuia să se grăbească! Doamna Harris nu avea să observe că întârziase – asta, dacă nu cumva una dintre fete îi atrăgea atenția.

Sau dacă nu cumva sosea vicontele; în ziua aceea, trebuia să-și înceapă lecțiile! Cât de groaznic ar fi fost dacă o întreba pe doamna Harris unde era!

Își dădu ochii peste cap, în timp ce își puse cămășuța și corsetul. Lordul Libertin *nu* avea să ajungă la timp; era norocoasă dacă măcar își făcea apariția. Tot ce trebuia să facă era să ajungă la oră înainte ca elevele ei să o pună în gardă pe doamna Harris, și nimeni nu avea să observe nimic.

– Cum se simte *papa?* o întrebă pe doamna Jenkins, în timp ce femeia începu să îi lege panglicile corsetului. L-ai văzut când ai venit?

– Sforăie în scaunul lui.

– Dacă nu se mută în pat, o să-i înțepenească mușchii...

– Mă ocup eu de asta. Doamna Jenkins îi întinse rochia. Lasă totul în seama lui Letty! Știu cum să mă descurc cu doctorul Prescott.

Să o angajeze pe doamna Jenkins fusese cea mai înțeleaptă idee din viața ei.

– Mulțumesc, spuse ea, în vreme ce femeia o ajută să se îmbrace. Ești un dar de la Dumnezeu.

– Păcat că soțul meu nu a crezut niciodată asta. Crede-mă, să am grijă de tatăl tău este floare la ureche după am avut de-a face o viață întreagă cu domnul Jenkins. Văduva o împinse spre ușă. Acum fugi! Totul o să fie bine.

Când Madeline se îndreptă valvârtej spre ușă, se agăță de cuvintele văduvei, rugându-se ca femeia să aibă dreptate.

Capitolul 5

Dragă Charlotte,

De ce Dumnezeu vrei să afli aceste lucruri despre Lord Norcourt? Te rog, spune-mi că nu ai căzut pradă farmecului său! După ce ți-am povestit despre petrecerile lui scandaloase, aș fi crezut că ai mai multă judecată decât să cedezi în fața mult lăudatului lui talent de a seduce văduvele.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Anthony se plimbă prin sală, pierzându-și cumpătul. Servitorul îl asigurase că domnișoara Prescott avea să i se alăture în curând, dar el încă aștepta în afara sălii de clasă. Un grup de fete zâmbăreț

trecuseră cu zece minute înainte, venind de la micul dejun. Din când în când, una mai scotea capul pe ușă, apoi se întorcea spre celelalte și le șoptea ceva. Se simțea ca o atracție de la circ.

Naiba să o ia pe domnișoara Prescott... Fără îndoială, îl făcea să aștepte pentru vreun motiv infam de-al ei. Iar el detesta să fie luat de prost.

Se putea să-i fi înțeles greșit instrucțiunile? Cu siguranță, ea nu își dorea ca el să înceapă unul singur lecțiile acelea stupide. Încă nu era sigur ce voia ea să le spună.

Chiar când hotărâse să se ducă în biroul doamnei Harris, auzi cum cineva urcă scările în grabă. Se întoarse și o văzu pe domnișoara Prescott cum pași pe ultima treaptă și apoi cum încremeni când îl zări.

Părul ei glorios era o adevărată harababură, pe jumătate căzut pe umeri, iar obrajii îi străluceau în aceeași nuanță pe care o avea rochia roșie de culoarea macului. Răsufla întretăiat.

– L-Lord... N-Norcourt, spuse ea bâlbâindu-se, încercând în zadar să-și tragă sufletul. B-bună dimineața...

Enervarea lui dispăru, înlocuită fiind de o satisfacție diabolică. El nu înțelesese greșit. Ea pur și simplu întârziase.

Oh, era un adevărat regal! Era o revanșă pentru că fusese nevoit să se trezească la o oră imposibilă, pentru ritmul frenetic în care își mânase calul și chiar pentru că renunțase la cheful lui alături de Stoneville.

Abia dacă reuși să-și stăpânească veselia.

– Domnișoară Prescott, spuse el tărăgănat. Te așteptam. Scoțându-și ceasul de buzunar, îl privi cu un interes exagerat. Ai spus opt, nu-i așa? Dimineața?

În vreme ce își aranja părul, se apropie grăbită de el.

– Puteam să jur că așa ai spus. El își flutură ceasul, apoi îl privi din nou. Ori ceasul meu este stricat, ori dumneata ești teribil de...

–... punctuală, încheie ea printre dinții încleștați. Se opri la câțiva pași distanță. Foarte bine, Lord Norcourt. Ai dovedit că poți să ajungi la timp.

Fără să încerce să-și ascundă zâmbetul, el își puse ceasul la loc în buzunar.

– Iar tu, domnișoara Prescott, ai dovedit că nu poți.

Dacă ochii ar fi putut să ucidă, el ar fi zăcut nimicit pe podea. Dar nici măcar privirea ei furioasă nu reuși să-i alunge bucuria. O urmă în sala de clasă într-o stare de dispoziție mult mai bună.

Elevele care tot mișunaseră se grăbiră să o salute.

– Ești bine, domnișoară Prescott? întrebă una dintre ele.

– Nu ai fost la micul dejun, spuse alta, cu chipul ei tânăr îngrijorat.

Ea le privi cu drag.

– Sunt în regulă.

– Tatăl tău nu este bolnav din nou, nu-i așa? întrebă o fată.

Bucuria lui Anthony provocată de întârzierea ei se risipi. Se putea ca interesul pentru oxidul de azot să fie legat de sănătatea tatălui ei?

Dacă începuse deja să scrie un articol pe acea temă, cu siguranță știa că gazul nu avea proprietăți vindecătoare. În plus, dacă acela ar fi fost scopul ei, de ce să nu-i spusese pur și simplu?

Cu o privire furișă aruncată spre el, ea spuse:

– *Papa* este bine. Pur și simplu am dormit prea mult. A fost nepoliticos din partea mea și îmi pare rău dacă v-am făcut să vă îngrijorați. Un zâmbet sincer îi traversă trăsăturile, în timp ce le privi pe fete. Vă apreciez îngrijorarea.

Anthony trebuia să admire felul în care își trata elevele – era o diferență de la cer la pământ față de felul în care fusese el tratat la vârsta lor. Probabil că astfel se explica îngrijorarea fetelor.

Madeline bătu din palme.

– Acum, fetelor, este timpul să vă așezați la locurile voastre. Avem un oaspete special, așa că mă aștept să vă purtați cât mai frumos în dimineața asta.

Treizeci de perechi de ochi se întoarseră curioase spre el, dar fetele făcură așa cum li spusese fără să piardă vremea. El recunoscu îmbufnat că domnișoara Prescott părea să fie o profesoară bună – încă un motiv pentru a lupta ca Tessa să fie admisă, mai ales dacă și celelalte profesoare erau la fel de competente.

– Domnișoarelor, rosti ea de îndată ce ele se așezară, suntem onorate să-l avem azi alături pe vicontele de Norcourt. Nepoata lui Lord Norcourt o să se înscrie în curând aici, așa că dumnealui a fost suficient de binevoitor să ofere... adică... o să vă dezvăluie, fetelor...

Făcându-i-se milă de îmbujorata domnișoară Prescott, Anthony făcu un pas în față.

– O să vă dau lecții despre bărbați.

Cuvintele lui atraseră numaidecât atenția. Fetele își îndreptară spatele și schimbară priviri pline de subînțeles, care îl făcură să se întrebe din nou ce Dumnezeu avea să le spună.

Domnișoara Prescott schiță spre el un zâmbet recunoscător.

– Lord Norcourt o să vă dezvăluie ce a învățat din vasta lui experiență în societate. Lecțiile lui o să se concentreze pe identificarea tipurilor de bărbați nepotriviți.

– Pentru ca, atunci când o să vă întâlniți cu ei, adăugă el, să știți cum să-i faceți să vă lase în pace.

O mână se ridică undeva în spatele încăperii. El se uită la domnișoara Prescott, dar ea îi acordă lui cuvântul. La naiba! Sperase ca ea să îl călăuzească la prima oră.

Înăbușindu-și iritarea, Anthony îi zâmbi fetei cu mâna ridicată.

– Da?

Tânăra se ridică.

– Eu sunt domnișoara Lucinda Seton. Își ridică nasul în vânt. Tatăl meu este colonel. El spune că, dacă un soldat sau alt bărbat încearcă să mă atingă, trebuie să-l plesnesc peste față și să-i spun că tatăl meu o să-l împuște în zorii zilei dacă o să mai încerce.

Suspinul domnișoarei Prescott îi dădu de înțeles că nu era prima dată când domnișoara Seton oferea asemenea sfaturi. Nu era de mirare că își dorea ca fetele să primească lecții.

– Și strategia asta funcționează pentru tine? întrebă el.

Domnișoara Seton clipi.

– N-nu știu. N-am avut ocazia să o încerc până acum.

– Cu atât de mulți soldați prin preajmă, nu ai dat niciodată peste unul impertinent? El o privi atent. Sau doar nici unul dintre cei care ți-au *displăcut* nu a fost vreodată impertinent?

Îmbujorată, fata se așeză.

Când celelalte fete începură să chicotească, iar îmbujorarea domnișoarei Seton se accentuă, el adăugă:

– Dar tatăl tău are dreptate. Tactica lui o să funcționeze cu un anumit tip de bărbat.

Odată deschis subiectul, începu să se plimbe prin sală.

– Ascultați-mă bine, domnișoarelor, există trei feluri de bărbați: bestiile, gentlemenii și bestiile care se deghizează în gentlemeni. În ciuda lucrurilor pe care poate vi le-au spus părinții voștri, nici legăturile unui bărbat, nici rangul, nici banii lui nu vă pot ajuta să-l deosebiți de ceilalți. O dată, am văzut un fierar care îi oferea haina lui unei cerșetoare și un conte care a scos o văduvă din trăsură într-un mod grosolan pentru că aceasta tușise pe bancheta lui. Bărbații sunt o treabă complicată, indiferent de rangul lor. Să nu permiteți nimănui să vă spună altceva. El se opri ca să se uite la tinerele susceptibile din fața lui și fu cuprins de o panică necunoscută la gândul

de a fi responsabil pentru părerile acelor fete. Apoi, în mintea lui apăru chipul înlăcrimat al Tessei, la înmormântare, și se gândi la ce i-ar fi spus *ei*. Într-o fracțiune de secundă, panica se risipi. Exact aceasta este problema, continuă el. O bestie este ușor de identificat. Vă aruncă priviri lascive sau vă atinge când dansați cu el. Vă prinde la cotitură când sunteți singure și încearcă să vă sărute chiar și atunci când vă împotriviți. El zâmbi spre domnișoara Seton. Să-l plesniți și să-l amenințați cu mânia lui *papa* este un lucru potrivit. Dar nu ar fi greșit nici să scăpați în capul lui un ghiveci de flori.

Fetele râseră. Chiar și domnișoara Prescott reuși să zâmbească.

– Indiferent cum le spuneți – crai sau cum vreți voi –, bestiile care se deghizează în gentlemeni au un lucru în comun. Sunt greu de descoperit. Nu poartă semne care să spună „Am venit să te ispitesc întru necuviință". Nu, ei zâmbesc și vă farmecă până ce vă intră în grații. *Apoi* vă ispitesc întru necuviință.

Expresiile sceptice de pe chipurile fetelor îl făcură să se întrebe cât de des auziseră asta de la doamna Harris și de la profesoarele ei, probabil pe lângă o doză sănătoasă de morală plictisitoare. Și ce fată credea că nu erau toți bărbații niște gentlemeni impetuoși cu care tânjea să se mărite? Mai ales când gentlemenii aceia eleganți făceau voit ca inimile fetelor să se topească și pulsul lor să se întețească.

Acele fete aveau nevoie de ceva mai puternic care să le convingă.

Așteptă până ce chicotelile lor se stinseră.

– Înainte de a continua, vreau să aflu mai multe despre voi. Făcând un semn spre o fată simplă din primul rând, care purta ochelari, spuse: Hai să începem cu tine, domnișoară...

– Bancroft, spuse ea prudentă. Elinor Bancroft.

– Ce nume minunat! Și chiar unul cunoscut. Unde îl mai auzise? Este potrivit pentru o fată cu manierele tale elegante.

În timp ce celelalte fete chicotiră, ea se încruntă.

– Mulțumesc, domnule.

– Și de unde ești, domnișoară Bancroft?

– Din Yorkshire, domnule.

Acum știa cine era fata. Era considerată de departe cea mai bogată moștenitoare din nordul Angliei.

– Ah, da, aș fi putut să-mi dau seama. Ai aerul acela de încredere în sine pe care îl văd la atâtea persoane din Yorkshire. Aerul tonic din nord, care întărește vigoarea omului. Venind mai aproape de pupitrul fetei, zâmbi. Probabil se face responsabil și pentru tenul tău fin.

Îmbujorându-se puțin, ea se îndreptă în scaun.

– Mulţumesc, domnule.

El luă cartea de pe pupitrul ei şi aruncă o privire la titlu.

– Citeşti sonetele lui Shakespeare?

– Sunt preferatele mele, mărturisi ea.

– Şi ale mele. Cum spune versul acela... „Un trandafir, oricum i-ai spune... "

– Nu, domnule, protestă ea, acesta este din piese. Din *Romeo şi Julieta*.

Lipindu-şi o expresie îndurerară pe chip, el zise:

– Ai dreptate. Clătină din cap. Nu mă pricep la memorat versuri, domnişoară Bancroft. Mereu mă fac de ruşine. Trebuie să mă crezi complet idiot.

– Nu, chiar nu! se grăbi ea să-l asigure.

– Oh, dar sunt sigur că o faci. O fată inteligentă ca tine...

– Serios, domnule, oricine poate să înveţe să recite poezia dacă se străduieşte.

– Mi-aş dori să fie adevărat. Mama mea oarbă, sărmana, mă roagă întotdeauna să recit versuri pentru ea, dar nu pot niciodată să-i fac pe plac dacă nu am o bibliotecă prin apropiere. Urăsc faptul că sunt nevoit să o dezamăgesc atât de des!

– Aş putea să vă arăt o modalitate uşoară prin care să învăţaţi dacă vreţi.

– Serios? El o apucă de mână. Ar însemna atât de mult pentru mama mea!

Ea se înroşi toată.

– Aş fi onorată să vă ajut.

El îi strânse mâna.

– Să te ţii de promisiune, domnişoară Bancroft.

– Desigur, domnule.

Ea încercă să-şi retragă mâna, dar el i-o întoarse ca să o privească.

– Ai cerneală pe degete. Îndrăznesc să spun că şi tu scrii poezii.

Mâna ei se relaxă într-a lui.

– Într-adevăr, scriu.

– O să-mi permiţi să le citesc cândva? Se jucă uşor cu degetele ei, în timp ce fetele din jur se chinuiau să vadă mai bine. Mă încântă enorm un poem bun.

– O să vă dau nişte poeme de-ale mele mâine, dacă vreţi.

– Mi-ar plăcea foarte mult. El se încruntă. Ah, dar am uitat... nu o să fiu aici. Poţi să urci mai târziu în camera ta şi să mi le aduci? Aş putea să te însoţesc în bibliotecă.

Ea clipi nedumerită spre el.

Eliberându-i mâna, făcu un pas înapoi, apoi se întoarse spre fetele care îl priveau cu expresii şocate pe chip.

–*Acesta*, domnişoarelor, este o bestie deghizată în gentleman.

Uitându-se la domnişoara Prescott, o văzu înăbuşindu-şi un zâmbet. El îi făcu cu ochiul, iar ea clătină din cap. Dar ochii ei frumoşi dansară, iar imaginea aceea îl făcu să simtă un val de dorinţă, pe care îl ignoră din răsputeri.

Din păcate, când se întoarse spre eleve, domnişoara Bancroft părea devastată.

–Trebuia să-mi dau seama că nu mă credeţi elegantă, spuse ea încet. Nimeni nu mă crede elegantă.

Tonul ei rănit îl afectă. În ciuda bogăţiei, fata îi amintea teribil de mult de Tessa.

–Nu te cunosc, domnişoară Bancroft, spuse el cu blândeţe, aşa că nu pot să te consider elegantă sau în alt fel. Dar discuţia noastră mi-a spus un lucru. Ai o inimă bună. Iar pentru un bărbat, lucrul acesta este mai important decât orice urmă de eleganţă.

Când ea îi aruncă o privire recunoscătoare, el se întoarse spre celelalte.

–Din nefericire, fetele cu inima bună reprezintă o pradă frumoasă pentru ticăloşi. Asemenea gentlemeni o să spună orice ca să vă convingă să plecaţi singure cu ei. O să vă vorbească despre sărmanele lor mame, dacă aşa vă pot câştiga simpatia. O să vă spună cu aparentă modestie că au fost răniţi în Franţa, dacă asta o să vă înmoaie inima.

Privind în spatele camerei, el spuse mai tare:

–Domnişoară Seton, dacă am fi avut aceeaşi conversaţie, şi eu ţi-aş lua mâna în acelaşi mod, m-ai fi plesnit şi m-ai fi amenințat că îl trimiţi pe tatăl tău după mine?

Domnişoara Seton îşi muşcă buza de jos, evident, gândindu-se dacă trebuia să spună adevărul. În cele din urmă, oftă.

–Cred că nu. Apoi se gândi o clipă înainte să se uite cu prudenţă la el. Dar dumneavoastră sunteţi o partidă mai bună decât majoritatea soldaţilor pe care îi întâlnesc, aşa că nu cred că *papa* s-ar supăra prea tare dacă v-aş încuraja.

El râse.

–Asta depinde de cât de multe ştie despre reputaţia mea.

O fată care stătea mai în faţă mormăi:

–*Eu* nu aş crede niciodată asemenea prostii.

– Poate că nu, replică el adresându-i-se direct, dar numai pentru că am spus doar lucruri potrivite pentru domnișoara Bancroft. Orice ticălos care ar încerca să te ispitească pe *tine* și-ar adapta minciunile în consecință. Cu cât craiul este mai inteligent, cu atât o să fie mai puțin evident. Complimentele o să fie subtile, de felul celor pe care îți dorești foarte mult să le crezi.

O fixă cu privirea pe domnișoara Bancroft.

– Care a fost primul lucru care te-a făcut să-ți îmblânzești inima în fața mea, domnișoară Bancroft?

Îmbujorându-se, ea aruncă o privire spre celelalte fete.

– Dragostea pentru poezie. Presupun că ați inventat și asta, nu-i așa?

– De fapt, nu. Dar genul de versuri care îmi plac mie nu este potrivit pentru doamne.

La auzul unui sunet înăbușit scos de domnișoara Prescott, el se uită la ea și o văzu cum își înăbuși un râset.

– Ai ceva de adăugat, domnișoară Prescott? o tachină el.

Ea clipi.

– Nu, Lord Norcourt. Te rog să continui.

El făcu semn spre cartea domnișoarei Bancroft.

– Am spus că îmi plac poeziile pentru că am dedus după ochelarii tăi și colecția de versuri că *ție* îți plac. Începu din nou să se plimbe. Nu uitați, domnișoarelor, un crai o să profite de orice indiciu ca să se apropie de voi și să vă cunoască mai bine. Dacă aveți un coș cu flori și pielea vă este bronzată, o să pretindă că îi plac grădinile mai mult decât orice pe lume. Dacă vă cheamă McBride, iar panglicile voastre sunt de tartan, el o să preamărească virtuțile Scoției. O să spună orice ce crede că vă poate face să vă simțiți în largul vostru în preajma lui.

Mâna unei fete se ridică în aer, și el încuviință din cap spre ea.

– Ce se întâmplă dacă domnul *chiar* are o mamă oarbă, domnule? Dacă lui chiar îi plac versurile și așa mai departe? Nu este nepoliticos să presupunem că este necinstit de la bun început?

– Nu presupuneți că este un necinstit. Presupuneți că este un străin. Pentru că, până când nu ajungeți să-l cunoașteți bine, exact asta este. Un gentleman nu o să vă preseze cu atențiile lui. El o să permită ca o prietenie să evolueze în mod firesc. O să fie răbdător și o să vă permită să aflați câte ceva despre caracterul lui prezentându-vă prietenii și familia înainte să caute să fie singur cu voi într-o bibliotecă.

– Doamna Harris zice că, dacă este un gentleman, zise domnișoara Seton, nu o să încerce să fie singur cu noi.

– Chiar și un adevărat gentleman vrea să fie singur cu femeia pe care o curtează. Asta nu înseamnă că trebuie să-l lăsați. Dar el o să încerce.

– *Dumneata* ai încerca? întrebă domnișoară Seton, cu ochii mari.

– Toți bărbații încearcă.

– Dar...

– Ce vrea să zică Lord Norcourt, interveni domnișoara Prescott, este că oricine, bărbat sau femeie, ticălos sau gentleman, se naște cu instinctul animalului de a se împerechea.

Instinctul de a se *împerechea?*

Aruncându-i o privire piezișă, el zâmbi.

– Să lăsăm naturalistul să exprime ideea într-un mod atât de elocvent!

Dar ea nu terminase.

– Diferența dintre oameni și animale este că oamenii pot să-și îmblânzească instinctele dacă aleg să facă asta.

Un lucru care depindea de cât de puternic era instinctul și de cât de hotărâtă persoana în cauză. El reușea să-și țină propriile pofte lacome în frâu, permițându-i regulat bestiei să iasă la suprafață și să se joace în timpul unor întâlniri foarte controlate. Dar, Doamne ferește dacă renunța vreodată pe deplin la restricții! Nu știa ce era în stare să facă.

Desigur, ea nu vorbea despre el. Vorbea despre omul obișnuit. *Aceea* era o chestiune pe care putea să o discute.

– Domnișoara Prescott are dreptate. Un adevărat domn o să-și controleze dorințele. Iar dacă voi refuzați să plecați singure cu el, o să vă accepte decizia. Și dacă se întâmplă să rămâneți singure cu el, o să fiți în siguranță, pentru că trăiește după regulile pe care societatea le stabilește pentru comportamentul lui.

Nu foarte conștient de gestul lui, Anthony se încruntă.

– Dar *bestiei* nu-i pasă de reguli. O să continue să încerce să fie singur cu voi până când o să reușească. De îndată ce reușește, nu o să mai aveți cum să-l controlați. Cu siguranță, el nu o să încerce să se controleze. De aceea trebuie să învățați să faceți diferența între bestie și gentleman. Pentru că este singura modalitate prin care să vă protejați de rău.

Dintr-un motiv oarecare, afirmația provocă o avalanșă de șoapte în rândul fetelor. La o aparentă încurajare venită din partea colegelor, domnișoara Seton ridică din nou mâna.

– Da, domnișoară Seton?

Ea se ridică, având o expresie serioasă pe chip.

– Ne întrebam, domnule... Ei bine, se pare că vă pricepeți să arătați că sunteți sincer și aveți multe cunoștințe despre aceste lucruri și...

Cu o privire aruncată spre prietenele ei, ea șovăi.

– Pune întrebarea, domnișoară Seton, promit să nu mușc.

Îndemnată de chicotelile prietenelor, fata îi întâlni privirea.

– Ceea ce am vrea să știm, domnule, e ce sunteți *dumneavoastră?* Un gentleman? Sau o bestie deghizată în gentleman?

Capitolul 6

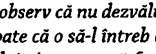

Dragul meu văr,

Deși ești neliniștit, observ că nu dezvălui dacă îl cunoști personal pe Excelența Sa. Poate că o să-l întreb despre prietenii pe care îi invită la petrecerile lui. Ar putea să fie o discuție cât se poate de edificatoare.

Ruda ta curioasă,

Charlotte

Madeline fu nevoită să-și înăbușe râsul la vederea expresiei consternate a lui Lord Norcourt. Numai fetele ei puteau să lase un viconte fără replică. Făcându-i-se milă de el, spuse:

– De vreme ce Excelența Sa a fost atât de amabil încât să vă instruiască pe voi, fetelor, în aceste chestiuni, nu cred că ar trebui să întrebăm...

– Nu, nu, vreau să răspund. Se uită gânditor la fete. Doamna Harris și profesoara voastră mi-au cerut să vă ofer această lecție din cauza reputației mele de libertin. Ele au hotărât că sunt o bestie care se preface că este un gentleman și se gândesc că nimeni nu știe mai bine cum se comportă o bestie. Poate că au dreptate.

Sprijinindu-și șoldurile de biroul lui Madeline, el le privi pe fete cu o expresie ciudat de serioasă.

– Însă trebuie să decideți singure. În ciuda a ceea ce v-am spus până acum, caracterul unui bărbat nu este întotdeauna ușor de citit. În următoarele zile, sper să vă ofer o modalitate prin care să faceți asta, dar, în cele din urmă, decizia legată de modul în care priviți un bărbat – orice bărbat – poate fi numai a voastră.

Ce mod inteligent de a se eschiva! Totuși, nu era un răspuns rău date fiind circumstanțele. Dacă era să fie direct și să spună că era o bestie, probabil fetele oricum nu l-ar fi crezut. Sau, chiar mai rău, ar fi fost fascinate.

La drept vorbind, erau deja fascinate. În timp ce descrise tehnicile false ale unui crai prin care atingea mâna, brațul sau chiar părul unei femei fără să o alarmeze, el o făcu pe fiecare domnișoară din încăpere, inclusiv pe ea, să își dorească să primească acele atingeri.

Madeline oftă. Cine putea să le condamne? Chiar îmbrăcat în haine de doliu, reușea să fie la modă. În acea zi, purta pantaloni de călărie din piele neagră, cu nasturi din abanos. Cizmele lui înalte străluceau, iar haina din merinos și vesta de mătase neagră cu model erau perfect croite. Chiar și părul îi era răvășit elegant, probabil din pricina drumului călare, nu din grija vreunui valet.

Dacă nu cumva încercase intenționat să pară absolut natural.

Oh, cum putea o simplă profesoară de școală să discearnă asemenea capricii aristocratice? Dumnezeule, omul tocmai ilustrase cu entuziasm trucurile unui crai! Dacă ea avea vreo urmă de logică, nu putea avea încredere în el. Cu o zi înainte, când el îi admirase interesul pentru științele naturii și pretinsese că iubea matematica, probabil că nu vorbise serios. Pur și simplu încercase să o îmblânzească pentru a-i putea obține ajutorul ei.

Iar sărutul lui...

Madeline înghiți în sec. Nimeni nu putea să spună că acele mângâieri înfierbântate și tulburătoare erau gestul unui gentleman. Sărutul o ținuse trează jumătate de noapte, întrebându-se cum puteau să se simtă buzele lui pe gâtul, pe umărul și pe sânii ei.

Dumnezeule, trebuie să fie nebună! El o înnebunea. Ar fi trebuit să țină seama de lecțiile lui și să fie atentă în preajma lui până când ajungea să îl cunoască mai bine. Sau, mai important, până când el aranja petrecerea cu oxid de azot.

Se simți cuprinsă de un sentiment de vinovăție. Nu avea nici un motiv să viseze la viconte. Îi era folositor pentru scopurile ei, nimic mai mult, iar ea nu trebuia să uite acel lucru.

Ceasul de pe hol bătu ora fixă, iar Madeline tresări. Iată cât de tare o tulbura – acum uita și de trecerea timpului.

Făcând un pas în față, îi întrerupse discursul.

– Mulțumesc pentru toate informațiile edificatoare, Lord Norcourt, dar trebuie să lăsăm restul pentru mâine. La protestele previzibile ale fetelor, ea se încruntă. Am renunțat deja la ora de științele naturii pentru aceste lecții... Nu o să renunțăm și la matematică.

– Dar nu ar putea Excelența Sa să rămână aici în timpul orelor? ciripi una dintre fete.

– Nu pot să-mi închipui de ce ar dori să mă asculte în timp ce predau matematica.

– Dimpotrivă, interveni el cu ochii strălucitori, mi-ar plăcea teribil. Cum să-mi îmbunătățesc mai mult propriile abilități de predare decât observându-te pe tine?

– Oh, da! rosti domnișoara Seton cu sufletul la gură. După aceea, poate să ne ajute cu lecțiile de dans! Poate să ne arate felul potrivit în care trebuie să ne țină un gentleman.

– Și instructorul vostru poate face asta, după cum prea bine știți, le mustră Madeline. În plus, Excelența Sa s-a angajat să vină aici doar o oră pe zi și probabil că are alte probleme de care să se ocupe.

– Domnișoara Prescott are dreptate, zise el pe un ton tipic absolvenților de la Eton, care îi înfioră nervii treziți la viață. Am stabilit să mă întâlnesc cu administratorul meu în după-amiaza asta, la moșia mea de lângă Chertsey.

Ea fu cuprinse de o senzație de ușurare.

– Dar asta îmi lasă câteva ore libere. Privirea lui avea o strălucire vădit nesăbuită. Dacă voi, domnișoarelor, o puteți convinge pe domnișoara Prescott să danseze cu mine în timpul lecțiilor voastre, o să rămân până la final. La urma urmei, o să am nevoie de o parteneră pentru demonstrație și nu s-ar cuveni să dansez cu una dintre voi.

Un murmur veni brusc dinspre elevele ei, făcând-o să-și înăbușe un geamăt. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-și petreacă o oră învârtindu-se în brațele vicontelui. Dar era evident că el se delecta cu stânjeneala ei, iar asta o irită peste măsură.

Refuza să-l lase să creadă că tacticile lui viclene aveau să o facă să renunțe la cererea ei privind petrecerea. În plus, avea să le folosească fetelor să vadă cum îi răspundea unui libertin o femeie rațională.

– Foarte bine, domnule. O să dansez cu tine.

În timp ce fetele începură să se înveselească, el le făcu cu ochiul. Împielițatul!

– Și dacă insiști să rămâi ca să observi lecția noastră, adăugă ea, poți să iei loc. În timp ce el se îndreptă spre un scaun liber aflat în spate, ea le aruncă fetelor o privire severă. Dar dacă voi, domnișoarelor, nu puteți să vă concentrați asupra studiului din cauza vizitatorului nostru, el trebuie să plece, ne-am înțeles?

Ele încuviințară din cap și se foiră înainte să se așeze, scoțându-și creioanele și caietele și îndreptându-se în scaunele lor. Ea își scoase notițele din birou, apoi se îndreptă spre tablă ca să scrie problemele pe care trebuiau să le rezolve.

Până în acea zi, nu observase felul în care rochia i se înălța și lăsa la vedere o bucată de ciorap când își ridica brațul ca să scrie. Cu greu se abținu să nu-și tragă fustele în jos. Ar fi putut să jure că simțea privirea lui Lord Norcourt îndreptată spre ea, așa cum o pradă simțea cum prădătorul îi urmărește punctele forte... și slăbiciunile.

Își spuse că totul era în mintea ei, dar, când se întoarse cu fața spre clasă, nu se putea înșela în privința urmei de zâmbet care se juca pe buzele lui. *Chiar* se uitase la posteriorul și la gleznele ei? Sau pur și simplu ghicise cât de mult o tulbura prezența lui?

Ei bine, dacă avea impresia că ea avea să se răzgândească în privința petrecerii, îmblânzind-o, nu avea decât să aștepte. Chiar nu putea obține ce își dorea folosindu-și trucurile cu *ea*.

Din păcate, lui nu păru să-i pese că ea îl ignoră când începu să predea. În timp ce gesticula, explică și le puse întrebări elevelor, ochii lui o studiară din cap până în picioare lent și interesat. Și, spre groaza ei, fiecare parte pe care el o cerceta se înfierbânta sub efectul privirii lui insolente.

Totuși, de fiecare dată când se oprea ca să se încrunte în direcția lui, el își întorcea privirea spre chipul ei, cu expresia nevinovată a unui băiat care nu reușea să își închipuie pentru ce anume era pedepsit.

Ticălos imoral! Iar ea acceptase să danseze cu el! Cum putea să îndure asta fără să trădeze efectul îngrijorător pe care îl avea asupra ei?

La naiba, se săturase de trucurile lui! Afirmase că îi plăcea matematica, nu-i așa? Foarte bine, să o dovedească!

Se duse la tablă și șterse problemele pe care fetele le terminaseră, apoi scrise o ecuație foarte lungă. Fetele oftară. În fiecare zi din ultima săptămână, le-o propusese ca pe o provocare. Până acum, nu reușiseră să o rezolve.

– Cred că ar trebui să-l lăsăm pe Lord Norcourt să-şi încerce norocul de data asta, domnişoarelor. Schiţă un zâmbet spre ele. Ce spuneţi? Vedem dacă poate să o rezolve?

În vreme ce încuviinţară cu voce tare, el îşi înălţă capul.

– Credeam că nu vrei să-ţi întrerup lecţia.

– Nu este nici o întrerupere. Elevele mele se chinuiesc să o rezolve de zile întregi – mă gândesc că este corect să-ţi oferim şi *ţie* o şansă. Desigur, dacă este prea greu pentru tine...

– Nu, desigur.

Un zâmbet îi arcui gura frumoasă, apoi începu din nou să o studieze din priviri, părând a spune: „Poţi să faci ce vrei, dar nu mă poţi opri să te privesc". Apoi îşi ridică silueta lungă şi subţiratică de pe scaunul scund şi se îndreptă agale spre partea din faţă a sălii.

Dar, în loc să ia altă bucată de cretă, el se întinse după creta ei, atingându-i intenţionat degetele când o luă.

Atingerea uşoară îi trimise un fior incandescent pe piele, făcând-o să înghită în sec. Nu ar fi trebuit să-i spună niciodată că încercările de a fi sedusă o lăsau rece. În primul rând, începuse să creadă că se putea să nu fie complet adevărat. În al doilea rând, îi lansase o provocare pe care nici un libertin care se respecta nu putea să o ignore. Nici nu îndrăznea să-i raporteze totul doamnei Harris până când nu obţinea petrecerea.

În regulă. Avea să îi dea să guste puţin din propriile lui tactici. De dragul schimbării, să se simtă şi el incomod.

Aşa că, atunci când el se îndreptă spre tablă, ea se mută în locul în care putea să o vadă cu coada ochiului. Apoi începu să îi privească ostentativ posteriorul, la fel cum făcuse el.

Nici nu era prea greu. Avea un posterior minunat, din ce reuşea ea să vadă pe sub haina de călărie. Iar picioarele erau foarte atrăgătoare, lungi şi musculoase, gambele umplând frumos pielea pantalonilor. Ar fi putut să le privească toată ziua.

Şi ar fi făcut-o dacă l-ar fi enervat, dar el nici măcar nu părea să observe. Problema de pe tablă îl absorbise complet, pentru că ochii îi erau fixaţi acolo, iar buzele îi rămaseră desenate într-o linie câtă vreme se concentră asupra ecuaţiei. Ea încă încerca să-şi dea seama cum să-l facă să-i observe privirea lungă şi insolentă când el lăsă creta jos şi se întoarse spre ea.

– Gata. Se şterse de praful de cretă de pe mâini. Să explic şi soluţia?

Se uită lung la el. Apoi privi lung la tablă. La naiba, avusese nevoie de treizeci de minute ca să rezolve problema aceea când o găsise

într-o carte de ecuații! Iar el reușise să o facă într-un timp record și de la prima încercare!

Deci nu mințise când își arătase interesul pentru matematică. Ba, mai rău, era mai bun decât ea. Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Era îngrozitor de derutant.

– Te rog, spuse ea cu răceală. Explică-ne, dacă poți.

El râse.

– Aș fi onorat.

– O să ies puțin pe coridor să-i spun doamnei Harris că mai rămâi puțin...

– Poftim? El se puse în calea ei cu un zâmbet neobrăzat pe buze. Dar supravegherea ta atentă m-a inspirat să termin problema.

Deci el *chiar* îi observase privirea insistentă și nu fusese absolut deloc deranjat de ea. Dimpotrivă, îl făcuse să flirteze mai mult.

– Hai, domnișoară Prescott, se presupune că trebuie să mă supraveghezi. Nu poți să o faci dacă fugi.

– Nu fug, zise. Nu trebuia să-ți arăți niciodată slăbiciunile unei bestii. De ce anume, mai exact, aș încerca să fug?

Ochii lui sclipiră.

– Poate de efectele copleșitoare ale farmecului meu?

În timp ce fetele chicotiră, ea se chinui să râdă.

– Oh, după ce ai făcut asemenea eforturi ca să ne convingi că farmecul tău este fals, domnule, cu siguranță n-aș fi atât de naivă încât să-i cad în plasă.

– Am dezvăluit că farmecul unui crai este fals, doamnă, replică el cu o ușoară încordare în voce. Crezi că și farmecul *meu* este fals?

– Ne-ai instruit să tratăm fiecare bărbat ca pe un străin. Din moment ce te-am cunoscut abia ieri...

El scoase un râs reticent.

– Insiști să-mi folosești propriile lecții împotriva mea. Foarte bine, du-te la angajatoarea ta.

– Oh, nu, domnule, nu pot să plec acum fiindcă o să susții că am fugit. Schiță un zâmbet spre el. Nu o să accept ca fetele mele să creadă că sunt o lașă.

– Numai un nebun te-ar considera lașă, scumpo!

Alintul căzu ca o piatră în tăcerea fascinată a fetelor, iscând un iureș de răsuflări întretăiate în încăpere. În clipa aceea, Madeline își dădu seama că el uitase pentru moment de publicul lor. La fel și ea.

În vreme ce panica puse stăpânire pe pieptul ei, se întoarse spre fete.

– Iar aici, dragile mele, avem încă o ilustrație a felului în care acționează un crai. Cu un gest făcut spre Lord Norcourt, adăugă: eu și Excelența Sa o să vă oferim multe asemenea demonstrații în următoarele două săptămâni în care o să predea aici. Trebuie să fiți pregătite să fiți martore la un astfel de episod în orice clipă.

– Exact. Glasul lui răgușit făcu ravagii cu simțurile ei. Acum puteți să vedeți cât de ușor este ca un flirt să treacă dincolo de limitele bunei-cuviințe. Puteți să credeți că ciorovăiala cu un crai nu o să vă facă nici un rău, dar situația poate să vă scape de sub control înainte să vă dați seama, după cum tocmai ne-a arătat domnișoara Prescott.

Ceea ce Madeline tocmai le arătase era emotivitatea ei exagerată la flirturile lui. Pentru că, în prima secundă după ce îi spusese „scumpo", simțise un fior de înflăcărare, de satisfacție, de plăcere. Oh, Dumnezeule sfinte!

– Iar acum, domnule, continuă ea, fără să-i mai pese că vocea îi era la fel de tulburată pe cât ar fi fost glasul unei fetițe, o s-o informez pe doamna Harris despre planurile noastre.

Scăpaseră ca prin urechile acului pentru că, dacă vreuna dintre fete ar fi dezvăluit vreodată cum o alintase, cu siguranță doamna Harris ar fi bănuit atracția dintre ei.

Și atunci chiar că ar fi avut mult de furcă.

Capitolul 7

Dragă Charlotte,

Nu ai menționat natura legăturii tale cu vicontele. Dacă opinia mea contează în vreun fel, te avertizez să ai grijă. Este puțin probabil să te gândești la o relație în aceeași lumină ca el. Cât despre intenția de a-mi afla identitatea de la viconte, nu-ți face probleme! Știu despre petrecerile lui doar din bârfe.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Mai puțin de o oră mai târziu, intrară valvârtej în sala de bal. Anthony privi cum domnișoara Prescott îi explică instructoarei de dans noul plan. Se părea că femeia fu încântată să afle că nu era

nevoie de ea, căci părăsi sala imediat ce auzi că domnișoara Prescott avea de gând să se ocupe de lecția din acea zi.

Una dintre fete se îndreptă spre pian.

– Interpretează un vals, spuse Anthony. Este singurul dans potrivit pentru a demonstra ce este necorespunzător.

Fata o privi pe domnișoara Prescott, care oftă.

– Are dreptate... Valsul oferă mai multe șanse pentru atingeri greșite.

Și mai multe șanse ca el să-i testeze tăria. Da, publicul lor avea să le impună o oarecare reținere, dar putea să o atingă, să o tulbure. Să încerce să-i afle motivele reale de a cere o petrecere cu oxid de azot.

Era tot ce își dorea să afle. Nu să-și pună mâinile pe ea. Ori să danseze cu ea. Sau să simtă cum se mișcă sub mâinile lui.

El își înăbuși o înjurătură. Bine, poate că își dorea mai mult decât să o tulbure. Dar cine putea să-l condamne? Privirile ei voalate și remarcile provocatoare îl înnebuneau, ca să nu mai vorbim de felul în care o făcea pe grozava prin încăpere, de felul în scotea vârful limbii în timp ce scria și de un milion de alte gesturi care îi aminteau dureros de mult de sărutul lor.

Chiar și vederea relativ inofensivă a gleznelor ei îl făcuse să-și dorească să-i dea jos ciorapii și să-și treacă buzele pe toată lungimea gambelor ei subțiri...

La naiba, nu trebuia să-și uite scopul! Trebuia să se asigure că putea să aibă încredere în ea, că planul ei nu era ceva care să-i distrugă șansele de a o elibera pe Tessa. *Nu* era vorba de seducție.

– Începem? întrebă domnișoara Prescott, scoțându-l din reverie.

El îi oferi brațul, pe care abia dacă îl atinse. De îndată ce ajunseră în mijloc și se întoarseră unul cu fața spre altul, Anthony îi zâmbi.

– Sunt gata când ești și tu pregătită.

– Îndrăznesc să spun că tu ești întotdeauna pregătit, murmură ea.

O replică răutăcioasă îi zăbovi pe buze, dar o înăbuși fără milă, neștiind dacă vorbele ei aveau dublu înțeles. Nu avea rost să o provoace inutil ca să încheie dansul. Deși, dat fiind „instinctul animalului de a se împerechea" pe care îl menționase, bănuia că mica naturalistă avea o înțelegere deplină asupra implicațiilor.

Luând-o în brațe, începu să valseze, încercând să nu stăruie asupra părții lui care era „întotdeauna pregătită". În jurul lor, fetele rămaseră să observe, dar nu le luă în seamă. Singurul lucru la care putea să se gândească era că domnișoara Prescott avea o talie chiar mai subțire decât crezuse inițial, că mirosea vag a migdale

şi că ar fi avut nevoie de foarte puţine provocări ca să o ducă într-o cameră şi să o răvăşească.

„Uşurel, omule, nu trebuie să laşi bestia să preia controlul, indiferent cât de ademenitoare este femeia sau cât de ispititor este flirtul ei!"

Din păcate, expresia de pe chipul ei lăsa de înţeles că nu avea nici un chef să flirteze acum. Îl enerva reacţia ei. Iată că el era acolo, iritat de nevoia de a o pecetlui cu gura lui, iar ea se purta de parcă nici măcar nu observa că o ţinea în braţe.

– Chiar eşti o femeie imperturbabilă, îi spuse Anthony în şoaptă.

– Cineva trebuie să fie. Şi din moment ce tu îţi faci un obicei din a spune lucruri nesăbuite şi a mă numi „scumpo" în momente neinspirate...

– Dar mi-ai acoperit foarte bine greşeala. Fetele nu au bănuit nimic.

Cu o încruntare, ea aruncă o privire spre elevele ei, care se uitau cu mare atenţie la dialogul lor şoptit.

– Nu-mi dau seama ce te-a făcut să vorbeşti atât de nesăbuit. Am împărţit un sărut, probabil mai puţin decât ce împarţi cu slujnicele tale.

Mânia lui se aprinse.

– N-am sedus niciodată o slujnică. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii că o bestie nu-şi murdăreşte bârlogul. Asta provoacă o încurcătură uriaşă. Iar eu evit întotdeauna încurcăturile.

– Cred şi eu, spuse ea cu viclenie. Vrei să spui că eşti o bestie?

– Tu pari hotărâtă să crezi că sunt. Iar eu s-ar putea să-mi doresc să joc rolul. Alunecând cu mâna pe spatele ei, o trase mai aproape şi strigă spre publicul lor zâmbăreţ: Vedeţi, domnişoarelor? Aceasta este o îmbrăţişare mult prea intimă pentru un bărbat pe care tocmai l-aţi întâlnit.

Ea îşi arcui o sprânceană, apoi îl ciupi de umăr. Tare.

– Au!

El îşi retrase brusc braţul.

– Şi aceasta, domnişoarelor, strigă ea, este felul în care risipeşti o asemenea presupunere.

– Nu este o reacţie prea elegantă, murmură el.

– Nu, dar este eficientă.

– Pentru moment. El îşi întoarse privirea spre gura ei, apoi coborî glasul. Scumpo...

– Ai grijă ce vorbeşti!

– Ai prefera să-ți spun Madeline? Este un nume minunat.

Un zâmbet viclean i se desenă pe buze.

– O să-mi lauzi și manierele elegante?

La ce se referea? Oh, da! Uitase de schimbul de replici cu domnișoara Bancroft.

– Asta a fost în sala de clasă. Cu tine, sunt complet onest.

– Nu-mi pot închipui de ce ar trebui să te porți altfel cu mine decât cu ele.

– Ți-am spus... fetele neprihănite nu sunt pe gustul meu. Îmi plac femeile mai în vârstă. Coborând privirea spre sânii ei, el murmură: Și mai lumești.

Ea îl călcă pe picior cu pantoful care avea un toc surprinzător de ascuțit. Îl simți chiar prin cizmă și se trase înapoi, greșind un pas.

– Aceasta, domnișoarelor, strigă ea, este gestul pe care îl faceți când un domn nu-și ține ochii ațintiți spre chipul vostru, acolo unde le este locul.

Fetele râseră în timp ce el își reluă poziția și continuară să danseze.

– A fost necesar? mormăi el în șoaptă.

– Nu vreau ca fetele să creadă că suntem implicați în ceva scandalos.

– Ah, dar suntem! Când ea clipi spre el, adăugă: Petrecerea ta, îți amintești? Dacă asta nu este ceva scandalos, nu știu ce altceva poate să fie.

Ochii ei sclipiră.

– Ai aranjat-o?

– Nu. Încă mă gândesc la cine ar trebui să o organizeze.

Observând felul în care elevele ei chicoteau, ea se încruntă și strigă:

– Mă tem că nu puteți să auziți ce-mi spune Excelența Sa din cauza muzicii, dar șoptește lucruri fără sens ca parte a lecției voastre. Nu uitați, este perfect acceptabil să intrați în conversație cu un crai atât timp cât nu permiteți ca minciunile lui să vă influențeze.

– Eu nu mint, interveni el în șoaptă.

– Nu, pur și simplu o să pierzi vremea până când se încheie cele două săptămâni, șuieră ea. Aproape că mă gândesc să-i spun doamnei Harris că nu faci treabă bună cu aceste lec...

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, o să ai petrecerea ta!

Femeia aceea din cale afară de inteligentă nu avea de gând să-l lase să tragă de timp. Iar el nu îndrăznea să piardă şansa de a o înscrie pe Tessa.

– Trebuie să ai încredere în mine.

– La ce mi-ar folosi asta? murmură ea.

Enervat, el o învârti brusc într-o piruetă.

– Îmi pui la îndoială onoarea?

– Ai lăsat clar de înţeles că ai prea puţină onoare care să fie pusă la îndoială, domnule.

– Sigur îţi dai seama că pur şi simplu imit bărbaţi pe care i-am observat.

Sprâncenele ei se arcuiră.

– Pare că ştii foarte bine cum să impresionezi inima fetelor.

– Şi pari că ştii foarte bine cum să trezeşti instinctul de animal al unui bărbat. Totuşi, eu nu ţi-am pus la îndoială onoarea.

Ea se înroşi, apoi îşi întoarse privirea, iar simpla vedere a acelei îmbujorări câştigate cu greu îl făcu să-şi dorească să o sărute nebuneşte.

La naiba, trebuia să aibă grijă! Îl făcea să uite unde se afla, lucru care nu i se mai întâmplase niciodată cu alte femei. Se presupunea că trebuia s-o atragă în mrejele lui ca să-i dezvăluie secretele, nu să tânjească după ea cu fineţea unui taur aţâţat.

– Nu sunt aşa de desfrânat pe cât presupui, rosti el mai mult ca să se convingă pe sine.

Privirea ei o întâlni pe a lui.

– N-am spus niciodată că eşti desfrânat. În plus, nu pentru desfrânarea ta îmi fac griji. Ea îşi întoarse brusc capul spre publicul lor. Ci pentru felul în care ne percep pe noi doi, bănuielile trezite de purtarea ta nesăbuită faţă de mine, Lord Norcourt.

Dintr-un motiv pe care nu putea să-l înţeleagă, se simţi iritat de folosirea oficială a titlului. Îl simţise străin încă de când i se atribuise cu o lună în urmă, dar pe buzele ei suna de-a dreptul ca o insultă.

El se aplecă suficient de aproape încât să şoptească:

– O să mă port cuviincios cu tine în preajma lor, dar numai dacă o să-mi spui Anthony în particular... Madeline.

– Dă-te înapoi, domnule, îi ceru ea.

– Spune-mi Anthony!

El mai degrabă simţi decât să vadă cum ea încercă din nou să-şi înfigă tocul în piciorul lui. Anticipând mişcarea, o răsuci, o sarcină uşoară din moment ce era ca un fulg. De îndată ce ajunse din nou

cu fața spre el, chipul fiindu-i aprins de mânie, el păstră distanța, dar își mută mâna pe scobitura spatelui ei.

Madeline îl ciupi de umăr.

Vicontele tresări, dar o ignoră.

– Zi-mi că o să-mi spui Anthony în particular!

Ea se încruntă.

– Nu o să fim niciodată singuri în particular dacă asta o să depindă de mine.

Pentru numele lui Dumnezeu, o să fie! Putea fi singurul mod prin care să treacă dincolo de platoșa reținerilor ei pentru a-i afla secretele.

– Atunci de ce să nu-mi folosești numele de botez? Este un preț foarte mic.

– Nu și dacă greșesc și o spun de față cu fetele mele. Nu și dacă se duc într-un suflet la doamna Harris ca să-i povestească, iar eu să-mi pierd poziția.

Îngrijorarea ei sinceră îi atrase atenția. Aruncă o privire spre locul în care fetele îi priveau cu deplină curiozitate, din fericire, incapabile să audă ce-și spuneau din cauza pianului fulgerător.

– Ele te adoră. Nu s-ar duce să te pârască la angajatoarea ta.

O durere bruscă umbri chihlimbarul dulce al ochilor ei.

– Oamenii te pot surprinde. Ai impresia că îți cunosc adevăratul caracter, apoi... Se opri cu un zâmbet forțat. Fetele mele nu sunt mai puțin înclinate decât altcineva spre răspândirea bârfelor. După cum ai spus ieri, bârfa este licitația legală din societatea noastră. Până și fetele mele au prețul lor.

Expresia pierdută de pe chipul ei îl făcu să simtă cum i se răsucește ceva în piept, făcându-l să-și dorească să o scuture și să afle cine o amenințase în trecut cu bârfa. Îl făcu să-și dorească să îi apere onoarea.

Ce absurd! Din câte știa el, ea nu avea onoare. De obicei, femeile frumoase, chiar și cele fără avere, ajungeau să se mărite înainte să atingă vârsta la care puteau să ajute la gestionarea unei școli, dacă nu cumva, dintr-un motiv oarecare, deveneau neeligibile pentru căsătorie. Exista o singură cale prin care ea ar fi putut să facă așa ceva.

Totuși, privirea ei neliniștită îl bântui până ce își mișcă îmbufnat mâna la locul potrivit.

– O să încerc să fiu mai atent în preajma lor.

Un zâmbet recunoscător îi atinse buzele.

– Aș aprecia asta... Anthony.

La auzul numelui pe buze ei, se dezlănțui un iureș înflăcărat de emoție înăuntrul lui, fiind copleșit de amintiri dulci cu părinții lui, care își șopteau unul altuia diverse lucruri. Până când mama murise și viața idilică pe care o cunoscuse se încheiase.

Dumnezeule, de unde venise reacția aceea? Și de ce acum, cu această mică profesoară de școală? Trebuia să își țină emoțiile în frâu în preajma ei. Ea nu era precum femeile ușuratice pe care obișnuia să le seducă, putea să îi intre pe sub piele, iar așa ceva nu trebuia să se întâmple.

Mai ales cu o femeie în care nu putea să aibă încredere. Ea era la fel de clevetitoare ca orice alt crai, numai că se pricepea mai bine să o ascundă.

– Ce să mai cânt? se auzi vocea fetei de la pian.

La naiba, muzica se oprise! Și nici unul dintre ei nu observase.

Madeline păli, apoi aruncă o privire spre ceas.

– O să ratezi întâlnirea cu administratorul tău dacă mai rămâi mult pe aici, Lord Norcourt.

Ea îl concedia, iar el știa de ce. Nu mai putea să reziste mult la întâlnirea lor semiprivată. Nici el, dacă era să fie cinstit.

– Da, bănuiesc că ar trebui să plec, rosti el.

În vreme ce un cor de proteste dezamăgite răsună la auzul afirmației lui, se întoarse și le zâmbi fetelor.

– Există întotdeauna ziua de mâine. Iar mâine nu mai am nici o întâlnire.

– Dar mâine o să fim în altă parte, se plânse domnișoara Seton.

Madeline tresări.

– Oh, am uitat complet de călătoria noastră la menajerie! Se întoarse spre el. Toată școala vine. Am organizat-o luni întregi.

– Pot să vă însoțesc?

– Este o idee excelentă, îl surprinse ea spunând. Doamnei Harris îi place să aibă însoțitori bărbați pentru asemenea ieșiri, dacă putem să facem rost de ei. Deci, presupunând că este în regulă, ne întâlnim aici la opt dimineață. Un zâmbet cochet îi arcui buzele. Dacă te poți trezi devreme două dimineți la rând, vreau să spun.

– Eu pot dacă și *tu* poți, domnișoară Prescott. Apoi adăugă: Nu-ți face griji, pot să fac tot ce aleg să fac.

Inclusiv să seducă o anumită profesoare de școală sub nasul angajatoarei ei.

Gândul acela puse stăpânire pe el și nu îi mai dădu drumul. De ce nu? O privi cum se îndreptă spre elevele ei, cu posteriorul ei minunat

unduindu-se ademenitor. El încercase să tragă de timp ca să afle de ce își dorea afurisita aceea de petrecere, iar asta nu o făcuse decât să fie și mai hotărâtă să-i forțeze mâna.

Așa că poate trebuia să o seducă. Lucru care îl putea asigura că ea își respecta promisiunile, indiferent ce se întâmpla cu petrecerea cu oxid de azot. Dacă ea ceda, el avea cu ce să o țină în șah, ceva care să-l ajute să reducă riscurile.

„Ai spus că este genul care își dorește să se mărite. Erai sigur că este o inocentă neprihănită", vociferă conștiința lui moartă de mult.

La început, da, dar acum se îndoia. Reacția ei la discuția despre bârfe, dorința de a-și risca poziția, cele câteva îmbujorări o declarau drept o femeie cu o oarecare experiență. Ar fi putut să jure că Madeline ascundea ceva – un trecut nefericit, poate un iubit incapabil.

Ea pretindea că nu putea fi ispitită de seducție. De ce nu, dacă moralitatea nu era importantă pentru ea, așa cum susținea? Majoritatea femeilor ar fi fost dornice să se bucure de atenția unui lord. Ar fi flirtat și ar fi încercat să-l ademenească în mrejele lor, sperând să câștige o căsătorie. Dacă ea chiar se credea imună la ispită, trebuia să fie din pricina vreunui idiot care o pusese în gardă în preajma bărbaților când nu reușise să o seducă.

El nu avea să facă așa ceva.

La gândul rezervatei domnișoare Prescott întinsă sub el, demonul dinăuntrul lui începu să dănțuiască. Cât de mult i-ar fi plăcut să privească ochii aceia de pisică încălzindu-se, în sfârșit, în timpul plăcerilor nesăbuite ale iubirii!

„Pur și simplu o vrei în patul tău. Acesta este motivul real pentru care ești hotărât să crezi că este o uneltitoare, ca să ai o scuză să o seduci", spuse aceeași voce supărătoare.

Anthony se încruntă. Nu mai avusese niciodată nevoie de o scuză; cu siguranță nu avea nevoie de una acum.

„Este primejdios să o seduci, și știi asta. Totuși, ești dispus să riști totul ca să o ai. De ce? Pentru că este prima femeie a cărei companie ți-a plăcut în afara dormitorului."

Gândul acela îl făcu să simtă un fior rece.

Cu o înjurătură, se îndreptă spre ușă. Era absurd. Poate că îi plăcea mintea ei ascuțită și iute, dar nu era atât de prost încât să-i permită unei uneltitoare să-i întoarcă viața cu susul în jos.

Să se culce cu ea făcea doar parte din planul lui de a o face să-și țină promisiunea în privința înscrierii Tessei acolo. Nimic mai mult.

Capitolul 8

Dragul meu văr,

Nu mai intru în jocul tău legat de Lord Norcourt, deși chiar îmi place nemulțumirea ta. Știu că o să păstrezi acest secret... Lord Norcourt vrea să-și înscrie nepoata aici, așa că domnișoara Prescott a sugerat ca, în schimb, să le predea fetelor ei lecții despre cum să recunoască libertinii. El a fost de acord. Probabil că tu nu o să fii de acord, dar, după ce am auzit cum au descris elevele prima lecție, încep să cred că ideea ei a fost inspirată.

Prietena ta care te tachinează,

Charlotte

Madeline se strecură în școală și se grăbi să urce pe scările din spate, recunoscătoare că nimeni nu observase că intrase pe acolo. Toată lumea se adunase în grădina din față, împărțind un mic dejun rapid format din cozonac și ceai, în vreme ce își așteptau trăsurile.

Dar ea venise prin pădure, având nevoie de câteva momente de singurătate ca să-și adune gândurile și să se pregătească pentru ziua ce se anunța.

Trebuia să fie în forma cea mai bună când sosea vicontele și să dețină controlul. Anthony nu avea să o prindă cu garda jos doar pentru că...

Scoase un geamăt. Nu trebuia să-i spună Anthony, nici măcar în mintea ei! Acela era cel mai sigur mod de a greși și de a-l pronunța de față cu elevele. În plus, el avea să dispară în două săptămâni. Nu avea nici un rost să credea că putea să existe vreun viitor pentru ei.

Totuși, numele lui de botez i se potrivea foarte bine. Iar el o *rugase* să îi spună Anthony. Amintirea strălucirii mocnite din ochii lui din clipa aceea o făcu să simtă că stă să leșine...

Să leșine? Ce gând de neacceptat! Era la fel de prostuță ca fetele ei, cedând flirturilor pentru că o făcea să se simtă cu capul în nori. Nu era deloc înțelept.

Dacă el nu ar fi excelat în privința flirtului, având abilitatea de a ști exact unde să atingă o femeie... De fiecare dată când îi atinsese mâna în treacăt, pulsul ei tresărise. Iar cu o zi în urmă, când își

odihnise degetele chiar deasupra posteriorului ei în timp ce dansau, ea își închipuise cum alunecau tot mai jos...

O încruntare îi brăzdă fruntea. În orice caz, de ce încerca să o seducă? Alți gentlemeni nu o făceau niciodată, nu după ce îi descopereau pasiunile. În general, să o privească în timp ce număra dinții unui arici mort le stingea înflăcărarea. Mai ales când ea arăta pentru științele naturii același entuziasm pe care o altă femeie îl afișa pentru broderie.

Bărbații voiau să se însoare cu femei cărora le plăcea broderia.

Desigur, Anthony nu o văzuse făcând altceva decât să predea și să danseze, nu o observase încă în ipostaza de femeie de... nemăritat.

Cu un pufnit, se duse la biroul ei ca să pună în săculeț diferite lucruri pentru ieșirea lor. De parcă flirturile lui aveau de-a face cu ideea de curtat. Erau doar un mod de a-și păstra vii abilitățile de libertin, în timp ce își petrecea timpul într-o școală de fete. De aceea își folosea privirea înflăcărată ca să o dezbrace de haine și să o facă să se simtă expusă... dorită. Își exersa tehnicile, la fel cum un spadasin făcea fandări ca să-și păstreze mușchii în formă, nimic mai mult.

Dacă nu cumva...

Un fior îi traversă șira spinării. Poate că el nu îi credea motivele pentru care își dorea petrecerea. Poate că bănuia că avea alt motiv și se folosea de flirt ca să-l ascundă.

Dar era absurd. Cum să ghicească el așa ceva? Nu avea nici un motiv să o facă. Ea era doar peste măsură de prudentă.

Ceva ateriză pe podea. Dumnezeule, în toată agitația ei își scăpase caietul de notițe!

În timp ce se aplecă să îl ridice, observă că o tăietură de ziar ieși din caiet. Doamna Jenkins, căreia fusese nevoită să-i dezvăluie scopul pentru care se afla în Londra, i-o dăduse în dimineața aceea, iar ea îl strecurase în caiet ca să o citească mai târziu.

Așezând caietul sub braț, își îndreptă spatele pentru a citi tăietura:

Potrivit unor surse de încredere, Sir Humphry Davy, actualul președinte al Societății Regale, și soția lui, Lady Davy, au de gând să se retragă în Cornwall săptămâna viitoare, ca el să-și îmbunătățească sănătatea șubredă acasă la mama lui, în Penzance, pe perioada sezonului de Paște.

„Săptămâna viitoare!" Dar abia dacă mai avea ceva timp la dispoziție!

Trebuie să insiste pe lângă Anthony în legătură cu importanța aranjării acelei petreceri cât mai curând.

– Ai ajuns devreme, spuse o voce din ușă.

Ea se întoarse și îl zări pe afurisitul pur și simplu viconte stând acolo.

– Sunt mereu aici la ora asta, minți ea.

– Cu excepția zilei de ieri.

Ea tresări.

– Am dormit mai mult ca de obicei. Ți-am spus.

El intră și închise ușa în urma lui, ca o bestie care își urmărea prada.

– Din cauza tatălui tău bolnav?

Oh, Dumnezeule, cum să răspundă la întrebarea aceea? Conta dacă el știa?

Chiar dacă știa, putea să afle cu ușurință adevărul de la fete. Dacă făcea tam-tam, doar îi atrăgea atenția asupra poveștii.

– Da. A avut probleme... azi-noapte.

– Ce fel de probleme? A fost văzut de un doctor?

– Boala lui nu este dintre cele pe care le poate vindeca vreun doctor.

Nu cu medicamente, în orice caz.

– Este pe moarte?

Urma de îngrijorare sinceră din vocea lui o surprinse, apoi o neliniști. Nu putea să-l lase să-i pună întrebări despre *papa*.

– Voiai ceva?

Cu o sprânceană arcuită care recunoscu refuzul ei de a discuta mai departe, el arătă spre mâna ei.

– Ce este aia?

Iute, ea împinse tăietura în buzunar.

– Nimic. O rețetă.

– Ah...

Judecând după privirea lui îngustată, nu o credea.

– Nu ar trebui să fii aici singur cu mine. Este periculos.

Un zâmbet diabolic îi arcui gura.

– Îmi place pericolul.

– Asta nu e o surpriză, murmură ea. Dar mie nu îmi place. Dacă își dă cineva seama că suntem aici singuri...

– Nu o să-și dea seama. Am venit prin spate, apoi am intrat nevăzut din grajduri. Toată lumea era mult prea ocupată în față. Își coborî

glasul într-o șoaptă senzuală: Am vrut câteva momente în privat cu tine.

Pulsul ei începu să se înteţească în modul cel mai supărător. Venise să o caute, ceea ce era cu siguranţă periculos. Nimeni nu ştia că vreunul dintre ei se afla acolo, aşa că putea să-i facă orice îşi dorea şi nimeni nu-l putea opri.

Şi totuşi, din moment ce erau singuri, ce şansă mai bună putea avea pentru a cere ce îşi dorea?

– De fapt, mă bucur că eşti aici. Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva.

– Oh?

Amuzamentul reveni în ochii lui de un albastru viu şi vesel, în timp ce se apropia.

– Avem puţin timp la dispoziţie, aşa că trebuie să vorbesc scurt şi la obiect. Toată lumea o să se întrebe de ce n-am ajuns încă. Şi, probabil, de ce nu ai ajuns nici *tu*.

– Deci angajatoarea ta a fost de acord să mă luaţi cu voi în excursie?

– A sugerat asta înainte să apuc s-o întreb. Probabil s-a gândit că ar fi util să fim însoţite de un bărbat.

Privirea lui pluti spre gura ei.

– Şi tu? Crezi că este util?

Ei i se părea înviorător.

– Este util pentru fete.

– Eu n-am întrebat de fete. Am întrebat de tine.

Păşi mai aproape, mult prea aproape. Pulsul ei se avântă în bătăi nebuneşti, iar pântecul o trădă pentru că se strânse cu totul pe dinăuntru. Dumnezeule, era la fel de previzibilă ca o oaie în călduri!

Şi, asemenea berbecului, el lăsă un zâmbet arogant să i se deseneze în colţurile gurii, apoi se avântă înainte pentru a o prinde de talie. În schimb, îi trase caietul de sub braţ, unde încă era îndesat.

Stânjenită, ea încercă să-l recupereze, dar el se întoarse ca să citească ce era scris pe copertă.

– *Istorie naturală a faunei din Anglia*, de Madeline Prescott. El arcui o sprânceană spre ea. Scrii?

Obrajii i se aprinseră.

– Fără editor, mă tem. Este mai degrabă pentru uzul meu. E o cronică a cercetărilor mele legate de obiceiurile diferitelor animale.

Îngrozită, îl privi cum frunzăreşte caietul, citind în tăcere până când ajunse la ceva care îl făcu să râdă zgomotos.

– Bestii de câmp. El își ridică privirea spre ea, cu ochi sclipitori. După ce-mi închei lecțiile, trebuie să adaugi un capitol despre *bestii de salon*. Asta sigur o să te ajute să găsești un editor.

– Sau o să fiu izgonită din Londra de prietenii tăi bestii pentru că le-am expus trucurile, replică ea sec.

El continuă să frunzărească.

– Nu văd nici o mențiune despre oxidul de azot, comentă el, înșelător de nonșalant.

Dumnezeule sfinte, iar își băga nasul în lucrurile ei!

– Acelea se află într-un caiet separat. Unul despre produse chimice. Mai încercă o dată să-l recupereze, dar el o prinse de mână cu mâna lui liberă. În timp ce degetele lui se strânseră peste ale ei, fu traversată de un fior.

– Te rog să-mi dai caietul înapoi, Lord Norcourt.

– Credeam că o să-mi spui Anthony în privat, murmură el, întorcându-i mâna ca să-i mângâie palma cu degetul mare.

Ea dădu să-și retragă mâna, dar își aminti de scopul ei și nu o făcu. În schimb, îl lăsă să-i deseneze cercuri în palmă, chiar dacă atingerea lui o făcu să simtă cum fiecare părticică dinăuntrul ei se încordă.

– Credeam că o să aranjezi o petrecere pentru mine.

– O să aranjez.

– Când?

El ridică din umeri.

– Mă văd cu prietenul meu în după-amiaza asta, dar o să dureze câteva zile...

– Sâmbătă. Vreau să fie aranjată sâmbătă.

– Sâmbăta *asta*? El pufni. Ești nebună? Trebuie să fie trimise invitațiile, să se stabilească un loc...

Își trase mâna dintr-a lui ca să-și recupereze caietul.

– Sâmbătă, repetă ea. Atunci trebuie să fie.

Refuzând să dea drumul caietului, el o privi atent.

– De ce?

– Pentru că nu am încredere că o să te ții de promisiune, de aceea.

– Aș fi nebun să nu o fac, zise el enervat. Știu ce o să se întâmple în două săptămâni dacă nu o fac. Dar am vorbit despre organizarea petrecerii atât de curând.

Dându-și seama că el nu avea să se lase înduplecat fără a primi o explicație, ea se chinui să găsească ceva convingător.

– Sâmbăta următoare avem întrunirea lunară de la școală la care sunt obligată să particip. Și nu pot să plec apoi la o petrecere...

– *Eu* am putut.

– Tu nu trebuie să predai mai multe lecții, apoi să te întorci acasă ca să îngrijești un tată bolnav. Singura seară în care cineva poate să stea cu el este sâmbăta, seara obișnuită de întrunire, minți ea. Nu pot să-l las singur.

Măcar acest lucru era adevărat.

– Ah, da, tatăl bolnav. O suspiciune evidentă străluci în ochii lui, în timp ce își folosea strânsoarea exercitată asupra cărții ca să o aducă mai aproape. Foarte bine, o să văd dacă pot aranja petrecerea sâmbătă. Atâta vreme cât ce mi-ai oferit la schimb rămâne în picioare.

– Altceva în afară de a-i permite nepoatei tale să se înscrie aici, vrei să spui? întrebă ea pe un ton acid.

– Ceva care să mă încurajeze să merg dincolo de înțelegerea noastră inițială. Privirea lui calculată hoinări spre gura ei. Un stimulent în plus, dacă vrei.

Poate că nu ar fi trebuit să insiste ca el să organizeze petrecerea atât de curând.

– Ce fel de stimulent?

Chipul lui se aprinse.

– Știi exact la ce fel de stimulent mă refer.

Nu avea cum să interpreteze greșit acea privire. Sau ce își dorea el.

Prefăcându-se că nu înțelegea, îl privi cu un aer de superioritate.

– Prefer ca lucrurile să fie spuse clar. Astfel, nici unul dintre noi nu se poate plânge că a fost înșelat în îndeplinirea termenilor înțelegerii noastre.

– Întotdeauna gândești ca o profesoară de matematică. O scrută din priviri așa cum făcuse cu o zi înainte. Numai că de astă dată zăbovi pe sânii ei, pe pântec, pe șolduri. Măcar o dată, încearcă să gândești ca o femeie!

– *Asta* fac. Ea se chinui să ignore învolburarea stranie pe care el o provoca peste tot pe unde îi trecea privirea. Gândesc ca o femeie cu bun-simț, care știe când o bestie încearcă să o tragă în jos.

– Dacă eu sunt o bestie, doamnă, atunci tu ești o clevetitoare.

– Ba nu sunt!

Un zâmbet îi strânse buzele într-o linie subțire.

– M-ai șantajat ca să-ți dau ceea ce vrei. Ce altceva te face să fii așa?

„Disperarea."

Dar nu îndrăzni să spună. Dacă el i-ar fi cunoscut situația, nu ar mai fi ajutat-o niciodată. Se putea să-i afecteze demersul dacă unchiul lui afla vreodată. Tristul adevăr era că ea avea nevoie de el mai mult decât avea el nevoie de ea. Așa că pur și simplu trebuia să găsească o cale de a obține ce își dorea de la el fără să-și piardă virtutea.

– Ar trebui să presupun din tăcerea ta prelungită că ești de acord cu felul în care ți-am judecat caracterul? întrebă Anthony tărăgănat.

– Firește că nu. I-ai spus doamnei Harris că preferi femeile care știu ce vor și cărora nu le este rușine să-și ia ce doresc. Asta este tot ce fac.

Privind-o pieziș, el trase caietul din mâna ei, apoi se apropie de birou și îl așeză acolo.

– Și tot ce fac *eu* este să mă asigur că nu mă înșeli cu cerințele tale.

– Îndrăznesc să spun că nici o femeie nu te-a înșelat vreodată din moment ce tu ești cel care trage de corzi, mormăi ea.

El încremeni, apoi își frecă absent mâna stângă – aceeași mișcare pe care ea o observase mai devreme când el fusese agitat.

– Ai fi surprinsă. Când se întoarse cu fața spre ea, ochii îi străluciră ca niște pietre glaciale, în timp ce trecură atent peste rochia ei de muselină verde. Dar nu am de gând să mai las să se întâmple așa ceva cu tine sau cu oricine altcineva. Așa că, dacă îți ofer petrecerea sâmbătă, mă aștept la o recompensă suplimentară.

Și era foarte limpede despre ce fel de recompensă putea fi vorba.

Dumnezeule, așa îi trebuia dacă se purtase ca o femeie ușoară când el o sărutase cu o zi înainte! Asta, pe lângă felul ei sincer de a vorbi și pe lângă uneltirile ei, îl făcuse să creadă că era mai obraznică decât în realitate.

Dar, dacă îl punea la punct, el își pierdea interesul, căci nu-l atrăgeau femeile lipsite de experiență. Atunci nu avea să-i ofere nimic pe post de *stimulent*.

Și, chiar dacă petrecerea cu oxid de azot nu îi permitea să ajungă la Sir Humphry, se putea să mai aibă nevoie de legăturile lui Anthony. Ca posibilă cucerire, putea avea mai multe pârghii pe viitor. La urma urmei, trebuia doar să flirteze și să-l lase să o sărute ori să o atingă de câteva ori. Nimic *prea* riscant; doar cât să obțină ce își dorea.

„Doar vrei să vezi cum este", spuse o voce undeva în adâncul minții ei. O făcu să tacă. Un pic de curiozitate nu strica niciodată, atât timp cât nu o lăsa să meargă prea departe. Ceea ce nu avea să facă dat fiind tot ce știa despre pericole. Ce femeie rațională și inteligentă ar fi făcut-o?

– Încă nu ai menționat ce recompensă.

Arcuirea înfumurată de pe buzele lui îi arătă că se așteptase ca ea să cedeze.

– Este simplu. După petrecerea de sâmbătă, îți petreci restul nopții în patul meu.

Afirmația lui directă o surprinse atât de tare, încât izbucni într-un râset nervos.

– Nu fi absurd!

El își arcui o sprânceană.

– Ideea de a împărți patul cu mine ți se pare absurdă?

I se părea alarmantă, îngrozitoare... și teribil de ispititoare. Totuși, nu îndrăznea să-l respingă direct. Cheia era să-l țină aproape, dar nu prea aproape, până când nu o ajuta să-l întâlnească pe Sir Humphry.

– Este doar atât de previzibilă! Intenționat își imprimă în voce o notă de dispreț. Credeam că ești mult mai fin ca seducător. Nici un crai care se respectă nu ar trebui să negocieze ca să ajungă în patul unei femei.

O dorință evidentă se aprinse pe chipul lui.

– Mă provoci să te seduc?

– Sigur că nu!

– Ah, dar eu cred că *da*. Iar mie îmi plac provocările.

Oh, Dumnezeule, lucrurile nu mergeau chiar așa cum sperase ea!

– Dacă să fiu fin este ceea ce îmi ceri, continuă el, în timp ce veni spre ea, o să accept un stimulent mai puțin previzibil de la tine.

– Nu putem să discutăm despre asta acum. Suntem așteptați afară.

Trecu pe lângă el și bâgă caietul în săculeț, dar, înainte să-l închidă, Anthony veni din spate și o țintui la birou.

O tulbura faptul că nu putea să îl vadă. Totuși, când încercă să se strecoare printre el și birou, o prinse de eșarfa de muselină strânsă în talie.

– Nu fugi! Își coborî capul atât de aproape încât reuși să-i simtă aroma uleiului de ras. Am nevoie doar de un moment ca să-ți explic ce vreau.

Când degetul lui alunecă înainte și înapoi pe sub centura prinsă la spate, ea fu nevoită să se împotrivească fiorului mătăsos care dansă peste tot pe pielea ei. Dar nu reuși să reziste în fața imaginii care i se trezi în minte, la gândul că el îi dezlega eșarfa și o lăsa să cadă la pământ, înainte de a descheia fiecare nasture al corsajului...

– Bine, spuse ea sec, dornică să scape de el înainte să nu înnebunească. Spune-mi ce stimulent îți dorești ca să ne putem să ne alăturăm celorlalți.

– Într-o zi, până sâmbătă, trebuie să-mi permiți să-ți dau o lecție privată de seducție. Glasul lui răgușit trecu peste fiecare dintre terminațiile ei nervoase. Și trebuie să includă mai mult decât simple săruturi.

Când își atinse ușor nasul de gâtul ei, pulsul începu să-i danseze într-un ritm nebunesc. Bărbatul era un artist al senzualității. Cum Dumnezeu putea ea să supraviețuiască lecției lui de seducție?

Menținând rolul pe care și-l asumase, ea spuse:

– Ce te face să crezi că am nevoie de lecții?

– Spui că încercările de a te seduce sunt inutile pentru că asemenea lucruri nu te pot ispiti. În cel mai rău caz, vreau să-ți dovedesc că pot.

– Te-ai gândit oare, domnule, întrebă ea tăios, scoasă din minți de abilitatea lui infailibilă de a vedea prin ea, că s-ar putea să nu fiu atrasă de tine? Că s-ar putea ca încrederea ta arogantă și stilul tău nesăbuit să mi se pară enervante?

Spre surprinderea ei, el râse.

– Nu, asta nu mi-a trecut prin minte. Mai ales după ce te-a topit sărutul meu.

Se topise? Iar el observase? Acum că stătea să se gândească mai bine, da, simțise că i se înmuiaseră picioarele. Lucru care putea să explice senzația de leșin. Și insistența lui hotărâtă.

Gura lui se mută dinspre gâtul spre urechea ei, pe care o dezmierdă insistent cu limba lui.

– Așa că o să avem lecția noastră. După petrecere, dacă încă ți se mai pare absurdă ideea de a împărți patul cu mine, o să considerăm că înțelegerea noastră s-a încheiat. O să termin cea de-a doua săptămână aici, tu o să vorbești cu mare entuziasm despre mine cu doamna Harris și o să încheiem socotelile.

El îi prinse ușor între dinți lobul urechii, trimițându-i fiori de încântare până în degetele de la picioare.

– Totuși, pun pariu că alegerea ta o să fie cu totul alta.

De asta îi era frică. Era chiar mai priceput decât se așteptase, dacă era să se ia după lucrurile extraordinare pe care dinții lui le făceau urechii ei, lucruri care dădeau un nou sens cuvântului *fin*.

Tocmai se pregătea să se întărească și să se retragă – chiar încercă –, când el o întoarse în brațele lui și își coborî gura peste a ei...

Doamne Dumnezeule!

O sărută cu o plăcere încântătoare, care îi învălui pielea într-o ploaie de fiori incandescenți. Se aplecă spre ea până ce o prinse între birou și trupul lui neînduplecat și atât de viril, apoi îi captură gura, de parcă îi aparținea de drept.

Iar ea se topi. Nici un alt cuvânt nu era potrivit.

Parcă pentru a-i alimenta reacția, Anthony îi răvăși gura cu atâta hotărâre încât ea uită unde se aflau. Dezmierdările prelungi și înnebunitoare ale limbii lui îi determinau pulsul să se zbată sălbatic, și pielea ei să se simtă de parcă stătea să explodeze, dornică să-i simtă atingerea, dorindu-i atingerea. Poate de aceea abia observă când mâna lui alunecă în sus ca să-i acopere sânul, mângâindu-l prin rochie.

Apoi, sfârcurile începură să se întărească și să doară. *Asta* reuși să observe.

Încercă să-și amintească tot ce citise despre împerecherea animalelor, dar mintea îi era prea înceţoșată de parfumul lui, de uleiul de ras, de dezmierdările evident posesive ale limbii lui, de cealaltă mână care alunecă de la bărbie la gât și apoi pe sub țesătura cămășuței și a rochiei...

– Anthony! Ea se trase brusc înapoi, oprindu-i mâna, înainte să o atingă pe sub rochie. Nu trebuie...

– Nu trebuie să facem nimic. Ochii lui străluciră spre ea. Iar tu, scumpo, îmi datorezi o lecție!

– Aici? Acum? Este prea periculos.

– Nimeni nu știe că am ajuns. Cu siguranță, nu-și dau seama că suntem amândoi aici sus singuri.

În mod logic, știa că nu ar fi trebuit să-l asculte – nimic nu o oprea pe doamna Harris sau pe altă profesoară să vină să ia ceva de acolo. Dar chiar *se aflau* la ultimul etaj, în apropiere nu era nici un birou, iar ușa *era* închisă, nimeni nu era prin jur și...

Iar ea voia să vadă ce avea el să facă și cum se putea simți.

La naiba cu el! O molipsea cu nesăbuința lui.

– Să știi că s-ar putea să nu mai avem altă șansă, continuă el, în timp ce îi depuse pe gât săruturi fierbinți.

De astă dată, ea nu făcu nimic ca să-l oprească atunci când mâna lui alunecă pe sub rochie și îi cuprinse sânul, apoi îl mângâie cu mișcări lente și delicate, care alinară durerea din sfârcuri, doar ca să crească din nou câteva secunde mai târziu.

Ea îl apucă de umeri, mai mult ca să nu se prăbușească într-o grămadă inertă la picioarele lui. Degetele lui îi cuprinseră acum sfârcul... Oh, Dumnezeule! Mai jos înăuntrul ei, un fel de lichid se strecură prin părul feminității ei, iar carnea de dedesubt deveni încordată și fierbinte.

Deci *așa* se simțea seducția – acea nevoie înflăcărată de a-i simți mâinile pe sâni, pe sfârcuri, în locul strâmt și dureros dintre picioare...

Iar ea îi spusese că era imună la asemenea ispite?

Nu era de mirare că râsese de ea.

Gura lui o căută din nou pe a ei și o sărută cu atâta hotărâre încât nu mai observă unde se îndrepta cealaltă mână, până când alunecă pe sub rochie între picioarele ei. Dar, când îi mângâie feminitatea prin straturile de material, iar ea se arcui din instinct sub mâna lui, știa că intrase într-o încurcătură foarte mare.

Pentru că era cel mai extraordinar lucru pe care îl simțise vreodată. Cu o atenție deosebită, o mângâie acolo jos, unde corpul ei devenise încordat de dorința de a fi atins și care acum începea să zvâcnească sub efectul fiorului produs de mângâierile lui scandaloase. Mâinile lui erau peste tot pe ea, frecându-i sfârcul sus, dezmierdând-o prin rochie jos. Ea scoase un scâncet, înainte să apuce să și-l reprime, iar reacția lui fu să o cuprindă pe deplin între picioare, atât de apăsat încât era sigură că el avea să simtă...

Madeline se chinui să se elibereze.

– Te rog, Anthony! Dacă o să continui să mă atingi așa, rochia mea o să aibă o pată umedă și nu mai am alta cu care să mă schimb aici.

– O pată umedă? După o clipă, chicoti. Ah, da, o pată umedă. Numai tu te-ai gândi la un asemenea lucru practic într-un moment ca ăsta.

– Nu am de ales.

– Există o cale prin care să se evite pata umedă. El încetă să o mai mângâie jos, dar numai ca să-i ridice rochia pe picioare. În plus, încă n-am terminat lecția.

– Încetează! strigă ea, apucându-l de mână. Nu pot risca să-mi pierd postul de profesoară. Dacă ne găsește cineva aici împreună...

– Nu o să ne găsească, spuse el cu răsuflarea întretăiată, chiar dacă nu își retrase mâna.

– De unde știi?

– Ușa este închisă, o să auzim dacă vine cineva cu mult înainte să ajungă la noi, iar spațiul de sub biroul tău este suficient de mare încât să ascundă doi oameni.

Felul în care el se gândise la toate detaliile o făcu să se oprească o clipă, însă nu se opuse când continuă să-i mângâie sânul.

– Înțeleg că ai mai făcut așa ceva înainte, spuse ea cu sufletul la gură.

– O dată sau de două ori.

– În timp ce încercai să eviți soții geloși?

El chicoti.

– Numai dacă se sculau din mormânt. Prefer văduvele, ai uitat?

– Atunci de ce vrei să mă seduci pe mine?

El îi desenă săruturi ample pe obraz.

– De ce vrei să schimbi termenii înțelegerii noastre?

Își trase capul înapoi și îl privi lung, apoi zări privirea calculată înainte ca el să apuce să o ascundă.

Simți cum i se strânge gâtul sub o durere bruscă și brutală. Avusese dreptate de la bun început. El nu îi crezuse motivele pentru care își dorea petrecerea cu oxid de azot. O atingea și o săruta doar ca să o facă să mărturisească adevărul.

Și aproape că reușise să o facă să uite totul.

Cu o forță născută din mânie, îl dădu brusc la o parte.

– Ți-am spus de ce, rosti ea în timp ce el se îndepărtă împleticindu-se, luat prin surprindere. Iar lecția asta s-a terminat.

Ocoli iute biroul, dornică să fie între ei înainte ca el să o prindă din nou.

– Oh, nu, nu o să faci asta! O îmbujorare întunecată îi coloră obrajii, în timp ce o urmări, cu o dorință profund animalică pe chip. N-am terminat. Nu până când nu văd cum atingi culmile plăcerii!

– De parcă ți-ar păsa de asta. Ea înconjură biroul ca să-l evite. Crezi că mint în privința motivelor pentru care vreau petrecerea și ai impresia că, dacă mă seduci, o să-ți spun secrete pe care nu le am. De aceea faci asta.

Deși el scoase un râset aspru, rigiditatea maxilarului îi dezvălui mânia.

– Serios?

– Ce alt motiv ai putea avea pentru a încerca să te culci cu mine?

– Ai fi surprinsă. Privirea lui severă o studie din cap până în picioare. Sau poate că nu. Dar oricum am de gând să-ți aflu secretele, scumpo. Și asta nu este tot. Oh, nu!

Cu ochii arzând într-un albastru fierbinte, el îi privi lung buzele întredeschise, sânii care se înălțau și coborau și mâinile tremurânde, care încercau să se ascundă în fuste. Se aplecă și își înfipse mâinile în biroul dintre ei, atât de aproape de ea, încât Madeline aproape se trase înapoi cu un suspin.

– Vezi tu, eu intenționez să am totul, mormăi el. Intenționez să mă uit la tine când îți dai drumul în brațele mele și intenționez să fiu cel care îți oferă asta.

– De ce?

– Pentru că, odată ce ai gustat din pasiunea adevărată, o să tânjești după ea în fiecare zi și noapte până sâmbătă, știind că nu o s-o mai poți gusta din nou decât în patul meu. Și atunci o să te am exact acolo unde te vreau.

– Eu nu o să împart niciodată patul cu tine, spuse răgușită, sperând că putea să respecte jurământul acela în vreme ce fiecare cuvânt pe care îl rostea el atingea o coardă sensibilă în adâncul ei. Este timpul să pleci, Lord Norcourt. Îți sugerez să revii la grajduri până când îmi fac eu apariția afară.

– Nu plec până ce nu ne terminăm lecția, rosti el, pe jumătate ca un mormăit, pe jumătate ca o amenințare.

– Atunci plec *eu*.

Ea se îndreptă spre ieșire. Iute ca un șoim, el se întinse, o prinse la ușă și o ținu acolo. Când o cuprinse teama, ea își înfipse cotul în coastele lui, suficient de tare ca el să scoată un geamăt și să se dea înapoi.

În clipa aceea, Madeline deschise ușa. Era pe jumătatea ieșită când Anthony strigă:

– Stai!

Ea se întoarse și se uită urât la el, pe deplin pregătită să lupte.

– N-am terminat, scumpo! îi jură el. N-ai decât să fugi, dacă vrei, dar eu *chiar* o să te prind până la urmă și *chiar* o să terminăm lecția. Sau nu o să-ți primești petrecerea sâmbăta asta.

– Bine, o să avem lecția, răspunse ea, mult prea conștientă de jocul delicat în care intrase. Dar mai târziu, într-un loc mai sigur, într-un moment pe care îl aleg *eu*. Și asta o să se întâmple dacă ieși afară fără să dai de bănuit.

Grăbindu-se spre scări, coborî iute, până când nu mai putea fi văzută nici de la etajul de deasupra, nici de la cel de dedesubt. Apoi se opri pe scări ca să-și netezească fustele, să-și aranjeze părul și să-și potolească bătăile nebunești ale inimii.

Scăpase ca prin urechile acului. Nu îl mai văzuse niciodată așa – neîndurător de hotărât să obțină ce își dorea.

Nici nu bănuise că avea tulburătorul efect să trezească înăuntrul ei dorința de a lăsa precauția la o parte și de a-i permite să facă tot ce-și dorea cu ea. Chiar dacă pulsațiile din sânii ei și de mai jos se atenuară, durerea rămăsese, ca o mâncărime care trebuia să fie scărpinată.

„Odată ce ai gustat din pasiunea adevărată, o să tânjești după ea în fiecare zi și noapte până sâmbătă, știind că nu o s-o mai poți gusta din nou decât în patul meu. Și atunci o să te am exact acolo unde te vreau."

Se ruga numai să fie în stare a-i dovedi că se înșela.

Capitolul 9

Dragă Charlotte,

Sper că știi ce faci. Bărbații ca Lord Norcourt nu sunt la fel de ușor de manevrat pe cât crezi. Dacă ești atât de curioasă în privința vicontelui, de ce nu-l întrebi pe prietenul tău Godwin despre el? Se zvonește că sora lui era amanta lui Norcourt înainte de a se căsători a doua oară. Ea ar trebui să-l cunoască mai bine decât oricine altcineva.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Anthony avu nevoie de toată voința de care era în stare ca să nu fugă după Madeline. Dar ea avea dreptate – nu era nici timpul, nici locul potrivit pentru seducție. Nu putea să-l ajute dacă îi provoca necazuri cu angajatoarea ei.

Și totuși...

Când spusese că avea să tânjească după el, de fapt el fusese cel care tânjise. El o visase cu o noapte în urmă. Oricum, niciodată nu dormea bine singur, dar noaptea trecută fusese mai rău ca de obicei, plină de vise capricioase și erotice, în care ea îi promitea că avea să-i îndeplinească fiecare dorință.

Se trezise în zorii zilei, satisfăcându-se, și tot nu fusese de ajuns. Dornic să o vadă, venise direct acolo. Își spusese că reacționa așa ca să obțină răspunsuri, ca să se asigure că planurile ei ascunse nu aveau să-i distrugă șansele de a o câștiga pe Tessa.

Se mințise.

Ceea ce își dorise cu adevărat fusese să se culce cu ea. Și aproape că reușise și riscase ambele țeluri.

Dumnezeule, femeia aceea avea o abilitate înfricoșătoare de a scoate bestia din el! Doar trebuie să se uite în ce stare era acum, stând acolo ca un pursânge căruia i se dăduseră bice și apoi se oprise brusc, cu inima bătându-i nebunește, cu sângele învolburându-i-se în urechi și cu băiatul rău care forța cusăturile pantalonilor de călărie.

Își petrecuse viața întreagă chinuindu-se să țină în frâu animalul din el, să nu devină sclavul poftelor lui. Avusese nevoie de ani întregi ca să învețe cum să-și rețină dorința până la momentul potrivit, cum să ducă o femeie în punctul în care nu mai putea să reziste fără ca el să o posede.

Un sărut de la Madeline, și tot sângele-rece se dusese pe apa sâmbetei. Cu *ea*, nu exista nici o finețe, nici o fațadă de gentleman, nici o capacitate de a-și liniști poftele când termina, așa cum putea să o facă cu alte femei.

În clipa în care o sărutase, stăpânirea de sine începuse să erodeze până ce, într-un final, nevoia îl consumase atât de tare încât, când ea încercase să plece, aproape că o oprise cu forța. De acum încolo, ea avea să fie prudentă în preajma lui. Dar cine putea să o condamne?

Cea mai rea parte era că el încă nu își atinsese scopul inițial. Tot ce știa era că ea își dorea petrecerea, iar acum o voia mai devreme. Dar motivul încă era un mister. *Ea* încă era un mister, la naiba!

„De ce vrei să mă seduci?"

Întrebarea ei ascuțită răsună în mintea lui Anthony. Se presupunea că trebuia să fie simplu – o ispitea ca să-i dezvăluie secretele și să nu-i mai poată refuza înscrierea Tessei dacă se întâmpla ceva cu petrecerea. Dar, de fiecare dată când credea că dezvăluia vreun secret, misterul se adâncea.

Se plimbă prin sala de clasă, chinuindu-se să-și recapete controlul asupra propriului corp, dar își tot amintea de expresia de pe chipul ei când îi cuprinsese în mână sânul moale. Ar fi putut să jure că niciodată nu o mai atinsese așa un bărbat. Totuși, dacă era așa, de ce îl lăsase să meargă atât de departe? Avea experiență sau nu?

Se putea să aibă atâta experiență încât să știe că inocența aparentă îl atrăgea. Era un lucru care chiar funcționa pentru că, cu fiecare întrebare fără răspuns, el era tot mai fermecat de ea. Părea o nebunie curată. Nu avea să suporte așa ceva. Într-un fel sau altul, avea să afle ce punea la cale, chiar dacă trebuia să se furișeze pe la spatele ei și să înceapă să le pună întrebări elevelor.

Sau doamnei Harris.

Se gândi pentru un moment la posibilitatea aceea. Văduva era la fel de inteligentă ca Madeline. Dacă ajungea să creadă că era interesat de profesoara ei dintr-un motiv oarecare, avea să pună capăt înțelegerii lor. Îndrăznea el să-și asume riscul?

În cele din urmă, decizia nu mai ținea de el. Când își recăpătă controlul suficient încât să se alăture celorlalți, nu rămăseseră alte locuri în trăsuri decât cel din landoul deschis al doamnei Harris. Din moment ce ea se ocupase de repartizarea locurilor, era limpede că îl dorea acolo.

Din moment ce doamna Harris îl plăcea atât de mult cât o plăcea el pe ea, putea doar să-și închipuie că urma să călătorească în trăsură alături de două dintre elevele ei pentru că voia să-i observe chiar ea comportamentul.

Bine, nu avea decât să observe cât voia. Poate că urma să fie atât de absorbită încât el avea, în sfârșit, ocazia să afle mai multe despre Madeline.

Lipindu-și un zâmbet lingușitor pe față, urcă în landou și își promise să fie atent la fiecare cuvânt. Planurile lui legate de Tessa aveau să fie zădărnicite dacă doamna Harris decidea că nu era de încredere.

Din păcate, domnișoara Seton stătea lângă el și părea hotărâtă să flirteze. Era convins că directoarea era atentă la fiecare observație a fetei. Măcar doamna Harris nu putea să vadă cum domnișoara Bancroft, care stătea lângă ea, se înroșea din cale afară de fiecare dată când el arunca o privire spre sărmana fată.

Dumnezeule, spera ca Tessa să fie mult mai rațională decât cele două, altfel avea să fie nevoit să alunge fiecare crai la fiecare bal!

–A fost foarte amabil din partea dumitale să vii cu noi astăzi, domnule Norcourt, spuse domnișoara Bancroft, hotărând că domnișoara Seton nu trebuia să păstreze toată distracția pentru sine. Trebuie să ai multe lucruri mai importante de făcut.

El ignoră pufnitul doamnei Harris.

– Aveam de gând să-mi petrec ziua pe moșie, dar o să fac asta mâine. Ce facem acum este mai important. Când nepoata mea Tessa o să înceapă să studieze aici, după Paște, vreau ca ea să învețe aceleași lucruri pe care vi le predau eu. Nu o să fie în regulă ca ea să intre în societate doar ca să fie dusă de nas de vreun crai. Întoarse o privire directă spre directoare. Nu ești de acord, doamnă Harris?

– Dacă îmi fac bine treaba, nepoata dumitale nu o să fie absolut deloc impresionată de vreun crai, domnule, cu sau fără lecțiile dumitale.

În mod inexplicabil, scepticismul ei îl irită.

– Iartă-mă, doamnă, dar fetele dumitale nici măcar nu știu cum să recunoască un crai, doar dacă el se uită lung la ele sau le pune întrebări evidente despre zestrea lor.

– Nu este adevărat! se împotrivi domnișoara Seton.

Forțând un zâmbet, el își atenuă insulta.

– Firește, asta nu înseamnă că nu ar fi un merit originea lor bună și firea lor blândă. În condiții normale, aș avea o părere greșită despre orice doamnă care crede ce este mai rău despre fiecare bărbat pe care îl întâlnește. Dar acestea nu sunt condiții normale. O moștenitoare nu poate fi niciodată prea atentă.

Doamna Harris îl privi cu ochi mici.

– În privința asta, cu siguranță suntem de acord.

– Lasă-mă să le propun însoțitoarelor noastre de drum un simplu test. El încuviință din cap spre domnișoara Bancroft. Cine este mai degrabă un vânător de avere, un căpitan de armată sau un bărbat înrolat?

Domnișoara Bancroft se încruntă, îngândurată.

– Din moment ce un bărbat înrolat are mai puțini bani, tind să cred că el ar fi.

Înainte ca el să apuce să o contrazică, doamna Harris oftă.

– Nu neapărat. Bărbații înrolați nu aspiră să intre în înalta societate – nu este o lume în care să se simtă în largul lor. Pe de altă parte, căpitanii de armată sunt, în general, al doilea fiu al unui nobil, nu primul moștenitor, care își doresc șampanie și au numai bere. Trebuie să se asigure că pun mâna pe o moștenitoare, chiar și numai ca un mijloc de a scăpa de armată.

– Aș fi putut să zic și eu *asta*, rosti domnișoara Seton cu un zâmbet de superioritate. Ofițerii caută întotdeauna o soție bogată. În armată nu plătește deloc bine.

– Foarte bine, domnișoară Seton, spuse Anthony. Sunt sigur că o să știi răspunsul și la următoarea întrebare. Cine are mai multe șanse de a se îneca în băutură, în timp ce se află la o cină de familie, un vânător de avere sau un cavaler bogat amorezat de tine?

– Vânătorul de avere, bineînțeles. Cavalerul o să vrea să mă impresioneze.

– De fapt, dacă este cu adevărat îndrăgostit de tine, cavalerul o să fie atât de nervos încât o să bea ca să-și mențină viu curajul. Dar vânătorul de avere trebuie să se păstreze cu firea când discută despre viitorul tău cu tatăl dumitale. Dacă nu cumva este nebun de legat, el nu o să bea deloc.

Cu o încruntare, domnișoara Seton se lăsă pe spate în banchetă.

– Nu m-am gândit la asta.

Doamna Harris schiță un zâmbet viclean.

– Nu sunt sigură dacă trebuie să fiu impresionată sau consternată, Lord Norcourt. Ai o capacitate de înțelegere impresionantă a modului în care funcționează mintea unui vânător de avere. Dacă nu aș fi știut, aș fi fost tentată să cred că *dumneata* cauți să te însori cu o moștenitoare.

– Eu? Scoase un râs nesigur. Pentru nimic în lume! De ce să te însori cu o fată lipsită de experiență când sunt atâtea văduve minunate și experimentate în preajmă, cu care să... iei cina? Pe o văduvă pot să o trimit acasă după aceea și să mă bucur de restul nopții în liniște. Nu poți face asta cu o soție, indiferent cât de bogată este ea.

Iar alături de văduvele pe care *el* le alegea, nu exista niciodată pericolul că avea să le dorească prea mult, că le putea urmări prea mult, că le oferea prea mult. Și nici vreun risc că aveau să dezlănțuie fiara care le putea speria de moarte.

Cum probabil putea să o sperie pe Madeline.

Alungă gândul acela tulburător. Dacă ea era intrigantă, așa cum o credea el, nu avea să se sperie atât de ușor.

– Dar cum rămâne cu copiii? interveni domnișoara Seton. Nu vrei copii?

– Am o nepoată. Este suficient.

„Mincinosule!" El chiar își dorea copii, dar nu cu prețul propriei sănătăți mintale. Ce fel de tată putea fi? Abia dacă își cunoscuse propriul tată și, cu siguranță, nu putea lua familia Bickham drept exemplu, de vreme ce ei se foloseau de disciplină cu grija și subtilitatea unui baros. Dacă era prea permisiv? Sau prea puțin permisiv?

Era mai bine să nu încerce decât să regrete greşelile tot restul zilelor, aşa cum făcuse tatăl lui, cu un prostănac drept moştenitor şi un crai drept al doilea fiu.

– Şi când o să fii bătrân? întrebă domnişoara Bancroft. Sigur o să-ţi doreşti o companie. Nu vrei să fii un burlac arţăgos.

El alungă imaginea aceea tulburătoare din minte.

– Nu trebuie să-mi fac griji prea curând pentru asta. Dacă o să ajung să mă simt singur, pot oricând să găsesc o văduvă arţăgoasă care să se mărite cu mine. El schiţă spre doamna Harris un zâmbet liniştit. Cunoşti vreuna, doamnă?

Ea îl privi pieziş.

– Sper că nu vorbeşti despre mine, Lord Norcourt. Deşi recunosc că sunt uneori arţăgoasă, nu sunt nici pe departe *bătrână*.

– Nici nu credeam asta. Nu poţi ai mai mult de 35 de ani.

– De fapt, tocmai am împlinit 36. O expresie nedumerită îi traversă chipul. Cum ai ghicit? Majoritatea oamenilor presupun că sunt mai în vârstă.

– Am un talent deosebit când vine vorba de a spune cu exactitate vârsta femeilor, rosti el, incapabil să-şi ascundă aroganţa din glas.

– *Mie* câţi ani îmi dai? întrebă domnişoara Bancroft.

– 18. Iar domnişoara Seton are aproape 19.

– Asta nu e greu de ghicit, se împotrivi fiica colonelului. Suntem la şcoală şi în curând o să ne facem debutul în societate.

Un aer buclucaş aprinse faţa domnişoarei Bancroft.

– Ghici ce vârstă are domnişoara Prescott!

Era destul de în vârstă ca să-l facă să-i lase gura apă de fiecare dată când se uita la ea.

– 29. Poate 30.

– De fapt, are 25 de ani, interveni doamna Harris. Deşi nu sunt surprinsă că i-ai judecat vârsta greşit. Domnişoara Prescott sfidează întotdeauna aşteptările oamenilor.

25 de ani! Se lăsă pe spate, simţindu-se de parcă fusese fulgerat. Dumnezeule, era mai tânără decât oricare dintre amantele lui! Nu era de mirare că părea suficient de coaptă şi de proaspătă încât să fie numai bună de mâncat.

Şi era de mirare că mângâierile lui o luaseră prin surprindere. Poate că, la urma urmelor, chiar nu era experimentată în dormitor.

Se încruntă. Nu, nu putea să creadă aşa ceva. Prima dată când menţionase stimulentele suplimentare, ea nici nu se înroşise, nici

nu se îndepărtase. Dintre toate lucrurile, începuse să vorbească despre negocieri. Ce inocentă făcea una ca asta?

– Domnișoara Prescott este foarte atrăgătoare, spuse domnișoara Bancroft, chipul ei tânăr fiind luminat cu o înflăcărare de petițoare. Nu ești de acord, Lord Norcourt?

Conștient de interesul doamnei Harris pentru răspunsul lui, își alese cuvintele cu atenție.

– Fiecare femeie are câteva trăsături atrăgătoare, inclusiv domnișoara Prescott.

– Oh, ea este neobișnuit de frumoasă! interveni domnișoara Seton. Nu crezi?

El zâmbi.

– *Cred* că voi vreți neapărat să-mi găsiți o soție. Dar îi faceți profesoarei voastre un deserviciu dacă presupuneți că nu poate să găsească ceva mai bun decât un crai ca mine. Sunt sigur că domnișoara Prescott are pretendenți mult mai meritorii.

– Nu are nici un pretendent, protestă domnișoara Seton.

– Nici unul? Nu fu în stare să nu întrebe. Dar, cu siguranță, a avut în trecut.

– Nu de când este la școală.

– De cât timp? întrebă.

– De șase luni, răspunse domnișoara Bancroft. Nu o să aibă niciodată un pretendent dacă își petrece tot timpul acasă cu tatăl ei. Nici la întâlnirile noastre nu vrea să vină.

– Gata! Doamna Harris se încruntă la elevele ei. Mă îndoiesc că domnișoara Prescott ne-ar aprecia speculațiile legate de perspectivele ei maritale, rostite pe la spatele ei.

Deci Madeline reușise să devină de neprețuit pentru angajatoarea ei în numai șase luni. Uimitor! Chiar era o femeie foarte inteligentă. Și minți când spusese că era obligată să participe la întâlniri. El avusese dreptate... motivul pentru care ea își dorea ca petrecerea să aibă loc mai devreme nu avea nici o legătură cu planurile pe care le avea în viață.

Un zâmbet sumbru îi atinse buzele. Îl obosiseră eschivările ei. Voia să afle adevărul de la ea. Și avea de gând să-l obțină într-un fel sau altul.

Trăsura coti pe un drum cunoscut, iar el se încruntă. Trebuiau să viziteze menajeria unui prieten de-al doamnei Harris. Dar singura persoană importantă pe care o cunoștea, care locuia prin apropiere și deținea o menajerie era Charles Godwin.

Anthony gemu. Sigur nu. Nu se putea întâmpla așa ceva. Nu azi. Nu lui.

Dar, chiar când ajunseră pe strada lui Godwin, știu că se afla într-o mare încurcătură când îl văzu pe Godwin alături de o femeie pe treptele de la intrare.

Își încleștă degetele în pumni. Nu era de mirare că doamna Harris sugerase să vină și el. Privind spre ea, văzu cum directoarea îl urmărea cu o expresie înfumurată. Era o altă încercare? Probabil.

Ceea ce însemna că se anunța o zi de-a dreptul nefericită. Pentru că femeia de pe trepte nu doar că era sora lui Godwin, ci împărtise patul cu Anthony câteva nopți din cale afară de jenante.

La naiba cu totul!

Capitolul 10

Dragul meu văr,

Ce idee extraordinară să vorbesc cu sora domnului Godwin! E ciudat că nu am aflat niciodată de legătura ei cu Lord Norcourt, în ciuda anilor de prietenie cu domnul Godwin. Chiar trebuia să ai surse foarte extinse de informații. Mă întreb de ce oare.

Prietena ta curioasă,

Charlotte

În drum spre reședința domnului Godwin, Madeline se felicită pentru faptul că își ținuse emoțiile în frâu în timpul întregii călătorii. Întrebările fetelor despre ce aveau să vadă îi distraseră atenția.

Dar nu suficient. Anthony părea hotărât să afle adevărul despre petrecerea ei și nu trebuia să reușească până când nu se termina totul. Ea trebuia să aibă grijă la fiecare pas. Una era să-i permită să se joace cu ea și cu totul altceva să o facă să-și coboare garda.

Cu puțin noroc, doamna Harris se folosise de călătorie ca să afle diverse lucruri despre trecutul lui. Merita să-l aducă cineva cu picioarele pe pământ, iar văduva, cu limba ei ascuțită, era exact femeia care putea reuși. Madeline aproape că își dori să fi fost martoră la întreaga scenă.

Dar ar fi fost de-a dreptul dezastruos, din moment ce fiecare privire pe care el i-o arunca o făcea să i se taie genunchii. Doamna Harris i-ar fi observat slăbiciunea; era foarte atentă la profesoarele și la elevele ei. Și, din moment ce nu avusese niciodată o reacție atât de ridicolă în prezența altui bărbat, cu siguranță văduva și-ar fi dat seama imediat.

Slavă Cerului că domnul Godwin era îndrăgostit de văduvă! Dacă Madeline avea noroc, atenția angajatoarei ei avea să fie distrasă de propria încurcătură romantică.

Trăsura lui Madeline nici nu se oprise bine, că domnul Godwin vru să coboare treptele de la intrare ca s-o întâmpine pe doamna Harris. Și chiar în urma lui mergea sora lui, Lady Tarley.

Madeline o întâlnise pe femeie o dată, suficient cât să descopere că dimensiunea sânilor lui Lady Tarley o depășea cu mult pe cea a creierului. Spre deosebire de fratele ei, editorul unui ziar radical, Lady Tarley se mișca prin cercuri înalte. Primul ei soț, un avocat, murise în urma unei apoplexii, probabil provocată de ciripelile prostești ale femeii. Cel de-al doilea soț era un conte important.

Dar Lordul Tarley nu era prin preajmă, iar când grupul Madeline coborî din trăsură, ea își dădu seama de ce. Se părea că familia Tarley avea o căsnicie modernă, judecând după felul în care se purtă Excelența Sa față de Lord Norcourt în momentul în care acesta apăru.

– Vai, Tony, spuse ea, ce surpriză minunată! Când Charles mi-a cerut să fiu gazdă azi, nu aveam nici cea mai mică idee că o să fii și tu aici.

Tony? Îi spusese *Tony?*

– Bună dimineața, doamnă, rosti Anthony cu o voce hotărât distantă. Ce frumos să te revăd!

Apoi se întoarse ca să le ajute pe fete să coboare.

Lady Tarley își strecură mâna în scobitura brațului lui.

– Hai, Tony, nu fi atât de formal cu o veche prietenă!

Junghiul nărăvaș de gelozie care o traversă pe Madeline o luă prin surprindere. Ce îi păsa ei dacă Lady Tarley îl cunoștea pe Anthony? Chiar dacă ar fi fost *cu adevărat* o legătură intimă, nu avea nici o importanță atât timp cât nu intervenea în planurile ei.

De fapt, putea chiar să fie în favoarea ei dacă Lady Tarley îi distrăgea atenția. Așa Madeline nu mai trebuia să-și facă griji că el avea să încerce să rămână singur cu ea pentru a afla adevărul despre petrecere.

Da, era un lucru bun – un lucru foarte bun – faptul că venise și Lady Tarley.

Madeline scrâșni din dinți, în timp ce bruneta voluptuoasă se agăță de brațul lui și se undui pe lângă el cu un râset cristalin.

Domnul Godwin, care o ajutase pe doamna Harris să coboare, se întoarse spre Anthony cu o expresie supărată imprimată pe trăsăturile lui frumoase.

– Norcourt.

– Godwin.

Madeline se lumină. Dacă și cei doi bărbați se cunoșteau, putea fi vorba despre o legătură familială, nu de vreo legătură dubioasă pe care Lady Tarley părea să o sugereze. Nu că avea vreo importanță. Nu avea. Absolut deloc.

Dar se părea că avea importanță pentru domnul Godwin, pentru că îi aruncă surorii lui o privire întunecată.

– Ai grijă, Kitty, ar trebui să le urăm bun venit *tuturor* oaspeților noștri. El făcu o plecăciune spre doamna Harris. Sunt atât de bucuros că ai acceptat invitația mea de a vă arăta menajeria! Sunt sigur că ție și elevelor tale o să vi se pară interesantă.

– Dacă nu ni se pare, rosti doamna Harris, cu siguranță domnișoara Prescott o să ne pedepsească.

– Da, profesoara ta naturalistă. Domnul Godwin zâmbi spre Madeline. Mă bucur atât de mult că ai putut veni, domnișoară Prescott! Mă bazez pe tine să umpli golurile din cunoștințele mele, în beneficiul elevelor tale.

Oferind un braț doamnei Harris și pe celălalt lui Madeline, el le conduse spre grădinile lui.

Îl lăsară pe Anthony să meargă în urma lor împreună cu Lady Tarley, cu fetele și cu celelalte profesoare. Madeline încercă să nu se uite înapoi și să vadă cum se purta el cu *Kitty*.

Oricum, ce nume era Kitty? Părea un nume pe care puteai să i-l dai unei dansatoare de operă cu o slăbiciune pentru bijuterii de prost gust și chicoteli.

Nu că i-ar fi păsat.

Domnul Godwin coborî vocea.

– Charlotte, de ce Dumnezeu este Norcourt aici? De aceea lunga ta scrisoare, primită aseară, cerea să fie prezentă și sora mea?

– Tocmai de aceea, răspunse doamna Harris. Este un experiment.

Madeline se încordă.

– Ce fel de experiment?

Doamna Harris se uită la ea cu ochi scrutători.

– Ca să văd cât de discret poate să fie în preajma tinerelor domnișoare.

– Nu vreau ca sora mea să se încurce din nou cu Norcourt, la naiba! mormăi domnul Godwin. Are o influență proastă asupra ei.

O senzație neplăcută apăru în pântecul lui Madeline. Un *lucru* care clarifica relația femeii cu Anthony, nu-i așa?

– Bănuiesc că sora ta a devenit ceea ce era cu mult înainte să apară Lord Norcourt, spuse doamna Harris sec. Când domnul Godwin îi aruncă o privire ascuțită, ea ridică din umeri. S-a măritat de curând. Sigur *acum* nu mai are de gând să se încurce cu un libertin.

Pufnitul domnului Godwin dădu de înțeles că nu era atât de optimist.

Minunat! Dacă Anthony nu putea să se poarte frumos în preajma fostei lui amante, doamna Harris avea să îl dea afară și astfel punea punct petrecerii ei cu oxid de azot.

Ocoliră casa și intrară într-o grădină, unde fuseseră așezate mese cu băuturi răcoritoare. Dincolo de ele, un gard înalt din lemn înconjura o pășune de vaci. Fetele se repeziră spre băuturi, dar Madeline zări imediat cealaltă creatură de pe pășune, stând lângă un pâlc de copaci.

– Ai un rinocer! exclamă ea, pe jumătate uimită, pe jumătate încântată.

– Da, într-adevăr, singurul care trăiește în prezent în Anglia. Domnul Godwin le conduse spre gard. Clarabelle este atât de blândă încât nici nu trebuie să o țin în cușcă. După cum vedeți, hoinărește nestingherită împreună cu vitele mele.

Lucy Seton veni în urma lor.

– Nu îți este teamă că o să vă mănânce vacile?

– Rinocerii sunt erbivori, explică Madeline. Mănâncă numai plante.

– Cornul ăla pare că ar putea să ucidă o vacă, zise Lucy evident sceptică.

– Ar putea, interveni Anthony. Acesta este probabil motivul pentru care cornul rinocerilor este atât de apreciat de chinezi pentru proprietățile lui medicinale.

Madeline îl privi, ceea ce se dovedi a fi o greșeală. Ce păcat că Lady Tarley se agață de el ca o lipitoare! Dar, când femeia se uită la Madeline, apoi își lipi sânul de el, în timp ce se ridică pe vârfuri ca să-i șoptească ceva la ureche, Madeline își dori să o pocnească. Mai ales după ce Anthony îi urmări privirea și râse.

Madeline detesta să se rădă de ea.

– Am crezut că este apreciat de chinezi pentru că îl consideră afrodiziac.

Ochii lui Anthony dansară.

– Și asta. Ce bine că ai subliniat acest detaliu!

Lady Tarley chicoti, dar doamna Harris îi aruncă lui Madeline o privire de avertizare, care o făcu să-și blesteme limba ascuțită.

– Înțeleg că pielea lor este practic impenetrabilă, rosti doamna Harris înainte ca Lucy să apuce să ceară vreo explicație. Este adevărat, domnule Godwin?

– Într-adevăr.

El se lansă într-o descriere a trăsăturilor pielii de rinocer, care lui Madeline, în mod normal, i s-ar fi părut fascinantă. Dar nu putea să-și ia ochii de la gânguritul lui Lady Tarley, ale cărei comentarii șoptite spre Anthony erau întâmpinate cu zâmbete seci și remarci rostite încet.

Când el o surprinse pe Madeline încruntându-se, își arcui o sprânceană, de parcă ar fi ghicit ce emoții tumultuoase se învolburau înăuntrul ei. Apoi își coborî privirea, amintindu-i de promisiunea de a o face să tânjească după plăcere zi și noapte. Simpla lui privire îndreptată acolo jos aduse dorința înapoi cu atâta intensitate încât fu nevoită să strângă din coapse ca să o potolească.

La naiba cu el! Și cu Lady Tart[1], care își apăsa posesiv sânul de corpul lui. Strângând din dinți, Madeline le întoarse spatele, fără a reuși să-și alunge din minte imaginea cu ei doi. De ce o deranja atât de tare? Nu era ca și cum el ar fi întors atențiile lui Lady Tarley. Dacă ar fi fost alt bărbat, nu s-ar fi gândit de două ori la comportamentul lui față de gazda lor exagerat de agățătoare.

Dar nu era orice bărbat, la naiba! Era Anthony, cel care o sărutase, o mângâiase și o făcuse să simtă dorința pentru prima dată în viața ei. Care acum o făcea să se simtă geloasă pentru prima dată în viața ei... Pentru *el*, un libertin lipsit de remușcări, care obișnuia să seducă femei doar ca să se amuze! La ce Dumnezeu îi stătea mintea?

Chiar așa, de ce o displăcea pe singura femeie care ar fi putut să-i distragă atenția lui Anthony tot restul zilei?

Gândul acela o liniști. Trebuie să fie rațională. Doar școlărițele o luau razna din cauza unui bărbat. Ea era o naturalistă, la naiba!

[1] Joc de cuvinte. În engleză, *tart* înseamnă cocotă, târfă, curtezană. (n.red.)

De îndată ce obținea de la viconte ce avea nevoie, avea să o termine cu el.

– Mergem mai departe, doamnelor? întrebă domnul Godwin.

Lucy și Elinor se strecurară de o parte și de alta și o luară fiecare de câte un braț. O ținură mai în spate până ce domnul Godwin o luă înainte cu doamna Harris, iar Lady Tarley cu Anthony. Numai atunci porniră în urma lor, râmând la o distanță destul de mare în spatele lor.

Lucy își înclină capul și șopti:

– Domnul Norcourt a crezut că ai 30 de ani. Îți poți închipui una ca asta?

Ei bine, acum știa cum o vedea el – ca pe o fată bătrână patetică, o femeie numai bună de sedus, nimic mai mult.

„Ai știut asta de la bun început. De ce nu poți să-ți bagi în capul tău pătrat că toată povestea asta este doar un exercițiu pentru el? Pentru amândoi?"

– Dar i-am spus clar că se înșală, adăugă Elinor în șoaptă. Am clarificat că nu ești atât de bătrână. Cu siguranță, încă nu ești de ignorat.

Afirmația îi dădu de gândit. De ce ar fi făcut fetele...

Oh, Dumnezeule! Le observă expresiile conspirative și oftă. Ultimul lucru de care avea nevoie erau două mici pețitoare.

– Nu trebuie să vă faceți griji. Excelenței Sale nu-i pasă ce vârstă am, iar mie nu-mi pasă ce vârstă crede că am.

– Deci nu-ți pasă că a pus întrebări despre tine? întrebă Lucy cu viclenie.

– Întrebări? Madeline simți un nod în gât. Ce fel de întrebări?

– Despre pretendenții tăi. Elinor zâmbi. Dacă ai avut sau nu.

Se uită lung la ele.

– De ce ar întreba așa ceva?

Fetele schimbară între ele câteva priviri cu subînțeles.

– Nu fiți naive, fetelor! Inima începu să-i bată nebunește, în ciuda împotrivirii ei. Lord Norcourt nu-și caută o soție, și chiar dacă ar fi așa, nu aș fi eu alegerea lui.

– N-aș fi prea sigură de asta. Lord Norcourt...

– Doamnelor, ce șoptiți acolo atât de captivate? întrebă Anthony.

Cei din față se opriseră în fața unui padoc și le priveau curioși.

Lucy răspunse:

– O întrebam pe domnișoara Prescott... Se opri, apoi se lumină la față. Ce este acela un afrodiziac!

Oh, Dumnezeule, era mai rău decât adevărul!

În vreme ce doamna Harris ridică ochii spre cer, Anthony chicoti.

– Și domnișoara ce a răspuns?

Madeline se uită urât la el.

– Că este ceva despre care se crede că înțelește instinctele firești ale unui animal.

Lady Tart scoase un râset prostesc.

– Nu doar pe al unui animal. Și bărbații îl folosesc, știi dumneata. Femeia îi aruncă lui Anthony o privire lascivă, care o făcu pe Madeline să vrea să-i scoată ochii. Deși anumiți bărbați nu au nevoie de el.

– Sunt sigură că fiecărui bărbat i-ar pica bine un ajutor din când în când, spuse Madeline.

– Madeline, pentru numele lui Dumnezeu, asta este de departe... începu doamna Harris.

– Spune-ne, domnișoară Prescott! interveni Lady Tart. Ai o experiență vastă cu bărbații și cu ce anume au nevoie de ajutor?

Poate că fetele nu înțeleseră schimbul de replici, dar își dădeau seama că era atacată și o flancară cu un aer protector.

– Domnișoara Prescott știe multe despre toate lucrurile, rosti Elinor. Este o profesoară minunată.

– Într-adevăr, așa este. Domnul Godwin îi aruncă surorii lui o privire dezaprobatoare. Sunt sigur că o să fie bucuroasă să identifice creatura minunată din padocul aflat în fața noastră.

În vreme ce toți ceilalți se întoarseră să privească, Madeline îi zâmbi recunoscătoare pentru că o salvase. Nu trebuia să o lase pe femeia aceea să o provoace. Mai ales că Anthony râdea cu gura până la urechi din pricina schimbului de replici.

Ea se uită la padoc.

– Aceasta este o zebră. N-am mai văzut niciodată una în realitate.

– Mie mi se pare că arată ca un cal pictat. Elinor se uită lung la animalul impunător, care țopăia prin iarbă. Se poate călări ca un cal?

– Sincer, nu știu, răspunse domnul Godwin. Este o achiziție nouă.

– Pun pariu că Tony ar putea să o călărească, gânguri Lady Tarley.

– Dacă fratele tău îi pune o șa, zise târâgănat Anthony, cu siguranță aș încerca.

La licărirea speculativă din ochii lui, Madeline se încordă. Era genul de provocare care îl atrăgea, la fel ca bacanala de la Eton care îl făcuse să intre în belele. Dar, dat fiind tot ce citise despre încercările inutile de a înșeua o zebră, nu avea decât să încerce.

Mai ales dacă o făcea doar ca s-o impresioneze pe prostuța Lady Tarley.

– Știi că nu este o capră pe care poți merge călare, îl atenționă Madeline. Zebrele sunt cu adevărat sălbatice, Lord Norcourt, și, după cum se pare, ele nu pot...

– O capră? Ochii lui Anthony se îngustară. Știai povestea cu mine și cu capra?

Ea simți un gol în stomac.

– Toată lumea știe. Ești celebru pentru asta.

Sau era doar în Telford?

„Oh, nu, trebuie să fie o poveste larg răspândită!"

– Celebru pentru ce? întrebă Lady Tarley.

– Pentru că a mers călare pe o capră, răspunse domnul Godwin.

– O indiscreție de școlar. Anthony îi studie chipul. Aproape că am fost dat afară de la Eton pentru gluma asta. Nu-i așa, domnișoară Prescott?

Ceva în tonul lui o neliniști.

– N-nu aș ști să zic.

– Și totuși, știați despre glumă în sine.

– Sunt sigură că am citit despre asta într-un ziar de scandal, replică ea în grabă.

– Sunt peste măsură de curioasă, Lord Norcourt, remarcă doamna Harris. De ce ai mers călare pe o capră?

Ar fi putut să-și felicite angajatoarea pentru că îi distrase atenția lui Anthony. După o altă privire speculativă aruncată în direcția ei, el se lăsă înduplecat de rugămintea fetelor de a le povesti totul.

– S-a întâmplat când eram în al treilea an la Eton. Eu și prietenii mei...

Madeline ascultă doar cu o ureche din moment ce auzise deja povestea. Lady Bickham fusese încântată să le povestească tuturor locuitorilor din Telford cum nepotul ei degenerase după ce plecase de sub acoperișul ei. Cum Eton îl corupsese și cum i-ar fi fost mult mai bine dacă ar fi rămas cu ea și cu soțul ei.

Ca o copilă de opt ani, Madeline nu înțelesese de ce Lady Bickham făcea atâta tam-tam în legătură cu întâmplarea aceea. Ei i se păruse amuzant că el și prietenii lui călăriseră o capră. Dar, de îndată ce crescuse suficient încât să înțeleagă ce era o bacanală, știuse exact de ce Lady Bickham reacționase într-un mod atât de ridicol. Femeia nu avea nici un simț al umorului și, cu siguranță, nu era în stare să aprecieze o petrecere dionisiacă.

– După ce vreo matroană ne-a văzut dansând în jurul focului de tabără și călărind capra, spuse Anthony, a alergat urlând la vicarul din Eton și i-a zis că Satana însuși apăruse în oraș.

Madeline observă că evitase povestea despre femeile ușoare de prin cârciumi, care se tăvăliseră cu el și cu prietenii lui.

– Se părea că exista o superstiție despre diavolul care mergea călare pe o capră, continuă el. În orice caz, am fost descoperiți, iar eu și prietenii mei am fost pedepsiți cu lovituri de baston pentru că am alarmat locuitorii orașului.

– Dar ce este o bacanală? întrebă Elinor.

– Știi, se vorbea despre asta în cartea despre mituri, îi aminti Lucy. Atunci când romanii obișnuiau să bea mied și să iasă dezbrăcați ca să i se închine lui Bacchus.

– Cine este Bacchus? întrebă una dintre celelalte fete.

– Cred că zeul desfrâului, răspunse Lucy.

– Zeul vinului și al beției, o corectă Madeline. Deși prea mult vin duce adesea la desfrâu. Ca să nu mai vorbim de alte gesturi stupide pe care un om treaz nu le-ar face niciodată.

Anthony se încruntă, înainte să-și întoarcă privirea spre Lucy.

– Știi măcar ce este desfrâul, domnișoară Seton?

– Mă îndoiesc, interveni doamna Harris. Și mă îndoiesc că orice explicație ar fi înțeleaptă, milord. Haideți, fetelor...

– Eu sunt de altă părere, interveni Madeline. Era un alt mod prin care femeile erau greșit pregătite pentru viitorul lor. Cunoașterea nu este niciodată neînțeleaptă. Fetele o să audă asemenea cuvinte în societate. Nu ar trebui să știe ce înseamnă?

În timp ce doamna Harris se uită la ea gânditoare, domnul Godwin spuse:

– Cu siguranță, asemenea discuții ar trebui să aștepte îndrumarea blândă a unui soț.

– Și dacă soțul nu este atât de blând? o surprinse doamna Harris pe Madeline. Domnișoara Prescott are dreptate. Cunoașterea nu este niciodată neînțeleaptă. Îl fixă pe Anthony cu o privire plină de subînțeles. Spune-le fetelor ce este desfrâul, Lord Norcourt!

El se trase de lavalieră.

– Eu... poate că ar trebui să explice domnișoara Prescott. Sunt sigur că ar putea să o facă mult mai bine.

Înainte ca Madeline să apuce să vorbească, doamna Harris îi strânse brațul ca să tacă.

– Tu ești cel care a adus vorba de bacanală. Fetele ar trebui să o audă de la *tine*.

– Bine. El se uită în treacăt la fete. În primul rând, ce *credeți* voi că este?

– Ceva obraznic, spuse Lucy.

– Foarte obraznic, adăugă Elinor, de parcă astfel se explica totul.

Când Lady Tarley chicoti, Anthony se uită urât la ea.

– Și *tu* ce credeai că este când erai fată, Kitty?

Kitty clipi.

– Nu-mi amintesc. Aveam o vagă idee că e ceva legat de pat.

În vreme ce fetele încuviințară din cap, Anthony oftă.

– Desfrâul poate însemna multe lucruri – să bei tării în exces, jocuri de noroc, lăcomie –, dar, în general, oamenii îl folosesc ca să... vreau să spun...

Când doamna Harris râse, Madeline clătină din cap.

– Și îți făceai griji că nu o să fie discret. Își dădu ochii peste cap. Pentru numele lui Dumnezeu, marele, răul și imoralul libertin nu poate nici măcar să le explice desfrâul unor fete!

– La ce te așteptai? i-o întoarse el. Toate îmi amintesc de Tessa. Ar fi ca și cum i-ai povesti unui copil despre... despre petrecerile mele.

– Într-adevăr. Cu un pufnit, Madeline se întoarse spre fete. Știți cartea aceea despre harem pe care voi, fetelor, o tot citiți noaptea în dormitor, cea pe care am confiscat-o săptămâna trecută?

Îmbujorarea de pe chipul domnișoarei Seton dădu de înțeles că probabil o citise în întregime.

– V-am spus, nu știm *cum* a ajuns cartea aceea sub podea.

– Ce carte despre harem? exclamă doamna Harris.

– *Povești despre un harem barbar.* Madeline le studie pe fetele îmbujorate. Am găsit-o când aproape că mi-am rupt gâtul împiedicându-mă într-o scândură pe care cineva nu a pus-o bine la loc după ce a ascuns cartea sub ea.

– De ce nu mi-ai povestit despre asta? întrebă doamna Harris.

– Nu am vrut să te îngrijorez. Și nu își dorise ca doamna Harris să distrugă cartea înainte de a apuca să o citească. Avusese timp doar să o frunzărească puțin, dar văzuse destule ca să își dea seama că era explicită în anumite privințe, fiind plină de descrieri ridicol de exagerate despre „plăcerile patului". Chiar dacă după cele întâmplate în ziua aceea nu mai era atât de sigură că erau exagerate. Ea își îndreptă privirea spre fete. Lucrurile din acea carte, fetelor, *acelea* sunt desfrâuri.

– Oh! izbucni Lucy şi făcu ochii mari, părând a înţelege. Dar acelea n-au avut loc *pe lângă* un pat. Şi erau foarte mulţi oameni.

– Credeam că nu ai citit cartea, domnişoară Seton, rosti sec doamna Harris.

– Eu... eu... hm...

– Ei bine, *eu* nu am citit-o, se plânse Elinor, aşa că nu înţeleg ce vreţi să spuneţi!

– Bun! spuseră Anthony şi domnul Godwin în acelaşi timp.

Se opriră ca să se uite unul la celălalt.

Când Anthony continuă, era roşu ca racul.

– Nu pot decât să-mi închipui ce aiureli ai găsi în ea – afirmaţii alarmante şi exagerări sinistre, care nu sunt potrivite pentru o tânără.

– Sunt de acord, Lord Norcourt, spuse domnul Godwin.

– Credeţi că imaginaţia lor debordantă le-ar fi mai de folos? întrebă Madeline.

– O să discutăm mai în detaliu despre asta de îndată ce ne întoarcem la şcoală, interveni doamna Harris punând punct discuţiei. Sunt sigură că putem găsi modalităţi mai adecvate de a ne educa fetele în asemenea chestiuni. Zâmbind spre înfuriatul domn Godwin, îl luă de braţ. Acum, mi-ar plăcea să văd leul despre care îmi povesteai, domnule. Haideţi, domnişoarelor!

Anthony păru uşurat când o lăsă pe Lady Tart să pună din nou stăpânire pe el, iar domnul Godwin păru mai sigur pe sine. Totuşi, fetele erau confuze. Se strânseră într-o nebunie de şoapte în jurul lui Lucy, care probabil le dădea informaţii şi explicaţii suplimentare.

În clipa aceea, Madeline îşi jură că avea să găsească o cale prin care să le explice asemenea lucruri delicate. Cu siguranţă.

Capitolul 11

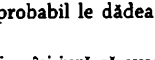

Dragă Charlotte,

Poţi să te întrebi cât vrei despre sursele mele, draga mea. Ştii că nu o să le dezvălui niciodată. Dar scrie-mi şi povesteşte-mi

despre vizita la menajeria domnului Godwin. Este colecția lui atât de amplă și de variată pe cât se zvonește?

Vărul tău la fel de curios,

Michael

Vizitară menajeria timp de două ore, în vreme ce domnul Godwin se îngriji de gălețile cu hrană și le permise fetelor să alinte animalele înfometate. Madeline încercă să le dea sfaturi fetelor, dar era greu când Anthony continuă să se uite lung la ea cu privirea aceea scrutătoare. La ce se gândea? Plănuia cum să o prindă singură ca să-și poată încheia lecția de seducție?

O căldură incomodă i se strânse în pântec, făcând-o să-și dorească să se zvârcolească, așa cum făcuse mai devreme când el o mângâiase între picioare. Cu siguranță, ar fi făcut-o din nou dacă ea îi oferea cea mai mică încurajare.

Alte câteva întâlniri ca în dimineața aceea, și urma să aibă probleme serioase. Nici măcar nu putea să-și țină gura în public. Cum avea să o facă în privat de îndată ce el începea să o domine?

Dacă nu ar fi menționat episodul cu călăritul caprei! Își mascase indiscreția, dar nu putea permite ca el să afle că ea era din Telford. Trimitea o scrisoare oricui o cunoștea de pe vremea când trăise acolo, și afla cu lux de amănunte toată povestea despre *papa*.

Totuși, petrecerea trebuie să aibă loc în curând. Ceea ce însemna că *ea* trebuia să-l lase să-i ofere lecția aia afurisită. Dar data viitoare avea de gând să fie mai bine pregătită. În seara aceea, indiferent cât de pretențios urma să fie *papa*, ea intenționa să citească acea carte despre harem. Se putea să fie sinistră, dar măcar avea să îi explice felul nebunesc în care Anthony o făcea să se simtă.

Crezuse că înțelegea principiile amorului grație observațiilor asupra animalelor, dar nu luase în considerare cât de uluitor era când un bărbat te sărută, îți mângâia și îți dezmierda părțile intime, făcându-te să te simți ca și cum numai tu...

– Madeline, îi spuse o voce la ureche.

Cu o tresărire, se întoarse și întâlni privirea iritată a doamnei Harris.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Madeline.

– Lord Norcourt și Lady Tarley au dispărut.

Madeline îi aruncă o privire absentă, chiar dacă voia să urle. Să plece singur cu Lady Tart *nu* era un gest de ajutor pentru scopul lui Anthony. Sau pentru al lui Madeline.

– O să fim chemate la masa de prânz, continuă doamna Harris. Din fericire, Charles nu a sesizat, iar fetele și celelalte profesoare au fost prea captivate să-l urmărească cum hrănește leul ca să mai observe, dar, dacă vicontele și contesa rămân plecați mai mult, toată lumea o să-și dea seama. Găsește-i înainte să se întâmple asta! M-aș duce chiar eu, dar în cazul ăsta Charles *sigur* o să observe.

– Să trimitem un slujitor?

– Sigur că nu! Cine știe ce fac? Slujitorii bârfesc și nu pot risca reputația școlii permițând să se întâmple una ca asta. Și așa este destul de rău că Charles îl displace, dar dacă se află că i-am adus împreună intenționat...

– Nu este vina ta.

– Oh, ba da, este! Am lăsat garda jos. N-ar fi trebuit în veci să-l las să intre în școala mea. Când Madeline păli, doamna Harris spuse: Nu dau vina pe tine, draga mea, dau vina pe mine. Tu doar ai încercat să ajuți fetele și pe sărmana lui nepoată. Dar eu sunt suficient de experimentată ca să știu că libertinii nu se schimbă niciodată.

– Sunt sigură că nu este așa de rău precum crezi. Chiar se poate să nu fie împreună. Când doamna Harris pufni, ea adăugă grăbită: Și, chiar dacă sunt, probabil se plimbă prin grădini și... vorbesc despre vremuri demult apuse.

Doamna Harris arcui o sprânceană care lăsă de înțeles cât era de sceptică.

– Totuși, tu trebuie să fii cea care îi găsește. Nu pot să risc să-i prindă altcineva într-o situație delicată.

– Sigur că nu. O să-i aduc înapoi discret, promit!

Lovindu-și ușor bărbia, doamna Harris se gândi o clipă.

– O să le spun tuturor că Lady Tarley s-a dus la trăsuri ca să caute un șal pe care l-a uitat și că te-am trimis să o chemi la masa prânz.

– Dar ai vreo idee unde ar putea să fie?

– Verifică mai întâi pavilionul de grădină. Este singurul loc intim de pe moșie. Când îi găsești, să o instruiești pe Lady Tarley ce să spună înainte să o aduci înapoi.

– Bine.

Aceea se putea dovedi a fi o încercare serioasă, dar avea să își dea toată silința.

– Excelența Sa poate să apară mai târziu. Sunt sigură că știe să iasă din orice situație, așa că poate veni cu propria explicație în privința dispariției lui. Numai să te asigur că tu și Lady Tarley veniți dintr-o direcție complet diferită.

Cu o încuviințare din cap, Madeline dădu să plece, dar doamna Harris o opri.

– Mai târziu, o să aștept un raport complet despre ce ai văzut.

Madeline simți cum i se usucă gura.

– Vrei să-i *spionez*?

Obrajii doamnei Harris se aprinseră.

– Vreau să știu cât de rău a eșuat experimentul meu. Apoi pot să-mi dau seama cum să procedez.

Oh, Dumnezeule! Era rău, foarte rău.

– Cum vrei.

Dar un val de furie i se ridică în gât în timp ce se îndrepta spre trăsuri. Când nu mai putea fi zărită de nimeni, se întoarse și găsi calea spre pavilion. Toate planurile ei stăteau să se ducă pe apa sâmbetei. Și pentru ce? *Nu* avea de gând să-l lase să-i distrugă planul de a-l salva pe *papa*, chiar dacă se vedea nevoită să-l tragă împotriva voinței lui de pe vrăjitoare aceea sordidă numită Lady Tart!

Când găsi pavilionul din grădină, pe jumătate ascuns între niște copaci, era deja teribil de înfuriată. Auzul unor voci, în timp ce se apropie de clădirea joasă din piatră, doar înrăutăți lucrurile, pentru că se dovedea că doamna Harris avusese dreptate.

Dar vocile nu erau șoapte intime. Păreau mai degrabă destul de ostile. Uitându-se pe o fereastră deschisă, Madeline privi înăuntru și îl zări pe Anthony sprijinit de stâlpul din mijloc, cu brațele încrucișate la piept și cu o expresie sumbră pe chip, în timp ce privea cum Lady Tarley se unduia fără entuziasm prin fața lui, încercând să-și prindă șalul de corsajul rochiei.

– Ai putea măcar să mă ajuți, Tony, se plânse Lady Tart cu vocea ei de fetișcană, chiar dacă sânii enormi erau orice, mai puțin de fetișcană, în vreme ce încercau să scape din corsajul strâmt.

Un junghi de invidie o traversă pe Madeline înainte să apuce să și-l înăbușe. Ce-i păsa ei dacă Lady Tarley avea cele două atribute pe care bărbații păreau mereu să și le dorească – o siluetă voluptuoasă și nici urmă de minte?

Chiar dacă Anthony nu părea deosebit de încântat nici de una, nici de alta.

– Nu am venit *eu* cu ideea să-ți scoți șalul. Vocea lui era plină de condescendență. Sigur nu sunt atât de prost ca să ți-l pun înapoi. Și încetează să-mi mai spui Tony! Știi că urăsc numele ăsta.

– Știu că pe vremuri erai mai distractiv. Lady Tarley își împinse înainte buza de jos într-o bosumflare care nu păru să-l miște. Nu-mi vine să cred că titlul pe care l-ai câștigat te-a transformat într-o creatură atât de plictisitoare încât nu mai poți să-i oferi unei fetei o mică plăcere.

Cu o înjurătură, Anthony se îndepărtă de stâlp.

– Tu nu ești o fată, Kitty. Ești o femeie măritată. Iar eu nu fac prostii cu femeile măritate.

Ea își împinse sânii înainte.

– Nici cu cele care au un farmec precum al meu?

– Nu, la naiba! De câte ori trebuie să-ți spun că eu nu comit nici un adulter?

La urma urmei, avea și el scrupule, nu-i așa? Vorbele lui, pe lângă faptul că o refuza pe Lady Tart, risipiră mânia lui Madeline.

– Atunci, răbufni Lady Tarley, este *singurul* lucru pe care nu-l faci. Ce regulă prostească pentru un libertin!

– Indiferent cum pare, este regula *mea* și nu mă abat niciodată de la ea.

– Dar contele abia dacă observă că eu...

– Nu-mi pasă, mormăi el. Nu-mi pasă dacă soțul tău te plictisește în pat, te ignoră sau te culcă pe spate în fiecare noapte. *Nu* mă interesează să ne reluăm legătura, după cum ți-am explicat limpede și de nenumărate ori deja până azi. El o apucă de braț și încercă să o ducă spre ușă. Este timpul să te întorci. Eu vin peste câteva minute. Nu vreau să-și dea cineva seama că am fost împreună.

– De ce nu? Eliberându-și brațul cu o smucitură, ea îi studie fața. Nu-mi spune că văduva Harris ți-a sărit în ochi. Este inutil, să știi. Fratele meu, Charles, o vrea pentru ceva mai mult decât o tăvăleală, așa că ea nu o să se uite la tine. În plus, nu o să accepte niciodată să se culce cu un bărbat cu moravurile tale ușoare.

– În cazul ăsta, e perfect, că nu mă interesează câtuși de puțin.

Lady Tarley clipi. Apoi făcu ochii mari, îngrozită.

– Oh, Doamne, vrei să o seduci pe profesoara aceea sfrijită și cu un limbaj scandalos!

Sfrijită! Pentru că nu avea niște sâni atât de mari încât o puteau face să plutească precum o corabie? Cum îndrăznea vrăjitoarea să spună că ea era o sfrijită?

Când Anthony scoase o înjurătură în șoaptă, Lady Tarley lăsă capul pe spate.

– O să pun un punct acestei povești. O să-i spun fratelui meu să o dea afară pe creatura aia obraznică!

În timp ce lui Madeline îi ateriză inima în stomac, Anthony explodă.

– Nu o să faci absolut nimic de genul ăsta, prostuță răutăcioasă ce ești! mârâi el.

Cu pași neîndurători, o împinse pe Lady Tarley spre o băncuță de piatră în care se opri cu genunchii, obligând-o astfel să se așeze brusc, iar sânii ei să înceapă să i se legene în urma șocului.

El nici măcar nu le aruncă vreo privire în clipa în care se aplecă peste ea, mânia sculptându-i trăsăturile în linii ascuțite.

– Dacă spui ceva ca să o faci pe domnișoara Prescott să-și piardă postul, o să te fac să regreți. Femeia este necesară pentru planurile mele, la naiba!

„Necesară pentru planurile mele." Lui Madeline i se tăie răsuflarea din pricina durerii bruște pe care o simți în piept. Nu ar fi trebuit să doară. Era lucrul asupra căruia căzuseră de acord de la bun început. Dar să-l audă cum o spunea atât de direct îi făcu inima să i se strângă în piept.

– Nu poți să faci nimic ca să mă oprești, replică Lady Tarley peste picior.

– Crezi? Amenințarea din glasul lui Anthony o luă pe Madeline prin surprindere. Fără îndoială, contele ar fi interesat să audă despre prietenul tău de pe Bond Street care îți împrumută banii pentru jocurile de cărți fără să-ți ia dobândă. Asta, câtă vreme tu îi oferi anumite beneficii.

Lady Tarley se făcu albă ca varul.

– N-ai îndrăzni.

– Oh, ba aș îndrăzni, draga mea, cu nespusă plăcere.

Madeline ar fi trebuit să fie șocată de amenințarea lui înfiorătoare. În schimb, era încântată de faptul că o apăra, chiar dacă *doar* pentru că era necesară planurilor lui.

– Uneori, poți să fii o bestie de om, se plânse contesa. Se ridică și îl dădu la o parte, apoi scoase un suspin irascibil. Bine, dacă o vrei, n-ai

decât să o iei. Nu o să fii mulțumit prea mult timp cu sperietoarea aia numai piele și os în patul tău. Iar când o să te întorci în genunchi la mine, o să te fac să mă implori să te primesc înapoi.

Lady Tarley se îndrepta deja spre ușă, așa că nu văzu cum Anthony dădu ochii peste cap.

– Încă un lucru, Kitty!

Se părea că era atât de sigură de puterea pe care o avea asupra lui încât schiță un zâmbet secretos înainte să afișeze o expresie mâhnită și să se întoarcă spre el.

– Orice încercare de a-mi distruge *mie* reputația o s-o afecteze și mai mult pe a ta. Așa că, atunci când o să te întrebe lumea unde ai fost, să spui că te-ai plimbat prin locul tău preferat de pe moșie. Singură. Și că pe mine nu m-ai văzut. Ne-am înțeles?

Lady Tarley părea pe punctul de a face o criză de apoplexie. Dar, chiar dacă buzele i se strâmbară într-o linie amară, încuviință din cap înainte de a ieși pe ușă.

Madeline se dădu înapoi ca să nu fie văzută, în vreme ce Lady Tarley o luă grăbită pe cărare. Nu îndrăznea să o prindă pe contesă din urmă tocmai *acum*. Femeia ar fi presupus că Madeline venise acolo pentru o întâlnire între patru ochi cu Anthony, iar o Lady Tarley furioasă nu prea se potrivea cu planul doamnei Harris. Era mai bine să o lase să se întoarcă și să le ofere scuza pe care i-o dictase Anthony. Poate că nimeni nu îi observase dispariția.

Madeline oftă. Cu excepția doamnei Harris. Ea avea să observe revenirea contesei.

Doar dacă nu cumva... Poate că Madeline putea să fugă printre copaci și să apară din direcția trăsurilor când Lady Tarley avea să se îveasă pe cărarea dinspre pavilion. Cum toată lumea era deja înăuntru, nimeni nu avea să observe. Atunci putea să o convingă pe Lady Tarley să intre în casă împreună, ca doamna Harris să nu-și dea seama de nimic.

Da, planul putea să funcționeze. Se strecură pe furiș printre copaci.

Ar fi putut să scape neobservată dacă nu s-ar fi uitat înapoi ca să se asigure că Anthony nu venea în urma ei. Însă atunci se lovi de trunchiul unui copac și ateriză cu zgomot direct în tufișuri.

– Ce Dumnezeu? mormăi Anthony.

Panicată, ea se chinui să se ridice numaidecât în picioare. Dar nu fu îndeajuns de rapidă. El ieşise deja pe uşă şi o prinse înainte să apuce să-şi recapete echilibrul. La naiba cu toate!

– Stai la pândă prin pădure, Madeline? întrebă el în timp ce îi studie starea nefericită. N-aş fi crezut că eşti genul.

Ea se chinui să se păstreze cu firea, în timp ce îşi îndepărtă frunzele şi crenguţele de pe fuste.

– Doamna Harris m-a trimis să vă chem la prânz pe tine şi pe Lady Tarley.

El se încruntă.

– La naiba, m-am asigurat ca nimeni să nu ne vadă plecând împreună!

– Asta nu a împiedicat-o pe doamna Harris să observe că aţi dispărut. Când el se întinse să-i îndepărteze frunzele din păr, ea se uită urât la el. Şi, date fiind bănuielile legate de tine, poţi să-ţi închipui la ce concluzie a ajuns. Care, evident, sunt întemeiate din moment ce a ştiut exact unde să mă trimită mai întâi să vă caut.

– Ce naiba trebuia să fac? Îşi trecu degetele prin păr. Kitty m-a tot bătut la cap să merg cu ea într-un tur al noului pavilion din grădina fratelui ei, aşa că am avut de ales între a fi între patru ochi ca să îi spun în ce stadiu se află relaţia noastră ori să risc ca ea să devină din ce în ce mai indiscretă în flirturile ei de faţă cu doamna Harris şi cu fetele. Am făcut ce am crezut că este mai bine.

Cu un pufnit, Madeline păşi pe lângă el.

– Nu mă priveşte ce anume faci în preajma lui Lady Tarley atât timp cât asta nu-mi strică mie planurile.

El o prinse de braţ.

– Unde crezi că pleci?

– Să mă asigur că acea Kitty nu o să spună vreo prostie.

– Nu o să spună. Nu o rişte ca soţul ei să afle de jocurile de noroc. El o privi atent. Ar trebui să ai încredere în mine... nici eu nu vreau să-ţi văd planurile distruse. Şi nici reputaţia. Asta nu m-ar ajuta în planurile mele.

– Da, ştiu foarte bine cât sunt de *necesară* pentru planurile tale.

Îngustarea bruscă a ochilor lui îi dădu de înţeles că nu ar fi trebuit să dezvăluie ce auzise, indiferent cât de dureroase fuseseră cuvintele lui.

– Ca să vezi, o intrigantă care trage cu urechea, spuse el.

– E greu să nu tragi cu urechea când oamenii practic urlă. În plus, n-am îndrăznit să vă întrerup în timp ce Lady Tarley se îmbrăca.

Răceala din privirea lui se îndulci ușor.

– Dacă ai auzit ce ne-am spus, știi că ea nu și-a scos decât șalul. Deci singurul motiv pentru care ai avea această criză de furie e faptul că ești geloasă.

– Pe tine și pe cocota aia cu creierul cât o nucă și sâni de rinocer? Furia ei doar adânci zâmbetul lui. Mă doare în cot de tot ce faceți voi împreună!

Eliberându-se din strânsoarea lui, ea mai încercă o dată să plece, dar el o prinse de mijloc de la spate și o cuprinse iar în brațe.

– Ea nu înseamnă nimic pentru mine, să știi, îi murmură el la ureche. Am împărțit patul acum câțiva ani, când ea se afla între căsnicii, dar n-am putut să suport decât câteva nopți cu sporovăielile ei nebunești, apoi am pus punct. Nu mă interesează Lady Tarley.

– Ți-am spus, nu-mi pasă!

Ea încercă să-i îndepărteze brațul înfășurat în jurul taliei, dar era surprinzător de puternic.

– Dacă nu-ți pasă, de ce ești nervoasă? întrebă el tărăgănat. Și de ce te superi că am spus că ești necesară pentru planurile mele când știi prea bine că așa este?

– Dacă sunt atât de necesară, răbufni ea, atunci lasă-mă să mă duc să te scot din încurcătură!

– M-am ocupat deja de asta. În ciuda strădaniilor ei, el o trase înăuntrul pavilionului. În plus, scumpo, este timpul ca noi doi să discutăm un pic.

Numai după ce închise ușa și se lipi cu spatele de ea, el îi dădu drumul. Ea se îndepărtă, cu pumnii încleștați de o parte și de alta.

– Să discutăm? Despre ce?

O țintui cu privirea.

– Despre locul în care ai auzit de povestea bacanalei de la Eton.

Ea încremeni.

– Ți-am spus deja. Am citit despre asta într-un ziar.

– Imposibil. Nimeni nu scrie despre băieții de școală, cu atât mai puțin despre cei care sunt doar fii mai mici.

– Dar tu nu ai fost singurul implicat în poveste. Și prietenii tăi din înalta societate erau acolo: moștenitorul marchizului de Stoneville și moștenitorul...

Madeline se opri brusc când își dădu seama, prea târziu, că nu făcuse decât să-și sape groapa și mai adânc.

– La naiba cu tine, de unde știi toate astea? El se îndepărtă de ușă ca să se apropie de ea. Părinții noștri au cheltuit foarte mulți bani ca povestea să nu treacă dincolo de pereții de la Eton.

– Se pare nu au cheltuit suficient, spuse ea în glumă, înnebunită să-i alunge bănuielile, în timp ce se dădea tot mai în spate.

Dar neîncrederea care întuneca fața lui Anthony trezi în pântecul ei fiorii unei presimțiri rele.

– Vreau să știu unde ai auzit povestea asta, îi ceru el, și vreau să știu *acum!*

Disperată, ea căută să inventeze o minciună plauzibilă. Un frate la Eton? Nu, Anthony avea să îi ceară un nume, iar atunci nu mai avea cale de scăpare. Dar nici nu putea să-i spună că auzise totul în Telford, pentru că afla adevărul despre identitatea ei.

– La naiba, mârâi el în timp ce o lipi de un stâlp, unde naiba ai auzit de bacanala aia? Cum știi atât de multe despre mine? Ce...

– Am crescut într-un oraș din apropierea locului în care ai trăit tu! spuse ea răstit, sperând să-l convingă că era vorba despre Shrewsbury sau alt loc.

El clipi.

– Pe lângă Chertsey?

Chertsey, desigur! Locul unde copilărise, acolo unde se afla moșia lui, departe de Telford. Chiar vizitase orașul acela o dată, pe vremea când era o copilă, când tatăl ei se dusese acolo cu treabă, așa că putea să pretindă că știa zona.

– Acolo ai trăit, nu-i așa? răspunse ea. Lumea din oraș bârfea adesea despre familia ta, iar asta a fost una dintre poveștile care au făcut valuri.

El îi studie atent chipul, de parcă încerca să-și dea seama dacă spunea adevărul.

Cu o încuviințare din cap, ea îl fixă cu privirea.

– Gata, ești fericit acum? Acum pot să mă întorc la ceilalți?

– Încă nu. Ochii lui se întunecară într-un albastru de nepătruns, în timp ce o cuprinse de mijloc ca să o împiedice să se furișeze printre el și stâlp. Răspunsul tău pur și simplu mă face să mă întreb de ce este prima dată când aud asta. De ce naiba nu mi-ai spus de la bun început că-mi cunoști familia?

Întrebarea aceea o încuie. Dumnezeule, acum ce urma?

Capitolul 12

Dragul meu văr,

Am mers cu ideea ta cu un pas mai departe și am invitat-o pe sora lui Lord Godwin să ni se alăture. Asta ar trebui să ne aducă o zi interesantă la menajerie, dacă nu altceva, și o să-mi permită să observ chiar eu comportamentul lui Lord Norcourt.

Prietena ta,

Charlotte

– Vreau un răspuns, îi ceru Anthony.

De fiecare dată când începea să-și schimbe părerea despre ea, ea mai scotea ceva pe gură care îi dădea din nou de gândit. La naiba, cine era?

– Cei mai mulți oameni care fac cunoștință cu o persoană de care au auzit obișnuiesc să spună: „Te cunosc, suntem din același oraș". Dar tu ai pretins că nu știi nimic despre mine. Deci ce nu vrei ca eu să aflu? Este vorba despre motivul pentru care insiști să ai afurisita aia de petrecere despre care orice nebun și-ar da seama că...

– Mi-a fost rușine! strigă ea.

El se uită lung la ea.

– Rușine de ce?

– Poate că venim din același oraș, dar nicidecum nu avem aceeași poziție socială. O îmbujorare îi aprinse obrajii. Familia mea nu este... Ei bine, este mult inferioară rangului tău. Nu eram sigură dacă îi cunoști, dar dacă îi cunoșteai... Hotărâtă, ea se îndreptă de umeri. Nu am vrut să-i povestești doamnei Harris despre ei. Ea crede că provin dintr-o familie mult mai importantă decât este cazul.

Sâmburele de adevăr din cuvintele ei îl făcu să se oprească. Mândria era un lucru pe care îl înțelegea. Își petrecuse jumătate din copilărie ca să reclădească ruinele propriei mândrii după încercările prin care trecuse la familia Bickham.

– Nu știi cum este ca toată lumea să șușotească pe la spatele tău, privindu-te de parcă ai fi un nimic. Vocea ei se cutremură. Doamna Harris crede că sunt inteligentă. Are încredere în mine.

– Și nu ai vrut ca eu să distrug asta.

Ea încuviință din cap.

Chiar dacă nu și-ar fi amintit de cuvintele ei despre durerea provocată de bârfele lipsite de temei, tot i-ar fi crezut explicația. Văzuse cu ochii lui respectul reciproc dintre ea și directoare.

Doamna Harris *chiar* avea încredere în ea, și pe bună dreptate... Madeline își asuma admirabil responsabilitățile. Și părea să îi pese sincer de elevele ei. Se putea ca o femeie cu un asemenea caracter să fie atât de malefică precum presupusese el?

– Pentru mine n-ar fi contat cine este familia ta, spuse el.

– Credeai deja că sunt o intrigantă care îți vrea banii. Coborând privirea spre lavaliera lui, ea încuviință din cap. N-am văzut nici un rost în a-ți povesti despre legăturile mele nefericite.

– Ei bine, poți să-mi povestești acum.

Privirea ei se întoarse brusc spre el.

– De ce? Ca să obții ceva cu care să mă ai la mână și care să-ți permită să nu-ți ții promisiunea...

El o sărută. Nu mai reuși să se abțină. De fiecare dată când îi arăta ce credea cu adevărat despre caracterul *lui*, simțea că ia foc. Așa că o sărută ca să o facă să tacă.

Dar, în numai câteva secunde, sărutul explodă în intimitate. Buzele ei se întredeschiseră sub ale lui, permițându-i să se avânte înăuntru, să dezmierde și să-și scufunde, la nesfârșit, limba în mătasea fierbinte a gurii ei, așa cum își dorea să se scufunde în alte părți ale ei. Avea cea mai dulce gură din câte gustase vreodată, parfumată cu o aromă de citrice, iar fiecare răsuflare îi amintea de primăvară.

Sărutul îl făcu doar să-și dorească mai mult. Mult mai mult. Mâna lui alunecă peste sânul ei, îl apăsă și îi prinse sfârcul prin material. Ea răspunse aplecându-se spre mângâiere, până când își reveni în fire și îl împinse.

Despărțindu-și gura de a lui, ea își propti mâna în pieptul lui.

– Anthony, trebuie să mă întorc.

– Nici în ruptul capului! Sângele îi țiuia în urechi, în timp ce îi însemna gâtul cu săruturi, apoi își trecu limba peste scobitura gâtului. N-am apucat să terminăm lecția de seducție.

Iar el încă nu obținuse răspunsurile pe care le căuta. Chiar dacă, judecând după modul în care se agita membrul lui, se putea să aibă probleme cu pusul întrebărilor. Tot ce își dorea era să o iubească până ce o înnebunea.

– N-nu avem timp pentru asta.

Dar cuvintele ei lăsară de înțeles că și-ar fi dorit să aibă. La fel răsuflările care se întețeau, la fel degetele care se îngropau în reverele lui.

Dar el avea timp. Trebuia să o atingă, să o dezmierde, să-i descopere secretele.

– Încă nu o să înceapă să ne caute, iar explicațiile lui Kitty o să funcționeze în favoarea noastră, crede-mă!

Ea râse tremurător.

– Să am încredere în tine? Drept ce fel de nebună mă iei?

– Una pe care o doresc, răspunse el pe gâtul ei.

– Mă dorești pentru că sunt necesară pentru planurile tale, spuse ea cu o urmă de amărăciune.

El se dojeni în gând că spusese asta, indiferent cât era de adevărat. Se putea ca Madeline să creadă că o disprețuia. Ceea ce nu era adevărat.

– Mai degrabă necesară pentru sănătatea mea mintală, mormăi pentru sine.

Când ea se opri, el gemu. La naiba, nu avusese de gând să-i dezvăluie cât de mult îl fascina! Dar ea se trase înapoi și îl privi lung cu ochi mari și inocenți, care arătau că și ea îl găsea fascinant pe *el*. Atunci Anthony hotărî că avea să îi spună orice dacă ea continua să îl privească așa.

– Și dacă ne vede cineva aici? șopti ea.

– Se duc să ia prânzul, ai uitat? Ai spus că doamna Harris nici măcar nu era sigură unde m-am dus cu Kitty. Și dacă trimite pe altcineva după noi, o să auzim din timp. Dar, pentru orice eventualitate...

Se duse să închidă fereastra și să tragă perdelele. În timp ce se întorcea, ochii ei deveniră înflăcărați, iar buzele ei de un roșu aprins în lumina difuză îl făcură să tânjească să simtă gura aceea pe piept, pe abdomen, pe mădular.

Gemu. Nu în acea zi. Lecția pe care o avea în minte trebuia să o ademenească să împartă patul cu el, nu să nu o facă să fugă de el absolut șocată.

– N-am acceptat niciodată condițiile tale, să știi, spuse ea când el se întoarse.

Dacă avea de gând să-l tachineze, îi ieșea de minune.

– Foarte bine, zise Anthony ridicând din umeri. Atunci o să organizăm petrecerea săptămâna viitoare, așa cum am planificat inițial.

Se întoarse spre ușă, dar ea îl prinse de braț.

– Nu. Acum, că ţi-ai făcut atâtea probleme, ai putea la fel de bine să-ţi închei lecţia în seducţie. Dar grăbeşte-te!

Îi scăpă un râset înăbuşit, în vreme ce băiatul lui râu se trezi la viaţă.

– Primul lucru pe care trebuie să-l înveţi, scumpo, este că *graba* şi *seducţia* nu-şi au locul în aceeaşi propoziţie.

O duse spre una dintre băncile de piatră. Iar seducţia nu este niciodată o problemă.

– Ar putea să fie o problemă pentru mine, sublinie ea, în timp ce el o aşeză pe bancă.

– Nu o să permit aşa ceva.

După ce îi îndepărtă manteluţa de dantelă, îi coborî rochia, corsajul şi cămăşuţa, ca să se poată delecta cu cele două movile ale ei, atât de obraznice şi de înalte, cu sfârcuri mici şi roz, pe care tânjea să le sugă.

– Ai sâni perfecţi, spre el cu răsuflarea întretăiată, în timp ce îngenunche în faţa ei.

– Serios? Se uită lung la el, cu o privire ciudat de inocentă, fără nici o urmă de stânjeneală. Dar, când vorbi din nou, vocea îi era tremurătoare. Nu... nu sunt foarte mari.

Era adevărat, însă i se potriveau cumva. Şi nu erau deloc neînsemnaţi.

– Suficient de mari ca să-mi facă pe plac, murmură el.

Apoi îl acoperi pe unul cu gura, încântat de răsuflarea pe care ea o scoase ca răspuns.

Era singura încurajare de care avea nevoie. Nu se grăbi, tachinând un sfârc cu dinţii şi cu limba, în timp ce i-l mângâie pe celălalt. În timp ce se delecta cu suspinele şi cu gemetele ei, se chinui să-şi ignore excitaţia care devenea din ce în ce mai prezentă. Ea mirosea a citrice şi a soare, o combinaţie înţepătoare şi fierbinte, iar el îşi dori să o guste ore întregi.

Să o guste *cu totul*. Mintea lui febrilă nu putea să se gândească la altceva. Îşi spuse că nimic nu reuşea să îmblânzească o femeie şi să o facă să se confeseze mai bine decât dezmierdările limbii în locul potrivit.

Dar era o minciună. Îşi dorea la nebunie să aibă o parte din el în interiorul ei. Neînduplecat, îşi ignoră nevoia. Voia să-i arate că îşi putea ţine sub control instinctul animalic.

Poate că atunci avea să vadă că uniunea lor era inevitabilă. Iar de îndată ce îl lăsa să o seducă, *el* avea să fie cel care controla. Atunci

va putea lua ce voia de la ea – acordul privind înscrierea Tessei, adevărul despre cine era cu adevărat, prezența ei în patul lui în fiecare noapte petrecută în singurătate...

Gândul acela periculos îl înălță pe culmi dureroase. Ridicându-i fustele până în genunchi, îi desfăcu picioarele, dornic să-i descopere feminitatea.

– Anthony... spuse ea, cu o avertizare răgușită care îl înnebuni.

– Lasă-mă să termin lecția! Îi ridică fustele suficient cât să-i scoată pantalonașii. Jur că nu o să fac nimic care să te compromită...

Înghiți în sec. O vedea în toată splendoarea, cu picioarele desfăcute, iar feminitatea ei se dezvălui printre deschizăturile pantalonașilor modești, transformându-i în cel mai erotic obiect de îmbrăcăminte pe care și-l închipuise vreodată.

Văduvele și femeile ușoare cu care se culcase erau desfrânate care se dădeau în vânt după libertini. Ele nu purtaseră pantalonași, iar când le ridicase fustele, avusese acces imediat la ispitele lor ascunse.

Nu visase niciodată că subtilitatea aceea putea să-l facă să se simtă mai înflăcărat decât un rinocer în sălbăticie. Băiatul lui rău aproape că dansa în pantaloni.

– Ce s-a întâmplat? șopti ea.

El ridică privirea și îi găsi chipul peste măsură de îmbujorat.

– Absolut nimic, spuse el.

Apoi își îngropă fața între picioarele ei.

Când îi simți gustul pentru prima dată, gemu. Cine ar fi visat că o femeie putea să ascundă un asemenea deliciu sub pantalonașii practici din in și conversațiile intelectuale? Dumnezeule, era udă și caldă, iar suspinul ei lung îi spuse că tânjea după asta tot atât de mult ca el. Ceea era un lucru bun, pentru că de astă dată avea de gând să o facă să țipe.

Și să țipe era exact ce își dori să facă Madeline în timp ce se uită lung la capul lui Anthony între picioarele ei. Cum putea să-l lase să-i facă asemenea lucruri, uimitoare, incredibile... cu gura? Nu își închipuise niciodată că un bărbat putea să o folosească așa! Sau că ea își putea dori ca el să continue.

Dar încă de dimineață se tot gândea cum o atinsese, cum trezise între picioarele ei o dorință de netăgăduit, mai puternică decât orice și-ar fi provocat prin propriile mângâieri în întunericul nopții.

Abia dându-și seama ce făcea, îi cuprinse capul între mâini ca să-l țină acolo, iar el se opri suficient încât să-i arunce o privire arogantă. La naiba cu el, pentru că avea efectul acela asupra ei! Avea să-l facă

să regrete mai târziu. Dar în clipa aceea putea să înnebunească de curiozitate dacă nu afla ce anume își dorea.

Cu cât își trimitea limba mai adânc înăuntrul ei și cu cât dinții lui se avântau mai mult asupra acelui mic nod de carne cuibărit între picioarele ei, cu atât tânjea și își dorea mai mult.

Atunci când se mângâiase singură acolo, nu reușise niciodată să ajungă la acea senzație uluitoare. Ci doar o frustrase și o făcuse să fie nerăbdătoare. Niciodată nu făcuse să-i explodeze un val de căldură din cap până în picioare spre locul în care capul, limba și dinții dezmierdau perla de carne cu o delicatețe care îi tăie răsuflarea. El transforma nevoia fierbinte din pântecul ei într-o frenezie care o făcea să-și arcuiască ferm bazinul spre gura lui.

Și să urle. Strigătul ascuțit o șocă, dar nu reuși să se abțină. Răsună dinăuntrul ei când ajunse pe culmile plăcerii la care se referise el în dimineața aceea și crescu fulminant într-o fericire pură.

– Asta e, atinge plăcerea pentru mine, scumpo, îi ceru el, în timp ce degetele lui luară locul gurii. El se îndreptă, cu o lumină necurată licărind în ochii. Acum, fă-o din nou! Vreau să te văd cum îți pierzi controlul.

– Gata, șopti ea, pentru că degetele lui o gâdilau.

Dar apoi gâdilatul deveni un ecou al senzației de dinainte, și o durere se înălță undeva la baza gâtului, oglindind durerea tremurândă dintre coapse. Acum se strângea, tremura, iar durerea devenea mai ascuțită, strigătul ridicându-i-se pe buze... Și urlă din nou.

De astă dată, chiar simți cum se încordează în jurul degetelor lui, parcă pentru a le trage mai adânc înăuntrul ei. Încordarea părea să-i placă și lui Anthony, căci o satisfacție întunecată se desenă pe chipul lui.

Ochii lui o fixau înflăcărați, sorbind fiecare suspin de plăcere, fiecare răsuflare întretăiată. El răsufla la fel de apăsat ca ea și părea că se lupta să-și păstreze sângele-rece.

În timp ce continua să se zguduie și să tremure, el își retrase mâna ca să-și șteargă degetele cu o batistă.

– Ce a fost asta? întrebă ea când, în sfârșit, fu în stare să vorbească.

Ochii lui se îngustară.

– Nu știi? Este un mic abis.

– E... eu n-am simțit-o deloc ca pe un abis. Sau precum mi-am închipuit că se simte abisul. Se chinui să-și vină în fire. S-a simțit... oh, cum să descriu... ca în al nouălea cer. Doar că nesăbuit.

El scoase un râset gutural, în timp ce îi coborî fustele.

– N-ai mai făcut niciodată asta, nu-i așa?

Oh, Dumnezeule! Se presupunea că era experimentată, nu? Dar nu putea să mintă în privința aceea.

– Nu, șopti ea.

– Iubitul tău trebuie să fi fost mai prost decât am crezut, zise el.

Ea clipi.

– Iubit?

– Bărbatul care te-a sedus și te-a părăsit. Îi studie chipul. Bărbatul care a preferat să te exilezi la școala de fete din Richmond decât să se însoare cu tine, așa cum ar fi trebuit.

Ea își înăbuși un râs isteric. Își imaginase că avea un trecut foarte scandalos. Nici ea nu ar fi putut să născocească o poveste mai bună.

– Cine este? întrebă el. Cine a fost nătărăul egoist care ți-a luat nevinovăția fără să se deranjeze să-ți ofere plăcere?

Una era să se folosească de povestea lui scandaloasă, dar era cu totul altceva să o amplifice.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea, în timp ce își trase corsetul.

El se ridică.

– Madeline, înțeleg. Îi mângâie părul. Este în regulă. Poți să-mi spui ce a făcut ticălosul... sau mai degrabă ce nu a făcut. Îmi pot închipui întâlnirile voastre – o mulțime de bâjbâieli pe întuneric și pe el cum se avântă înăuntrul tău cu prea puțină pregătire. Este evident că *un gest* de-al lui te-a determinat să fii prudentă în fața seducției.

– Sunt prudentă din aceleași motive pe care ți le-am spus mai înainte.

– Teama de boală și de copii ilegitimi? Există modalități prin care să le previi pe ambele.

– Serios? spuse ea, apoi își dori să se pălmuiască pentru că îl încuraja.

– Serios. El îi ridică bărbia până ce ajunse să se uite lung la chipul lui roșu în obraji. Din păcate, azi nu am adus nimic cu mine, dar îți arăt data viitoare.

Ea își coborî din nou privirea. Nu avea să mai fie nici o dată viitoare. Dar nu putea să-i spună și *lui* asta.

– Unul dintre noi trebuie să se întoarcă înainte ca doamna Harris să devină suspicioasă.

Iar ea trebuia să-l îndepărteze de subiectul acela periculos.

– Nu pot să fiu eu fiindcă o să-și dea seama ce am făcut. Abia dacă reușesc s-o ascund.

El veni mai aproape, ei fiindu-i imposibil să nu se uite lung la pantalonii lui, din moment ce se aflau la nivelul ochilor ei și chiar foarte aproape. Erau foarte umflați.

I se uscă gura. Ea știa despre *asta*, despre felul în care mădularul unui mascul se întărea când era excitat. Înceta să mai fie tare de îndată ce el își elibera sămânța înăuntrul femelei. Ceea ce lui nu îi era permis să facă. *Nu trebuia* să-l lase să facă.

Dar, dacă nu ar fi citit niște povești despre harem... Ah, da, un bărbat putea să se satisfacă în același fel în care o făcea o femeie. Chiar văzuse o imagine clară a unui asemenea episod – bărbatul eliberându-și sămânța, în timp ce se excita cu propria mână. Și, cu siguranță, dacă un bărbat putea să facă întocmai pentru sine, și o femeie era în stare.

Nu că ar fi avut vreo importanță... Ea nu avea să facă niciodată așa ceva. Cu siguranță nu.

– Atunci mă duc eu prima, iar tu vii după aceea, de îndată ce devii... prezentabil. Oricum, asta ar trezi mai puține bănuieli.

Ea dădu să se ridice, dar el o îndemnă să rămână așezată.

– Nu pleci nicăieri până ce nu răspunzi la întrebările mele.

El și întrebările lui, la naiba! Privi lung în față, chiar spre pantalonii umflați. Cum să-i distragă mai bine atenția? În plus, gândul de a atinge mădularul erect al lui Anthony îi trimise un iureș de emoții prin toate simțurile.

Ea își înăbuși de îndată reacția. Povestea aceea nu avea legătură cu dorința de a vedea cum arăta el *acolo*. Sau cum avea să îl simtă în mâna ei. Și cum avea să reacționeze el la atingerea ei.

Trebuia pur și simplu să-l împiedice să-și dea seama ce punea la cale în privința petrecerii.

– Ai putea fie să-mi pui întrebări, zise ea privindu-l pe sub gene, fie să mă lași să-ți ușurez starea. E alegerea ta.

El șovăi. Aproape că putea să-l vadă cum cântărea avantajele în minte.

– Să-mi ușurezi starea acum? întrebă el precaut.

– Cu mâna mea, clarifică ea, sperând că ghicise ce putea să facă o femeie ca să ofere plăcere unui bărbat.

Judecând după felul în care umflătura din pantaloni se accentuă sub privirea ei, chiar ghicise.

– Oh, Doamne, gemu el, ești o vrăjitoare!

– Pentru că vreau să-ți ofer plăcere?

– Pentru că o faci doar ca să nu-ți mai pun întrebările.

– Deci *nu* vrei să-ţi ofer plăcere?

– N-am spus asta. Dorinţa se aprinse pe chipul lui. Ştii prea bine că vreau să-ţi simt mâinile pe mine.

– Atunci lasă-mă să le pun pe tine.

Îi descheie pantalonii. Cât de greu putea fi să mângâi un bărbat până ce se elibera?

Faţa lui se înroşi.

– Încă îmi mai vreau răspunsurile... spuse el răguşit, deşi ea observă că nu o opri când se apucă să-i descheie lenjeria de corp.

– O să-ţi primeşti răspunsurile, îl asigură ea. După petrecere, în regulă?

Trebuia să facă un fel de concesie, dar până atunci oricum nu mai conta, pentru că, dacă Sir Humphry nu participa, nu avea de ales decât să îl implore pe Anthony să i-l prezinte.

Oprindu-se cu degetele la ultimii nasturi, îşi ridică faţa spre chipul lui.

– Bine? repetă ea, dându-i limpede de înţeles că aceea era singura alegere pe care i-o oferea.

Pentru o clipă, el o privi lung.

– Bine, spuse el, aproape gutural, apoi îi dădu mâinile la o parte şi termină de descheiat lenjeria de corp, dezvăluind mădularul pe care ea îl văzuse înainte doar la animale sau în desene.

I se uscă gura. Era greu să nu privească uluită. Era ceva uriaş – nu atât de mare ca al unui cal, desigur, dar mai mare decât se aşteptase. Lung şi gros, se ivi ca un ac de busolă îndreptat spre nord. Spre ea.

– Mângâie-l, spuse el. Oh, Doamne, te rog, mângâie-l!

Chiar dacă ea încuviinţă din cap, preţ de o clipă fu cuprinsă de panică. Dacă greşea? Dacă nu îi oferea plăcere? Ce păcat că nu citise mai mult din cartea aceea afurisită a fetelor! O imagine nu era nicidecum suficientă pentru a-i da de înţeles unei femei care era mişcarea potrivită.

Simţindu-se în dezavantaj aşezată, se ridică şi îi luă mădularul în mână.

– Nu ştiu exact cum funcţionează asta, rosti ea, simţind nevoia să recunoască, din moment ce nu-şi dorea să facă nici un rău minunatului lui mădular.

– O să-ţi arăt eu.

Înfăşurându-şi mâna peste a ei, o mişcă în sus şi în jos peste mădular.

– Oh, exclamă ea, este ca şi cum ai mulge o vacă.

Cu răsuflarea întretăiată, Anthony scoase un râset.

– Presupun. N-am mulș o vacă... niciodată în viața mea.

Îi îndrumă mâna cu ușurință, de parcă era o mișcare pe care o făcea deseori. Iar gândul că el se mângâia la fel cum se atingea ea noaptea în pat o făcu să se simtă din nou înfierbântată și tremurând de dorință.

Uimitor! Numai gândul la cum ar fi fost dacă mădularul lui s-ar fi găsit înăuntrul ei...

„Nu, nu te gândi la asta! Nu este înțelept, iar tu o știi."

Eliberându-i mâna pentru ca ea să-și continue mângâierile fără ajutorul lui, o privi cu atenție.

– Iubitul tău trebuie să fi fost un individ... foarte plictisitor. Nu te-a pus nici măcar să-i faci *asta*?

Ea îi evită privirea.

– Spune-mi ce-ți place *ție*. Te fac să te simți bine?

– Mă înnebunești! Când ea strânse, el scoase un geamăt gutural. Da, așa. Ah, scumpo, mă simt în al nouălea cer!

– Doar că este nesăbuit, comentă ea.

– Nesăbuit, fără doar și poate. El îi prinse bărbia cu o mână. Slavă Cerului!

Apoi o sărută, limba lui reluând mișcările pe care mădularul le făcea în pumnul ei, în vreme ce cu cealaltă mână îi dezmierda sânul. Tremurul dintre picioarele ei începu din nou, speriind-o ușurința cu care reușea să o excite.

Și ea părea să îl excite pe *el* cu destul de multă ușurință, din moment ce începu să răsufle întretăiat pe gura ei. Își coborî mâna ca să o cuprindă din nou pe a ei, îndemnând-o să se miște mai repede.

– Ah, dulcea mea Madeline, atât de pragmatică, atât de obraznică, mă faci să-mi doresc să... Se opri brusc, căutând nebunește batista murdară pe care și-o îndesase în buzunar, apoi o înfășură în jurul mâinilor lor împreunate. Ah, acolo... da... da!

Cu un urlet răgușit, el își eliberă sămânța în batistă, iar mâna lui o strânse pe a ei și o îndemnă să se oprească. Întrebându-se ce voise să spună prin „mă faci să-mi doresc să..." și ce anume îl făcea ea să-și dorească, Madeline se uită lung la mâinile lor. O fascina să simtă fiecare tresărire a mădularului, fiecare țâșnitură a seminței lui.

Nu mai făcuse niciodată ceva atât de intim. Cine ar fi crezut că putea să fie atât de frumos, fără ca seducția să fie dusă până la capăt? Când el își coborî capul spre al ei și îi apăsă un sărut pe frunte, Madeline simți dintr-odată nevoia de a plânge pentru tot ceea ce nu putea fi niciodată, pentru ce nu puteau să împărtășească vreodată.

Pentru că acum știa adevărul – dacă îi permitea vreodată să îi răpească inocența, avea să îi ofere și inima ei. Iar un libertin era un protector îngrozitor pentru inima unei femei.

Chiar și pentru o inimă atât de pragmatică precum a ei.

Capitolul 13

Dragă Charlotte,

Ești de-a dreptul nesăbuită. Chiar crezi că Norcourt și Lady Tarley se pot abține în preajma fetelor? Ce crede domnișoara Prescott despre planul tău?

Vărul tău,

Michael

Anthony își reveni încet, coborând cu picioarele pe pământ după orgasmul amețitor și observă că Madeleine își retrase mâna. Încă o dată, trezise bestia din el, distrăgându-l de la scopul lui. Voia să fie furios, dar nu regreta nici o clipă cele întâmplate. În plus, Madeline îl privea atât de ciudat și părea atât de stânjenită, încât nu-și dori decât să o liniștească.

– Ești bine?

Îi șterse degetele cu partea uscată a batistei.

– Da.

Dar refuză să îl privească și își aranjă hainele.

– Regreți că ți-ai pierdut timpul cu mine? voi el să se asigure.

– Nu, bineînțeles că nu, murmură ea. Chiar înainte ca Anthony să zâmbească, adăugă: Câtă vreme ți-am îndeplinit condițiile, cred că putem să ne respectăm înțelegerea.

Anthony fu cuprins de furie, lucru care îl surprinse.

– Asta este tot ce a însemnat pentru tine? O modalitate de a-ți organiza petrecerea?

– Întrebarea este ce a însemnat pentru *tine*? spuse ea ridicând bărbia.

Întrebarea ei îl blocă. Furia nu avea nici un sens – se simțise bine, deci de ce îi mai păsa ce simțise ea?

Nu știa de ce, pur și simplu se întâmpla. O privi, vulnerabilă cum era, și își dori mai mult... Pentru prima oară, își dori ceva mai mult. Dar nu voia să îi spună. Madeline profitase destul de pe urma straniei obsesii pe care o avea pentru ea. În plus, l-ar fi crezut nebun dacă i-ar fi spus că toată viața lui se luptase să evite orice aventură care ar fi putut să sfârșească prost, lăsându-le cicatrici ambilor parteneri.

Cu siguranță, nu avea să îi spună că fiecare clipă petrecută alături de ea îl adâncea și mai tare exact în ceea ce evitase toată viața. Îi era imposibil să înțeleagă de ce i se întâmpla așa ceva și, mai ales, habar nu avea cum să împiedice acel lucru.

– N-am mai experimentat niciodată ceva asemănător, spuse el în cele din urmă.

Madeline clipi, apoi se încruntă.

– Mă îndoiesc că nici o femeie nu te-a mai satisfăcut în felul ăsta.

– Nu m-am referit la asta. Ridică o mână să o mângâie pe bărbie și observă că avea ochii în lacrimi. Așadar, și ea fusese afectată, chiar dacă nu voia să recunoască, se gândi el. Am vrut să spun doar că... ai un fel de a provoca bărbații, făcându-i să uite lucruri pe care n-ar trebui să le uite.

Precum defectele de caracter. Sau faptul că nu ar fi trebuit să se joace cu singura persoană care acceptase să-l ajute în problema Tessei.

Madeline oftă ușor.

– Prin urmare, suntem amândoi la fel. Și tu mă provoci în aceeași măsură. Îl privi cu ochii larg deschiși. Și cred că nici nu voiam să scap.

Anthony avu senzația că descoperise ceva important despre ea. Dacă avea curajul să meargă mai departe, să...

Nu, nu era înțelept să procedeze astfel. În schimb, își reluă rolul confortabil de seducător cu experiență.

– E de înțeles. Luându-și mâna de pe bărbia lui Madeline, începu să își încheie nasturii de la cămașă. Dacă este făcut cum trebuie, tăvălitul poate avea tendința de a provoca pe cineva. Cuvintele sunară fals chiar și pentru el.

– Dacă zici tu.

Deși tonul ei era la fel de nonșalant ca al lui, mâinile care încă îi tremurau când termină să se îmbrace erau dovada faptului că o rănise, redevenind libertinul afectat dintotdeauna.

Totuși, Anthony insistă.

– Ai încredere în mine, sâmbătă o să fie și mai bine!

Madeline înlemni.

– Nu am spus că o să împart patul cu tine.

– Nu, dar o s-o faci.

Îl privi cu seriozitate.

– Mai vedem.

O lăsă să creadă că aveau să evite complicațiile ulterioare. Știau amândoi că era o minciună. O femeie putea redeveni celibatară după o primă experiență eșuată cu un bărbat, ceea ce, fără îndoială, i se mai întâmplase. Dar, dacă femeia experimentează cel puțin o dată măreția propriei senzualități, nici că și-o mai neagă cu altă ocazie.

Dovada? Era suficient să se gândească la toate văduvele pe care le sedusese – oricât de dor le-ar fi fost de soții lor, le era și mai dor să facă sex. Iar dacă nu le era dor de sex, asta însemna că bărbații lor nu le satisfăcuseră cum trebuia și habar nu aveau cum se făcea așa ceva.

Cel puțin așa își spusese în ultimii zece ani. Era mai bine să creadă asta decât că femeile îl voiau pentru că se simțeau singure. Și pentru că nevoia lui de a-și alina propria singurătate era la fel de grăitoare ca o carte deschisă.

Blestemă în șoaptă. Era ridicol. Se culca cu femei pentru că avea nevoie să-și satisfacă poftele, pentru că voia să-și petreacă nopțile cu cineva. Nu pentru că era singur.

Iar Madeline voia din aceleași motive. Chiar așa era, la naiba!

Madeline se îndreptă spre ușă, dar el o apucă de mână.

– Juri să-mi oferi un răspuns până sâmbătă?

– Da. După petrecere. Acum trebuie să plec.

O eliberă din strânsoare fără prea mare tragere de inimă și o urmări cu privirea până ce se îndepărtă de pavilionul din grădină. Așteptă câteva momente, apoi se duse să cerceteze puțin terenul. Mulțumit că nu era nimeni în jur, se îndreptă spre casă.

Ajuns la conac, constată că Madeline lua prânzul. Povestea cum se dusese să o caute pe Lady Tarley pe lângă trăsuri, însă contesa era în altă parte, iar ea nu își dăduse seama. Judecând după reacția doamnei Harris, directoarea și Madeline căzuseră de acord asupra acelei povești.

Așadar, era rândul lui. Se prefăcu surprins să afle că era căutat. Le povesti că se dusese să se plimbe pe lângă mica lagună a lui Godwin. Deși doamna Harris îl privi insistent, iar fetele șușotiră, toți îi acceptară povestea. Preț de o clipă, Kitty păru că vrea să-l contrazică, dar privirea lui rece înăbuși orice intenție pe care ar fi avut-o femeia.

Din fericire, puțin mai târziu se urcară în trăsuri și plecară spre școală. De astă dată, cele două fete nu părură deranjate de tăcerea lui, discutând despre cele văzute. Doar doamna Harris îi observă tăcerea, îi aruncă câteva priviri, dar, în cele din urmă, nu mai spuse nici ea nimic.

Ajunși la destinație, Anthony își luă rămas-bun și se întoarse în Londra. Spre surprinderea lui, era mai târziu decât se așteptase și, înainte de a se întâlni cu Stoneville, așa cum planificase, mai avea de rezolvat ceva cu avocatul lui.

Când dădu buzna în biroului acestuia, oprindu-se pentru a-și așeza pălăria pe portmantou, domnul Joseph Baines își făcu apariția de după birou.

– Cărui fapt datorez această plăcere neașteptată?

Avocatul familiei nu îl apreciase niciodată, sentimentul fiind reciproc. Însă Anthony putea trăi foarte bine știind asta, câtă vreme era sigur că bărbatul merita încrederea pe care compania Wallace and Father o investise în el.

Anthony așteptă ca domnul Baines să închidă ușa, dar nu se așeză pe scaun înainte de a vorbi.

– Credeam că sunteți la curent cu faptul că l-am concediat pe administratorul de la Norcourt Hall.

Se putea citi dezaprobarea pe chipul excesiv de pudrat al avocatului.

– Concediat?

– Da. Anthony se așeză picior peste picior. Scoase două foi de hârtie și le așeză pe birou. Acesta este doar un exemplu din mizeriile pe care le-a făcut. Nu mi-a luat decât câteva ore să descopăr câți bani a sustras plătindu-i insuficient pe angajați. Anthony îl privi cu multă atenție pe Baines. Nu este de mirare că nu reușim să ne păstrăm angajații. Iar majordomul era cât pe ce să-și dea demisia după ce a aflat că salariul lui trebuia să fie mai mare.

Uimirea de pe chipul lui Baines nu era prefăcută, iar Anthony nu reuși să observe vreo umbră de vinovăție pe fața lui. Poate că omul nu fusese părtaș la înșelăciunile administratorului. Spera să nu fi fost așa.

Baines mototoli documentele, apoi spuse cu o voce stinsă:

– Habar nu am avut. A venit cu recomandări solide, iar eu am pregătit contractele presupunând că...

– Știu că așa este. Dar mi-am spus că este bine să fiți informat cu privire la caracterul lui.

– Cu siguranță, domnule. Baines împietri, apoi își așeză mâinile pe birou. O să-mi dau numaidecât demisia, bineînțeles. Eu sunt cel care l-a angajat, prin urmare, sunt direct responsabil de această necugetare.

Preț de o clipă, Anthony se simți tentat să accepte demisia bărbatului. Dar faptul că intenționa să facă asta îl absolvea de orice vină. În plus, adevărul era că avocatul era excepțional, iar ambiția de care dădea dovadă nu putea să aducă decât beneficii. Faptul că nu-l plăcea pe Anthony era deranjant, dar acel lucru nu l-ar fi împiedicat să-și ducă la bun sfârșit sarcinile. Anthony îl admira pentru asta.

– Mă tem că trebuie să refuz demisia dumneavoastră, domnule Baines. Nu consider că aveți vreo vină în toată această poveste. Voiam doar să vă pun la curent.

– Vă mulțumesc, domnule. O să fac tot posibilul să mă ridic la nivelul încrederii pe care mi-o acordați.

Anthony fu surprins de ușurarea care se citi pe chipul avocatului. Poate că domnul Baines nu era întru totul împotriva ideii de a fi avocatul de la Norcourt.

– Iar acum, continuă Anthony, aș avea nevoie să-i găsiți un înlocuitor cât mai repede cu putință. Brusc, un gând îi veni în minte. În plus, ați auzit de vreo bucătăreasă priceputa care își caută de lucru?

Domnul Baines ridică privirea.

– Sper că nu a plecat și bucătăreasa de la Norcourt.

– Nu, nu. Vă întreb în numele unei cunoștințe. O anume doamnă Harris.

Bărbatul își reluă postura manierată.

– O văduvă, să înțeleg?

– Da, dar nu dintre cele vesele. Spre surprinderea lui, preferă să nu alimenteze așteptările avocatului cu privire la persoana lui. Conduce școala de fete și a acceptat să o înscrie acolo pe domnișoara Dalton. Poate că ați auzit de această instituție, de Școala pentru tinerele domnișoare a doamnei Harris?

Baines încuviință, ușor uluit. Atâta responsabilitate din partea lui Anthony era mai mult decât putea crede.

– Ați spus că nici o școală nu ar accepta să o înscrie până ce nu obțineți tutela.

– Se pare că m-am înșelat.

Pentru prima dată de când îl cunoștea, Anthony văzu în ochii avocatului o urmă de respect pentru el.

– Şcoala doamnei Harris este excelentă şi prestigioasă, zise Baines. Dacă aţi reuşit să-i obţineţi un loc acolo nepoatei dumneavoastră, acest lucru o să vă ajute în cauza pentru care luptaţi. Mai ales în ce priveşte schimbarea situaţiei în care vă aflaţi.

– Ce schimbare? întrebă Anthony, simţind un gol în stomac.

– Nu aş fi vrut să vă vorbesc despre asta înainte să am o confirmare, dar sursele mele mi-au spus că tribunalul este înclinat să acorde tutela unchiului dumneavoastră.

– Poftim? Dar avocatul nici nu a avut încă ocazia să pledeze pentru cazul meu!

– Aşa cum v-am spus, nu îi preocupă prea mult poziţia dumneavoastră socială şi averea de care dispuneţi. Potrivit mărturiei depuse de Lord Tarley...

– Ce treabă are contele de Tarley cu toate astea? întrebă furios Anthony.

– Se înţelege bine cu unul dintre judecători şi nu pare să vă aibă în graţii.

Nimic nou. La naiba! Dacă ar fi ştiut că flirtul cu Kitty avea să îl urmărească pentru totdeauna, asemenea mirosului de peşte mort, nici că şi-ar fi petrecut vreo secundă în patul ei. Nu ar fi meritat.

– Se poate face ceva în legătură cu aceşti judecători uşor părtinitor? întrebă Anthony.

– Ceea ce v-am sugerat deja. Evitaţi cluburile de jocuri, feriţi-vă de femei şi încercaţi să nu fiţi văzut în preajma celor cunoscuţi drept nişte desfrânaţi...

– Şi apoi să merg la biserică, să solicit sanctificarea şi Dumnezeu mai ştie ce! răbufni Anthony. Totul pentru a-i mulţumi pe cei care cred că ştiu ce este un bărbat respectabil – o definiţie foarte dubioasă, de altfel.

– Poate că e dubioasă, milord, spuse Baines în stilul lui manierat, dar este definiţia în baza căreia trăiesc majoritatea oamenilor.

– La naiba cu majoritatea oamenilor! Când Baines ridică din sprâncene, Anthony se abţinu să nu înjure. Iertaţi-mă, domnule, în ultima vreme nu m-am simţit în largul meu. Această problemă cu Tessa mă sâcâie foarte tare.

– Poate că ar trebui să o lăsaţi în voia rudelor pe care le are deja.

– Nici vorbă! Nu o să las familia Bickham să o cufunde pe fată în nefericire. Anthony îşi scărpină cicatricea de pe încheietura mâinii, apoi se aplecă spre Baines. Avem vreo şansă să câştigăm procesul, în ciuda lui Tarley?

Baines își îndreptă privirea spre documentele care dovedeau perfidia administratorului, apoi ridică din umeri.

– Cred că da. Faptul că ați reușit să o înscrieți la acea școală înclină balanța în favoarea dumneavoastră. În plus, am făcut rost de un avocat de neegalat în asemenea cazuri. *Dacă* puteți convinge tribunalul că...

– Că sunt capabil să fiu un tutore decent. Știu. Lucrez la asta.

Totuși, o jumătate de oră mai târziu, după ce părăsi biroul lui Baines, cu care pusese la cale o strategie, începu să îl cuprindă neliniștea. Îl preocupa faptul că trebuia să organizeze acea petrecere pentru Madeline, într-un context în care nu prea trebuia să iasă în evidență. Îl deranja faptul că îl mințea atât de evident în privința motivelor pentru care petrecerea era atât de importantă pentru ea. Însă cel mai tare îl deranja faptul că Lord Tarley era implicat în toată povestea.

Din fericire, Kitty nu avea să alimenteze disprețul soțului său vizavi de Anthony povestindu-i despre recenta întâlnire cu fostul ei amant. Iar dacă femeia se dovedea a fi mai puțin înțeleaptă și îi povestea totul, avea să fie doar vina lui Anthony că îi permisese să aibă acea putere asupra lui.

Faptul că își petrecuse viața sfidând înalta societate, devenind astfel prizonierul propriei închisori, era motivul pentru care se afla într-o asemenea situație. Poate că ar fi trebuit să-și trăiască viața *cu adevărat* într-un mod mult mai înțelept.

Scrâșni din dinți și încălecă. Nu, nu avea nici un regret. De ce i-ar fi păsat de nebunia din jurul lui? De ce să le dea unchiului și mătușii lui satisfacția a crede că metodele lor execrabile erau juste și corecte? Nu era mai bine că le demonstrase că se înșelau tocmai prin exemplul propriei lui vieți?

„Ba da, iar ei suferă din cauza asta, nu-i așa? O s-o chinuiască pe Tessa de acum încolo, totul din pricină că tu nu ai putut să fii mai prudent."

Dădu crezare propriei conștiințe, care își găsise cel mai nepotrivit moment să își facă apariția. Unde fusese conștiința lui când își croise drum prin paturile văduvelor din înalta societate?

„M-ai izgonit. Nu-ți amintești?"

Conștiință insolentă! Ei bine, făcuse greșeli, iar acum plătea pentru ele. Dar Tessa nu avea de ce să plătească... Nu dacă el ar fi putut face ceva pentru a împiedica acel lucru.

Se uită la ceasul de buzunar. La naiba, discuția cu Baines durase mai mult decât se așteptase! Avea să întârzie la întâlnirea

cu Stoneville de la Brompton Vale, unde urma să vorbească despre exuberanta petrecere. Nu era foarte înțelept să-l lase pe Stoneville să aștepte.

Temerile aveau să i se adeverească. De îndată ce ajunse, Stoneville era aproape beat, mulțumită sticlei de whisky pe care i-o întinse lui Anthony de îndată ce îl văzu.

– La naiba, când ai început să umbli cu sticla de whisky după tine? răbufni Anthony.

– Cam în aceeași perioadă în care tu ai devenit un îngâmfat. Stoneville trase o ultimă dușcă, apoi băgă sticluța în mantia de călărie. Doar pentru că vrei să dovedești ceva lumii întregi, nu înseamnă că noi, restul, trebuie să fim plictisitori.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, bătrâne, dar ia aminte că ești mai plictisitor când ești beat decât atunci când ești treaz!

Era adevărat. De ce nu observase asta mai de mult? Oare era și el la fel, un idiot de zile mari, când se îmbăta?

„Prea mult vin duce adesea la desfrâu. Ca să nu mai vorbim de alte gesturi stupide pe care un om treaz nu le-ar face niciodată."

Minunat! Atât conștiința lui, cât și Madeline lucrau împreună pentru a-l pedepsi. Nemilos, Anthony le ignoră pe amândouă.

– Am nevoie de o favoare.

– Da, am înțeles din scrisoarea ta, spuse Stoneville. Descălecară amândoi și își pironiră caii de-a lungul văii. Dar ce era atât de important de a trebuit să mă aduci aici, în locul ăsta pustiu? Prefer Rotten Row.

– Pentru prima dată, nu mai ești obligat să le faci ochi dulci dansatoarelor de la operă, în trăsurile lor. Nu trebuie să fiu văzut în preajma unor desfrânați ca tine. Servitorii tăi bârfesc, ai mei la fel, și nu știam unde altundeva să ne întâlnim fără să o facem la un bordel sau la un club de jocuri. Nu o să ne vadă nimeni aici.

– În regulă. Despre ce favoare este vorba?

– Am nevoie să organizezi o petrecere cu oxid de azot.

Lui Stoneville îi străluciră ochii.

– Știam că nu o să poți duce multă vreme această viață de pustnic. Așa zic și eu, chiar trebuie să organizăm o petrecere.

– Nu *noi*. Tu. Voi fi și eu prezent, dar nu o să mă fac văzut. Avocatul meu a fost foarte clar. Tocmai de aceea trebuie să o organizezi tu, eu nu trebuie să fiu implicat în nici un fel.

– Atunci ce sens are petrecerea?

Nu avea de gând să îi spună lui Stoneville cum fusese şantajat de o profesoară de şcoală.

– Ce te priveşte? Organizează afurisita de petrecere, şi gata!

Stoneville bătu din palme.

– În regulă. E o adunătură de puicuţe la doamna Beard. Am vrut de multă vreme să le încerc...

– Nu genul acesta de petrecere, pentru numele lui Dumnezeu! Celălalt gen, cu oameni de un anumit rang social.

– Genul plictisitor? se văită Stoneville. Nu am mers niciodată la asemenea petreceri când le organizai tu. Cu excepţia celor la care au participat băieţii de la Societate Regală. Cel puţin, ei ştiu să se distreze.

– Invită-i! Anthony reflectă preţ de o clipă. I-ar plăcea şi ei.

– Cui?

Anthony clipi. Stoneville trebuia să afle la un moment dat de Madeline. Însă nu trebuia să ştie adevărul. Hm.... verişoara mea. În ultimii ani, i-am tot promis că, dacă o să mă viziteze, o s-o invit la o petrecere de acest fel. Prin urmare, trebuie să mă ţin de cuvânt. De-aia am nevoie să organizezi tu petrecerea.

– Aha. Este frumoasă?

Scrâşnind din dinţi, Anthony îşi privi amicul.

– Oare ştii să pui altă întrebare cu privire la femei?

– Nu mă interesează alt răspuns. Aşadar, este frumoasă?

– Destul de frumoasă, cred. Dacă i-ar fi dat de înţeles lui Stoneville că avea sentimente pentru Madeline, acesta ar fi flirtat cu ea numai ca să-l tortureze. Dar foarte plictisitoare... genul intelectual. Este preocupată de oxidul de azot din punct de vedere ştiinţific. Vrea să studieze efectele acestuia asupra oamenilor.

Stoneville îşi mână calul astfel încât să evite un câine care lătra.

– Ar putea să vadă efectul pe care îl are asupra târfelor, dar şi asupra celor de la Societate Regală.

– Este verişoara mea, la naiba! Nu vreau să o expun la aşa ceva. Alarmat de sclipirea vicleană din ochii lui Stoneville, Anthony adăugă: Hm, şi este căsătorită cu un preot.

Stoneville ridică din sprâncene.

– Ai o verişoară căsătorită cu un preot? De ce n-am auzit de ea până acum?

– Eu n-am auzit niciodată de verii tăi, de ce să fi auzit tu de ai mei? Este o verişoară foarte îndepărtată.

– O să fie şi soţul ei la petrecere?

La naiba, nu ar fi trebuit să inventeze un soț. Dar nici o femeie singură nu și-ar fi riscat reputația participând la o asemenea petrecere. Chiar și o femeie căsătorită s-ar fi gândit de două ori înainte să meargă.

– Soțul ei nu este în oraș. Ea stă la o prietenă și vrea să scape puțin de sub papucul lui. Stoneville se lumină la față. Minciuna îi reușise lui Anthony, explicația fusese perfectă.

– Vrea să trăiască puțin. Înțeleg. E clar că este verișoara ta.

Of, acea privire din ochii lui Stoneville...

– Să nu te atingi de ea! strigă Anthony. Este o femeie respectabilă.

– Cum zici tu. Stoneville zâmbi cu viclenie. Cu siguranță, n-o să pot să stau departe de ea. Cineva trebuie s-o prezinte celorlalți, iar cum tu ești incognito, nu îmi rămâne decât să mă sacrific.

Anthony nu se gândise la asta. Lucrurile se înrăutățeau. Nu își putea permite ca lumea să bârfească prea mult despre verișoara de la țară, căci aveau să afle repede că era o invenție.

– Să nu o prezinți drept verișoara mea, fiindcă o să spună că am corupt-o. Pur și simplu... E mai bine să nu o prezinți deloc. Scoate-o de acolo în toiul petrecerii, iar toți o să fie suficient de năuciți de la oxidul de azot încât să nu le pese cine este.

– Cu siguranță cineva o să întrebe...

– La naiba, descurcă-te! Numai să ai grijă ce spui. O să organizezi sau nu petrecerea? Am nevoie să se întâmple sâmbăta asta.

– Sâmbătă? Dar deja am planuri.

– Ți-am mai cerut eu vreodată vreun favor?

Stoneville oftă.

– Nu, n-aș spune asta.

– Iar tu mi-ai cerut vreodată *mie* ceva și te-am refuzat?

Stoneville știa că era mai bine să nu răspundă la acea întrebare. Încă îi datora bani lui Anthony.

– În regulă, o să organizez petrecerea!

– Și o să inviți oamenii potriviți?

– Da, deși nu-ți pot promite că o să vină. Faraday este plecat, Barlow își vizitează prietenii din Yorkshire, iar Lady Davy îl ține din scurt pe prietenul nostru, Sir Humphry. Sarcasmul se simțea în tonul lui Stoneville. Nici nu-i dă voie să plece de-acasă, de teamă să nu fie sedus de vreo nefericită.

Lady Davy era un bun exemplu de soție pe care Anthony nu și-ar fi dorit să o aibă – paranoică și despotică.

– Crezi că se culcă cu ele?

– Greu de spus. Cu toate intelectualele venite după fiecare conferință, cărora le curg balele după perlele lui pline de înțelepciune, nu aș fi surprins. S-o fi retras din mediul academic, dar nu este mort de-a binelea.

– Adevărat.

Bărbatul avea un șarm aparte, iar femeile se îndrăgosteau cu ușurință de el. Și ținând cont de cât de dominat era de soția lui, Anthony nu îl putea învinovăți dacă, din când în când, mai călca pe alături.

– Invită-l oricum. Știi cât îi place oxidul de azot. Poate îl convingi să vină.

Iar Madeline ar fi fost încântată să îl întâlnească pe faimosul chimist care experimenta oxidul de azot. Presupunând că nu mințise cu privire la articolul ei.

– Alte cereri speciale pentru această petrecere? întrebă Stoneville. Mâncare, vin, tipul de așternut?

– Foarte amuzant, spuse Anthony. Ține-mă la curent cu ora de îndată ce totul este programat. Își înhămă calul. Acum trebuie să plec. Iau cina cu niște prieteni.

Mințise, desigur, dar nu avea starea necesară să îl suporte pe Stoneville. Ceva din comportamentul acestuia îl deranja foarte tare, lucru care nu i se mai întâmplase. Anthony parcă se vedea pe sine în urmă cu un an, iar ceea ce vedea îl enerva.

Apoi, un gând îi trecu prin minte.

– Stoneville, mai ții minte petrecerea de la Eton, cea în care am intrat amândoi în bucluc?

– Dacă o mai țin minte? O retrăiesc ori de câte ori am ocazia.

Anthony își dădu ochii peste cap.

– A bârfit cineva vreodată, vreo persoană din afara cercului tău foarte apropiat? Ți-a mai menționat cineva...

– Termină cu prostiile! Tata și-ar fi dat viața să nu se întâmple așa ceva. A cheltuit mulți bani și a tras multe sfori ca totul să fie dat uitării. Nu ții minte cât era de obsedat de aparențe?

– Ba da. Anthony privi în zare. La fel ca al meu.

Nu înțelegea cum ar fi aflat Madeline de acea bacanală. La Chertsey nu se auzise nimic despre acel scandal.

Era posibil ca servitorii să fi vorbit, și Dumnezeu era martor că le plăcea să bârfească. Totuși, cu Madeline atât de reticentă în a dezvălui anumite lucruri, cine ar fi putut spune că nu mințise?

Anthony se încruntă. Nu exista decât o modalitate ca să afle. Oxidul de azot avea efectul de a-i face pe oameni să fie sinceri, dacă

nu teribil de coerenți. Deși fiecare reacționa diferit, putea să afle mai multe dacă Madeline se afla sub influența oxidului de azot.

Nu îi mai rămânea decât să o convingă, poate după petrecere și după plecarea invitaților. Cât de greu putea să fie?

Capitolul 14

Dragul meu văr,

Se pare că „fetele mele sentimentale" au citit în secret o carte în care este explicată atracția fizică dintre sexe. Domnișoara Prescott le-a confiscat-o, dar îndrăznesc să spun că orice flirt banal ar fi fost observat între viconte și fosta lui amantă pălește în comparație cu această carte. Crede-mă pe cuvânt, tinerele acestea pot fi înspăimântătoare uneori!

Verișoara ta alarmată,

Charlotte

Nici un oxid de azot la petrecerea din seara aceea!

Aceea fu decizia pe care o luă Madeline, după cele trei zile în care trebuise să suporte comportamentul ciudat al lui Anthony la școală și o zi petrecută acasă, în compania tatălui ei.

Era clar că Anthony avea un plan, ceva dincolo de seducție. Poate că altă femeie ar fi căzut în plasa lui, dar nu și Madeline. Nu avea deloc încredere în el.

În orice caz, nu foarte multă încredere. Desigur, uneori, Anthony putea fi minunat. În timpul discuțiilor intense despre știință, el nu îi discreditase ideile, considerându-le „ale unei simple femei". Îi arătase respect în fața elevelor ori de câte ori avusese ocazia. Iar comportamentul lui față de eleve fusese admirabil – delicat, dar nu slab, autoritar fără a fi agresiv. Domnișoara Dalton era foarte norocoasă să-l aibă ca tutore. Găsise chiar și o bucătăreasă pentru cantina școlii.

Păcat că excela în a fi un libertin. Dar chiar și calitățile lui desfrânate îi atraseseră atenția. Trebuia să aibă grijă să nu ajungă în patul lui, mai ales că își petrecuse ultimele trei zile retrăind lecția lui de seducție.

Nu era atât de nebună încât să îi permită să o seducă din nou. Într-adevăr, nu. Gata cu săruturile, cu mângâierile, gata cu atingerile!

Sau cu gura.

Roșind, Madeline luă volumul subțire cu poveștile din harem, pe care îl ținea în șorț și pe care îl citise din scoarță în scoarță. Cu sângele clocotindu-i vene, reciti povestea cu femeia care îl aducea pe bărbat „pe culmile plăcerii" folosindu-se doar de gură. Părea absurd, Madeline nu văzuse niciodată animalele comportându-se astfel.

Însă numai ideea fu de ajuns să-i trimită un fior de plăcere pe șira spinării. Faptul că însuși Anthony o adusese pe culmile plăcerii folosindu-se doar de gură era dovada că metoda funcționa. Mai mult decât atât, era o metodă ce îi permitea să-și păstreze inocența în caz că...

Închise brusc cartea. La ce îi stătea mintea? Nici nu se punea problema să încerce așa ceva. Nu putea să ducă decât la o și mai mare nechibzuință. În plus, nu pricepea cum funcționa treaba asta. Cartea nu explica foarte bine respectiva metodă.

Cum ar putea o femeie să bage în gură așa ceva fără să se înece? De ce era atât de excitant pentru un bărbat să își vâre mădularul în gura unei femei? Da, era adevărat, gura era moare și umedă ca... partea aceea intimă a unei femeii. Totuși, prezența dinților în apropierea zonei intime a unui bărbat nu putea să fie prea plăcută. Deși Anthony își folosise în mod plăcut dinții în zonele ei intime.

Madeline oftă. Își petrecea fiecare noapte retrăind acele clipe, nu mai era cazul să o facă și ziua.

– Pe aici, domnule, v-am pregătit o supă delicioasă! se auzi vocea doamnei Jenkins prin ușa bucătăriei.

Madeline vârî cartea în buzunar, îndată de doamna Jenkins și *papa* intrară pe ușă.

– Nu vreau să mănânc! se plânse *papa* când doamna Jenkins îl așeză la masă. Își trase mâna din strânsoarea ei. Lasă-mă în pace! Nu mi-e foame.

Tocmai de aceea hainele stăteau pe el ca pe gard.

– Haide, *papa*, e doar o supă, preferata ta. Madeline turnă câte un polonic în cele două boluri din porțelan chinezesc și le așeză pe masa de stejar. Știi bine că nu îmi place să mănânc singură.

Papa se așeză bombănind, privind bolul cu supă ca și cum acesta ar fi conținut remediul nefericirii sale.

Madeline privi spre doamna Jenkins, care aştepta lângă uşă. Îndată ce *papa* luă o lingură de supă, Madeline îi făcu semn femeii, iar aceasta părăsi bucătăria.

– Unde se duce? ţâşni el, luând-o pe Madeline prin surprindere.

– Se duce să termine curăţenia, minţi Madeline.

Dacă ar fi ştiut că doamna Jenkins îi călca rochia de seară din satin, toate planurile ei ar fi fost compromise. *Papa* i-ar fi pus întrebări, iar ea ar fi fost nevoită să îi zică adevărul.

Bărbatul privi supa, amestecând cu lingura.

– Nu ştiu de ce ai angajat-o pe femeia asta. Vrea să mă ucidă cu toate plimbările astea în sus şi în jos. Are tot timpul nevoie de ceva de la zarzavagiu şi îmi porunceşte să o însoţesc.

Madeline îşi dori să îi spună că mersul pe jos îi făcea bine, dar el ridică lingura şi privi încremenit spre fereastra bucătăriei. O cuprinse un fior. Privirea lui în gol era mai stranie decât crizele lui.

– Poate că ar fi mai bine să o facă, continuă el cu voce stinsă. Ar fi mai bine dacă aş muri.

Madeline simţi un gol în stomac.

– Nu este adevărat, *papa*.

Bărbatul scăpă lingura în bolul cu supă.

– Viaţa ta ar fi mai bună fără mine. Ai putea trăi şi lucra la şcoală, ţi-ai găsi un iubit care să...

– Nu fi absurd! Madeline îl apucă de mână şi îşi trecut degetele printre ale lui. Mai degrabă vreau să te am pe tine decât vreun iubit.

– Ar fi mai uşor de împăcat, spuse el tot cu acea voce stranie. Am nevoie doar de puţin laudanum, pe care să-l amestec cu medicamentele de somn, şi apoi aş aluneca în...

– *Papa*, nu spune asta! izbucni Madeline. Simplul fapt că menţionase cuvântul laudanum îi provocă panică. De altfel, ea fusese dintotdeauna împotriva laudanumului. Nici să nu te gândeşti!

Papa clipi. Apoi privirile li se întâlniră, asta surprinzându-i pe amândoi.

– Dar sunt o povară pentru tine. Aşa am pune capăt chinului tău. Chiar şi eu aş înceta să mă mai chinui.

– Poate că nu te-ai mai chinui, dar eu aş suferi de trei ori mai mult, ripostă Madeline cu vocea îndurerată, apoi îi puse mâna pe umăr. Promite-mi că nu te mai gândeşti la laudanum sau... Nici nu putea să pronunţe. Promite-mi că nu o să mă părăseşti!

Papa observă că Madeline era profund întristată.

– În regulă.

– Jură! Jură că nu o să te mai gândești la așa ceva!

– Jur, spuse el, apoi o luă de mână. Jur, micuța mea Maddie!

Afecțiunea de care dădu dovadă îi tăie răsuflarea lui Madeline. Nu se mai purtase așa cu ea de luni întregi.

– Bun. O strânse de mână, începu să își mănânce supa, iar ea răsuflă ușurată. Se rugă la Dumnezeu ca *papa* să se țină de cuvânt. Orice alt scenariu era de neconceput.

Așezată lângă el, îi spuse:

– Toate astea trec cu timpul, știi bine.

Papa mormăi în loc să răspundă.

Era musai să treacă, iar cu puțin noroc, noaptea ce avea să urmeze putea marca un nou început.

Din nefericire, oricât și-ar fi dorit să rămână lângă el, Madeline trebuia să plece.

– *Papa*, îmi pare rău, trebuie să merg la școală sa completez registrele.

Detesta faptul că trebuia să își mintă tatăl, dar nu ar fi lăsat-o niciodată să participe la o petrecere cu oxid de azot, oricât de important ar fi fost chimistul pe care urma să-l întâlnească acolo. Și, cu siguranță, nu i-ar fi permis să își petreacă timpul cu un desfrânat ca Anthony.

Uitându-se lung la supă, Madeline îi spuse pe un ton obișnuit:

– Doamna Jenkins o să-ți țină de urât. Mă gândesc că și tu ai nevoie de o schimbare. Puteți să jucați cărți.

Papa își încruntă privirea, dar nu spuse nimic. Ea și-ar fi dorit un răspuns din partea lui. Dar era mult prea preocupat de propria nefericire ca să vadă că era ceva în neregulă cu viața ei. Nu o întrebă nici măcar cum avea să se întoarcă acasă pe întuneric.

Ușa bucătăriei se deschise, iar doamnă Jenkins încuviință din cap, semn că rochia de seară o aștepta pe pat. Madeline se ridică și puse bolurile murdare în ligheanul de vase.

– Nu ți-ai terminat supa, observă *papa*. Ești bine?

Întrebarea îi aminti de vremurile în care *papa* era bine și o năpădiră lacrimile. Îi aruncă un zâmbet timid.

– Nu îmi este foarte foame, atâta tot. Madeline se duse la ușă. De ce nu vii să te așezi lângă șemineul din salon? Trebuie să îmi pregătesc săculețul.

Încuviințând din cap, *papa* o urmă. De îndată ce acesta se așeză confortabil în fotoliul său, Madeline știu că putea să îl lase în siguranță. Avea să rămână acolo, privind în gol.

Ajunsă în camera ei, Madeline își începu misiunea, ajutată de doamna Jenkins. Se dezbrăcă de rochia de zi, apoi se îmbrăcă în rochia aurie de satin, pe care o adusese de la Telford.

Îndată ce doamna Jenkins începu să-i închidă corsajul, Madeline spuse:

– Mulțumesc pentru că ai venit să mă ajuți să mă pregătesc pentru astă-seară, dar și pentru că îl ajuți pe *papa*. Trebuie să fi avut mari bătăi de cap ca să aranjezi toate astea.

– Prostii. Ce altceva aș putea face într-o zi de sâmbătă? Nu este ca și cum peștitorii s-ar îngrămădi la mine la ușă, draga mea. Doamna Jenkins termină de închise rochia. Mă bucur să văd că participi la un eveniment social, chiar dacă este vorba doar despre petrecerea unei colege de la școală. Însă prietena ta îți poate face cunoștință cu Sir Humphry. Merită.

– Într-adevăr.

Dacă doamna Jenkins ar fi știut că respectiva colegă de școală era, de fapt, un desfrânat notoriu, și-ar fi făcut multe griji, însă Madeline nu voia să îi facă prea multe confidențe văduvei.

Doamna Jenkins umflă mânecile rochiei.

– Încântător, nu-i așa?

În timp ce văduva îi prindea părul în cocul simplu asupra căruia căzuseră de acord, cu rămurele de liliac alb printre firele de păr, Madeline se privi în oglindă, îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie de seară pe care o avea. Inima îi tresări. Era prea minunat. Desigur, trebuia să se îmbrace corespunzător pentru prietenii lui Anthony, dar și-ar fi dorit o rochie mai puțin... provocatoare.

Era ciudat că nu se gândise astfel la acea rochia înainte. Deși decolteul era suficient de larg pentru a-i dezvălui sânii, nu era cu mult diferită de alte rochii de seară. Într-adevăr, singura ei rochie de bal avea exact același decolteu. La Telford, le-ar fi purtat pe amândouă fără să se gândească de două ori.

Dar știa cât era de periculos și de încântător totodată ca un bărbat să îi admire nurii, mai întâi cu privirea, apoi cu mâinile. De acum, îl cunoștea pe Anthony.

– La ce oră vine trăsura prieteniei tale? întrebă doamna Jenkins, aşezându-i cu grijă pelerina pe umeri, îmbrăcându-o complet în bumbac negru, strălucitor.

– Într-o jumătate de oră. Dar nu vine aici. Ne întâlnim la marginea oraşului. Nu vreau ca *papa* să devină bănuitor şi să se întrebe de ce nu merg la şcoală.

Dincolo de faptul că nu voia ca nimeni din oraş să ştie că ieşea cu un bărbat, inclusiv doamna Jenkins, nici nu îşi dorea să riste ca *papa* să îl întâlnească pe Anthony. Niciodată. Exista şansa ca Anthony să îl recunoască, iar *papa* i-ar fi recunoscut cu siguranţă numele dacă i-ar fi fost prezentat.

– Este înţelept să procedezi astfel. Nu vrei ca tatăl tău să-şi facă mari speranţe în legătură cu Sir Humphry. Dar la întoarcerea cum o să faci?

– Pentru că *papa* o să doarmă la ora aia, o să-i cer prietenei mele să mă lase aici. De fapt, Madeline intenţiona să fugă de la petrecere fără ca Anthony să ştie şi să ia o trăsură înapoi spre casă. Urma să o coste ceva, dar măcar putea să păstreze secretul.

– Dacă te duci în partea cealaltă a oraşului, îţi trebuie o pereche de saboţi, spuse doamna Jenkins. Ar fi păcat să murdăreşti pantofii ăştia frumoşi. O să-i duc afară, să nu îşi dea seama tatăl tău.

Înainte ca doamna Jenkins să plece, Madeline o strânse de mână.

– Nici nu ştii cât de recunoscătoare sunt pentru tot ce faci pentru mine şi *papa!*

– Prostii! Zâmbind cald, doamna Jenkins o strânse, la rândul ei, de mână. În plus, eu n-am avut niciodată copii, aşa că n-am avut ocazia să fac asta.

Ochii lui Madeline se umplură de lacrimi, căci îşi aminti de mama ei.

– Gata acum, spuse doamna Jenkins. Trebuie să mergi la petrecere, nu-ţi face griji pentru noi! O să joc cărţi cu tatăl tău până ce adoarme. Şi o să mă asigur că nu-şi dă seama când te întorci. O să fim bine, promit.

Madeline spera să fie aşa. Căci noaptea care stătea să înceapă avea să îi ofere şansa de a schimba totul. Şi, orice ar fi fost, voia să profite din plin.

Capitolul 15

Dragă Charlotte,

Da, fetele pot fi o pacoste. Așa că sper că știi ce faci când îi permiți lui Lord Norcourt să intre în școala ta. Din puținele lucruri pe care le-am auzit, bărbatul mă face să mă întreb dacă este în stare să se poarte cum se cuvine în preajma unei femei. Cum s-a prezentat în timpul acestei ieșiri?

Vărul tău îngrijorat,

Michael

În vreme ce birja se grăbea spre Richmond, nerăbdarea creștea în pieptul lui Anthony. Trei zile de infern stăteau să se încheie. Fusese gentlemanul desăvârșit cu Madeline, dansase cum îi cântase doamna Harris, le dăduse fetelor lecție după lecție și aranjase afurisita de petrecere. Acum merita o recompensă.

Madeline. În sfârșit, avea să fie a lui.

I-o confirmase la Godwin. Și, chiar dacă venea la petrecere hotărâtă să-i reziste, totul avea să dureze până când o prindea singură undeva și o săruta. Senzualitatea ei înnăscută avea să o ducă direct în patul lui.

Atunci poate că el avea să își vină în fire și să o vadă ca pe o simplă iubită. Poate că revenea la momentele în care nu tânjea să o vadă, nu se întreba cum urma să răspundă la comentariile idioate ale cuiva prezent la petrecere, nu se mai gândea dacă ea ar fi fost sau nu de acord cu renovările pe care el voia să le facă la vechiul lui conac.

Dumnezeule, ai fi zis că era un nebun îndrăgostit! Dar totul avea să se termine în seara aceea. Trebuia să se termine.

Dând perdeluța la o parte, scrută din priviri marginea drumului la curba din apropierea școlii, marcată de doi stejari, unde Madeline trebuia să îl aștepte. Iar ea era acolo, ieșind de la adăpostul copacilor.

Înfășurată într-o pelerină neagră voluminoasă, îl aștepta emoționată. Dar, pe sub tivul pelerinei, se zărea o pereche de saboți peste niște pantofi, și simpla vedere a veșmintelor ei formale îl făcu să se întrebe ce rochie purta, cât de bine se mula pe formele ei, cât de ușor avea să fie de scos.

Ce păcat că nu mai aveau timp pentru bucurii intime până ce ajungeau la moșia lui Stoneville! Dar în seara aceea...

El zâmbi larg.

Făcându-i semn vizitiului să oprească, nici măcar nu mai aşteptă până când birja se opri ca să sară.

– Pot să vă duc undeva, bună doamnă? spuse el, făcând spre trăsură un semn cu o înfloritură curtenitoare.

– Foarte amuzant. Aruncând o privire iute spre drum, ea se apropie în grabă. Hai să plecăm repede, înainte să mă vadă cineva!

– Ah, o legătură amoroasă! Acum te joci de-a iscoada, scumpo?

– Știi foarte bine că trebuie să am grijă de reputația mea. De ce crezi că nu am vrut să vii să mă iei de acasă?

– Pentru că îți place să fii misterioasă?

El o ajută să urce în trăsură, sări înăuntru în urma ei și îi porunci vizitiului să o ia din loc.

– Îmi place să fiu precaută.

Ea se așeză pe mijlocul banchetei, cu fața spre sensul de mers.

Ignorând detaliul, el se împinse lângă ea. Când Madeline îi aruncă o privire usturătoare, pur și simplu își coborî capul și o sărută.

După câteva momente de rigiditate, ea se înmuie, topindu-se sub buzele lui și deschizându-și gura în fața dezmierdărilor limbii lui. Dar, când el desfăcu panglicile pelerinei, ea își eliberă buzele.

– Nu facem nimic de genul ăsta acum.

– Vreau doar să văd cu ce ești îmbrăcată. Ca să mă asigur că este acceptabil.

Deși părea sceptică, îl lăsă să îi coboare pelerina de pe umeri și de pe cap. Razele soarelui ce apunea se furișară printre perdeluțe și dezvăluiră o rochie dintr-un satin auriu strălucitor, cu un decolteu adânc, care sublinia liniile grațioase ale sânilor ei.

Cu inima începând să bată nebunește, el se aplecă să o sărute din nou, dar ea se retrase.

– Biletelul tău de aseară spunea că o să-mi zici în trăsură la ce anume să mă aștept astă-seară.

La naiba! Avea dreptate, trebuia să o pregătească. Cu un oftat frustrat, se lăsă înapoi pe banchetă.

– Ne ducem la moșia unui prieten de-al meu, marchizul de Stoneville.

– Lord Stoneville este gazda noastră? întrebă ea cu o notă de neliniște în voce.

– Îl cunoști?

– Am auzit *despre* el. Toată lumea a auzit. Este chiar mai cunoscut decât tine. Buzele ei se desenară într-o linie subțire. Ai spus că asta nu o să fie una dintre *acele* petreceri.

– Nu este. Dar el a fost singurul pe care l-am putut convinge să organizeze petrecerea într-un timp atât de scurt. Când neliniștea se adânci pe chipul ei, el adăugă: Pentru numele lui Dumnezeu, nu ai de ce să-ți faci griji! Nu o să fie nici o femeie care să țopăie pe acolo.

Ea îi studie fața.

– Dacă o să fie, eu plec. Jur că plec.

– N-ai încredere în mine? întrebă el nonșalant, chiar dacă răspunsul ei însemna mai mult decât ar fi recunoscut.

– Ar trebui?

Ochii ei licăriră atât de luminos, încât el s-ar fi putut pierde cu ușurință în profunzimea lor. Ar fi fost lipsit de înțelepciune. Trebuia să rezista în fața dulcеții oferite de ochii aceia frumoși.

– Desigur. Este foarte puțin probabil să fac ceva care să o supere pe singura persoană care o poate ajuta pe Tessa să intre la școala doamnei Harris.

Un zâmbet îndurerat arcui buzele lui Madeline.

– Am uitat asta.

– Eu nu. Era singurul lucru care îl împiedica să-l scape din frâu pe băiatul cel rău ca să o răvășească acolo, pe loc. Mai întâi, trebuia ca înțelegerea lor să se încheie, ca să nu-l acuze vreodată că se răzgândise. Nu trebuie să-ți faci griji pentru oaspeți. Stoneville a invitat mai mulți oameni de știință respectabili, împreună cu prietenii lui cărora le place să se lase pradă viciilor. O să ai un eșantion frumușel de subiecți pe care să-i observi.

Ea își netezi pelerina.

– Și... Hm... Ce știu ei despre prezența *mea*? Cu siguranță, nu i-ai permis prietenului tău să-mi menționeze numele.

El făcu ochii mici.

– De ce? Ți-e teamă că vreun oaspete ar putea să te recunoască?

– Nu! Privirea ei zbură spre el. Pot spune cu certitudine că nu l-am cunoscut niciodată pe vreunul dintre prietenii tăi. Dar nu vreau să ajungă zvonuri la urechile doamnei Harris...

– Desigur. El se relaxă. N-ai de ce să-ți faci griji. I-am spus lui Stoneville că ești verișoara mea intelectuală, care și-a dorit să vadă o parte mai interesantă din viața Londrei cât timp se află în oraș. El crede că ești măritată cu un preot și ai venit în vizită la prieteni.

Ea îl privi uluită.

– M-am măritat cu un preot?

– Ai ceva împotriva preoților?

– Ei bine, nu, dar... este straniu. Apoi se gândi o clipă. Am un nume?

– Nu ți-am dat unul. Dar mă gândeam la Brayham, numele de fată al bunicii mele din partea mamei. Familia mamei este mai puțin cunoscută, astfel că orice verișoară din partea aceea ar fi mai greu de localizat.

Chipul ei fu cuprins de curiozitate.

– Nu vorbești niciodată despre mama ta.

– Nici tu despre a ta.

– Pentru că ea a murit de tuberculoză acum doi ani.

Deci Foxmoor avusese dreptate.

– A mea a murit când aveam 8 ani.

– Trebuie să fi fost greu, spuse ea cu o voce blândă, plină de empatie.

Anthony simți un nod în gât. Ce ciudat! Trecuse atât de mult timp de când nu mai apăruse durerea aceea veche! Îl tulbura faptul că Madeline era singura care reușea să o mai trezească.

Încercă să pară nonșalant.

– Îmi închipui că este mai greu să-ți pierzi mama după ce ai avut-o alături atâția ani. Tu ai mai multe de regretat, ai mai multe lucruri de care să-ți fie dor.

– Poate. Dar un băiat de 8 ani are nevoie de mama lui mai mult decât are nevoie o femeie matură. Când spusele ei făcură ca nodul din gât să-l împiedice să spună ceva, ea adăugă: Îți amintești multe despre ea?

– Câteva lucruri. Parfumul ei. Zâmbi. Obișnuia să mestece bețișoare de scorțișoară ca să aibă respirația proaspătă, iar parfumul picant mă învăluia de fiecare dată când...

Se opri înainte să dezvăluie cât de mult îi simțea lipsa.

– De fiecare dată când...? insistă Madeline.

Nu avea de gând să renunțe, nu?

– De fiecare dată când mă lua în brațe. Tata nu era de acord când ea mă răsfăța, spunea că mă îmbrățișează prea mult. Absent, se frecă la încheietură. Mătușa și unchiul meu erau de acord cu el.

– Nu ai cum să îmbrățișezi un copil prea mult.

Tonul ei apăsat îl uimi, apoi cuvintele lui Madeline făcură să se rupă ceva în adâncul lui, ceva ce fusese ascuns ani întregi. La naiba, nu putea să-i permită să îi intre atât de adânc pe sub piele!

– S-ar putea să ai nevoie și de un nume de botez în seara asta, spuse el încordat, vrând să schimbe subiectul.

Ea îi mai aruncă o ultimă privire plină de tandrețe, înainte să-și întoarcă fața spre fereastră.

– Bine, atunci sunt... Cherry[1].

El îi urmări privirea îndreptată spre un pâlc de cireși pe lângă care treceau.

– Slavă Cerului că nu treceam pe lângă niște tufișuri! Nu aș fi putut să spun că te numești Viburnum[2] și să mă port cum se cuvine. Când ea îl privi pieziș, el adăugă: Vrei să spui că este prescurtarea de la Charity, nu? N-am auzit niciodată de cineva care să se cheme Cherry.

– Nu este mai rău decât Kitty, spuse ea pe un ton sec.

– Nu, bănuiesc că nu. Îi plăcea la nebunie când era geloasă. Era un lucru care lăsa de înțeles că nu era atât de imună la farmecele lui pe cât pretindea. Dar o să-ți spunem doamna John Brayham dacă Stoneville este obligat să te prezinte.

– De ce ar trebui să mă prezinte Lord Stoneville?

– Eu trebuie să stau ascuns, ai uitat? Acesta este motivul pentru care ajungem devreme la petrecere. Nu vreau să risc ca unchiul meu să audă povestea asta și să o folosească împotriva mea pentru a demonstra că am revenit la vechiul meu stil de viață.

– Am uitat de asta. Deci Lord Stoneville o să fie partenerul meu la petrecere.

Ea păru deosebit de stânjenită de ideea aceea.

El nu o condamna.

– Nici mie nu-mi place, dar l-am avertizat pe Stoneville că trebuie să te trateze cu respectul cuvenit verișoarei mele. În plus, nu ești genul lui. El preferă femeile cu mai puțină minte decât să...

Se opri, afurisindu-și limbarița.

– Decât sâni? termină ea în locul lui. Mulți bărbați preferă asta. Ești sigur că tu nu îi împărtășești preferința?

Zâmbetul ei era cochet. Ochii nu.

---

[1] În engleză, înseamnă cireș/cireașă. (n.red.)

[2] Arbust sălbatic (n.red.)

– Poate, pe vremuri. Își lăsă privirea să o studieze cu o minuțiozitate care nu lăsă nici o îndoială asupra dorinței pe care i-o trezea corpul ei. Dar oamenii se schimbă, murmură el, în vreme ce îi luă mâna înmănușată într-a lui, apoi apăsă un sărut pe podul palmei.

Fu recompensat cu o tresărire a mâinii, care îl îndemnă să o întoarcă și să-i sărute palma, apoi încheietura, frustrat de pielea de căprioară care îi acoperea carnea de la vârful degetelor până la cot. Dumnezeule, abia aștepta să se termine petrecerea și să o scoată din hainele acelea!

Chiar dacă răsuflarea ei se înteți sub efectul săruturilor lui, ea își retrase mâna dintr-a lui.

– Ai spus *dacă* prietenul tău este obligat să mă prezinte. De ce nu m-ar prezenta?

– I-am spus să evite asta cât de mult posibil. Cu cât te cunosc mai puțini oameni, cu atât sunt mai mici șansele ca doamna Harris să audă de prezența ta la petrecere.

Ea îl privi lung.

– Dar trebuie să știu cine sunt subiecții mei. Nu pot să-mi notez observațiile fără asta.

Îl cuprinse o senzație de neliniște.

– Ce vrei să spui?

– Dacă scriu un articol și mă aștept să fie publicat, oamenii de știință o să-și dorească detalii. O să aibă nevoie să confirme ce am observat. O să aibă nevoie de martori. Și din moment ce *tu* nu poți să fii martorul meu...

– Nu ai voie să menționezi nici măcar un afurisit de nume în articolul tău, ne-am înțeles?

Simplul gând îi făcu sângele să înghețe în vene.

Ea strânse din buze.

– De ce, dacă sunt oameni de știință?

– Știi foarte bine că asemenea petreceri sunt considerate scandaloase, chiar ridicole. Deja s-a râs de ajuns de prietenii mei că folosesc gazul ăsta. Nu vreau ca ei să îndure mai multe pentru că le folosești tu numele în articolul tău. În vreme ce o neliniște ciudată se răspândi pe chipul ei, el se chinui să schițeze un zâmbet. Nu poți să spui pur și simplu subiectul A și subiectul B?

– O să fie nevoie să scriu undeva cine sunt subiecții A și B ca să fie cineva în stare să-mi confirme metodele în cazul în care se îndoiește vreo persoană de concluziile mele.

– Așa se acceptă, spuse el încordat. Observă tot ce vrei, notează-ți tot ce vrei atâta vreme cât rămâi discretă în privința asta. Dar nu te preumbla pe la petrecere ca să cauți să le fii prezentată oaspeților. Dacă începe cineva să sape prea adânc pentru a afla cine este doamna Brayham, ne putem duce la fund amândoi. Ne-am înțeles?

Un zâmbet glacial îi îngheță buzele.

– Desigur, Lord Norcourt.

Într-adevăr, era Lord Norcourt. Desigur, voia să spună: „O să fac tot ce mă taie capul, iar tu încearcă numai să mă oprești!" Ceea ce el nu putea controla din moment ce trebuia să stea altundeva în timpul petrecerii. Trebuia să-l avertizeze pe Stoneville să fie cu ochii pe ea.

Deși era mai mult decât convins că ei nu avea să-i placă nici ideea aceea.

Lui îi plăcu și mai puțin de îndată ce ajunseră, iar ea își scoase pelerina. Satinul strălucitor se mula pe corpul ei în timp ce mergea, tachinându-l cu aluzii la formele minunate care se ascundeau dedesubt, iar buclele delicate de la baza extraordinarului ei gât îi treziră dorința de a-și trece limba peste culmea dulce a șirei spinării. Pentru o femeie minionă și cu atât de puține resurse ca să-și cumpere haine la modă, avea o abilitate tulburătoare de a arăta răvășitor.

Și să o răvășească era ceea ce Stoneville avea să dorească din prima clipă în care punea ochii pe ea. Într-adevăr, de îndată ce fură conduși în biroul acestuia, bărbatul se ridică, având pe buze un zâmbet viclean. Anthony fu nevoit să se abțină din răsputeri ca să nu se uite urât în timp ce făcu prezentările.

Când Stoneville înaintă ca să o ia de mână, afurisitul se folosi de ocazie nu doar pentru a o săruta, ci și să-i examineze calitățile în timp ce se îndreptă. Era o metodă pe care Anthony o folosise de nenumărate ori în trecut, dar să se uite cum o folosea Stoneville pe *ea* îl făcu să-și dorească să-l calce în picioare.

Dumnezeule, ce era în neregulă cu el? Nu se putea să fie gelos, nu-i așa?

Poate că nu mai simțise niciodată emoția aceea, dar acum o recunoștea.

Și nu-i plăcea. Absolut deloc.

– În descrierea pe care i-ai făcut-o verișoarei tale, Norcourt, ai spus că este destul de frumoasă, spuse târâgănat Stoneville. Destul

de frumoasă pentru cine? Pentru un rege? Pentru un împărat? Pentru un zeu?

Înainte ca Anthony să apuce să-i spună unde să-și bage complimentele lingușitoare, Madeline izbucni în râs.

– Femeile chiar răspund pozitiv la asemenea exagerări, domnule?

– Depinde cât de mult vin au băut.

Stoneville îi aruncă una dintre privirile lui tipice de dormitor, iar Anthony fu nevoit să se abțină din răsputeri ca să nu se arunce spre el și să-l snopească în bătaie.

– Ei bine, rosti ea dulce, nu știu dacă este din cauza lipsei mele de exuberanță sau doar a bunului-simț, dar cred că bărbații care exagerează cu complimentele exagerează cu aproape orice altceva. Ca femeie de știință, prefer bărbații care rostesc adevărul neînfrumusețat.

Stoneville clipi nedumerit, evident luat prin surprindere de răspunsul rațional dat de o femeie frumoasă.

– Chiar este o intelectuală, nu-i așa? îi spuse el lui Anthony.

– Și este verișoara *mea*, sublinie Anthony. Ceea ce înseamnă că mă aștept să te porți cum se cuvine.

– Mereu mă port cum se cuvine, replică Stoneville cu un zâmbet discret, care nu era deloc liniștitor. Dar depinde de definiția pe care o dă fiecare acestui „cum se cuvine", firește.

– Stoneville... începu Anthony să spună pe un ton amenințător.

– Nu-ți face griji! O să fie bine. O agitație din afara casei îl făcu pe Stoneville să se uite la ceas. Probabil ar trebui să-mi întâmpin oaspeții. Din moment ce tu nu poți să participi la petrecere, Norcourt, ți-am aranjat să stai aici. Nimeni nu o să intre în biroul meu și, în plus, o să-ți dau o cheie ca să încui ușa. Știi unde să găsești coniacul. Și sunt cărți dacă vrei să citești. Ți se pare în regulă?

– O să fie bine.

– Excelent! O să mă întorc să o iau pe doamna Brayham, începu Stoneville.

– Aș prefera să merg cu tine acum.

Madeline se grăbi să i se alăture.

– Nu poți, interveni Anthony, enervat de dorința ei evidentă de a fi cu Stoneville în timp ce își întâmpina musafirii ca să le afle numele. Mai ales după ce îi interzisese acest lucru. Singura modalitate prin care să-ți păstrezi anonimatul este să nu te alături petrecerii până

ce nu începe lumea să se îmbete. Dacă o să stai lângă Stoneville când îşi primeşti oaspeţii, o să fie nevoit să te prezinte.

După cum prea bine ştia şi ea.

Stoneville îi oferi braţul.

– Atunci o s-o las în bucătărie ca să discute cu chimistul despre modul în care se transformă nitratul de amoniac în gazul dorit. De îndată ce ajung majoritatea oaspeţilor, mă duc să o iau.

Dezamăgirea de pe chipul ei era atât de palpabilă, încât Anthony ştiu că ghicise adevărul.

– Poţi să vii să o iei de aici, sublinie Anthony.

– Oh, dar mi-ar plăcea să-l cunosc pe chimist! spuse ea în grabă. Mi-ar plăcea să aflu cum se face oxidul de azot.

Cel mai probabil voia să se strecoare pe acolo ca să afle numele prietenilor, iar el nu putea să o oprească, mai ales că Stoneville îi ignora instrucţiunile. Trebuia pur şi simplu să se asigure că îi arăta articolul ei înainte să fie publicat.

Stoneville îi oferi braţul lui Madeline, iar Anthony se chinui să reziste nevoii de a o duce la trăsură înainte să i se întâmple ceva. La urma urmei, ea îşi dorea asta. Era o nebunie din partea lui să-şi facă griji.

Totuşi, în timp ce îi privea plecând, îşi dădu seama că nu putea să rămână acolo, să citească şi să bea coniac, în vreme ce ea era la petrecere cu Stoneville.

Avea să aştepte până când toată lumea era complet absorbită de distracţie, apoi intenţiona să stea discret pe margine şi să fie cu ochii pe ea. Căci, cu slujitorii care urmau să facă ronduri pentru a oferi pungi proaspete cu oxid, cu lumina difuză şi confuzia generală pe care le-o provoca oxidul celor care îl inhalau, nimeni nu putea observa un bărbat care stătea ascuns în întuneric.

„Este mai bine să nu-l laşi pe Stoneville să te vadă, altfel o să te tachineze până la sfârşitul zilelor. O să spună că te comporţi mai degrabă ca un soţ gelos decât ca un văr."

Soţ? Stupid!

Totuşi, cât timp aştepta, ideea unei Madeline ca soţie a lui deveni ispititoare. Da, se presupunea că trebuia să se însoare cu vreo fetişcană inocentă, de rang potrivit cu al lui şi dintr-o familie respectabilă, dar când făcuse el ce trebuia? Madeline era singura femeie care părea a gândi la fel ca el. Cu siguranţă, nu aveau să ducă niciodată lipsă de discuţii interesante.

Dar să se însoare cu ea? De ce cu ea? De ce îl făcea *ea* să-și dorească să abandoneze decizia de a nu se însura niciodată? Nu era mai frumoasă decât alte femei, nu avea mai mult farmec sau mai multă grație. Și totuși, ceva în combinația de inocență și cunoaștere îi stimula mintea și corpul ca nimic altceva. Chiar când începea să creadă că era incredibil de tânără și de naivă, ea spunea ceva care îi arăta că era mult mai înțeleaptă decât vârsta pe care o avea. Nepotrivirea aceea îl fascina.

Aceea era problema – misterul ei îl fermeca. Dar situația nu avea să dureze după noaptea aceea. De îndată ce se culca cu ea și îi afla secretele, putea să se relaxeze.

Sau măcar asta încerca să se convingă în timp ce aștepta ca petrecerea să fie în toi. O oră mai târziu, când gândurile lui obsesive începură să-l enerveze, hotărî să-și ducă planul la bun sfârșit.

Se strecură pe coridor, apoi aproape că se izbi de un bărbat care stătea exact în mijloc. Era prietenul lui, doctorul Roget, al cărui proiect de a grupa cuvinte după categorii îi absorbea fiecare oră din zi. Anthony încercă să se strecoare pe lângă el, dar nu avu noroc.

– Norcourt! strigă Roget, dar neclar din cauză că inhala conținutul pungii de mătase pe care o ținea în mână. Nu știam că ești și tu aici.

– Nu sunt. Visezi.

– Ah, răspunse Roget, de parcă așa se explica totul. Ai dreptate.

În vreme ce Anthony încerca să treacă în grabă pe lângă el, îl auzi pe Roget murmurând:

– Nu știu de ce a trebuit să-l visez pe Norcourt. Era mult mai bine să visez o amazoană frumoasă.

Chiar dacă Anthony se îndoia că Roget avea să își amintească mai târziu incidentul, își dădu seama că trebuia să fie mai atent. Și îi lăsă un gust amar din cauza altor motive care deveniră evidente în clipa în care ajunse să vadă foarte bine prima încăpere plină cu oaspeți.

De obicei, în clipa aceea, ar fi fost el însuși amețit. Spre deosebire de alții, experiența lui cu gazul obișnuia să fie ușoară și inofensivă, o senzație plăcută de stare de bine, câteva râsete și gânduri care păreau strălucite până ce își revenea în fire. Totuși, chiar îi distorsiona percepțiile, astfel că vedea totul în roz.

La fel i se întâmpla și acum, din niște motive pe care nu le putea elucida, când rămase privind o scenă care i se părea extraordinar

de tulburătoare. Râsetele aveau o nuanță nefirească, iar imaginea atâtor gentlemeni inteligenți, dar și a unor doamne care se comportau ca niște nebuni îl făcu să se întrebe cum se purta *el* când inhala. Chicotea și el ca un idiot precum bărbatul de acolo, despre care știa că era un respectat avocat? Sau dădea din picioare precum directorul important din colț?

După o săptămână în care le predase fetelor, comportamentul directorului i se păru lui deosebit de deranjant. Dacă se întâmpla ca elevii omului să vadă că se purta ca un nebun? Cât de greu avea să le fie să-l asculte când le atrăgea atenția asupra problemelor societății?

Spre oroarea lui, se surprinse dorindu-și să se ducă la el și să-i țină bărbatului o prelegere despre responsabilitate, ceva ce nu își dorise să facă niciodată în viața lui. Poate că Stoneville avea dreptate. Devenea un pedant.

Era absurd. Punea la cale seducerea lui Madeline, nu-i așa? Acela nu era comportament de pedant.

Și totuși, nu reuși să scape de senzația aceea incomodă, în timp ce înconjura sala ca să îi caute pe ea și pe Stoneville. Când îi găsi, se simți ușurat să vadă că prietenul lui o însoțea cu seriozitate prin încăpere. Ea era în siguranță.

Pe neașteptate, simți o dorință disperată de ai se alătura. Ar fi râs împreună de ceilalți, apoi ar fi plecat înainte ca oxidul să-i afecteze.

Se împotrivi impulsului fantezist și nu doar pentru că ea s-ar fi supărat pentru că i-ar fi scurtat timpul de observație, ci și pentru că îi demonstră cât de mult tânjea după ea.

Iar așa ceva nu era de acceptat.

Capitolul 16

Dragul meu văr,

Lord Norcourt s-a purtat mai mult decât admirabil la domnul Godwin. Chiar dacă Lady Tarley s-a tot agățat de el, a respins-o complet, judecând după enervarea ei când s-a alăturat singură grupului nostru. Am întrebat-o pe domnișoara Prescott, care mi-a

spus că nu i-a văzut împreună. El a revenit la ceva vreme după aceea, lucru susținut și de ea. Și, în orice caz, de ce să mintă? Este la fel de suspicioasă ca mine în privința lui.

Ruda ta neliniștită,

Charlotte

Petrecerea dura deja de două ore, iar Madeline începea să dispere că nu avea să îl găsească niciodată pe Sir Humphry. Trebuia ca el să fie pe undeva... Cele câteva nume pe care reușise să le afle erau fie ale prietenilor lui, fie ale membrilor Societății Regale.

În mod evident, nu era prima dată când cei mai mulți dintre ei participau la un asemenea eveniment. De parcă era o practică zilnică, își luară baloanele de mătase de pe tăvi și supseră din mușticuri cu un aplomb rece. Majoritatea stăteau pe scaune sau aplecați pe nenumăratele perne împrăștiate peste tot. Mai devreme, Lord Stoneville îi explicase că gazul putea să te facă insensibil la propriul corp, astfel că modul cel mai sigur de a inhala era să stai așezat.

Citise cartea domnului Humphry și diferitele relatări ale prietenilor lui despre experiențele avute cu oxidul de azot, dar nimic nu o pregătise pentru ampla varietate a reacțiilor. Unii oaspeți se cufundau aproape într-un leșin, chipurile lor fiind schimonosite de zâmbete fericite. Alții păreau incapabili să se oprească din râs. Câțiva chiar dansau, izbindu-se în pereți. Era ca și cum ai observa o casă de nebuni cu nobili îmbrăcați frumos.

Cele câteva femei prezente păreau să fie soțiile celorlalți oaspeți, dar experiențele lor păreau să nu fie diferite de ale bărbaților. Una se cufundă într-un acces de chicoteli. Alta exclamă ceva despre „muzică, extraordinara muzică".

În mod normal, Madeline ar fi început să ia repede notițe, să pună întrebări, să înregistreze lucrurile la care fusese martoră. Dar observația științifică nu era scopul ei în seara aceea.

Din păcate, Lord Stoneville făcea să îi fie foarte greu să-și atingă scopul. După ce o luase din birou, nu o lăsase la bucătărie. Ba, mai rău, luase în serios avertismentul de a nu o prezenta nimănui, iar regulile din societate dictau faptul că oamenii nu puteau să i se prezinte singuri.

În mod normal, toți cei curioși în privința ei l-ar fi implorat pur și simplu pe marchiz să le facă cunoștință, dar oaspeții erau mult prea absorbiți de dorința de a inhala gaz ca să-i acorde vreo atenție.

Și dacă cineva chiar se aventura să se apropie, stilul rigid al lui Lord Stoneville îi descuraja.

Deja probabil toată lumea se gândea că era iubita lui. Nu prea îi păsa, din moment ce era puțin posibil ca ea să îi revadă pe acei oameni. Dar o deranja că nu reușea să-și atingă scopul.

Atunci schimbă strategia. Dacă nu putea să facă cunoștință cu oaspeții, putea măcar să afle cine erau. Apoi, de îndată ce descoperea cine era Sir Humphry, putea să se prezinte, și la naiba cu toate regulile sociale!

Începu să-i pună marchizului întrebări despre oaspeți, având grijă să nu pară prea indiscretă. Din moment ce trebuia să-ți strecoare întrebările într-o discuție politicoasă, se dovedi a fi un proces dureros de lent. Îi luă o jumătate de oră să identifice doar șase bărbați.

– Domnul acela este interesant, îi spuse în treacăt Madeline însoțitorului ei mult prea atent. Este un prieten bun de-al tău?

Ea făcu un gest din cap spre un domn cu părul grizonant care putea să aibă vârsta domnului Humphry. Îmbrăcat sobru, bărbatul cu bărbia ascuțită și buzele pline era întins pe un divan, unde discuta cu un domn slăbuț, cu fața roșie, printre pufăieli superficiale din baloanele lor cu oxid de azot.

– Îl cunosc bine.

La naiba, de ce nu voia să-i dea un nume?

– Este celebru? spuse ea pe un glas șoptit, tipic unui vizitator venit din provincie la Londra. Se poate să fi auzit de el?

Lord Stoneville îi aruncă o privire scrutătoare.

Poate. Sunt domnul Coleridge și prietenul lui, domnul Josiah Wedgwood. Ca o femeie învățată, se poate să fi auzit de domnul Coleridge... scrie poezii. Iar domnul Josiah...

– Este olar. Da, știu.

Chiar dacă aceștia participaseră la experimentele inițiale ale domnului Humphry, nu puteau să-i fie de vreun folos în problema lui *papa*. Opiniile unui poet și ale unui olar nu i-ar fi înduplecat pe Sir Randolph și pe vicar.

– Să te prezint? întrebă Lord Stoneville.

Privirea ei se întoarse spre el, întrebarea neașteptată făcând-o să se îngrijoreze. De ce să-i fi propus să o prezinte tocmai acelor domni și de ce acum?

Era limpede că marchizul punea ceva la cale. Trebuia să acționeze cu prudență.

– Lord Norcourt crede că ar fi periculos pentru reputaţia mea să fac cunoştinţă cu multă lume.

– Ah! Norcourt nu vrea ca preotul să audă vreo bârfă. Nu şi-ar dori ca soţul tău chiar să afle cât de interesantă a fost călătoria ta.

– Exact. Vărul meu ştie foarte bine că domnul Brayham n-ar fi de acord.

Intrară într-o încăpere mică, în care lumina era atât de difuză încât unii oaspeţi ajunseră. Cu coada ochiului, văzu că trecu cineva pe lângă pragul uşii, dar când se uită în direcţia aceea, el – sau ea – dispăruse.

Era probabil un lacheu. Erau peste tot, aşteptând să înlocuiască baloanele goale.

– Sărmanul tău soţ, spuse Stoneville, în vreme ce se plimbau prin încăpere. Trebuie să deteste ideea de a fi singur în... De unde ai spus că eşti?

– N-am spus.

– Oh, da, am uitat... Norcourt este cel care mi-a spus că eşti din Kent, remarcă Stoneville pe un ton înşelător de nepăsător.

Ea se încordă. Nu ştia dacă Anthony îi spusese asta prietenului, dar se îndoia că inventase aşa ceva.

– Nu-mi închipui de ce să fi spus una ca asta. Ştie foarte bine unde locuiesc.

Lord Stoneville îi studie atent chipul.

– Trebuie să fi înţeles eu greşit.

Ea se chinui să schiţeze un zâmbet.

– Probabil.

– Sau poate că pur şi simplu am uitat ce mi-a spus. Ştii, aduce atâtea femei frumoase în cercul nostru! Este greu să nu le încurc.

Chiar dacă inima ei începu să bată nebuneşte, îl fixă cu o privire rece.

– Sunt convinsă că este adevărat. Dar eu sunt verişoara lui, nu una dintre acele femei. Asta ar trebui să facă lucrurile mai uşoare.

– Oh, nu-ţi face griji, doamnă Brayham. Pe *tine* nu o să te uit foarte multă vreme.

Ce voia să însemne una ca asta? Lord Stoneville chiar credea povestea lui Anthony? Începea să creadă că nu.

Mutându-şi privirea spre oaspeţii tolăniţi, ea spuse cu nepăsare:

– Am observat că tu nu inhalezi gaz. Nu mi-aş dori să cred că plimbarea cu mine pe aici te împiedică să te bucuri de petrecere.

– Nicidecum. Prezența ta este suficient de amețitoare încât să mă satisfacă.

Ea dădu ochii peste cap.

– Scutește-mă de lingușelile tale, domnule! Nu sunt vreo adolescentă.

– Atunci este ciudat faptul că Norcourt crede că trebuie să te protejeze de toată lumea.

– Se poartă pur și simplu ca un văr.

– Poate ca un văr pupăcios.

Îi îngheță sângele în vene. Îi aruncă o privire mustrătoare.

– De ce Dumnezeu spui așa ceva despre soția unui preot?

Marchizul nu păru absolut deloc să se căiască.

– Pentru că nu l-am mai văzut niciodată pe Norcourt să-și dorească să mă calce în picioare pentru că flirtez cu o femeie. Mie îmi pare că este gelozie. Or, în general, oamenii nu sunt geloși pe verișoarele lor, nu-i așa?

Ea se chinui să-și păstreze vocea calmă.

– Este protector, atâta tot.

– Și totuși, te-a adus la o petrecere cu oxid de azot și te-a lăsat cu mine.

– Pentru că l-am implorat să facă asta.

– Iar el ți-a făcut pe plac, chiar dacă a renunțat la asemenea lucruri. Chiar dacă a refuzat să participe la petrecere. Un comportament foarte ciudat, nu crezi?

– Absolut deloc. Pur și simplu încearcă să-mi facă pe plac.

– Sunt convins. Dar nimeni nu încearcă atât de tare să-i facă pe plac unei rude și cu siguranță nu Norcourt. Se poartă ca un bărbat care este obligat să se supună voinței unei femei.

Comentariul lui o neliniști.

– Te rog să-mi spui cum Dumnezeu aș forța eu un bărbat ca Lord Norcourt să se supună voinței mele?

– Încă nu mi-am dat seama. Dar aș crede că este ceva care are de-a face cu hotărârea de a te avea în patul lui.

Îi dădu drumul la braț, agitația bruscă din pieptul ei făcând-o să se sufoce.

– Să-ți fie rușine, domnule! spuse ea, încercând să pară revoltată, nu în defensivă. Știu că asemenea discuții șocante sunt la ordinea zilei în cercurile voastre, dar eu nu o să tolerez asta.

Expresia de pe chipul lui era la fel de împietrită pe cât îi era numele[1].

– Foarte frumos, doamnă. El veni mai aproape. Aproape că vorbești ca soția unui preot. Dar nu suficient ca să mă convingi.

– Nu știam că trebuie să te conving de ceva. Acum, dacă nu te superi, aș prefera compania unor necunoscuți celei unui bărbat care pare să creadă că sunt o mincinoasă.

Și astfel plecă, sperând că atitudinea ei aparent ofensată avea să-l împiedice să o urmeze.

Se dovedi a fi o speranță zadarnică. În vreme ce o luă printre oaspeții care tot șușoteau, pe jumătate adormiți, întinși sau așezați pe podea, marchizul o urmă într-un pas relaxat.

– Norcourt știe că tu cauți pe cineva aici?

Inima i se opri în piept.

– Te-am urmărit toată noaptea. Studiezi fiecare față, iei aminte la fiecare nume despre care vorbim. Iar întrebările tale nu sunt cele ale unui observator dezinteresat.

– Nu cunosc pe nimeni de aici, spuse ea și se chinui să se păstreze cu firea. Pe cine aș putea să caut?

– Este doar o teorie.

– O teorie ridicolă. Dacă nu îi distrăgea atenția, nu avea să mai obțină nici o informație de la el. De ce nu vorbești cu chimistul tău? O să-ți spună cât de multe întrebări i-am pus *lui* despre proprietățile oxidului de azot.

– Și totuși, nu te-ai arătat deloc interesată să-l încerci.

Ea clipi.

– Ce?

– Oxidul. Încă nu ai cerut un balon.

– Nici tu.

Ochii lui negri și maliției licărire.

– Eu sunt gazda. Trebuie să mă păstrez cu firea. Dar tu nu ai nevoie să faci asta. Și aș fi tentat să cred că interesul tău în chestiuni științifice te-ar face dornică să inhalezi puțin.

Adevărul era că inhalase oxid de azot cu ani în urmă, sub supravegherea atentă a tatălui ei, care fusese dintotdeauna dispus să o ajute să capete tot mai multe cunoștințe. Efectele fuseseră minime. Dar nu putea să îi spună așa ceva lui Lord Stoneville pentru că ar fi atras

[1] Joc de cuvinte. În engleză, *stone* înseamnă piatră. (n.tr.)

un iureș de întrebări despre identitatea ei. La urma urmei, oxidul de azot nu era ușor de găsit.

– Pot să-i constat efectele pe oaspeții tăi, i-o întoarse ea. Nu am nevoie să le experimentez pe propria piele.

– Dar este păcat să te fi chinuit atât de tare să participi la o petrecere cu oxid de azot și apoi să nu te bucuri de principala experiență. Nu crezi?

El avea un punct de vedere pertinent, și, cu cât îl refuza mai mult, cu atât devenea mai suspicios. Astfel că trebuia să-i alunge suspiciunile înainte să îi spună ceva lui Anthony.

Poate că *trebuia* să inhaleze puțin. Dată fiind ultima experiență, nu avea să se întâmple nimic rău. Și, din moment ce efectele erau de scurtă durată, câteva pufăituri aveau să îl satisfacă. Într-adevăr, dacă se prefăcea că era amețită mai mult timp decât în realitate, putea să-i pună fără nici o grijă întrebări despre oaspeți.

Iar de astă dată avea să întrebe de Sir Humphry.

– Ai dreptate. Îi zâmbi mieros călăului ei. Chiar ar trebui dacă vreau să-mi formez o opinie pertinentă. Dar numai dacă încerci și tu cu mine.

Da, așa ar fi fost mai bine. Astfel, el nu avea să își mai amintească de întrebările ei.

Zâmbetul viclean de pe buzele lui era absolut iritant.

– Foarte bine. Îi oferi brațul. Să mergem în bibliotecă. Oxidul are tendința să amplifice sunetele... Poate să fie incomod într-o încăpere zgomotoasă.

Adevărat, dar probabil că motivul pentru care își dorea să se ducă în bibliotecă avea legătură mai mult cu intimitatea decât cu zgomotul. Și, date fiind propriile ei scopuri, intimitatea putea să fie o alegere înțeleaptă și pentru ea. Nu avea nevoie să îi audă altcineva întrebările despre prietenii lui.

Ea își strecură mâna în scobitura brațului său.

– Să mergem, domnule.

Lord Stoneville apucă două baloane de la un lacheu care era în trecere. Câteva momente mai târziu, părăsiră salonul aglomerat și o luară pe un hol lung. Când ajunseră în capăt, el o conduse într-o încăpere slab luminată, înțesată cu rafturi cu cărți.

El dădu să închidă ușa, dar ea spuse hotărât:

– Nu, las-o deschisă. Sunt o femeie măritată, ai uitat?

Chiar dacă enervarea licări în ochii lui, lordul ridică din umeri și o conduse spre canapea. După ce se așezară, el îi întinse un balon, apoi scoase dopul și puse degetul pe gura de intrare.

– Începe cu câteva pufăituri superficiale, ca să te obișnuiești.

Ea făcu întocmai, asigurându-se că și el duse balonul *lui* la gură. La fel ca ultima dată, ea nu simți nimic, nici o viziune ciudată, nimic din fiorii de la extremități pe care Sir Humphry îi descrisese în cartea lui. Poate că ar fi fost dezamăgită dacă nu ar fi avut nevoie să-și păstreze mintea limpede.

– Deci? întrebă el după al patrulea pufăit.

– Este interesant, spuse ea evaziv.

– Interesant? Mai încearcă o dată!

Ea duse mușțiucul la buze. Fără să o avertizeze în vreun fel, el apăsă balonul, obligând-o să inhaleze mai mult.

– *Acum* să-mi spui ce crezi.

– E... cred că este bine.

Cuvântul se încheie cu o chicoteală. Era foarte ciudat.

Ea aruncă o privire spre el ca să vadă cum reacționa la gaz, dar el nu mai inhala deloc oxid. Sau ea nu credea că inhalează. Era greu să mai gândească în vreme ce o căldură ciudată i se răspândea spre membre, prin pântec, spre feminitatea ei, care se simțea înflăcărată, foarte înflăcărată. Pieptul ei părea să se extindă, să devină greu, de parcă se umplea cu gaz.

Dar de ce mai inhala? Nu fusese intenția ei, nu?

Începu să vadă picățele albe, minunate, glorioase picățele albe. Dansau precum niște zâne mici, care o făceau să chicotească.

Apoi, picățelele albe formară un chip care se aplecă mai aproape.

– Spune-mi, doamnă Brayham, întrebă Lord Stoneville, chiar ești măritată cu un preot?

Un preot! Ea râse. De ce să se mărite cu un preot? Erau indivizi plictisitori, care deseori dezaprobau știința.

– Eu... nu-mi mai amintesc. Dar nu cred.

Se presupunea că trebuia să o spună cu voce tare? Părea cumva greșit.

Chipul pe care îl vedea tot mai aproape zâmbi larg.

– Verișoara lui, zici? Ești noua amantă a lui Norcourt. Știam eu că nu poate să păstreze aparențele. Este un libertin până în măduva oaselor.

– Oh, da, încuviință ea, gândindu-se cum o făcuse Anthony să se simtă în pavilionul din grădină.

Așa cum se simțea și acum – înflăcărată și înfiorată. Foarte, foarte înflăcărată și înfiorată. Chiar dacă nu îi plăcea să simtă fiori în cap. Era ceva ciudat.

Își trecu mâna printre bucle în încercarea de a opri fiorii, dar reuși doar să-și scoată acele de păr și să-și despletească părul.

– Oh!

Ea chicoti și apoi, fascinată de sunet, chicoti din nou.

– Toate aiurelile alea pe care mi le-a turnat despre reputația lui... începu Lord Stoneville. Probabil ai obținut petrecerea asta de la el promițându-i că o să faci ceva obraznic.

– Nu. Nu-u-u-u. Sunetul prelung și scăzut al cuvântului o fascină, așa că ea continuă să-l repete. Nu, nu, nu, nu. Nici un lucru obraznic. Nici un lucru. Nimic.

Vai, *nici un lucru* și *nimic* însemnau același lucru. Ce descoperire interesantă!

Se părea că noul ei prieten nu se gândi la uriașa semnificație a descoperirii.

– Nimic obraznic, zici? murmură el. Mi se pare că doamna protestează cam mult.

Când se apropiase atât de mult de ea?

– Și, în primul rând, de ce l-ai convins pe Norcourt să-ți ofere petrecerea asta? continuă Lord Stoneville. Pe cine cauți? Te folosești de el ca să ajungi la cineva?

Ea *chiar* căuta pe cineva, nu-i așa?

– La chimist! spuse ea veselă.

Nu, chimistul avea un nume. Hummy? Sir Humph? Nu părea chiar corect.

– Nu este vorba de afurisitul de chimist, mormăi el și îndepărtă balonul cu oxid de pe buzele ei. Ai vorbit deja cu chimistul, pentru numele lui Dumnezeu!

El îi ridică bărbia ca ea să-l privească. Lord Stoneville avea un chip foarte rece. De ce nu observase mai devreme?

– Vreau să știu pe cine cauți aici. El o scutură de umeri și îi desfăcu și mai mult coafura. Spune-mi, la naiba!

O siluetă se ivi în ușa bibliotecii, cu umbre amenințătoare imprimate pe chip. Frica se învolbură în pieptul ei până când lumina lumânărilor îi licări peste trăsături, apoi îl recunoscu.

– Anthony!

Era *atât* de bucuroasă să-l vadă.

– Nu, nu Anthony... începu să spună Lord Stoneville.

– Dă-i drumul! îi ceru Anthony.

Marchizul încremeni, apoi se întoarse și privi cum Anthony traversează încăperea cu pași apăsați.

– Se presupunea că trebuia să rămâi în biroul meu.

– De ce, ca să-mi seduci verișoara? răbufni Anthony, în timp ce îl trase pe Stoneville de pe canapea.

Bărbatul îl împinse.

– Nu o seduc, nebun îndrăgostit ce ești! Iar ea nu este verișoara ta, așa cum știi prea bine. Oricine ar fi, te folosește. Eu caut doar să aflu de ce.

– Obligând-o să ia azot? urlă Anthony, făcând-o pe Madeline să tresară.

– N-am obligat-o. Ea a vrut să încerce. Așa a spus. Întreab-o!

La cine se referea? Madeline putea să audă ce spuneau, dar nu avea nici un sens. Cuvintele se transformau într-un talmeș-balmeș când ajungeau în creierul ei. Clătină din cap ca să-l limpezească de oxid, dar mișcarea doar o făcu să se simtă mai amețită și alunecă în față.

Anthony se grăbi să o prindă, apoi o ajută să revină pe canapea.

– Nu te mișca, Madeline. Ochii lui se îngustară îngrijorați. Așteaptă până ce trece amețeala.

– Anthony... Numele era ca un talisman ce îi aduse zâmbetul pe buze. Mă simt... mă simt... Înfierbântată, acum că el era acolo. Bucuroasă. Oh, cum să descrie plăcerea perfectă care se trezea înăuntrul ei la atingerea lui? Este atât de...

– Știu, scumpo! Anthony îi îndepărtă părul de pe față. Șșșt, gata!

Ea încuviință din cap, fericită să facă ce îi cerea el. Îi plăcea de Anthony. Spre deosebire de Lord Stoneville, care mirosea a coniac, Anthony mirosea a ulei dulce rusesc. Când se uita la ea cu ochii lui buni, auzea clinchete de clopoței... ca niște brebenei...

Chicoti la rima pe care o făcuse.

– Nu vezi că nu este în stare să-ți răspundă la întrebări, Stoneville? Anthony îi cuprinse delicat chipul între mâini. Sau la ale mele.

– Ba dimpotrivă, este în starea perfectă, spuse marchizul. Lasă-mă să-i mai dau un pic oxid și o să-ți spună tot ce ai nevoie să afli. Atunci o să-ți dai seama că se află aici sub pretexte false.

– Știu deja asta, la naiba! Anthony o mută, ca ea să se așeze mai comod pe canapea. În clipa asta, nu-mi pasă. Și da, știu că mă folosește.

– Pentru ce anume?

– Eu... Nu contează. Oricum, nu este treaba ta!

– Nu știi de ce, nu-i așa? Ei bine, *este* treaba mea când se află în casa mea și pune întrebări despre prietenii *mei*.

Înclinându-se peste umărul lui Anthony, Lord Stoneville puse balonul cu oxid la buzele ei și strânse, obligând-o să inhaleze mai mult gaz.

– Încetează cu asta! strigă Anthony, apoi smulse balonul și îl aruncă deoparte. Hai, scumpo, plecăm!

Nu, să plece părea... greșit, foarte greșit. Chiar prin ceața gândurilor ei, știa că exista un motiv pentru care se afla acolo. Deci, care era motivul?

Ah, da!

– Nu pot să plec, mormăi ea. Nu pot. Nu încă. Nu până nu mă întâlnesc cu Sir Humph. Între patru ochi. Sir Humphry.

– Davy? îl auzi ea spunând pe Lord Stoneville prin ceața groasă din mintea ei. Chimistul, desigur! Asta încerca să-mi spună, persoana pe care a căutat-o toată noaptea. Știam eu că se afle aici pentru cineva. Probabil te-a convins să o aduci aici ca să-și găsească amantul, din moment ce nu a putut să dea altfel de el.

– Ce treabă să aibă cu Sir Humphry? întrebă Anthony.

– Nu știu. Poate că, la urma urmei, soția lui nu este paranoică, iar el *chiar* a fost sedus de admiratoarele lui. Ar putea să fie amantul ei... Nu m-ar surprinde.

– Nu! strigă ea când încercă să se ridice.

Ea nu avea amant.

– Rămâi acolo, Madeline. Anthony o împinse înapoi pe canapea, apoi se întoarse și se uită încruntat la Stoneville. Întoarce-te la oaspeții tăi. Este problema mea.

– Nu vezi că te ia de prost?

– Ieși! răcni Anthony. Lasă-ne în pace, naiba să te ia!

– Bine, răspunse marchizul. Dar ești un îndrăgostit idiot dacă o lași să te joace pe degete după bunul ei plac.

– Mai bine decât să fiu un măgar, murmură Anthony în barbă, în vreme ce Lord Stoneville se îndreptă spre ușă.

Ea privi cum marchizul dispare pe ușă. Încă nu putea să plece... nu o prezentase lui Sir Humphry.

– Stai! Întoarce-te!

Înnebunită să-l prindă din urmă, ea se chinui să se ridice în picioare. Apoi se prăbuși la podea.

– Madeline! strigă o voce neliniștită care pluti undeva pe deasupra ei.

Acela fu ultimul lucru pe care și-l mai aminti.

Capitolul 17

Dragă Charlotte,

Nu mă înțelege greșit... Tu și domnișoara Prescott puteți considera că judecați bine oamenii, dar bărbații de genul acesta pot fi foarte înșelători. Iar domnișoara Prescott este tânără, exact tipul de femeie cu care se hrănesc libertinii. Ar putea să fie cu ușurință indusă în eroare dacă nu o ții atent sub supraveghere.

Vărul tău suspicios,

Michael

Anthony privi panicat în jur, în timp ce o luă în brațe pe Madeline. Reacția ei era neobișnuită, mai ales prima dată. Unii oameni simțeau un țiuit în urechi sau vedeau steluțe, în vreme ce alții uneori leșinau. Și, din când în când, cineva reacționa foarte rău...

Nu, nici nu voia să se gândească. Așa ceva nu avea să se întâmple cu ea!

O așeză pe canapea, apoi șovăi când zgomotele petrecerii răsunară din hol. Nu avea cheie ca să încuie ușa. Nimeni nu se afla încă în capătul acela, dar ultimul lucru de care avea nevoie era să fie descoperit în biblioteca lui Stoneville împreună cu o femeie care nu se simțea în firea ei. Cu siguranță, Madeline nu și-ar fi dorit să riște în asemenea măsură.

În timp ce rămase acolo nehotărât, ea se întoarse spre pieptul lui și mormăi ceva, făcându-l să simtă o senzație de ușurare ce i se strecura prin vene. Își recăpăta cunoștința. Dar avea nevoie de un loc sigur în care să-și revină. Un loc intim, unde putea să dea de cap acelei povești.

Scările din spate care dădeau spre dormitoarele oaspeților se aflau la doar câțiva metri distanță. Nimeni nu avea să ajungă acolo ore întregi. Nici măcar Stoneville nu se putea gândi să o caute acolo.

O luă în brațe iute, cu inima îndurerată să o vadă atât de palidă și de nemișcată în îmbrățișarea lui. Iar el se gândise să folosească oxidul de azot ca să scoată adevărul de la ea? Trebuia să fi fost nebun. Încă își dorea să-l bată zdravăn pe Stoneville în cap pentru că făcuse așa ceva, mai ales pentru că alt efect celebru al oxidului era acela de afrodiziac.

Nu că Stoneville ar fi avut de gând să o seducă. Se părea că marchizul chiar încercase să afle adevăratul scop al lui Madeline. Dar gândul acela nu potoli cu nimic mânia lui Anthony, nu când își aminti că Stoneville o scuturase până când ea...

– Anthony? Ea întredeschise ușor pleoapele. Mă doare capul.

Deloc surprinzător. Unii oameni chiar sufereau de dureri de cap o vreme după ce inhalau oxid de azot.

– O să treacă, scumpo, spuse el liniștitor. Îți promit.

Când ajunse la următorul etaj, se avântă spre prima ușă deschisă. O așeză în pat, apoi ieși pe hol ca să ia o lumânare. Când se întoarse, închise ușa și trase zăvorul ca să nu fie deranjați.

– Ce... ce s-a întâmplat?

Ochii ei frumoși de chihlimbar îl urmăriră în timp ce se plimba prin încăpere ca să aprindă celelalte lumânări.

– Ai leșinat.

Se opri lângă pat ca să se uite la ea, apoi i se tăie răsuflarea la imaginea pe ei atât de ademenitoare pe cuvertură. Rochia îi căzuse de pe un umăr, dezvăluind umflătură mai mult decât generoasă a unui sân, iar picioarele îi erau desfăcute, satinul subliniind fiecare coapsă în detalii splendide. Habar nu avusese că părul îi era atât de lung și de des. Se desena sub ea ca un ocean de mătase aurie, care clipocea pe corpul ei. Corpul pe care el își dorea cu disperare să-l răvășească.

Corpul care încă își revenea de pe urma inhalării oxidului de azot.

Cu o înjurătură, se chinui să alunge acea imagine ademenitoare și se îndreptă spre șemineu. Focul era deja făcut, așa că nu mai trebui decât să mai aprindă o bucată de lemn pentru a-l înteți. De îndată ce începu să ardă bine, se întoarse la ea.

În timp ce îi mai puse o pernă sub cap, ea ridică privirea spre el.

– Am leșinat?

– Din când în când, asta se întâmplă în cazul azotului.

– Nu și mie. Părea uluită. Vreau să spun, când am mai inhalat o dată, înainte... nu a avut un asemenea efect.

Lui Anthony îi îngheță sângele în vene. Cu siguranță, ea nu menționase niciodată asta.

– Când ai mai inhalat oxid? Cine ți-a dat să inhalezi?

– Tatăl meu.

Ridicându-se în pat, ea își duse mâna la cap.

– *Tatăl tău!* El o privi cu răsuflarea întretăiată. Câți ani aveai?

– 19.

– Ce fel de tată îi permite fiicei sale să experimenteze oxidul de azot?

– Tipul de tată care este medic. Ea clătină din cap, de parcă astfel ar fi putut să-și limpezească gândurile confuze: Noi am citit... cartea lui Sir Humphry, înțelegi?

– Nu, nu înțeleg.

Poate că speculațiile lui Stoneville despre faptul că ea îl căutase pe Sir Humphry nu fuseseră chiar departe de adevăr.

Alungă din minte acel gând supărător. Probabil că îl menționase pe chimist pentru că îl știa din cartea lui. Și oricum, câte fete citiseră volumul acela de 550 de pagini? Nici una, putea să pună pariu.

Cu o încruntare, ea își frecă tâmplele.

– După ce am citit cartea, l-am rugat pe *papa* să mă lase să încerc. Din moment ce el mi-a încurajat dintotdeauna interesul pentru știință, a fost de acord. Ridică privirea, încă dezorientată. Dar... dar nu a avut nici un efect asupra mea. Nu ca în seara asta.

– Nici nu mă surprinde. Dacă nu cumva tatăl tău nu este complet idiot, mă îndoiesc că ți-a dat cu adevărat oxid de azot. Poate să aibă efecte imprevizibile... Cu siguranță, nici un medic nu ar risca asta. Probabil ți-a dat oxigen. Sau o doză diluată care să nu te afecteze prea mult.

– Asta ar avea sens. Gândul acela o făcu să se încrunte. Chiar a părut să cedeze în fața insistențelor mele cu prea mare ușurință.

Focul era pe deplin aprins acum, dezvăluind dormitorul în stil grecesc, cu tapet de un galben-auriu și cu mobilier și accesorii făcute dintr-un lemn închis la culoare, cu decorațiuni aurite. În covor, perdelele din bumbac ale patului și draperii se amestecau negrul cu auriul, dând camerei un aer exotic.

Pentru prima dată de când îl lăsaseră pe Stoneville în biblioteca aceea cu mobilă greoaie, Madeline privi în jur și păru să-și dea seama că nu se mai aflau în același loc. Ea îi aruncă o privire panicată.

– Unde suntem?

– Tot la Stoneville, dar într-o cameră de oaspeți. M-am gândit că așa o să avem mai multă intimitate, în timp ce tu îți revii. Vocea lui deveni ascuțită. În timp ce vorbim.

Ea păru să se facă mică de tot și coborî privirea spre rochie. Cum efectele oxidului începeau să treacă, redevenea aceeași femeie precaută dintotdeauna.

Nu mai conta. De astă dată, avea să îi dea răspunsurile pe care le căuta.

– Să vorbim despre ce?

Degetele ei se îngropară absente în satinul rochiei, ca un ultim efect al oxidului.

– Știi despre ce. Despre Sir Humphry Davy.

– De ce să vorbim despre el? Privirea ei se întoarse iute spre ușă, dintr-odată plină de speranță. Este și el aici?

La naiba! *Chiar* venise la petrecere ca să-l găsească pe Sir Humphry.

Vorbele perfide ale lui Stoneville îl luară cu asalt. „Probabil te-a convins să o aduci aici ca să-și găsească amantul, din moment ce nu a putut să dea altfel de el."

Cu siguranță, nu. Nu putea să creadă așa ceva. Totuși, bărbatul *chiar* era cunoscut pentru admiratoarele lui intelectuale, iar ea îi citise cărțile.

– Nu, Sir Humphry Davy nu este aici.

– Jos, vreau să spun. Ea alunecă spre marginea patului, părând că voia să se ridice. La petrecere.

El se grăbi să o oprească.

– Este periculos să te ridici.

– Mă simt bine, se împotrivi ea, încercând să-l dea la o parte.

– Asta nu înseamnă că ești bine. Uneori, efectele pot să dureze.

– Dar trebuie să mă întorc la petrecere...

– El nu este aici, ți-am spus! Gelozia se dezlănțui înăuntrul lui. Îl înnebunea gândul că tânăra și proaspăta Madeline tânjea după epava bătrână care era prietenul lui. Așa că, la urma urmei, nu o să te întâlnești cu prada ta.

Ea se făcu albă ca varul.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ah, ba cum să nu! El putu să își dea seama după expresia de pe chipul ei. Nu mă lua de prost, Madeline. Este prea târziu pentru asta. Ai venit aici pentru Sir Humphry. Așa ai spus când erai sub influența oxidului.

– E... eu nu-mi amintesc asta. Nu-mi amintesc ce am spus. Cufundându-se înapoi în pat, ea se uită dincolo de el, spre ușa închisă. Ești... sigur că el nu este aici?

Întrebarea întristată îi luă cu asalt empatia, ceea ce nu făcu decât să-l înfurie și mai mult. Îl folosise ca să întâlnească alt bărbat, cel pe care și-l dorea cu adevărat? Se putea ca scopul flirturilor și al sărutu-rilor ei să fi fost exact acela?

Apoi, un gând și mai dureros se ivi în mintea lui. Dacă Sir Humphry fusese iubitul nepriceput care o sedusese prima dată, compromițând-o astfel? Pentru numele lui Dumnezeu, avea să pună capul nemernicului pe o tavă!

– Da, sunt sigur că nu este aici, spuse el încordat. I-am auzit pe ceilalți musafiri discutând despre asta. Se presupune că trebuia să vină cu Wedgewood, dar soția lui i-a spus că Humphry nu se simte bine. Probabil că a pus piciorul în prag, așa cum face de obicei. Pun pariu că știi exact la ce mă refer.

Chipul ei avea acum paloarea cenușie a disperării.

– Chiar știu. Este foarte geloasă. Madeline oftă. Altfel, n-ar fi trebuit să apelez la subterfugiul ăsta ca să mă văd cu el.

Fiecare cuvânt se simți ca un pumnal înfipt în inima lui. Când o lăsase să se furișeze și să-i dărâme zidul de apărare? Cum putuse să-i ofere o asemenea putere care să-l rănească?

Totuși, ca un copil care își tot apăsa pe rană, el simțea nevoia să afle tot.

– Ce sperai să obții dacă îl acostai aici? O reînnoire a afecțiunii lui? Sperai să-l faci să se simtă vinovat pentru ce ți-a făcut?

Ea îi aruncă brusc o privire.

– Afecțiunea lui! Să-l fac să se simtă vinovat? Despre ce Dumnezeu vorbești?

Uimirea sinceră de pe chipul ei îl luă prin surprindere.

– Despre tine și Sir Humphry. Bănuiesc că el este cizma de om care te-a sedus. Iubitul nepriceput.

Ea se uită lung la el, apoi izbucni în râs.

– Iubit! Trebuie să fii nebun!

Aceea nu era chiar reacția la care se așteptase Anthony.

– Nu... înțeleg.

– Nu, cu siguranță nu înțelegi, dacă tu crezi că Sir Humphry a fost vreodată iubitul meu. Amuzamentul ei dispăru. Mi-aș dori eu să fi fost. Așa nu aș mai ajuns în situația asta.

El fu cuprins de ușurare. Dumnezeule, chiar gândea ca un idiot gelos! Iată ce primea dacă îl ascultase pe un nemernic ca Stoneville!

– Deci *care* este situația asta?

Întrebarea păru să o facă să fie iar cu garda sus. Ea se ridică din pat, rămase câteva secunde clătinându-se pe picioare, apoi își înfășură brațele în jurul taliei.

– Este complicat.

Complicat nu era niciodată ceva bun.

– Ai promis că o să-mi răspunzi la întrebări de îndată ce-ți organizez petrecerea, și am făcut-o. Nu este vina mea că nu ai obținut ce-ți doreai.

– Știu.

– Eu mi-am respectat partea de înțelegere până la capăt. Acum trebuie să o respecți și tu pe a ta.

– Da, ai dreptate, rosti ea pe un ton atât de scăzut încât el făcu un efort ca să le audă.

Cum ea rămase tăcută, el se apropie prudent.

– Hai, scumpo, poți să-mi povestești! Văzu confuzia de pe chipul ei frumos. Nimeni nu o să ne deranjeze... Stoneville nici măcar nu știe că suntem aici. Iar ușa este încuiată.

– Ai încuiat ușa?

Neliniștea era imprimată în fiecare cuvânt.

– Ca să poți să-ți revii departe de priviri indiscrete. Începu să-i mângâie obrazul, apoi îndepărtă mâna înainte să se facă de râs. Spune-mi de ce ai nevoie de ajutorul lui Sir Humphry.

„Și nu de ajutorul meu. De ce nu mi-ai cerut mie să te ajut?"

Pentru că el era un libertin. Pentru că ea avea atâta încredere în el câtă avea un pădurar într-un vânător. Cu o reputația ca a lui, era puțin probabil ca ea să-i ceară ajutorul pentru altceva decât o nenorocită de petrecere cu oxid de azot.

– Madeline...

– Tata avea un cabinet medical în orașul în care locuiam noi.

El încuviință din cap.

– În Chertsey.

Ea se îmbujoră.

– Pe acolo.

– *Unde* mai exact?

– Nu pot să-ți spun.

– La naiba, de ce nu?

– Pur și simplu nu pot.

El scoase un oftat frustrat, dar o lăsă în pace. Pentru moment.

– Continuă.

– Munca lui *papa* ca medic era de ajuns ca să trăim destul de confortabil. Vocea îi deveni tremurătoare. Până când a tratat o femeie pentru abces. Pentru că îi era foarte rău, iar lui nu-i place să folosească laudanum, a ales oxidul de azot. Cum citise cartea domnului Humphry, știa că poate fi folosit ca să aline durerea.

– Dar ceva nu a mers bine, ghici Anthony.

Ea încuviință din cap.

– Femeia a murit la o oră după ce *papa* a îndepărtat carnea bolnavă. A urmat o anchetă, așa cum îți poți închipui, și s-a hotărât că *papa* nu a fost vinovat. O mânie bruscă îi strânse buzele, rostind cu amărăciune: Dar dușmanii tatălui meu nu au fost de acord. Și, în ignoranța lor, i-au convins pe alții că el a ucis-o pe femeie. I-au distrus cabinetul.

Anthony fu cuprins de un fior. Știa cât de ușor puteau oamenii dintr-un oraș mic de provincie să creadă toate prostiile.

– Deci v-ați mutat în Richmond ca să o luați de la capăt.

– Exact. Eu am obținut postul la școala doamnei Harris, în speranța că *papa* o să-și deschidă un cabinet acolo. O tristețe profundă se imprimă pe trăsăturile ei, care îl făcu pe Anthony să simtă un nod în gât. Dar el a fost prea devastat de tot ce s-a întâmplat și de bârfele care au urmat. În ultimele luni, nu a mai făcut nimic altceva decât să revadă la nesfârșit ceea ce el consideră ca fiind greșeala lui, îngropându-se în vină.

– În timp ce tu, spuse el încordat, încerci să-l salvezi.

Privirea ei uimită se ridică spre el.

– Și pe mine. Nu pot să-l mai susțin multă vreme dintr-un salariu de profesoară și am puține șanse să mă mărit. Tonul ei deveni defensiv. Ce să fac? Să stau pe margine și să mă uit cum se ofilește și moare?

Abia aștepta să-l întâlnească pe ticălosul care lăsase ca povara păcatelor lui să cadă pe umerii fiicei sale. I-ar fi arătat el!

Madeline se așeză înapoi pe pat.

– Mama știa întotdeauna cum să-l scoată din crizele lui de melancolie, dar mărturisesc că în clipa asta încep să disper. Nu a mai avut niciodată una atât de profundă și care să dureze atât de mult. Moartea femeii l-a tulburat foarte tare.

Anthony avea prieteni care sufereau de asemenea crize. Samuel Coleridge era unul dintre ei... De aceea omul lua laudanum și inhala

azot. Din câte își dădea seama Anthony, să evadezi din închisoarea melancoliei era foarte greu.

Totuși, omul nu trebuia să-și fi neglijat datoria față de fiica lui. Iată că ea era acolo, făcând lucruri nesăbuite – se asociase cu un libertin, participa la o petrecere scandaloasă...

Da, cum rămânea cu petrecerea?

– Asta nu explică de ce ești disperată să-l întâlnești pe Sir Humphry.

Ea înghiți în sec.

– Dușmanii lui *papa* cer ca incidentul să fie rejudecat, iar *papa* să fie acuzat de crimă. Ei vor ca soțul femeii să facă presiuni ca să se înceapă un proces.

– Dumnezeule!

Anthony știa cum funcționa justiția în asemenea orașe de provincie. De îndată ce populația decidea că erai vinovat, puteai să te trezești foarte ușor că atârni în streang.

– *De aceea* am nevoie să-l cunosc pe Sir Humphry, el este ultima mea speranță. Dacă el ar veni în orașul meu și ar vorbi în numele lui *papa*, ar fi nevoiți să asculte. În timp ce se înflăcăra, chipul ei deveni mai însuflețit. Continuă să spună că pe femeie a ucis-o oxid de azot folosit de *papa*. Noi doi știm că nu este adevărat.

– Este puțin probabil, da.

– Iar Sir Humphry știe mai bine decât oricine. Are o mulțime de probe care o dovedesc, dar și celebritatea de a se opune obiecțiile lor ignorante. Dacă ar vorbi cu ei, să-i convingă că...

– I-ai cerut să facă asta? L-ai abordat?

– Am încercat. Dar, spre deosebire de tine, milord, eu nu pot să obțin o întrevedere doar prin simpla prezentare a cărții mele de vizită. I-am scris, rugându-l să mă primească, dar scrisorile au fost ignorate, spuse ea deznădăjduită. Așa că i-am scris din nou, ca să-i explic cât de gravă este situația. Ultima scrisoare a fost refuzată și nedeschisă. De aceea, știu că el – sau cine e în preajma lui – trebuie să le fi citit pe celelalte.

Anthony se plimbă prin fața ei.

– De ce nu mi-ai povestit asta de la bun început? Să mă rogi să-ți fac cunoștință cu el?

– Și tu ce ai fi făcut? Ai fi dus o străină acasă la prietenul tău? Madeline clătină din cap. Ai fi întrebat de ce voiam să-l cunosc. De îndată ce dezvăluiam adevărul despre *papa*, ai fi șovăit, nedorind

să-ți implici prietenul sau pe tine în problemele mele când deja ai greutățile tale.

Explicația ei perfect pertinentă îl enervă.

– Ai fi putut să stai cu sabia deasupra înscrierii nepoatei așa cum ai făcut cu mine ca să obții petrecerea.

– Și asta te-ar fi convins să ajuți o femeie al cărei tată ar putea fi judecat pentru o crimă? Dacă unchiul tău auzea despre asta? Atunci ce făceai?

Oh, Dumnezeule, unchiul lui! Uitase cu totul de el. La naiba, la naiba, la naiba! Dacă omul afla de implicarea lui Anthony în vreo poveste sordidă, avea să folosească acea informație ca să-i distrugă șansele de a obține tutela.

– Cel puțin în ce privește petrecerea, continuă ea, ai rămas în afara poveștii. Speram să-l întâlnesc pe Sir Humphry singură și să-mi prezint situația fără să te implic și pe tine.

– Dar m-ai implicat și pe mine, spuse el. Doar că n-ai avut amabilitatea să-mi spui de ce.

– Dacă ți-aș fi spus de ce trebuia să-l întâlnesc pe Sir Humphry, l-ai fi pus în gardă, apoi eu aș fi pierdut orice șansă. Părea mai prudent să-l cunosc în societate, iar petrecerile tale sunt...

– Sunt singurele evenimente la care el mai participă în ultima vreme. Anthony scrâșni din dinți. Este adevărat.

Tot ce spunea ea era adevărat, la naiba! Dacă i-ar fi cerut să o prezinte, el ar fi insistat să știe de ce. Măcar ar fi putut să-i menționeze lui Sir Humphry numele ei. Date fiind scrisorile pe care le trimisese – scrisori care fuseseră refuzate – problema s-ar fi încheiat acolo, fără ca ea să câștige întrevederea dorită.

– Am făcut ce trebuia să fac, șopti ea. Sigur poți să înțelegi, având în vedere situația în care ești cu nepoata ta.

Cu o încuviințare din cap, el începu să se plimbe din nou, fiindu-i imposibil să stea locului.

– Înțeleg de ce nu ai vrut să-mi povestești despre Sir Humphry. În jumătate din timp, el nu este acasă nici măcar pentru prietenii lui. Anthony își trecu distrat degetele prin păr. Dar continui să cred că ai fi putut să-mi ceri *mie* ajutorul. Poate că nu de la bun început, ci mai târziu, după ce te-am sărutat. După ce te-am mângâiat. Atunci nu puteai să ai încredere în mine?

– Nu este vorba de încredere. Altfel decât să mă prezinți domnului Humphry, cum ai putut să mă ajuți fără să-ți îngreunezi situația cu nepoata ta?

– Nu este ca și cum unchiul meu ar fi atotputernic, răbufni el, frustrat că ea îl considera un fel de idiot incapabil. Nu ar ști dacă m-aș duce într-un oraș de provincie ca să-mi folosesc influența și să ajut un medic. Cum să afle?

Privirea ei șovăi.

– Ar putea. Nu se știe niciodată.

– Nu dacă mituiam funcționarii potriviți. Banii și rangul fac deseori lucruri pe care logica și rațiunea nu le pot face. Măcar puteai să-mi oferi ocazia de a te ajuta.

– Nu puteam să risc ca tu să înrăutățești lucrurile.

– Nu le-aș fi înrăutățit. El se apropie de ea. Nu o să le înrăutățesc. Lasă-mă să încerc! Anthony nu era sigur când trecuse de la presupoziții la hotărârea de a o ajuta, dar nu putu să se abțină. Neliniștea ei îl distrugea. Lasă-mă să mă duc în orașul tău și...

– Nu.

– Hai, Madeline, nu fi încăpățânată! El îi puse mâna pe umăr. Măcar lasă-mă să pun niște întrebări!

– Nu! Ea îi îndepărtă mâna, apoi se ridică și se duse la foc. Nu poți să te implici în asemenea măsură.

Purtarea ei porni semnalele de alarmă în mintea lui.

– Există ceva ce nu-mi spui. Asta nu este toată povestea.

Ea își înfășură brațele în jurul corpului.

– Las-o baltă...

– Nu o să las baltă nimic!

Nu-i plăcea să fie folosit. Se săturase de insistența ei de a-și păstra secretele. Iar faptul că ea continua să o facă îl puse pe gânduri.

Dacă inventase povestea despre tatăl ei? Dacă suspiciunile inițiale ale lui Stoneville erau adevărate? Putea să aibă orice motiv ca să își dorească să-l întâlnească pe Sir Humphry și, cu siguranță, bărbatul nu i-ar fi refuzat scrisorile fără un motiv întemeiat.

Oricum, ce știa despre ea? Nu voia să îi spună de unde era exact, dar părea să știe foarte multe despre *el*.

– Madeline, spuse el aspru. Vreau adevărul. Tot adevărul.

Ea se întoarse spre el, cu o expresie disperată pe chip.

– Atunci găsește o cale prin care să-l cunosc pe Sir Humphry. Fă asta și o să-ți spun totul!

– Nu de data asta. Spune-mi toată povestea în seara asta sau te duc acasă și mă spăl pe mâini.

Juca la cacealma, dar ea nu avea de unde să știe. Nu avea de unde să știe că se strecurase atât de adânc înăuntrul lui încât se părea că nu mai reușea să o scoată de acolo.

– N-ai face asta, spuse ea nesigură. Încă ai nevoie ca eu să-ți înscriu nepoata la școală.

Mânia lui se aprinse. Se îndreptă înfuriat spre ea și se aplecă mai aproape cu pumnii încleștați.

– Să zădărnicești șanselor Tessei nu te-ar ajuta. Pentru că, dacă îi spui doamnei Harris că nu sunt potrivit ca tutore pentru Tessa, o să-ți distrug reputația la școală, jur! Ar trebui doar un singur cuvânt spus angajatoarei tale despre tatăl tău și situația lui, ca să nu mai vorbim despre faptul că ai participat la petrecerea asta, iar postul tău s-ar duce pe apa sâmbetei.

– Eu nu i-aș face niciodată rău nepoatei tale! Când lacrimile i se strânseră în ochi, se întoarse ca să le ascundă. Vocea ei deveni o șoaptă. Dacă vrei să am încredere în tine, trebuie să încetezi mai spui lucruri atât de oribile.

Vederea suferinței ei îi strânse inima în piept, alungându-i suspiciunile întunecate. Nu o văzuse niciodată plângând. Întotdeauna își controla emoțiile în preajma lui, faptul că el o făcuse să plângă – lucru pe care încerca să-l ascundă – îl făcu să-și dea seama că Madeline era doar o tânără speriată, care purta povara lumii întregi pe umerii ei.

– Nu plânge, scumpo, te rog, nu plânge! spuse el răgușit.

– E-eu n-nu plâng, se bâlbâi ea, iar el simți un gol în stomac.

O cuprinse în brațe.

– Șșșt, gata, șșșt, o să fie bine.

– Nu trebuie să-mi ceri să-ți spun. Nu pot. Nu o să-ți spun.

– Cum să nu te întreb când îți frânge inima? O frângea și pe a lui. O mângâie pe spate, ținând-o strâns în îmbrățișare lui. Amândoi avem multe de pierdut în povestea asta. Ar trebui să acționăm împreună, nu să ne luptăm unul cu celălalt.

Îi cuprinse capul între mâini, apoi i-l ridică pentru ca privirea ei înlăcrimată să o întâlnească pe a lui.

– Doar spune-mi tot. Spune-mi despre ce este vorba cu adevărat. Atunci o să fac tot ce stă în puterea mea să te ajut. Jur!

Capitolul 18

Dragă Michael,

Să o țin în frâu pe Madeline? Nu e un cal, domnule... Este perfect capabilă să aibă grijă de ea însăși. Îi cunosc caracterul destul de bine. Poate că este înnebunită după știință și prea curioasă în privința anumitor chestiuni, dar nu e vreo naivă.

Prietena ta,

Charlotte

Madeline era foarte tentată să facă exact cum o îndemnase Anthony. Cât de minunat ar fi fost să aibă un sprijin, să dezvăluie întreaga poveste sordidă și să-l lase pe el să repare totul. Își dădea seama că era ce își dorea el. Chiar o apărase în fața lui Stoneville!

Partea aceea din noapte încă era tulbure, dar ea avea ceva strălfulgerări de amintiri – expresia feroce de pe chipul lui Anthony când venise în ajutorul ei, felul delicat în care se purtase cu ea, îngrijorarea ce licărise în ochii lui frumoși. Era atât de dulce, atât de blând!

Iar mai târziu, atât de gelos! Din cauza ei cu Sir Humphry... Dumnezeule! Își înăbuși un suspin. Nimănui nu îi păsase atât de mult de ea încât să fie gelos. Și să știe că Anthony simțea asta... Oh, cât și-ar fi dorit să i se destăinuiască!

Dar nu putea.

Chiar dacă îi spunea totul, să audă că *papa* fusese acuzat că încercase să seducă o femeie folosind oxidul de azot i-ar fi dat de gândit. Anthony știa cât de ușor putea un bărbat să facă un asemenea lucru. Și doar pentru că unchiul lui demn de dispreţuit era cel care făcea acuzațiile nu însemna că Anthony avea să presupună că *papa* era nevinovat. Un oraș întreg credea bârfa aceea. De ce să o creadă Anthony pe *ea?*

Și, chiar dacă era de partea ei și a lui *papa*, putea să se teamă că Sir Randolph urma să afle că îl ajutase pe *papa*.

Ea nu avea de unde să știe cum ar fi reacționat dacă ar fi aflat întreaga poveste. Și așa avea să fie destul de greu pentru el să o ducă să-l cunoască pe Sir Humphry – nu putea să riște ca el să refuze. Sau, mai rău, să-l pună în gardă pe Sir Humphry.

– Hai, scumpo! El apăsă un sărut pe fruntea ei, de parcă i-ar fi simțit nesiguranța. Știu că vrei să mi te destăinui. După tot ce am împărțit, cu siguranță poți să ai încredere în mine că nu o să-ți fac nici un rău.

„După tot ce am împărțit..."

Ea încremeni. Iată unde se afla răspunsul ei! O dorea în patul lui. Din moment ce nu lua inocența neprihănitelor și credea, în mod greșit, că ea nu mai era castă, putea să aibă o oarecare influență asupra lui dacă îi oferea ce își dorea. De îndată ce avea să descopere că îi furase inocența, avea să se simtă atât de vinovat încât urma să facă tot ce ea îi cerea, chiar să o prezinte lui Sir Humphry. Mai ales dacă îi spunea că nu se aștepta să se însoare cu ea.

Dar acela era un truc josnic, să-i folosească dorința în avantajul ei într-un fel atât de obscen!

Oftă. Ce altă opțiune avea? În plus, ce putea să fie greșit dacă îi oferea în schimb ceva ce el își dorea?

Oricum, cel mai probabil inocența nu avea să-i fie de mare folos – existau puține șanse să se mărite. Nu avusese niciodată pretendenți viabili și era cu atât mai puțin probabil acum, când scandalul bătea la ușa familiei ei.

– Scumpo... îi șopti Anthony la ureche, iar inima ei începu să bată cu putere.

În clipa aceea lui Anthony îi păsa de ea, dar cât timp avea să dureze totul dacă îi spunea întreaga poveste sordidă despre *papa?*

Acela era motivul real pentru care tot trăgea de timp și nu îi povestea totul, nu-i așa? Anthony conta pentru ea. Pentru că era înnebunită, îi plăcea să știe că lui îi păsa de ea. Îi plăcea să știe că era gelos și dispus să o apere. Nu suporta gândul că spunându-i adevărul avea să distrugă totul.

Merita să aibă o parte din el, chiar dacă numai pentru o noapte. A doua zi, avea să se ocupe de restul lucrurilor, dar în seara aceea...

Ridicând privirea spre el, ignoră speranța evidentă din ochii lui că ea avea încredere în el și urma să îi destăinuie adevărul. Încă nu putea să o facă, dar avea încredere în el în altă privință. Și poate că pentru el era de ajuns momentan.

– Nu vreau să vorbesc despre *papa*, șopti ea. Sau despre Sir Humphry ori despre ce putem face. Permise dorinței să se vadă în ochii ei, în timp ce începu să-i descheie vesta. Nu vreau să vorbesc despre nimic. Sărută-mă, Anthony!

El gemu.

– Madeline, pentru numele lui Dumnezeu, nu...

– Sărută-mă! îi cerut ea. Acum câteva zile, mi-ai spus că amorul te poate face să-ți pierzi controlul. Îi desfăcu lavaliera și o aruncă deoparte, apoi își trecu ușor nasul de-a lungul maxilarului lui. Am nevoie să-mi pierd controlul în seara asta. Și tu ești singurul care poate să o facă.

– La naiba, scumpo, spuse el pe nerăsuflate, deși degetele i se prinseră de talia ei. Asta nu o să schimbe nimic.

Ba da, avea să schimbe. Dar, slavă Cerului, el nu știa.

– Nu-mi pasă.

– Atunci hai să ne întoarcem la mine acasă, unde o să avem intimitate.

Ca să o poată ține prinsă în capcană până ce scotea tot adevărul de la ea? Nici în ruptul capului! Dacă se ducea la el acasă, avea nevoie de ajutorul lui să se întoarcă în Richmond. Măcar aici putea să-și urmeze planul inițial și să ia o birjă.

– Ai spus că ai încuiat ușa. Și ai mai spus că Lord Stoneville nu știe că suntem aici. Îi descheie nasturii de la cămașă. De ce să mai așteptăm?

– Știi de ce, la naiba! Privirea lui, în albastrul fumuriu al furtunilor și al nopții, se fixă într-a ei. Întotdeauna încerci să mă faci să uit totul oferindu-mi lucrul căruia crezi că nu pot să-i rezist.

– M-ai înțeles greșit... eu sunt cea care vrea să uite. Vocea ei tremură cu un suspin. Te rog, Anthony! Doar în seara asta, pur și simplu, ajută-mă să uit!

El își puse mâinile pe umerii ei, iar ea se temu că avea să o respingă. Dar apoi îi prinse capul între mâini și își apropie la un milimetru gura de a ei.

– Ești o vrăjitoare, știi asta? spuse el răgușit. O vrăjitoare care se ascunde sub straie de intelectuală.

– Atunci sunt o parteneră potrivită pentru o bestie care se comportă ca un gentleman.

Flăcările pasiunii se aprinseră în ochii lui. Anthony scoase un râset înăbușit.

– Să mă ajute Dumnezeu, dar o să regret asta mâine-dimineață.

– Mai este mult până mâine-dimineață, șopti ea.

Apoi îl sărută.

El încremeni, iar ea crezu că poate o refuza. Apoi un zgomot nearticulat din gâtul lui, jumătate mormăit, jumătate geamăt, iar buzele lui le capturară pe ale ei.

Sărutul lui era sălbatic și plin de nevoie – tot ceea ce ar fi putut ea să-și dorească. Sau mai mult decât atât. Îi răvăși gura cu dezmierdările apăsate ale limbii lui și, când acele mișcări nu-l mai mulțumiră, își lăsă mâinile să alunece peste gâtul ei ca să-i tragă rochia peste umeri și să se poată avânta asupra pielii ei înfiorate cu mângâieri și sărutări înflăcărate.

Madeline era aproape la fel de aprigă. Trase de haina lui până ce el și-o scoase cu mișcări grăbite, apoi îi scoase vesta, în timp ce el îi îndepărta corsajul. Gura lui îi revendică sânul și îl supse atât de fierbinte prin cămășuță încât căldura pe care o simțise în timp ce inhalase oxidul reveni, aprinzând focul pasiunii înăuntrul ei, vibrând de-a lungul fiecărei nervuri.

Apoi totul începu să se miște cu mai mult rapiditate. Prea multă. El trase de panglici și de nasturi, eliberând-o din rochie și corset cu o viteză uimitoare, apoi își scoase pantofii și se descotorosi de pantaloni.

Când dădu să apuce panglicile cămășuței, ea îi prinse mâna.

– Așteaptă, așteaptă, așteaptă! strigă ea.

O mânie bruscă îi traversă trăsături.

– Acum vrei să ne oprim?

– Nu! Nu vreau să spun asta.

El credea că ea avea experiență, dar Madeline nu putea să-i spună că situația stătea altfel fiindcă nu mai accepta să facă dragoste cu ea. Dar nici nu putea să se arunce cu capul înainte ca și cum ar fi știut totul. Trebuia să-l mai încetinească fără să-și dezvăluie lipsa de experiență.

Apoi îi veni brusc o idee.

– Vreau să mă uit bine la tine. Făcu un semn din cap spre cămașă și lenjerie. Vreau să te privesc când te dezbraci.

Ceea ce, cu siguranță, era adevărat.

Judecând după zâmbetul lui dezinvolt, găsise un motiv care lui îi plăcea.

– Tot ce vrei tu, spuse el. Atât timp cât o să fac și eu același lucru când ai terminat tu de privit.

– Desigur.

În timp ce ea se dădu înapoi ca să îl vadă mai bine, el își scoase cămașa, apoi se opri ca să o lase să studieze în voie, respirația rapidă făcând ca pieptul lui splendid să se ridice și să coboare precum cel al unui cerb ajuns la capătul unei curse dificile. O linie de păr se desena

la intersecția mușchilor și cobora până la buric și dincolo de el, dispărând în lenjerie.

El vru să deschidă nasturii.

– Să merg mai departe? întrebă nerăbdător.

Când ea încuviință din cap, el își scoase lenjeria dintr-o singură mișcare rapidă, descotorosindu-se în același timp și de ciorapi.

Când se îndreptă, ea înghiți în sec.

– *Asta* este cu siguranță interesant.

– Interesant? În vocea lui se simți o urmă întunecată de amuzament. Dacă nu eram sigur, scumpo, aș fi crezut că nu mi-ai mai văzut părțile intime până acum. Dar chiar te-ai bucurat de priveliștea excelentă în pavilionul din grădină.

Dar nu atât de direct afișate. El se îndreptă spre Madeline, care se uita fascinată cum testiculele lui se legănau în mers, o parte integrantă a bogăției de mușchi și oase care era corpul lui.

Atunci fu cuprinsă de o neliniște feciorelnică. Nu pentru că poate carnea lui tare ar fi părut mai intimidantă ca înainte și nu pentru că se temea că nu s-ar fi potrivit cu ea. Natura făcea ca mădularul unui bărbat să se potrivească în interiorul unei femei... Știa că era așa.

Dar logica nu îi spunea *cum* se potrivea sau cum să facă să-l simtă confortabil, ca să nu mai vorbim de plăcere. Nici afurisita aceea de carte despre harem nu îi spusese cum.

El vru să-i apuce din nou cămășuța, dar ea zise încurcată:

– Nu este același lucru.

Un zâmbet atinse buzele lui, în timp ce îi dezlegă cămășuța.

– Ce nu este?

– Să te uiți la părțile intime ale unui bărbat și să-l vezi complet dezbrăcat. Cu excepția picturilor și a statuilor realizate de artiști, n-am văzut mai niciodată un bărbat complet gol.

Degetele lui încremeniră pe panglici.

– Nu?

La naiba, se presupunea că trebuia să fie experimentată. Dar nu putea să inventeze detalii despre vreun iubit imaginar, nu acum, nu cu Anthony.

– Este greu să te dezbraci de tot într-o trăsură, spuse ea pieziș. Aceea era simpla afirmare a unei stări de fapt. Dacă el o interpreta altfel, măcar nu îl mințea.

Chipul lui se lumină.

– Trebuia să-mi dau seama că iubitul ăla nepriceput te-a avut într-o trăsură. Este exact ce ar face un netrebnic.

Anthony părea atât de... atât de *moral*, încât ea izbucni în râs.

– De ce crezi că era un netrebnic?

– Te-a sedus și te-a abandonat, nu-i așa?

Vinovăția o sufocă.

– Iar tu... n-ai făcut niciodată așa ceva.

– În nici un caz. Vocea lui deveni groasă. Dar nu vreau să vorbim despre el. Îi scoase cămășuța, apoi o lăsă fără pantalonași. Seara asta este pentru noi.

În tăcere, ea era de acord. A doua zi avea să facă tot ce trebuia, dar seara aceea era a lor. Iar felul înflăcărat în care el îi studie goliciunea o făcu să se simtă dintr-odată de parcă ar fi fost cu adevărat a lui.

– Ești o vrăjitoare, ascultă ce-ți spun! Își ridică degetele ca să-i mângâie linia mijlocului, apoi umflătura unui sân, înainte să-și înfășoare mâna într-o buclă lungă din părul ei. Ducând-o la buze, apăsă un sărut plin de reverență pe firele de mătase. Cea mai exotică vrăjitoare din câte am întâlnit vreodată.

Complimentul extravagant o făcu să se simtă stânjenită.

– Vorbești ca Stoneville.

– Nu spune asta, răspunse el, cu ochi dintr-odată solemni. N-am fost niciodată mai sincer. O trase în brațele lui. Ești o minune, Madeline Prescott! Oricine ți-a spus altceva este un mincinos și un prost.

Apoi o sărută, într-o întâlnire mistuitoare a gurilor, care o făcu să-și dorească din toată inima să-l creadă. Dar cum să poată? Ea nu era o minune – îi spusese așa doar pentru că o credea frumoasă –, ci ușor de sedus. De îndată ce avea să își dea seama că gusturile lui erau mai sofisticate decât ale ei, urma să își piardă interesul. Pentru moment, lui i se părea amuzantă, dar nu putea să fie vreodată mai mult decât atât.

Și totuși...

Alți bărbați cărora li se păruse destul de frumoasă în Telford bătuseră în retragere când descoperiseră că fața ei drăguță ascundea o femeie neobișnuită și deșteaptă, cu o fascinație pentru lucruri foarte nefeminine. Anthony nu. Asta nu însemna ceva?

Se agăță de ideea aceea, în timp ce el o îndemnă să vină spre pat. Iar când o coborî și îi acoperi corpul cu al lui, apoi o sărută din nou încet, senzual, își permise să creadă că el chiar o considera o minune.

Pentru că își dorea cu disperare să se piardă în el în seara aceea și ar fi fost mai ușor dacă putea să creadă că lui îi păsa de ea. Că simțea măcar o mică parte din ce începuse să simtă ea pentru el.

Așa că își înfășură brațele în jurul gâtului lui și se lăsă pradă senzațiilor delicioase ale limbii care îi tachina sfârcul, încântărilor splendide ale mâinii care o mângâia mai jos. În câteva clipe, el o făcu să răsufle întretăiat, să se arcuiască spre el, să-și dorească mai mult.

– Încep să cred că zvonurile despre faptul că oxidul de azot este un afrodiziac sunt adevărate, mormăi el pe sânul ei. Te vreau, scumpo! Acum.

– Da, șopti ea. Acum.

El îi desfăcu coapsele cu un genunchi, apoi se opri, ridicându-și capul cu o expresie îndurerată pe chip.

– Ce este? întrebă ea.

– La naiba, am uitat ceva!

Împingându-se de lângă ea, el coborî din pat.

Simțindu-se teribil de conștientă că stătea întinsă dezbrăcată pe cuvertură, ea se strecură între cearșafuri, apoi se sprijini într-un cot și privi nedumerită, în timp el căută prin buzunarele de la haină.

– Am promis să te protejez de boală și de altele asemenea, îi explică, și vreau să mă țin de promisiune. Mai căută o clipă, apoi schiță un zâmbet. Ah! Scrisorile franceze[1]. Prezervativele. Știam că le-am luat cu mine.

Înainte să apuce să întrebe de ce Dumnezeu își dorea să citească scrisori într-o limbă străină într-un moment precum acela, el desfăcu un tub care părea făcut din mătase și care avea niște panglici atârnate de el.

– Ce Dumnezeu este ăsta? întrebă ea.

– Un prezervativ. El schiță un zâmbet viclean. Este singura modalitate de a fi siguri că nu o să rămâi însărcinată. Nu este foarte simplu de manevrat, dar e destul de sigur.

Ea privi complet fascinată, în timp ce îl trase peste mădularul lui excitat. Dar când chiar legă panglicile aproape de bază, de parcă își îmbrăca mădularul, ea nu putu să-și înăbușe un râset.

El se încruntă, erecția lui tremurând ușor.

– Nu mă ajuți, scumpo!

Asta o făcu să râdă mai tare.

– Îmi pare rău, doar că este... ciudat.

---

[1] *French letters*, în engleză, în original, înseamnă prezervative. Denumirea a fost dată de un colonel care a inventat prezervativul, în secolul al XVII-lea, pentru a proteja trupele britanice în Franța. (n.red.)

– Spune asta femeia care vorbește despre amor ca despre împerechere, zise el pe nerăsuflate.

În timp ce ea se strădui să-și țină amuzamentul în frâu, el se îndreptă spre pat, părând enervat.

– Vrei să previi concepția sau nu? Pentru că eu aș renunța numaidecât la toată chestia asta, crede-mă!

Ea încercă să-și înăbușe râsul care îi stătea pe buze.

– Nu, nu... prevenirea concepției este bună. Cu siguranță îmi doresc asta. Probabil că nu era momentul potrivit să-l întrebe cum erau făcute prezervativele și alte detalii asemănătoare. Chinuindu-se să afișeze o expresie serioasă, adăugă: Iartă-mă, sunt doar efectele prelungite ale oxidului.

– Ale oxidului, pe naiba, murmură el când trase la o parte cearșafurile, apoi se întinse pe spate lângă ea. Au încetat să te afecteze acum o jumătate de oră, recunoaște!

Excitația lui se liniștea cu rapiditate, grație ei, iar acela era ultimul lucru pe care și-l dorea. În special acum, cu el întins atât de glorios de gol lângă ea.

– Nu este chiar adevărat... Își apăsă mâna pe pieptul lui, uimită de felul în care mușchii i se încordară sub degetele ei. Încă simt furnicăturile pe care mi le-a trezit.

Cu o încurcătură a sprâncenelor, el îi aruncă o privire.

– Furnicături?

– Știi tu, spuse ea cu voioșie. Aici.

Își puse mâna pe feminitatea ei, unde visase să fie atinsă din nou încă din acea zi petrecută la domnul Godwin.

Fu singurul lucru de care el avu nevoie ca înflăcărarea să revină în privirea lui, iar mădularul să i se trezească din nou la viață.

– Ah, zise el brusc, în timp ce dezmierda cu mișcări abile, furnicăturile *acelea*.

– Da, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată. Oh, Anthony...

Gura lui o căută pe a ei, lacomă, dornică, în timp ce pătrunse înăuntrul ei mai întâi cu un deget, apoi cu două, fiecare mângâiere înnebunind-o tot mai mult. În numai câteva clipe, reveniră de unde plecaseră – el îngenuncheat între picioarele ei, desfăcându-i coapsele și înlocuindu-și degetele cu ceva mai mare și mai gros.

Dumnezeule, avea să îi ia fecioria!

În timp ce pătrunse ușor înăuntrul ei, ea se luptă cu nevoia de a rezista, știind din instinct că altfel nu avea decât să complice totul.

Măcar el avu grijă cu ea. Şi nu era atât groaznic, simţind doar o apăsare într-un loc neaşteptat.

Totuşi, să-i simtă mădularul în interiorul ei era mai intens, mai intim decât atunci când o mângâiase cu degetele. Iar când el o pătrunse, îngropându-se adânc înăuntrul ei, se simţi recunoscătoare că ochii lui erau închişi, astfel că nu îi văzu grimasa bruscă provocată de durerea ascuţită ce trăda pierderea virginităţii.

El nu păru să observe, slavă Cerului. Într-adevăr, nu fusese aşa de rău cum se temuse. Nu era chiar aşa de stranie împreunarea cu el.

– Dumnezeule, eşti atât de strâmtă, şopti el, cuvintele simţindu-se fierbinţi pe fruntea ei. Este incredibil înăuntrul tău, scumpo!

– Şi eu te simt la fel... reuşi ea să spună.

Incredibil de gros şi de incomod. Ce dezamăgire! Ar fi trebuit să ştie că toate discuţiile lui despre plăcere aveau să se dovedească a fi nimic.

Apoi el începu să se mişte, înăuntru şi în afară, cu mişcări prelungi, lente. La început, i se păru tot incomod... Până când apăsarea repetată pe feminitatea ei trezi o dorinţă ciudată de a se zvârcoli sub el. Când o făcu, fu cuprinsă de o senzaţie vag plăcută, care fu atât de delicioasă încât o încercă din nou. Şi din nou.

Cu fiecare mişcare, senzaţia devenea puţin mai intensă. Ce fascinant!

– Uite, scumpo, spuse el pe nerăsuflate la urechea ei, în timp ce îi ridică genunchiul ca să-i schimbe poziţia. Eşti mult mai mică decât cu ce... sunt eu obişnuit. Înfăşoară-ţi picioarele în jurul meu. Da, aşa!

Dumnezeule! *Aşa* era mult mai bine.

Acum el se lovea chiar de locul acela pe care îl dezmierdase mai înainte, iar exaltarea îi luă cu asalt toate simţurile, deschizând-o mai mult pentru el. Ceva se dezlănţui înăuntrul ei, ridicându-se la suprafaţă asemenea primului balon care se elibera de pe fundul unui vas cu apă ce stătea să clocotească.

– Asta este, scumpa mea desfrânată, spuse el răguşit, în timp ce o pătrunse mai tare, mai adânc. Eşti... atât de strâmtă, atât de fierbinte... Chiar eşti... o vrăjitoare.

– Nu există... vrăjitoare, sublinie ea.

El scăpă un râset răguşit, în timp ce o privi, cu buclele lui negre lipite de frunte din pricina efortului.

– Niciodată... nu încetezi să mă uimeşti.

– Bun.

Ea nu își dorea nimic mai mult decât să-l uimească, să-l țină alături de ea și după ce se încheia noaptea aceea. Voia asta. Cu el. Pentru totdeauna.

Atunci simți cum lacrimile îi înțepară ochii. Un viconte libertin să se însoare cu o profesoară pătată de scandal? Niciodată. Așa că voia să ia tot ce putea de la el acum, să țină minte totul ca să se protejeze de foamea pe care urma să o simtă când el nu avea să mai fie al ei.

El închise ochii și o pătrunse cu mișcări fulgerătoare, care treziră și mai multe baloane înăuntrul ei, ce o luară pe sus în iureșul lor, îndreptându-se spre lumină, aer și soare, până ce el se mai avântă încă o dată într-o penetrare puternică, făcând-o să se desprindă de suprafață și să explodeze în aer.

Cu strigătul lui înăbușit de plăcere răsunându-i în urechi, împreunându-se cu al ei, se arcui spre el, simțindu-se ușoară și, încă o dată, liberă.

Înfășurându-și brațele în jurul lui, se agăță de senzația aceea, fără să-și permită altceva în afară de bucurie.

Dar, pe măsură ce minutele se scurseră, iar ea coborî din al nouălea cer, atrasă la fel de mult de greutatea lui caldă peste corpul ei, cât și de atenuarea plăcerii, realitatea începu să se întrezărească.

Acum era momentul să îi spună că fusese fecioară. Că îi luase virginitatea. Că îi datora ceva la schimb.

Și nu reuși. Pur și simplu nu reuși.

– Ah, scumpo, murmură la urechea ei, cu mare bucurie mă ofer să te ajut să-ți pierzi controlul oricând. Sunt la ordinele tale.

Cuvintele erau atât de dulci, încât îl lipi de ea, afurisindu-se pentru propria slăbiciune.

– O să-mi amintesc asta, spuse ea pe nerăsuflate, lăsând să treacă momentul de confruntare.

Acum mai avea un secret de păstrat. Niciodată nu avea să-i spună că o dezvirginase fiindcă ar fi fost nevoită să-i explice de ce îl lăsase, iar gândul de a păta noaptea aceea minunată prin dezvăluirea planului ei meschin era prea groaznic de suportat.

Dar nici nu putea să rămână acolo și să riște ca el să încerce din nou să primească răspunsuri. Refuza să o ajute dacă ea nu îi povestea totul, dar asta însemna ca el să-l pună în gardă pe Sir Humphry, așa că nu putea să o facă.

Nici nu putea să permită ca el să afle unde locuia și să încerce să afle răspunsuri de la *papa*. Era timpul să revină la planul ei inițial

și să plece cu o birjă. Nu era sigură cum avea să se descurce, dar se putea ca ora întârziată să fie în avantajul ei. Da, intenționa să lase natura să-și urmeze cursul și să aștepte până ce el adormea.

Atunci ce urma să facă în privința întâlnirii cu Sir Humphry?

Voia să acorde o șansă inimii bune a lui Anthony. Acum că aflase că avea una, știa că putea să aibă încredere în el. Luni, intenționa să insiste pe lângă doamna Harris să o înscrie la școală pe nepoata lui Anthony. De îndată ce el avea să afle, urma să accepte să o prezinte domnului Humphry fără nici o întrebare.

Dar, dacă el nu o ajuta, Madeline voia să găsească altă cale. Pentru că, dacă îi spunea adevărul, asta putea să-l îndepărteze cu totul pe Sir Humphry și nu îndrăznea să își asume un asemenea risc.

Capitolul 19

Dragă Charlotte,

Mă înclin în fața faptului că o cunoști mai bine pe tânăra domnișoară Prescott. Iartă-mă pentru că sunt atât de arogant încât am pus la îndoială judecata ta în această privință, dar numai îngrijorarea mea legată de prezența lui Lord Norcourt la școală m-a făcut să deschid acest subiect.

Ruda ta etern neliniștită,

Michael

Puțin mai târziu, Anthony stătea întins pe o parte, cu Madeline ghemuită aproape de corpul lui satisfăcut, cu spatele la el. Ar fi trebuit să-i pună din nou întrebări. Ar fi trebuit să folosească intimitatea momentului ca să afle ce ascundea. Dar, după tot ce împărtășiseră, nu voia asta, nu încă.

Poate chiar era nebunul îndrăgostit despre care vorbise Stoneville. În clipa aceea, nu-i păsa. Uitându-se la părul ei auriu vâlvoi, simți o tandrețe deopotrivă dulce și îngrijorătoare. Își dădea ea seama cât de mult îl tulbura? Sau cât de uluitoare fusese uniunea dintre ei? Fusese tot ce își imaginase, chiar mai mult decât atât – o minune atât de glorioasă, încât încă era amețit. Nu se mai simțise niciodată așa cu nici o altă femeie – parcă își întâlnise perechea.

Desigur, nici o altă femeie nu îndrăznise să râdă de el în timp ce își punea prezervativul. El chicoti. Numai Madeline ar fi putut să vadă prezervativele – deși necesare – foarte ciudate.

– Ce ți se pare atât de amuzant, domnule? întoarse ea capul ca să întrebe. Sper că nu ceea ce am făcut împreună.

Tonul ei cochet trăda o urmă de nesiguranță pe care el își dori să o alunge.

– Nu, nicidecum. El își trecu ușor nasul peste umărul ei, delectându-se cu parfumul unic de migdale și citrice. M-ai vrăjit cu totul, după cum sunt sigur că știi.

Cu un zâmbet șovăitor, ea se mișcă și se întoarse pe spate. În timp ce îi mângâia brațul în sus și în jos, îl privi pe sub genele coborâte timid.

– Atunci ce ți se pare așa de amuzant?

– Reacția ta la prezervative.

– Oh, am uitat de ele! Ochii i se aprinseră curioși. Voiam să întreb... din ce sunt făcute?

El clătină neputincios din cap.

– Numai *tu* ai vrea să știi un asemenea lucru.

Zâmbetul ei dispăru, iar privirea îi coborî spre locul în care mâna ei continua să-i mângâie brațul.

– Și te deranjează asta?

– Nu. Îi îndepărtă o șuviță de pe frunte. Asta îmi place cel mai mult la tine. Și, ca să răspund la întrebarea ta, sunt făcute din intestine de miel întoarse pe dos, macerate, răzuite, spălate, conservate, umflate și uscate, apoi tăiate la un capăt pe o lungime potrivită și convenabilă.

– Și prevăzute cu panglici, îl tachină ea. Dar ce substanță chimică folosesc ca să le macereze? Cum se conservă? Cât durează ca să se usuce?

El izbucni în râs.

– Trebuia să-mi dau seama că o să vrei să-ți fie descris procesul cu lux de amănunte. Cu curiozitatea ta nestăpânită de a ști cum funcționează lucrurile, ești la fel de rea ca mine. El apăsă un sărut delicat pe nasul ei. Lasă-mă să mă duc să scot chestia asta și poți să o studiezi în voie.

– Nu, este în regulă. O neliniște ciudată îi invadă chipul. Când el își înfășură brațul în jurul taliei ei, Madeline se întoarse în poziția anterioară și se ghemui în brațele lui. Nu te duce nicăieri încă. Mai rămâi aici cu mine.

– Cum vrei tu.

Prinzându-i capul sub bărbie, o ținu aproape, savurând momentul.

Ea îi luă mâna într-a ei, apoi se uită lung la încheietura lui.

– Ai o cicatrice urâtă aici. Cum te-ai pricopsit cu ea?

Încântarea momentului lor intim se nărui numaidecât. Trebuia să-i spună întreaga lui poveste îngrozitoare? Nu, nu putea. Se înfiora numai când se gândea cum putea reacționa în fața unor asemenea dovezi ale caracterului lui desfrânat. Dar putea să-i povestească faptele exacte ale incidentului, dar nu de ce și cum se întâmplase.

– Când eram băiat... am fost prins în ceva și am încercat să mă eliberez cu briceagul. În schimb, m-am tăiat.

– Pare să fi fost o tăietură foarte gravă, spuse ea încet. Ai avut noroc că n-ai murit.

Slavă Cerului că nu îl întrebase din ce anume încercase să se elibereze.

– Așa mi-a spus și doctorul care m-a cusut. Chiar înainte să mă abandoneze.

Ea fu cuprinsă de o tăcere stranie.

– Te-a abandonat? Ce vrei să spui?

Nu trebuia să fi dezvăluit nici măcar atât.

– Nimic. S-a întâmplat acum multă vreme.

Dar ea nu avea de gând să renunțe.

– S-a întâmplat în Chertsey?

Ah, deci de aceea își dorea să știe.

– Nu, în Telford, pe vremea când locuiam cu mătușa și cu unchiul meu. El își trecu obrazul peste umărul ei. Nu a fost tatăl tău cel care m-a cusut, dacă de asta te temi.

– Bineînțeles că nu a fost el, spuse ea în grabă. Deci... hm... cum te-a abandonat doctorul ăsta?

– Nu are importanță, nici nu merită menționat. Uită ce am spus.

Numai simplul gând ca ea să afle episodul acela îl îngrozi. Cu siguranță, îl va vedea ca pe o dovadă a caracterului lui păcătos în sine, iar el nu își dorea să întărească acea impresie.

Alese să nu se gândească prea mult la motivele pentru care îi păsa atât de mult de părerea ei.

– Bine. Ea îl surprinse când îi apăsă un sărut pe încheietura mâinii, înainte să o strângă la piept. Mă bucur foarte mult că n-ai murit.

– Și eu, spuse el cu o ușurare pe care, de fapt, nu o simțea. Vorbele ei tandre răsunară prin el până în adâncurile inimii lui goale.

O trase mai aproape, chiar dacă știa că ar fi trebuit să o ducă înapoi în Richmond. Madeline nu îi spusese ce îi povestise tatălui ei despre locul în care plecase și de ce.

El scoase un oftat. În loc să-și dezvăluie cele mai întunecate secrete, ar fi trebuit să o întrebe pe ea despre ale ei. Dar nu era prea dornic să facă acest lucru. Să stea încolăcit alături de ea era cea mai sublimă experiență din viața lui. Nu suporta gândul că avea să se termine.

Așa că savură momentul, în timp ce focul trosnea în spatele lor, iar ceasul din bronz de deasupra unei mese de scris aflate în apropiere marca trecerea timpului. După o vreme, când se surprinse că începe să aţipească, aruncă o privire ca să vadă cât era ceasul.

– Scumpo, murmură el, este trecut de miezul nopții. Tatăl tău nu o să-și facă griji?

Nici un răspuns. Respirația ei adâncă și liniștită îi spuse că adormise. Deloc surprinzător. După oxidul de azot, eforturile lor intime și ora târzie, era uimit că rămăsese trează atâta vreme.

Ar fi trebuit să o trezească, dar detesta ideea. De ce să nu o lase să se odihnească puțin mai mult timp înainte să o ducă acasă? De îndată ce urcau în trăsură, avea destul timp să obțină răspunsurile la celelalte întrebări despre situația tatălui ei.

„Inventezi scuze ca să amâni o discuție incomodă."

Poate. Dar cine putea să-l condamne că nu voia să plece din patul ei? La urma urmei, îi luase destul de mult timp ca să ajungă acolo.

Totuși, era surprins cât de aprig își dorea să rămână alături de ea toată noaptea. Așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată cu altă femeie. Își îngropă fața în părul ei. Ce păr moale! Care mirosea atât de frumos! El trase adânc aer în piept.

Se întrebă ce făcea ca părul ei să miroasă atât de bine...

Părea că doar după câteva momente deschise din nou ochii, dar era evident că trecuse mai mult timp. Focul se stinsese, la fel lumânările. Era întuneric beznă. Numai întuneric în jurul lui.

Pentru o secundă, îl cuprinse o neliniște cunoscută. Singur. În întuneric. Prins în capcană.

Nu, *nu* era singur, nu-i așa? O căută pe Madeline lângă el, dar nu găsi nimic. Dumnezeule, *chiar* era singur!

Dar măcar nu era prins în capcană... Putea să-și miște brațele și picioarele cu ușurință și o făcu doar ca să se asigure că era așa. Degetele lui simțiră ceva umed și rece, lucru care îl făcu să tresară violent... Dar își dădu seama că era doar prezervativul, care alunecase cât el dormise.

Cât *ei* dormiseră.

– Scumpo, spuse el, luptându-se cu vechea senzație de neajutorare care îl copleși. Unde ești?

Ea se ridicase din pat, atâta tot. Probabil în clipa aceea căuta o cremene ca să aprindă o lumânare. El aștepta o secundă, apoi spuse mai ascuțit: Madeline, la naiba, răspunde-mi!

Ecoul tăcerii îl înfioră.

Lumină. Avea nevoie de lumină ca să vadă. Acasă, rareori era o problemă. Se ducea la culcare atât de târziu încât focul nu avea niciodată șanse să se stingă. Dar ațipise devreme, suficient de devreme ca focul să nu reziste până la finalul nopții. Așa că trebuia să se descurce în întuneric.

Încercând să nu se gândească la întuneric, Anthony se ridică din pat ca să se apropie atent de șemineu, aproape împiedicându-se de fotoliul din fața acestuia. Ceea ce îl ajută să se orienteze suficient ca să găsească polița și o cremene. Când le găsi, neliniștea i se atenuă ușor, dar mâinile îi tremurau atât de tare încât avu nevoie de câteva momente ca să obțină o scânteie. Imediat după aceea, reuși destul de repede să aprindă un foc puternic.

Cufundându-se în fotoliu, se chinui să-și recapete controlul. Detesta asta. După douăzeci de ani, trebuia să fie în stare să se descurce în întuneric fără să simtă cum era asaltat de asemenea valuri de furie și confuzie. Nu mai era un copil, la naiba! Și unde Dumnezeu era Madeline?

Trăgând adânc aer în piept, își potoli nervii, apoi se ridică și aprinse toate lumânările. O privire aruncată spre ceas îi arătă că era trecut de cinci dimineața. Dormise în tot acel timp? Nu era de mirare că focul se stinsese. De ce ea nu îl trezise?

Studie iute încăperea. Hainele și pantofii ei dispăruseră. Ori coborâse la parter, ceea ce i se părea puțin probabil, dată fiind reacția ei la Stoneville, ori plecase.

Furia se dezlănțui înăuntrul lui. Se furișase ca o hoață? După ce împărtiseră cea mai glorioasă noapte din viața lui? Cum să facă așa ceva?

„Calmează-te! Se poate să fie încă aici. N-ai de unde să știi până ce nu vorbești cu slujitorii."

Și, chiar dacă plecase, încă avea timp să o prindă din urmă. Se putea să nu fi plecat de mult. Se putea chiar să descopere locul în care locuia dacă îi ceruse lacheului să dea instrucțiuni vizitiului.

După ce își puse lenjeria, se așeză pe pat ca să-și tragă ciorapii în picioare. Nu reuși să-și găsească jartierele și, în timp ce dădu la o parte cearșafurile ca să le caute, încremeni.

Ceva întunecat și, fără îndoială, roșu pătase mijlocul cearșafului. Sânge. Era sânge pe cearșaf.

Pentru o clipă, fu în stare doar să privească lung și confuz. O rănise? De aceea fugise, pentru că el fusese cumva prea dur cu ea? Nu, n-avea nici un sens dacă se gândea la felul în care reacționase după ce...

Oh, Dumnezeule! Adevărul îl izbi cu o brutalitate. Madeline era virgină.

În orice caz, *fusese* virgină. Până ce el o dezvirginase cu toată grija unui taur furios.

– La naiba!

Fusese inocentă?

Dădu cearșafurile dintr-o parte în alta până când își găsi prezervativul, apoi îl studie la lumina lumânărilor. Și acela era pătat de sânge. Cu siguranță, fusese inocentă.

Ar fi trebuit să-și dea seama imediat. Fusese incredibil de strâmtă. El pusese totul pe seama întâlnirilor ei limitate, dar ar fi trebuit să știe ce însemna asta.

Acum începu să se gândească și la alte lucruri – reacția la goliciunea lui, surprinderea trezită de explorările lor senzuale. El înjură mânios. De ce nu îi spusese? Ar fi fost mai atent cu ea, mai blând. Și cum îndrăznise să-l mintă în tot acel timp, susținând că își pierduse nevinovăția cu vreun iubit inept?

Rămase pe gânduri și reluă în minte fiecare conversație avută. Oftă. Ea nu susținuse niciodată asta. Nu fusese nevoită să o facă. *El* inventase pentru ea un iubit inept.

Desigur, Madeline știuse exact ce anume crezuse el și nu îl corectase niciodată, dar nici nu-i spusese că avusese realmente un iubit. Chiar luase în râs ideea unui domn Humphry în rolul acela. Și când el fusese surprins că ea nu mai văzuse niciodată un bărbat gol, răspunsul ei fusese evaziv.

Pentru numele lui Dumnezeu, posedase o fecioară respectabilă!

Ușa camerei se deschise brusc, iar un țipăt de femeie îl luă prin surprindere. O servitoare rămase acolo, clipind spre el.

– Oh, domnule, nu știam că este cineva aici! Excelența Sa nu ne-a spus că rămâne cineva peste noapte.

– Nu e nimeni aici. Când ea dădu să plece, el strigă: Stai!

– Domnule? întrebă ea fără să îi privească trupul lui pe jumătate dezgolit.

Își îmbrăcă iute pantalonii, apoi cămașa.

– Au plecat toți oaspeții?

Ea încuviință din cap.

– Ultimul a plecat acum mai bine de o oră. Am auzit că a căzut ceva aici în timp ce făceam curat jos și m-au trimis să văd ce s-a întâmplat.

Probabil când se împiedicase el de fotoliu.

– Ai observat cumva dacă doamna Brayham a plecat? Este blondă, foarte frumoasă, purta o rochie din satin auriu. Când femeia rămase nemișcată, el adăugă: Sau o pelerină neagră.

– Da, a plecat, spuse altă voce.

Anthony înjură în barbă, în timp ce Stoneville intră în cameră, încă îmbrăcat în hainele de seară. Era ultima persoană pe care își dorea să o vadă în clipa aceea. Dar se părea că pe Stoneville îl durea în cot pentru că, după ce îi spuse slujitoarei să plece, închise ușa.

– De ce ești încă treaz? mormăi Anthony în timp ce se încheie la cămașă. Ar fi trebuit să dormi dus până acum.

Ridicând din umeri, Stoneville se lipi cu spatele de ușă.

– Nu-mi era somn. Apoi slujitorii mi-au spus că au auzit ceva aici, așa că am venit să văd ce e.

La naiba! Se părea că Anthony nu avea de ales decât să-l implice pe Stoneville.

– Chiar ai văzut-o plecând?

– Pe cine? Pe mica ta verișoară?

Anthony se uită încruntat la el.

– Ah, corect, nu este o verișoară. Ci o femeie frumoasă pe care o cheamă Madeline. Când Anthony tresări, Stoneville îl privi pieziș. Am auzit când ai strigat-o azi-noapte în bibliotecă. Care este numele ei complet?

– Nu o să-ți spun. Și aș prefera să păstrezi pentru tine tot ce are legătură cu ea.

– Chiar și după ce te-a abandonat? La auzul înjurăturii brutale a lui Anthony, Stoneville adăugă: Da, am văzut-o plecând. M-am gândit că ați plecat împreună. M-am întâlnit cu ea când se îndrepta spre ușa din față, dar mi-a spus că tu ai luat-o înainte ca să-i aduci birja pentru că nu voiai să-i deranjez pe slujitori. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era o minciună.

Privind stânjenit în jurul lui, Anthony își trecu degetele prin păr.

– Cât era ceasul?

– Unu. Sau pe acolo.

Era deja plecată de patru ore. Până acum, era băgată în patul ei undeva în Richmond.

Stoneville aruncă o privire prin încăpere, observând cearşafurile mototolite.

– Nu-mi pot închipui de ce a vrut să părăsească un cuibuşor al dragostei.

Nu avea nici un rost să nege. Starea hainelor lui şi a încăperii lăsau limpede de înţeles ce făcuseră el şi Madeline.

Punându-şi lavaliera, Anthony se duse la oglindă ca să facă nodul. Prea târziu îl văzu pe Stoneville cum se îndrepta spre pat. La naiba!

Anthony se întoarse şi îl găsi pe Stoneville uitându-se lung la pat cu o expresie înmărmurită pe chip, un lucru care se întâmpla cu adevărat foarte rar.

– Era virgină, zise Anthony ferm.

– Îmi dau seama. Apoi expresia lui Stoneville deveni calculată. Sau a adus nişte sânge de porc ca să te facă să crezi că este.

Cinismul omului îl înfurie pe Anthony.

– Apoi a reuşit cumva să-mi mânjească şi mădularul fără să mă trezească, pentru că este şi pe prezervativ.

Cu un geamăt însufleţit, Stoneville se cufundă într-un fotoliu.

– Cum poţi fi sigur că nu a făcut-o? Iisuse, ştii cum funcţionează jocul ăla străvechi. Ea susţine că ai necinstit-o, sperând să te determine să te însori cu ea ca să devină vicontesă.

Ideea că Madeline aspira să fie vicontesă era atât de ridicolă încât Anthony pufni.

– Unele femei ar putea încerca un asemenea truc, dar nu ea. Îşi ridică vesta. În primul rând, îmi ştia reputaţia de la bun început. Nu avea nici un motiv să creadă că o să mă însor cu ea doar pentru că am necinstit-o. Dacă ăsta a fost jocul ei, şi-a asumat riscuri foarte mari. Mai ales dată fiind situaţia tatălui ei. Iar ea nu este o femeie care să se comporte nesăbuit. Clătină din cap. Nu, a avut un motiv logic ca să facă asta.

– Vrei să spui că a avut alt motiv decât cel evident? Farmecul tău irezistibil?

– A rezistat destul de bine până acum. Ar fi trebuit să o auzi cum îmi ţinea o prelegere despre comportamentul nesăbuit al libertinilor. Mă îndoiesc că ar fi atrasă de ideea de a se mărita cu unul. În plus,

de ce nu a dezvăluit că i-am furat inocența atunci când s-a întâmplat? De ce nu este aici ca să ceară să i se facă dreptate?

– Poate că s-a dus acasă să-și aducă tatăl, ca *el* să spună ce s-a întâmplat și să te facă să te însori cu ea.

– Nu fi idiot! Anthony se încheie la vestă. Nu avea de unde să știe că o să dorm tot timpul. În plus, nu locuiește departe de aici... Putea să se ducă acasă și să se întoarcă de trei ori până acum. Ca să nu mai vorbim că tatăl ei nu pare a fi în stare să oblige pe cineva să facă vreun lucru anume.

Anthony se aplecă să-și ridice haina. Se putea ca problemele tatălui ei să fi determinat un comportament neobișnuit de nesăbuit? Acum că se gândea mai bine, numai după ce el se transformase în Marele Inchizitor, jurând să afle adevărul cu orice preț, Madeline se transformase în Lady Seducătoarea.

Dar sigur nu și-ar fi pierdut nevinovăția doar ca să-i distragă lui atenția. Trebuia să fi știut că, în cele din urmă, avea să o bată din nou la cap ca să afle răspunsurile. Altfel, nu reușea să-l întâlnească pe Sir Humphry. Or, acela părea să fie scopul ei.

Anthony încremeni în timp ce își trăgea haina pe el. Oh, Doamne, acela fusese planul ei? Să-l lase să o dezvirgineze, apoi să țină păcatul acela deasupra capului lui până ce o prezenta domnului Humphry? Dar de ce nu era acolo ca să-și ducă planul la bun sfârșit?

– Nimic din toate astea nu are vreun sens, îi spuse el lui Stoneville. Dacă ar fi vrut să se folosească de comportamentul meu nesăbuit, trebuia să rămână în preajmă. Nu o ajută cu nimic să fugă.

– Dacă spui tu. Stoneville îl privi cu atenție. Ce o să faci?

– O să vorbesc cu ea. Chiar dacă trebuia să aștepte până luni ca să o vadă la școală. Nu știa unde locuia, iar Richmond era prea mare ca să caute o zi întreagă. În plus, poate că era timpul să caute în altă parte informații despre ea, din moment ce nu Madeline nu voia să aibă încredere în el. Azi vreau să mă duc la Chertsey.

– Chertsey! Nu văd ce rost are să te duci la moșie.

– Știu. Și prefer ca lucrurile să rămână așa. Își încălță pantofii. Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine.

Cel puțin până când reușea să afle adevărul.

– Eu ce trebuie să fac dacă ea se întoarce cu tatăl ei ca să ceară socoteală?

– Nu o să vină.

Nu știa de ce, dar era sigur de asta.

– În orice caz... Stoneville se ridică, strânse cearșaful cu prezervativul în el, apoi se îndreptă spre șemineu și îndesă grămada în foc.

– Ce Dumnezeu...

– Nu are rost să lași în urmă nici o dovadă, bătrâne.

Anthony nu știa cum să reacționeze.

– Ce-ți pasă?

Stoneville ridică din umeri.

– Poate că nu crezi asta, dar eu sunt prietenul tău. Și nu vreau să te văd ajungând precum Kirkwood.

– Aș putea să ajung ca Foxmoor.

– Tu? Însurat și fericit? Asta o să se întâmple când o să zboare porcii, iar cerul o să se prăbușească peste noi.

– Mulțumesc pentru părerea ta, spuse el mândru, îndreptându-se spre ușă. Chiar trebuie să mă consideri o cauză matrimonială pierdută dacă ai nevoie doar de două clișee ca să spui asta.

– Norcourt! strigă Stoneville după el. Toate birjele au plecat.

El se opri.

– La naiba!

Strângând din dinți, se întoarse din nou spre Stoneville.

Dar înainte să apuce să vorbească, prietenul lui spuse:

– Da, poți să împrumuți faetonul.

– Mulțumesc.

Anthony îl privi pe bărbatul care îl însoțise la nenumărate orgii dominate de exces. Erau prieteni de ani întregi, dar nu simțise niciodată că l-ar fi cunoscut cu adevărat, astfel că părea ciudat să se bucure de ajutorul lui în povestea aceea delicată. Erau și alte lucruri despre prietenul lui pe care Stoneville le ascundea?

– Mulțumesc pentru tot, adăugă el. Nu doar pentru faeton, ci și pentru petrecere și amestecul tău de azi-noapte. Chiar dacă nu mi-au plăcut metodele tale de a obține informații, s-au dovedit a fi mai utile decât ți-ai putea închipui.

– Mă bucur să-ți fiu de folos. Simte-te liber să-ți aduci oricând *verișoara* în vizită. Numai să-mi dai de veste înainte ca să pregătesc camera și balonul de oxid.

– Nu este deloc amuzant, replică Anthony, și tu o știi. În plus, n-am de gând să mai fac așa ceva.

– Necinstirea? Sau petrecerea cu oxid de azot?

– Ambele, răspunse el, vorbind serios.

Mult mai târziu, în timp ce pornea în faetonul lui Stoneville spre Chertsey, comentariul cinic al prietenului său despre el și căsnicie reveni ca să-l bântuie.

Avea Stoneville dreptate? Ani întregi, Anthony fusese convins că o căsnicie era un lucru imposibil pentru el. Că intensitatea impulsurilor lui sexuale avea să alarmeze orice femeie respectabilă și că urma să ajungă într-o căsnicie nefericită precum cea a lui Kirkwood. Femeile respectabile pe care le întâlnise erau fragile, își doreau soți pe jumătate poeți, pe jumătate sfinți. El nu era capabil de nici una.

Dar Madeline era femeie cel mai puțin fragilă pe care o cunoscuse vreodată. Chiar îl lăsase să îi ia inocența fără să se plângă. Chiar dacă o făcuse dintr-o încercare disperată de a-și salva tatăl, credea cu adevărat că momentul însemnase mai mult pentru ea.

Nu că ar fi contat. El o compromisese; exista o singură cale de a îndrepta lucrurile, chiar dacă îl atrăsese în povestea aceea când îi ascunsese experiența ei anterioară. El trăgea linie când venea vorba de necinstirea inocentelor și apoi abandonarea lor în destinul pe care societatea îl numea deseori *decăzut*. El nu voia să fie genul acela de bărbat. Nu putea.

În realitate, nu voia să renunțe la ea din nici un motiv. Pentru prima dată, chiar putea să se închipuie cum se culca cu aceeași femeie în fiecare seară, cum își petrece serile lângă foc alături de ea, având căsnicia de invidiat pe care o trăiseră părinții lui.

Poate că, în cele din urmă, avea să găsească o femeie care putea să-l tolereze pe el cu nevoile lui feroce, care să fie fericită să i le împărtășească. La urma urmei, ea era singura persoană care nu îi spusese niciodată că era un desfrânat. Nesăbuit, da, dar nu desfrânat. Era singura care văzuse bărbatul ascuns în spatele reputației lui.

Dar se gândea prea departe luând în calcul căsătoria. În primul rând, trebuia să-și dea seama care era situația ei ca să știe exact cum putea să o ajute. O zi în Chertsey trebuia să fie de ajuns ca să afle. Apoi, cu orice risc, ei doi *chiar* aveau să discute despre căsătorie.

Madeline se plimbă prin casă, în timp ce tatăl ei dormea, întrebându-se dacă putea să-l trezească pur și simplu și să termine odată totul. Nu mai pusese capul pe pernă de când se întorsese pe ascuns la două dimineața. Doamna Jenkins se trezise ca să o ajute să se dezbrace și, dacă observase ceva diferit la Madeline, cu siguranță nu menționase.

Dar Madeline o simțise înăuntrul ei. Acum era femeie. Se simțea glorios, triumfător femeie. Era la fel de rea ca Anthony cu nesăbuința ei, dar nu reușea să se simtă nicicum vinovată pentru că se compromisese.

Cu excepția felului în care lăsase lucrurile între ei.

Oftă. Detesta gândul că îl lăsase dormind. Era un lucru urât, mai ales că el se înfășurase atât de strâns în așternuturi încât ea nu reușise să verifice cearșafurile ca să vadă dacă existau dovezi ale virginității.

Dar se îndoia că avea să le observe dacă existau; de aceea stinsese lumânările. Când avea să se trezească și să vadă că plecase, focul aproape stins nu avea să ofere suficientă lumină ca el să examineze atent cearșafurile. În plus, bărbații nu observau așa ceva, nu-i așa? Nu când nu le căutau.

Și dacă le căuta?

Apoi urma să se considere norocos că scăpase de capcana căsătoriei.

„Nu prea crezi asta. El nu este atât de nesăbuit pe cât pretinzi tu."

Poate. Poate că nu. Nu conta... Nu se putea să se însoare cu ea nici dacă își dorea. Orice asociere cu familia ei scandaloasă îi zădărnicea planul de a obține tutela Tessei.

O mică parte din ea dorea ca el să o aleagă pe ea în defavoarea nepoatei lui, dacă ar fi avut cum. Dar era un gând egoist. În plus, nici nu avea deplină încredere în ea. Iar ea îi era atât de inferioară...

Nu, căsătoria era imposibilă. Anthony avea să decidă întocmai în momentul în care avea să-i afle trecutul.

Pe care ea nu intenționa să i-l spună. Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să fie precaută. O îngrijora faptul că menționase un doctor care îl tratase. *Trebuie* să fi fost *papa*.

Dar ce voise să spună prin faptul că doctorul îl abandonase? Nu părea ceva ce ar fi făcut *papa*. Totuși, când calculase ultimul an posibil în care Anthony rămăsese cu familia Bickham, înainte de a pleca la Eton, era cel în care ea împlinise șase ani. Și, având în vedere ce își amintea, chiar era neliniștită. Trebuia să afle întreaga poveste înainte de a se gândi măcar să-l implice mai departe pe Anthony în planurile ei.

– Te-ai trezit devreme, spuse vocea tatălui ei din capătul salonului. *În sfârșit*, se trezise.

– Nu puteam să dorm.

Când se întoarse și o privi ciudat, o cuprinse teama că el și-ar fi dat seama că nu mai era castă, că era ceva cumva marcat pe fruntea ei. Apoi el se îndreptă spre locul obișnuit din fața focului și se cufundă în gândurile lui.

Slavă Cerului. Deși acum urma partea dificilă.

– *Papa*, trebuie să te întreb ceva important.

El nu răspunse.

Detesta faptul că trebuia să facă presiuni asupra lui, dar numai el putea să-i spună ce avea nevoie să afle.

– Îți amintești când m-ai dus la Chertsey cu ani în urmă?

– Chertsey? Îți amintești de asta?

– Puțin, da. Ne-am dus într-o casă foarte mare, iar menajera m-a lăsat să mă joc cu cățelul ei cât am așteptat să-ți termini tu treburile.

O umbră trecu peste trăsăturile lui.

– Te-aș fi lăsat cu mama ta, dar ea își revenea de pe urma scarlatinei, iar slujitoarea avea grijă de ea.

Chiar că trebuia să fi fost o chestiune foarte importantă dacă o lăsase pe mama ei încă bolnavă și plecase la Chertsey! Ceea ce nu făcu decât să întărească bănuiala care începuse să se contureze noaptea trecută.

– Despre ce fel de treburi a fost vorba atunci?

El îi aruncă o privire uluită.

– De ce Dumnezeu te gândești la Chertsey?

– Trebuie să știu ce anume te-a trimis acolo. Nu pot să-ți explic de ce.

Faptul că el nu îi ceruse o explicație arăta cât de mult se schimbase tatăl ei în ultima vreme.

– Nu știu dacă ar trebui să spun. Fostul viconte m-a pus să jur că o să păstrez secretul... Nu voia să se iște vreun scandal.

– Dar acum este mort, *papa*, deci ce mai contează?

– Da. Presupun că nătângul de Wallace este noul viconte.

– Și Wallace a murit, spuse ea cu nerăbdare. Când el se uită la ea ciudat, Madeline adăugă: Sau așa am auzit. Fratele lui, Anthony, este acum viconte.

– Ah, da, sărmanul Anthony! *Papa* căzu pe gânduri. Atunci au început problemele dintre mine și Sir Randolph. N-am mai suportat să fiu medicul lui după tot ce s-a întâmplat. Tatăl băiatului a promis că nu o să spună nimănui că i-am descoperit, dar Sir Randolph nu era prost. Știa că vorbise cineva cu vicontele. De atunci m-a bănuit.

– Ce poveste?

Tatăl ei clipi.

– Păi, despre ce îi făceau sărmanului Anthony, bineînțeles.

Inima ei se opri în piept.

– Și ce-i făceau?

– Nu știu dacă ar trebui să spun.

Madeline își ținu respirația.

– Dar bănuiesc că acum nu mai contează. El privi lung în foc. Lady Bickham îl punea pe băiat să îngenuncheze ore întregi în rugăciune și îi făcea băi reci ca să-și înfrângă purtarea *trivială*. Dar asta nu era partea cea mai rea. Nu, cel mai rău era că îl legau noaptea de pat, de mâini și de picioare, fără să-i facă măcar un foc ca să aibă lumină.

Groaza puse stăpânire pe ea la gândul că sărmanul Anthony fusese ținut legat în întuneric ca vreo creatură periculoasă.

Vocea lui deveni distantă.

– În noaptea în care m-au chemat, fusese atât de disperat, încât ascunsese un briceag în spatele tăbliei de la pat înainte să-l lege. Mai târziu, pe întuneric, aproape că s-a sinucis încercând să taie frânghiile, în timp ce era legat. În clipa în care am ajuns eu la el, leșinase din cauză că pierduse mult sânge. Mi-a spus că voia să se întoarcă acasă, că ei îl urau. Mi-a povestit tot ce îi făcuseră.

Ea fu cutremurată de un fior.

– De cât timp se petreceau toate astea?

– Din câte mi-am dat eu seama, de aproape patru ani. El nu a spus de ce, dar Sir Randolph a zis că făceau asta ca să-l împiedice să fugă. Simțea atât de mult lipsa răposatei lui mame, încât încerca să se întoarcă acasă.

„Cine nu ar fi încercat? Cum au îndrăznit să se poarte așa cu el? Ce fel de monstru făcea așa ceva?" se întrebă ea furioasă.

Și dacă ei erau atât de îngrozitori, de ce Anthony nu povestise pur și simplu totul în fața instanței ca să-și câștige nepoata? Sau de ce nu îi spusese *ei*, ca să arate de ce trebuia să o ajute pe Tessa? Probabil se gândise că avea șanse mai mici... Dar de ce?

– Așa că te-ai dus la Chertsey ca să-i spui tatălui lui ce se întâmpla, rosti ea.

– Da, de îndată ce mama ta și-a revenit. Nu puteam să o las până ce nu se făcea bine. Prima dată, am trimis o scrisoare, dar cum nu am primit nici un răspuns, m-am hotărât să mă duc eu. Am aflat că Excelența Sa nu fusese acasă timp o lună și nimeni nu-i dăduse scrisoarea. Încă era undeva pe acolo când am ajuns eu să vorbesc cu el.

De aceea Anthony crezuse că *papa* îl abandonase. Pentru că durase o lună ca *papa* să vorbească cu tatăl lui.

Madeline se întoarse cu spatele ca să-şi ascundă lacrimile. Sărmanul şi scumpul Anthony! Gândul că el suferise aşa de tare îi rupea inima. Nu era de mirare că ura familia Bickham. Nu era de mirare că voia să-şi salveze nepoata.

Deşi sigur nu aveau să fie atât de cruzi cu o fată, nu-i aşa? Ea se gândi la Jane şi îşi schimbă părerea. Cine ştia ce se întâmplase în casa aceea în toţi acei ani? Ce se mai putea întâmpla?

„Trebuie să o iau pe Tessa din locul acela îngrozitor. Nici unul dintre cei doi nu este în stare să crească un copil, cu atât mai puţin mătuşa mea."

Lucrul acela schimba totul... şi nu neapărat în bine. Ea nu putea, cu bună ştiinţă, să rişte viitorul sărmanei copile. Trebuia să găsească o altă cale prin care să-l salveze pe *papa*.

Dar ce cale?

Capitolul 20

Dragul meu văr,

Mi se pare ciudată antipatia ta insistentă faţă de Lord Norcourt, din moment ce pretinzi că nu îl cunoşti personal. L-am observat cu fetele mele săptămâna aceasta, adesea fără ca el să-şi dea seama, şi s-a purtat întotdeauna ca un gentleman. Lecţiile lui chiar le-au ajutat pe fete. Ceea ce mă face să mă întreb dacă dispreţul tău faţă de el ar putea fi provocat de altceva decât o simplă îngrijorare pentru reputaţia şcolii.

Ruda ta nedumerită,

Charlotte

Anthony mână caii trăsurii din ce în ce mai iute, hotărât să ajungă la şcoală la timp ca să o prindă pe Madeline singură. Pentru că aflase un lucru în Chertsey cu o zi înainte. Acolo nu exista nici un medic cu numele Prescott. Nu existase niciodată vreun medic cu numele Prescott nicăieri în apropiere. Nici nu auzise cineva despre vreun scandal prin regiune legat de oxidul de azot.

Înainte de sâmbătă seara, ar fi presupus că povestea lui Madeline despre tatăl ei era o minciună, altă intrigă.

Dar, după ceea ce se întâmplase între ei, nu-i venea să creadă. În primul rând, se gândise suficient la comentariile ei legate de Chertsey ca să-și dea seama că nu pretinsese niciodată a fi de acolo. Ca în cazul lipsei de experiență în dormitor, îl lăsase să creadă ce își dorise, dar făcuse mari eforturi să nu-l mintă.

Mai era virginitatea ei. Renunțase la inocență ca să-și protejeze secretele, apoi fugise. Acelea nu erau faptele unei femei intrigante. Ci ale unei femei disperate.

Simplul gând că ea era atât de disperată îl făcu să cadă pradă unei frici îngrozitoare. Încercase să-l protejeze păstrând adevărul – era aproape sigur de asta. Ceea ce însemna că ea și tatăl ei trebuiau într-adevăr să se confrunte cu o problemă gravă, atât de gravă încât renunțase la orice speranță că el avea să o ajute.

Dușmanii tatălui ei erau prieteni de-ai lui? Astfel se putea explica de ce știa lucruri din copilăria lui și de ce nu-și dorea să i se destăinuie. El trebuia să afle, să o facă să înțeleagă că putea s-o ajute fără a înrăutăți situația vreunuia dintre ei.

Se opri puțin înainte de intra în școală ca să se strecoare neobservat. Furișându-se pe intrarea din spate, urcă scările slujitorilor până la etajul superior. Acum nu putea decât să se roage ca ea să vină devreme.

Nesigur de reacția ei, intră iute în sala de clasă ca ea să nu-l poată evita. Spre ușurarea lui, era acolo. Dar la fel, doamna Harris.

I se înecară toate corăbiile. Ce făcea *ea* acolo?

– Bună dimineața, Lord Norcourt, spuse directoarea cu o expresie severă pe chip. Ai ajuns destul de devreme, nu-i așa?

– La fel și voi.

Aruncă o privire spre Madeline, dar fața ei purta o neliniște care o oglindea pe a lui. Se părea că și ea fusese luată prin surprindere. Ce naiba se petrecea acolo?

Doamna Harris îi privea pe amândoi cu interes, cu o expresie indescifrabilă.

– Presupun că speri să vorbești cu domnișoara Prescott între patru ochi.

– Bineînțeles, zise el, lansându-se în ofensivă. Trebuie să revedem împreună lecțiile mele de săptămâna aceasta. Nu prea putem să facem asta când suntem cu fetele. Abordând stilul arogant al tatălui

său, îi aruncă doamnei Harris o privire nimicitoare. Presupun că este permis.

Doamna Harris îi ignoră remarca.

– Am o chestiune privată, foarte serioasă, pe care trebuie să o discut cu amândoi. Dacă aveți bunătatea de a mă urma, o să ne îndreptăm spre biroul meu.

Domnul să îi aibă în pază, căci femeia știa ceva! Deveni tot mai limpede când îi conduse afară din încăpere, cu Madeline înaintea ei, astfel că el fu nevoit să rămână în spate.

Când ajunseră în birou, frustrarea lui crescu. Avea nevoie să vorbească cu Madeline, nu să fie prins la cotitură ca un școlar neascultător.

– Vă rog. Doamna Harris făcu un semn spre cele două scaune din fața biroului ei. Luați loc.

În timp ce făcură întocmai, Madeline îi aruncă o privire plină de subînțeles, dar el nu fu în stare să o descifreze, la naiba! În legătură cu ce anume încerca ea să-l avertizeze?

– Despre ce este vorba? întrebă el, obosit de atitudinea misterioasă a directoarei.

– Direct ca întotdeauna. În timp ce doamna Harris se așeza în spatele biroului, îl cercetă cu un aplomb rece. Cu excepția anumitor chestiuni. Ai putea la fel de bine să recunoști adevărul, Lord Norcourt. Sosirea ta atât de devreme nu are nimic de-a face cu lecțiile și totul e legat de petrecerea cu oxid de azot pe care prietenul tău a organizat-o sâmbătă seară. Și la care a participat Madeline.

Când sângele începu să i se urce în urechi, Madeline se aplecă înainte.

– Doamnă Harris, ți-am spus că nu...

– Păstrează tăcerea, Madeline, îi ordonă doamna Harris. Vreau să aud partea lui de poveste fără să intervii tu. Dacă este necesar, te pot elimina complet din discuția asta.

Din fericire, Madeline spusese suficient încât să-l avertizeze că nu ea îi dezvăluise secretul.

El își imprimă în trăsături expresia cuiva care afla vești șocante pentru prima dată. Ani de viață desfrânată îl învățaseră cum să se eschiveze, iar o simplă directoare de școală nu avea să-l facă să mărturisească totul.

Dar cum aflase de petrecere? Ce auzise?

Nu putea fi vorba despre prea multe lucruri, pentru că, dacă ar fi știut într-adevăr ceva, ar fi dat-o deja afară pe Madeline, iar un lacheu l-ar fi însoțit ca să părăsească proprietatea.

– Habar nu am despre ce vorbești, spuse el cu un glas uimitor de calm.

– Chiar așa?

– Nu. Ce prieten a organizat o petrecere cu oxid de azot? De ce Dumnezeu să fi mers domnișoara Prescott? Este teribil de nepotrivit pentru o domnișoară aflată în situația ei.

– Exact. Ea îi studie fața. Deci nu știi nimic despre asta.

– Nimic.

Detesta faptul că mințea o femeie pe care ajunsese să o respecte, dar ce altă opțiune avea? Nu putea să riște înscrierea Tessei. Sau reputația lui Madeline.

Ea lovi ușor într-o o foaie de hârtie aflată pe birou.

– Deci ar trebui să nu iau în seamă această scrisoare care mi-a fost adusă noaptea trecută de un mesager special de la cea mai bună sursă de bârfe pe care o am?

Drăcia dracului, *sursa* ei misterioasă. După o săptămână petrecută la școală, știa exact la cine se referea – la vărul Michael, binefăcătorul ei anonim, în legătură cu a cărui identitate fetele speculau la nesfârșit.

– Nu știu dacă ar trebui să o iei sau nu în seamă. Ce zice?

– Că marchizul din Stoneville, prietenul tău apropiat, a găzduit o petrecere cu oxid de azot în acest final de săptămână la proprietatea lui. Ea se uită la Madeline. Că a însoțit o tânără care a fost prezentată drept doamna Brayham, dar care, din descrierea ei, seamănă foarte mult cu domnișoara Prescott. Ce ai de spus în legătură cu asta?

El nu luă în seamă agitația pe care o simți în stomac.

– Aș spune că ar trebui să-ți întrebi sursa pentru a afla mai multe detalii, din moment ce, în mod evident, a fost chiar el oaspete acolo.

Ea se îmbujoră.

– Nu a fost oaspete... a fost foarte limpede în privința asta. Dar i-a auzit pe alți invitați vorbind despre asta.

– Ah! El o fixă cu cea mai rece dintre privirile de care era în stare. Asta cred că este ceea ce avocații mei numesc zvonuri. Nici măcar nu sunt acceptate în fața unei instanțe de judecată.

– Aici nu suntem în fața unei instanțe de judecată, domnule, spuse ea și numaidecât își îndreptă spatele cu severitate. Eu fac legile în această școală și vreau să știu adevărul.

Cu coada ochiului, reuși să vadă cum mâinile lui Madeline îi tremurau în poală. Frustrarea lui se transformă în furie.

– Atunci mă tem că nu te pot ajuta. Dacă prietenul meu a organizat o asemenea petrecere, eu nu am fost la curent. Și mi se pare foarte puțin probabil ca domnișoara Prescott să-și fi riscat poziția și reputația ca să participe la un astfel de eveniment. După cum sunt sigur că ți-ar spune dacă ai întreba-o pe *ea*.

– Chiar am întrebat-o, răspunse doamna Harris. Și ea neagă.

– Atunci, iată!

– Nu e chiar așa. Se ridică în spatele biroului. Înainte de a continua această discuție, vreau să clarific un lucru. Purtarea ta la școală de până acum a fost mai bună decât m-am așteptat. Chiar aș merge până într-acolo încât să spun că mi-ai ajutat foarte mult fetele. Așa că sunt tentată să cred în nevinovăția ta în această chestiune.

Fața ei se întunecă.

– Cu excepția unui mic detaliu. Înțeleg că Brayham este numele de familie al bunicii tale din partea mamei, ceea ce lasă de înțeles că se poate ca femeia de la petrecere să aibă o legătură cu *tine*. Ea se uită la Madeline, apoi reveni cu privirea spre el. Deci, fie doamna este ruda ta, fie domnișoara Prescott a decis că, dacă împrumută numele de la familia ta, reușește să distragă bănuielile dinspre ea spre tine.

Sângele lui îngheță în vene. De unde naiba știa sursa ei numele de fată al bunicii lui? Familia din partea mamei nici măcar nu apărea în Debrett's[1]. Firește, cineva care avea acces la arhivele publice putea să afle asemenea lucruri. Poate vreun ziarist. Precum Godwin. Dar sigur nu în decurs de o zi.

Indiferent despre cine era vorba, acest Michael merita o mamă de bătaie pentru că încerca să o distrugă pe Madeline din cauza unei petreceri cu oxid de azot.

– Deci iată care este situația, domnule, continuă doamna Harris cu o expresie impasibilă. Sau îmi spui exact ce știi, inclusiv identitatea doamnei Brayham, legătura ei cu tine și cum a ajuns la petrecerea prietenului tău, caz în care o să mă gândesc dacă aleg să te ajut în privința tutelei nepoatei tale...

El înghiți apăsat în sec.

[1] Anuarul nobiliar britanic (n.tr.)

– Sau?

– Sau continui să negi că știai despre petrecere, ceea ce m-ar face să presupun că nu ai nimic de-a face cu apariția domnișoarei Prescott acolo, probabil cu excepția faptului că ți-a scăpat numele de familie al bunicii tale, un lucru pentru care cu greu pot să te condamn. Dacă despre asta este vorba, o s-o înscriu pe nepoata ta.

– Și ce o să faci cu domnișoara Prescott?

– O să pun punct contractului nostru de colaborare, firește.

Suspinele discrete și demne de milă ale lui Madeline îi înghețară sângele în vene. El sări în picioare.

– Să pui punct contractului de colaborare! Pe baza unor dovezi superficiale, care sunt de-a dreptul ridicole?

– Am alte dovezi. Prietenul meu mi-a spus că un oaspete l-a auzit pe marchiz cum o striga pe doamna Brayham Madeline în timp ce ea pleca. Iar Madeline este un nume destul de neobișnuit, nu-i așa?

La naiba, la naiba, la naiba! Era foarte probabil ca Stoneville să fi făcut asta, având în vedere ce spusese în timpul discuției pe care o avuseseră după ce ea plecase.

Ce Dumnezeu se presupunea că trebuia să facă? Anthony își băgă mâna în haină ca să-și înfășoare degetele peste tabachera primită de la Tessa. Nu putea să inventeze nici o poveste despre „doamna Brayham" fără să recunoască faptul că știa despre petrecere. Și, deși doamna Harris nu spusese limpede că nu avea să o înscrie pe Tessa într-o asemenea situație, sugerase asta.

Dar nici nu putea să stea cu mâinile în sân și să vadă că Madeline își pierdea postul, în timp ce el obținea tot ce își dorea. La urma urmei, încă nu-i cunoștea situația. Părea să creadă că el nu putea să-i ajute pe ea și pe tatăl ei. Dacă era adevărat? Dacă Sir Humphry era într-adevăr singura persoană în măsură să-l salveze pe doctorul Prescott? Fără să cunoască faptele în sine, nu știa nici dacă o cerere în căsătorie putea să o ajute.

Dacă era să creadă ce îi spusese cu o noapte înainte, se afla în joc chiar viața tatălui ei. Trebuia să fie ceva foarte grav. Altfel, de ce ar fi vrut să-și sacrifice virginitatea ca să-l țină pe el la distanță de toată povestea? Chiar și acum tremura de frică în legătură cu ce avea el să decidă.

Știa cum funcționau acele concedieri – era nevoie ca foarte puține informații să apară prin ziare, mai ales dacă era vorba de un scandal. Dacă ea își pierdea funcția, informația putea să ajungă la urechile dușmanilor tatălui ei. El nu putea să se facă responsabil de faptul

că ajutase niște nebuni ignoranți să bage un om mormânt. Mai ales dacă omul acela era tatăl *ei*.

În comparație cu asta, până și situația Tessei pălea. Ceea ce îi lăsa o singură alternativă.

Strânse cutia. „Iartă-mă, scumpă fată! Dacă doamna Harris nu te înscrie, o să găsesc altă cale să te eliberez, jur."

– Deci? insistă doamna Harris.

– Așa cum se întâmplă, spuse el, domnișoara Prescott nu a avut absolut nici o legătură cu toate astea. Doamna Brayham este o verișoară îndepărtată de-a mea din partea mamei. Este o simplă coincidență faptul că numele ei de botez este tot Madeline.

– Ah, rosti doamna Harris, cu o expresie ciudată pe chip. Și verișoara ta... cum a ajuns să fie prezentă la petrecerea prietenului tău?

El scrâșni din dinți.

– A vrut să experimenteze cele mai exotice delicii ale orașului, așa că am aranjat cu Lord Stoneville ca ea să participe.

– Înțeleg.

– Nu, nu înțelegi. Este măritată cu un preot. Am vrut să-i protejez reputația. De aceea am mințit în legătură cu petrecerea.

Madeline se ridică de pe scaun.

– Doamnă Harris, trebuie să mă lași să vorbesc!

– Poți să pleci acum, Madeline, spuse scurt directoarea. Sunt sigură că elevele tale te așteaptă.

– Dar el min...

– Du-te! spuse el brusc înainte ca ea să distrugă totul. Puse în privirea lui cât putu de mult din ceea ce simțea. Este în regulă, domnișoară Prescott. Nu inventa cine știe ce complicitate doar pentru a mă scuti de rușine. Sunt dispus să-mi asum responsabilitatea pentru acțiunile mele, indiferent cât de nebunești au fost. Sunt sigur că pot să o fac pe doamna Harris să înțeleagă situația.

Madeline clătină din cap.

– Te rog, domnule...

– Dacă nu te duci acum, Madeline, spuse doamna Harris, o să presupun că ești vinovată de ceva și vă dau afară pe amândoi.

Acela fu singurul lucru care o făcu să plece.

Imediat ce ea se făcu nevăzută, doamna Harris închise ușa.

– Deci crezi că mă poți face să înțeleg situația, nu-i așa? Se plimbă prin fața lui cu o strălucire calculată în ochi. Ți-ai ajutat verișoara măritată, o doamnă respectabilă, să se ducă la o petrecere scandaloasă, organizată de prietenii tăi. Ai făcut asta fără

să ții cont de riscul pe care ea și-l asuma în legătură cu reputația sau căsnicia ei.

– Da, răspunse el, simțindu-se deznădăjduit de duritatea tonului femeii.

– Și nici măcar nu ai însoțit-o ca să te asiguri că nici unul dintre invitații aflați în stare de ebrietate – sau prietenul tău, aș putea să adaug – nu profită de ea.

El cumpăni, dar hotărî să spună adevărul.

– Am însoțit-o. Dar din cauza îngrijorării mele față de obținerea tutelei nepoatei mele, n-am participat activ. Când ea se încruntă, el adăugă: Știu că a fost o nebunie din partea mea să dau ascultare rugăminții ei, dar când Madeline își dorește ceva, este foarte greu de descurajat.

Ea își arcui o sprânceană.

– Și totuși, crezi că poți să fii un tutore ferm pentru o fată tânără.

Deși știa că probabil ea se îndrepta spre distrugerea totală a speranțelor lui, nu putut să nu facă un ultim apel de dragul nepoatei lui.

– N-am nici cea mai vagă idee dacă pot să fiu ferm sau chiar un bun tutore. N-am avut niciodată copii, n-am fost niciodată responsabil pentru viitorul cuiva, cu excepția propriului meu viitor. Vocea lui deveni groasă. Dar pot să promit că o să pun întotdeauna interesele Tessei pe primul loc, că o să fac tot ce-mi stă în putere ca ea să aibă un cămin sigur și fericit. După ce am văzut cât de bine este condusă școala asta și cât este de adecvată educația, aș considera o mare onoare dacă ai trece cu vederea caracterul meu defectuos și dacă ai accepta să o înscrii pe nepoata mea oricum. La urma urmei, singurul ei păcat a fost să-și piardă părinții la o vârstă prea fragedă.

Doamna Harris îl privi scrutător, apoi îi întinse mâna.

– Foarte bine. Poate să înceapă de îndată ce instanța dă verdictul asupra tutelei. O să scriu o scrisoare prin care să-ți susțin cererea și să o trimită la tine acasă.

El se uită uluit la mâna întinsă, nefiind sigur dacă auzise bine. Câștigase? Și fără să o distrugă pe Madeline?

– *Asta* este ce vrei, nu-i așa? spuse ea cu o notă de amuzament în glas.

– Da! Apucând mâna, o tot flutură în sus și în jos. Mulțumesc că mi-ai acordat o șansă. Că i-ai acordat Tessei o șansă. Nu o să fii dezamăgită!

– Sper că nu. Întorcându-se cu spatele la el, ea reveni la birou. Există totuși un favor pe care îmi doresc să-l faci.

Mai multe favoruri?

– Absolut orice.

Ea își arcui o sprânceană la auzul cuvintelor lui.

– Din moment ce am acceptat cererea ta, nu mai este nevoie să continui lecțiile de libertinaj. Așa că vreau să părăsești școala.

– Bineînțeles, spuse el.

– În dimineața asta. Acum. Fără să discuți cu domnișoara Prescott. De fapt, vreau să-mi promiți că nu o să te mai apropii niciodată de ea, nici aici, nici în altă parte.

Nu era o promisiune pe care să o poată respecta.

– De ce? spuse el răgușit.

Ea se întoarse spre el cu o privire neînduplecată.

– Pentru că, domnule, amândoi știm că domnișoara Prescott a fost cea prezentă la petrecere.

Câștigase o luptă doar ca să o piardă pe cealaltă?

– Îți jur...

– Nu trebuie să continui să minți în privința asta, pentru numele lui Dumnezeu! Împreunându-și mâinile, ea se aplecă spre birou. Am propriile mele legături în înalta societate și, de îndată ce vărul meu m-a informat despre prezența ei la petrecere, am vorbit cu cineva care chiar a participat. Relatarea lui mi-a confirmat că este într-adevăr vorba despre ea. La privirea lui neliniștită, ea adăugă: Nu am de gând să fac nimic în legătura cu asta, te asigur, mai ales după ce tu ai făcut un nobil sacrificiu pentru ea. Tonul ei deveni ușor supărat. Îmi pot închipui cu ușurință ce fel de curiozitate științifică a determinat-o să-ți ceară un asemenea lucru – încearcă mereu să învețe. Iar dorința ta de a o proteja de consecințele unei asemenea curiozități îți face cinste.

– Atunci de ce ai amenințat...

– Pentru că știam că ai ajutat-o. Ea oftă. Pentru că am crezut, în mod greșit, se pare – că doar o folosești ca să obții ce vrei. De aceea v-am adus pe amândoi aici. Am vrut ca și ea să-și dea seama. Am vrut să vadă cum o arunci în gura lupului, ca să știe că nu trebuie să aibă încredere în tine. Ea scoase un râs autoironic. Dar m-ai surprins, domnule. Ai mințit pentru ea, cu riscul propriilor scopuri. Expresia de pe chipul ei deveni serioasă. Deci trebuie să accept

că probabil îți pasă de ea măcar puțin. Iar dacă îți pasă, trebuie să o lași în pace.

El trase tulburat aer în piept.

– Nu pot. Nu o să fac asta.

Mânia ei îi aprinse trăsăturile.

– Ea nu este precum celelalte femei pe care le-ai avut, nu înțelege cât de ușor este să aluneci de pe o poziție respectabilă într-un hău îngrozitor numai cu un sărut sau două.

– De fapt, înțelege mai mult decât ai dumneata impresia, spuse el înflăcărat. În orice caz, intențiile mele față de ea sunt onorabile.

– Onorabile! Se uită la el de parcă i-ar mai fi crescut un cap. Dar tu ești un viconte, iar ea este doar o profesoară, cu un tată bolnav și lipsită de legături în lumea bună.

– Asta nu contează pentru mine.

Ochii ei se îngustară.

– Ai de gând să o tragi pe sfoară cu responsabilitatea pe care o ai față de nepoata ta?

– În nici un caz! El se ridică în picioare. Mă insulți spunând așa ceva și o insulți și mai tare pe ea sugerând că nu este vrednică de atențiile unui domn cu titlu.

Pentru prima dată în toată dimineața, doamna Harris păru complet stânjenită.

– Nu sugeram nimic de genul acesta. Într-adevăr, de când a început să predea aici, a fost o adevărată comoară. A ajuns aici cu toate recomandările de la școala din Shrewsbury, unde a lucrat înainte, și s-a ridicat la înălțimea așteptărilor în toate...

– Shrewsbury? El se agăță de frântura acea de informație. A venit de la Shrewsbury?

Nu, nu se putea, pentru că Telford era la doar douăzeci și cinci de kilometri...

La naiba! *Acela* era orașul din care venea. Telford. Nu Chertsey, nu Shrewsbury. Telford. *De aceea* refuzase să-și dezvăluie secretele.

– Nu știai că este din Shropshire? întrebă doamna Harris, cu suspiciune în voce. Nu ți-a dezvăluit *asta*?

El clătină din cap mut de uimire, încă încercând să-și dea seama care fusese viața în Telford.

– Ea este măcar la curent de intențiile tale onorabile? L-ai abordat pe tatăl ei ca să-i ceri permisiunea de a o curta?

– Nu, răspunse el cu voce distantă.

Tatăl ei, medicul. Oh, Dumnezeule, cu siguranță nu era... nu se putea să fie vorba despre unchiul lui...

Dar trebuia să fie așa. Din ce alt motiv ar fi fost atât de secretoasă, atât de misterioasă? Tatăl ei trebuia să fi fost cel care îl tratase în urmă cu atâția ani.

Oh, bineînțeles, se gândi cinic. Mai întâi, tatăl ei îl abandonase „minunatelor" tratamente ale mătușii și unchiului lui. Apoi Madeline fugise în toiul nopții. Trebuie să fi fost o trăsătură de familie.

Se gândi la ceva chiar mai rău. Cu siguranță, nu era o coincidență faptul că fiica medicului unchiului Randolph îi propusese să o ducă la o petrecere cu oxid de azot. Sau că îl ispitise să se culce cu ea. Să îi ia inocența.

Doamne Dumnezeule, dacă Madeline plănuise...

- Atunci poate că ar trebui să te gândești mai întâi la asta.

El se chinui să se concentreze asupra cuvintelor directoarei.

- Ce să fac mai întâi?

- Să ceri permisiunea tatălui Madeline. Pentru că nu o să mai ai voie să te vezi cu ea aici. Nu pot să-ți permit să-i faci curte în incinta școlii. Asta ar provoca tot felul de bârfe și de speculații.

- Înțeleg.

Oh, da, începea să înțeleagă foarte multe lucruri! Și ceea ce înțelegea schimba tot ce gândise despre înșelătoarea domnișoară Prescott. Se simțea de parcă ea se strecurase înăuntru și îi scosese inima din rădăcini. Ce idei fanteziste avusese în legătură cu căsătoria după ce avea să se ocupe ca un galant de situația tatălui ei!

Prefera să-și smulgă mâinile înainte să o mai curteze.

Într-adevăr, avu nevoie de fiecare dram de stăpânire de sine ca să nu întrebe unde locuia, să se ducă direct acolo și să-i prindă la cotitură pe ea *și* pe mizerabilul ei tată. Dar, dacă doamna Harris devenise bănuitoare pentru că el nici măcar nu știa de unde era Madeline, cu siguranță avea să fie și mai bănuitoare dacă o întreba unde locuia domnișoara Prescott.

Nu conta. Pur și simplu intenționa să o ia la întrebări pe Madeline când avea să plece în ziua aceea de la școală. Exista un singur drum care ducea spre oraș și sigur trebuia să o ia pe acolo.

Reuși cumva să ajungă până la finalul discuției cu doamna Harris. Se despărțiră în condiții bune, după cum era de așteptat, dat fiind că încă era precaută cu el, iar el își revenea de pe urma loviturii pe care o primise părerea lui despre Madeline.

Pentru că singura explicație a comportamentului ei de sâmbătă noapte – singura care avea sens – era prea dezgustătoare ca să fie suportată. Dacă bănuielile lui erau corecte, își păstrase secretele nu din dorința de a-l proteja, ci din cauza unui plan cu adevărat josnic.

Cum îi permisese să se strecoare atât de adânc pe sub pielea lui ca să pună la punct o asemenea intrigă?

Știa cum. Toată discuția aceea despre schimbarea stilului de viață pentru Tessa îl făcuse să creadă că putea să trăiască asemenea altor bărbați, că putea să aibă o soție căreia chiar să-i pese de el, care să nu-l vadă ca pe demonul desfrânat care pretindea că era, ci ca pe un bărbat încă înspăimântat să rămână singur după atâția ani.

Ei bine, nu mai avea să se lase prostit. Atitudinea lui nepăsătoare îi slujise admirabil scopul în toți acei ani. Nu ar fi trebuit să renunțe niciodată la ea. Dar avea să o îmbrace de acum pentru a se răzbuna.

Și se ruga să nu fi așteptat prea mult ca să prevină cele mai crunte dintre planurile ei... și ale unchiul lui.

Capitolul 21

Dragă Charlotte,

Deci îți poți da seama din încercările obscene ale lui Lord Norcourt de a conduce pe sărmana domnișoară Prescott pe calea pierzaniei că îngrijorarea mea față de implicarea lui în școală nu are nimic de-a face cu sentimentele mele personale față de acest om. Întotdeauna grija pentru tine și pentru profesoarele tale, ca să nu mai vorbim despre elevele tale, este cea care mă determină să intervin.

Vărul tău dezinteresat,

Michael

Madeline se grăbi să se întoarcă de la școală după-amiază, strângându-și pelerina în jurul ei, în vreme ce o rafală bruscă a vântului de martie amenință să o smulgă de pe ea. Slavă Cerului că doamna Harris îi permisese să plece devreme. Chiar și după ce auzise explicația directoarei pentru cuvintele dure și comportamentul aspru din dimineața aceea, Madeline era profund zguduită.

Anthony minţise pentru ea. Ştiind ce risca pentru nepoata lui, minţise ca să o salveze. Şi reacţionase aşa fără ca ea să-i fi mărturisit totul, fără ca ea să fi avut încredere în el. Ei bine, acum avea încredere în el. Dar nu ştia cum să-l găsească pentru a-i spune, mai ales că doamna Harris îl alungase de la şcoală.

Măcar obţinuse acordul doamnei Harris de a o ajuta pe Tessa. Madeline ar fi fost îngrozită dacă minciuna lui menită să o protejeze ar fi afectat şansele nepoatei lui. De când *papa* îi povestise ce îndurase Anthony din cauza familiei Bickham, nu mai reuşise să se gândească la altceva. Era de-a dreptul groaznic ca un copil să sufere în asemenea măsură. Nu era de mirare că el dispreţuia orice afirmaţie despre moralitate. Dată fiind percepţia deformată a cuplului Bickham despre etică, cum să nu o facă?

Sunetul copitelor venind încet de-a lungul drumului în spatele ei o făcu să se oprească. Absorbită de gânduri, abia observă că trăsura se oprise când o voce aspră de bărbat îi spuse:

– Urcă!

Se întoarse şi îl văzu pe Anthony ţinând deschisă portiera unei trăsuri, în timp ce întinse treptele. Îi oferi o mână înmănuşată, dar faţa îi era rigidă, iar ochii imprimaţi cu o asemenea răceală, încât ea nu o acceptă iniţial.

– Urcă! îi porunci el. Înainte să ne vadă cineva.

Cuvintele o scoaseră din uimirea care o încerca. Luându-l de mână, îl lăsă să o tragă în trăsură. Se aşeză în faţa lui, dar nu-l recunoscu pe Anthony, cel pe care îl cunoştea. Expresia distantă şi cinică de pe chipul lui îi aminti de aceea a lui Lord Stoneville, copleşind-o un fior de teamă ce o zgudui până în adâncul fiinţei.

– Deci eşti din Telford, spuse acest nou şi ciudat Anthony.

Afirmaţia directă o luă atât de tare prin surprindere încât nu reuşi decât să se uite lung la el.

Când ea nu răspunse, el continuă pe tonul acela îngrozitor şi glacial, care i se împlântă direct în suflet.

– Doamna Harris mi-a dat de înţeles că ai fost recomandată de o şcoală din Shrewsbury. Se pare că nu avea nici cea mai vagă că minţeai în legătură cu locul din care vii.

– Nu am minţit niciodată, nici pe ea, nici pe tine, protestă Madeline, tot mai neliniştită de atitudinea lui.

El se aplecă înainte, cu ochi reci ca marmura.

– Ştiai foarte bine ce credeam. Şi m-ai lăsat să cred.

– Da.

– A fost ideea unchiului meu?

Ea se uită uimită la el.

– De ce naiba ar fi ideea *unchiului* tău?

– Pentru că tatăl tău este medicul lui.

– Nu mai este!

– Nu, bineînțeles că nu. După moartea scandaloasă a femeii despre care mi-ai povestit, sunt sigur că Sir Randolph a încheiat legătura. Ochii lui se îngustară. Asta dacă nu cumva și povestea despre felul în care tatăl tău a căzut în dizgrație nu este tot o minciună.

– În nici un caz! Rafala lui de acuzații o tulbură. Nimic din povestea despre *papa* și scandal nu a fost o minciună... Dar Sir Randolph...

– Unchiul meu este motivul pentru care mi-ai cerut să te ajut, nu-i așa?

– Doar pentru că...

– Eu mi-am făcut apariția la școală, iar tu ai văzut o șansă prin care să recâștigi poziția tatălui tău în fața unchiul meu.

– Nu!

– Știai despre situația nepoatei mele și probabil ai bănuit că unchiul meu o să-ți dea orice în schimbul unor dovezi care să arate ce ticălos irecuperabil sunt. Tot ce trebuia să faci era să mă determini să mă întorc la vechiul comportament, care mi-ar fi distrus pentru totdeauna șansele de a o câștiga pe Tessa.

Madeline răsuflă întretăiat. *Asta* era ce credea el? Că încercase să-l ajute pe *unchiul* lui?

– Ascultă-mă, spuse ea, îngrozită de ipotezele lui, eu nu te-am determinat să faci nimic. Am avut o înțelegere.

– O înțelegere stabilită de *tine*. Eu m-am împotrivit de la bun început, dar mi-ai spus că o să susții înscrierea Tessei...

– Și am susținut-o! Asta am făcut. Am fost la doamna Harris de dimineață ca s-o îndemn să o înscrie pe nepoata ta, dar, înainte să apuc să abordez subiectul, m-a surprins cu scrisoarea aceea.

Răceala privirii lui îi arătă că nu o credea.

– Ah, da, doamnă Harris. Trebuia să o includeți și pe *ea* în uneltirile voastre dacă voiați să vă iasă bine.

– *Chiar* au ieșit bine. Având în vedere ce îi spusese *papa*, înțelegea de ce el trăsese acele concluzii, dar de ce nu putea să-i dea o șansă? Ai înțeles greșit totul.

– Serios? Ochii lui o scrutară cu o insolență pe care nu i-o mai arătase niciodată. Presupun că acum o să-mi spui că „împreunarea"

noastră a însemnat ceva pentru tine, că ai făcut dragoste pentru că ți-a păsat de mine.

- Da.

- De aceea ai fugit de îndată ce am adormit.

Ea oftă.

- Nu... Adică... Nu poți să crezi, după ce tot am împărtășit acasă la Lord Stoneville, că te-am păcălit doar...

- Mi-ai dat nevinovăția ta! murmură el.

Ea rămase cu gura căscată. În mod evident, bărbații erau mai atenți decât lăsau să se creadă. Probabil *acela* era motivul pentru care se purta atât de groaznic. Își închipuise motivele greșite.

- Credeai că nu o să observ până ce nu era prea târziu? răbufni el. Până ce nu ajungeai la unchiul meu cu povestea ta amăgitoare despre cum te-am compromis, oferindu-te să mă târăști într-un scandal ca să restabilești poziția tatălui tău?

- Oprește-te! Ți-ai făcut o idee greșită, complet falsă!

Ea îl apucă de mâini, dar el și le retrase cu un aer de groază înainte să-și recapete expresia distantă.

Chinuindu-se din răsputeri să nu intre în panică, ea spuse:

- Nu are rost ce spui. N-ai observat în dimineața asta cât de îngrozită am fost la gândul că mi-aș pierde postul din cauza unei petreceri stupide? Nu poți să crezi că aș destăinui *cuiva* că m-am oferit unui bărbat doar pentru posibilitatea unei șanse ca Sir Randolph să-l ajute pe tatăl meu.

- De ce nu? Cuvintele lui aspre picurară acid peste inima ei. Tot ce ai făcut a fost pentru tatăl tău. M-ai lăsat să cred că ești femeie de lume, m-ai convins să organizez cumva acea petrecere, ca să-l poți întâlni pe Sir Humphry, ai împărțit patul cu mine...

- N-am făcut asta pentru tatăl meu, șopti ea. Vreau să spun... Așa a început, dar nu pentru motivele pe care le crezi.

Când se uită la ea, cu o privire încă înfiorător de distantă, Madeline își dădu seama că trebuia să-i spună adevărul, chiar urâtul adevăr despre ea însăși.

- Știam că, dacă o să-mi iei inocența, o să te simți vinovat și...

- O să te cer de soție. *Apoi* puteai să te folosești de influența mea ca să-ți salvezi tatăl în orice mod îți doreai. Nu conta că mi-ai fi afectat în mod semnificativ șansele de a o obține pe Tessa. Nu conta că...

- Poți, te rog, să mă asculți? îl întrerupse ea, obosită de decizia lui de a crede tot ce era mai rău. Nu m-am gândit că o să mă ceri de soție. Îți sunt mult prea inferioară pentru asta. Dar m-am gândit

că o să te simți suficient de vinovat pentru că mi-ai luat inocența ca să mă prezinți domnului Humphry fără să-ți dezvălui că sunt din Telford.

– Adică fără să fii nevoită să dezvălui cine este tatăl tău, în cazul în care ghiceam legătura lui cu unchiul meu și astfel ghiceam legătura *ta*...

– Nu am nici o legătură cu diavolul ăla îngrozitor, asta dacă nu cumva pui la socoteală ura mea absolută față de el. El este cel care l-a adus pe *papa* în situația în care se află, la naiba cu tine!

El clipi.

– Da, unchiul tău. Cu siguranță îl cunoști destul de bine ca să-ți dai seama ce crede despre știință. El este cel care încearcă să-l convingă pe vicarul Crosby să-l dea în judecată. El este cel care e hotărât să-mi distrugă tatăl cu orice preț. Nu m-aș alia cu el împotriva ta mai mult decât m-aș alia cu Lady Tarley împotriva doamnei Harris.

Se părea că vorbele acelea, în sfârșit, îi zdruncinară ipotezele, căci gheața din ochii lui se topi suficient ca ea să-l vadă pe Anthony, cel pe care îl cunoștea și îl iubea.

Îl iubea? Da, cândva, în ultima săptămână, se îndrăgostise de el. Nu era sigură cum se întâmplase, cu excepția faptului că sămânța dragostei fusese plantată în momentul în care el se luptase în numele nepoatei lui și înflorise cu o zi înainte și după ce auzise cum un băiat căruia îi lipsise teribil mama fusese dat pe mâna unei mătuși pe jumătate nebune. Cum el dusese, pentru o perioadă scurtă, o viață formată dintr-un lung șir de pedepse.

El se uita lung la ea, Anthony cel rece și logic luptându-se, evident, cu cel care făcuse dragoste cu ea.

– De ce ar încerca unchiul meu să-ți distrugă tatăl?

– De ce face tot ce face? De ce o vrea pe Tessa?

– Pentru bani, fără îndoială. Fratele meu a lăsat o alocație frumoasă pentru tutorele ei. De aceea m-au vrut și pe mine când eram băiat – pentru că aduceam mai mulți bani în casă.

Și pentru că doamna Bickham avusese nevoie să mai chinuiască pe cineva. Sau așa părea după tot ce îi povestise *papa*.

– Ei bine, în cazul lui *papa*, este mult mai complicat... Sir Randolph și *papa* au fost în conflict ani întregi. Asta am încercat să-ți spun... *Papa* nu a mai lucrat pentru Sir Randolph de când eram o fetiță.

„De când erai tu un băiețel."

Cât de mult își dorea să-i povestească și despre asta, dar, date fiind felul în care se grăbise să se îndepărteze de subiectul acela cu două nopți înainte și sentimentele pe care le nutrea în clipa aceea pentru ea, cel mai sigur mod de a pune capăt acelei conversații era să smulgă răul de la rădăcină. Mai întâi, trebuia să-l facă să vadă că ea nu era dușmanul.

Ceea ce putea fi greu având în vedere felul în care se încrunta la ea.

– De ce aș crede ce-mi spui? i-o întoarse el. Puteai să vii la mine de la bun început pentru a-mi cere ajutorul în lupta cu unchiul meu, dar nu ai făcut-o.

– Și dacă aș fi făcut asta? Fără să mă cunoști, m-ai fi evitat ca pe oricare altă profitoare din societate. Am vrut doar să-l cunosc pe Sir Humphry. Mi-era teamă că, dacă aflai acuzațiile pe care Sir Randolph i le aduce lui *papa*, ai fi refuzat să mă ajuți pentru că implicarea ta ar fi putut să afecteze cazul nepoatei tale. La urma urmei, nu aveai nici un motiv pentru care să mă crezi, nici un motiv ca să-i iei partea lui *papa*.

Privirea lui aspră o tulbură.

– Ce motiv am acum?

– Nici unul. Cu excepția faptului că mă cunoști. Știi că nu o să-ți fac nici un rău. Până acum, am făcut tot ce am putut ca să vă țin pe tine și pe nepoata ta departe de situația mea.

O urmă de emoție pâlpâi în adâncul ochilor lui înainte ca el să o ascundă.

– Ah, da, *situația* ta. El se sprijini încordat de speteaza banchetei. Este timpul să dezvălui exact care este situația ta. Adevărul.

Ea încuviință din cap. Fără să ocolească nimic, îi povesti despre moartea doamnei Crosby. Chiar menționă și afirmațiile urâte ale lui Sir Randolph. În clipa aceea, situația nu putea să se înrăutățească mai tare.

Când termină de povestit, el o privea ca un magistrat care urmărea un hoț în boxa inculpaților.

– Recunosc că unchiul meu nu are inimă, dar el nu acționează fără motiv. Te aștepți să cred că, din cauza unei altercații avute cu tatăl tău cu ani în urmă, o să inventeze brusc un hățiș de minciuni ca să distrugă un medic respectabil? Poate chiar să-i provoace moartea?

– Nu mă aștept să o faci. De ce crezi că nu ți-am spus? În ciuda faptului că Sir Randolph se mândrește cu principiile lui morale, mie continuă să mi se pară foarte fanteziste. Dar este adevărat.

Referirea la moralitatea lui Sir Randolph părea să-l scuture din temelii. Apoi, privirea lui îngheță încă o dată.

– Și, bineînțeles, am doar cuvântul tău că acesta este adevărul. Pentru că, în timpul în care aș putea să mă duc la Telford ca să-mi dau seama cât din ce spui este adevărat, tu ai putea cu ușurință să vorbești aici în fața instanței, în numele unchiului meu.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Anthony, de ce aș face una asta?

– Nu știu... Ca el să nu-l mai persecute pe tatăl tău?

– Știi că nu e așa, spuse ea încet. M-ai văzut cu fetele mele... știi că nu i-aș face nici un rău nepoatei tale. Cum ai putea să crezi vreodată una ca asta?

Mormăind în șoaptă o înjurătură, el își trecu febril degetele prin păr, dar măcar nu mai era distant.

– Nu știu ce versiune a poveștii tale să cred, spuse el răgușit. Nu știu cum să înțeleg o femeie care își oferă inocența unui bărbat dintr-un simplu calcul...

– Ți-am spus așa a început, dar nu s-a terminat așa... Știi prea bine că nu a fost așa. De aceea am plecat. Pentru că tot ce am împărțit noi doi era prea frumos ca să fie distrus. Când el își îngropă fața în mâini, evident cumpănind cât de mult să aibă încredere în ea, Madeline adăugă încet: De aceea am încercat să te împiedic să minți pentru mine azi-dimineață. N-am vrut să renunți la viitorul nepoatei tale. Nu când nu știai totul.

Ea îi puse mâna pe umăr, iar el tresări, apoi îi aruncă o privire chinuită.

– Ce vrei de la mine? Nu este de-ajuns că aproape ai pus capăt șanselor mele de a o câștiga pe Tessa?

– Vreau doar să mă crezi, șopti ea. Să nu te gândești la lucrurile astea îngrozitoare despre mine și unchiul tău. Nu vreau nimic altceva de la tine.

– Nu? Cu un pufnit, el se aruncă înapoi pe banchetă. Deci ai renunțat la încercarea de a-l întâlni pe Sir Humphry? Sau și ăsta a fost un șiretlic?

Faptul că încă era suspicios îi frânse inima, chiar dacă știa care era motivul.

– Dacă ar fi fost un șiretlic, atunci l-am plănuit îngrozitor de bine, din moment ce i-am scris scrisori cu mult înainte să apari tu. Cât de inteligent din partea mea să presupun că o să vii la școală ca să-mi duci planul diabolic la bun sfârșit!

El o privi atent.

– I-ai scris.

– Ți-am *spus* că i-am scris.

Ce legătură avea asta cu lipsa lui de încredere?

Luând-o prin surprindere, el ciocăni în tavan. Când vizitiul deschise panoul, el îi dictă o adresă.

– Unde mergem? întrebă ea.

El închise panoul la loc, cu o expresie sumbră pe chip.

– Ai vrut să-l întâlnești pe Sir Humphry, deci acolo ne ducem.

Ceva din atitudinea lui o făcea să se îngrijoreze.

– De ce acum?

– Pentru că, dacă spui adevărul, atunci el are o dovadă pentru tot ce mi-ai spus. Dar dacă minți...

Fu cutremurată de un fior. Vizita aceea putea să meargă prost în multe privințe.

– Tu presupui că el a văzut scrisorile. Că soția lui nu le-a rupt înainte să ajungă la el. Că le-a păstrat. Sau că o să-și amintească de ele dacă nu le-a păstrat.

– Mai bine ai spera că își amintește de ele.

Suspiciunea se imprimă în liniile figurii lui.

– Sau dacă nu se întâmplă? întrebă ea. Ce o să faci dacă nu ajungem la nici o concluzie?

Întrebarea păru să-l tulbure, pentru că își întoarse privirea spre fereastră.

– Gândește-te că ai vrut să-l întâlnești, iar acum o să-l cunoști.

Era adevărat. Și, din moment ce mai avea puține opțiuni la dispoziție, trebuia să profite cât mai bine de ele.

– Foarte bine. Ea se așează mai dreaptă pe banchetă. Hai să mergem să-l întâlnim pe Sir Humphry!

Capitolul 22

Dragul meu văr,

Cred că protestezi prea mult, domnule. Bănuiesc că nu-ți place vicontele, dar nu din vreun motiv nobil, ci pentru că nu-ți place că-mi distrage atenția de la tine, mai ales că are reputația

de a seduce văduve. Dar nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu asta... Lord Norcourt a lăsat foarte clar de înţeles că are ochi doar pentru o singură domnişoară. Astfel, tu rămâi cel mai important sfătuitor al meu în rândul bărbaţilor. Pentru moment.

Ruda ta onestă,

Charlotte

Când ajunseră la Sir Humphry, Anthony îşi dădu seama că pierdea deja acel duel al voinţelor. Începuse să-l piardă din momentul în care Madeline îi contrazisese prima acuzaţie cu sabia raţiunii şi a logicii.

Ea avea dreptate – ipotezele lui despre ea nu aveau nici un sens. Dacă ea *chiar* alesese să-l trădeze printr-o înţelegere diabolică încheiată cu unchiul lui, atunci de ce să-l mai implice pe Sir Humphry? Şi de ce voise toată povestea cu petrecerea cu oxid de azot? Dacă ar fi vrut să o folosească pentru a-l expune pe Anthony ca pe un risipitor, atunci îşi alesese tactica greşit – el spusese clar de la bun început că nu avea să participe la petrecere.

Tocmai de aceea, de ce să aştepte atât de mult înainte să împartă patul cu el, când ar fi putut să-l seducă într-un mod mai sigur ca să-l expună? Ar fi putut să aranjeze să fie prinşi de doamna Harris, nu ar fi trebuit să-şi piardă nevinovăţia pentru asta. Dintr-o singură lovitură, i-ar fi distrus şansa de a o câştiga pe Tessa.

Făcu o grimasă. Momentul lor de intimitate de sâmbătă noapte era motivul real pentru care avea acea atitudine. Încă suferea pentru că îl abandonase după aceea. Nici o femeie nu-i mai părăsise vreodată patul. Întotdeauna el fusese cel care plecase.

Şi nu ştia cum să facă faţă unei asemenea situaţii. Dumnezeule, ea îl băga în tot felul de lucruri cărora nu ştia să le facă faţă!

Anthony o privi pe furiş, în timp ce aşteptară în hol ca majordomul să ducă stăpânului cartea de vizită a lui Anthony. Ca o coţofană, ea trecea de la un obiect strălucitor la altul – o expoziţie interesantă de cristale, o imagine imprimată de la Strand încadrată într-o placă de cupru gravat, o vază sculptată din agat. Pentru oricine altcineva Madeline ar fi părut un observator normal, dar el o cunoştea prea bine. Era ciudat cum o săptămână de interacţiune cu ea într-o sală de clasa îl învăţase să-şi dea seama când era nervoasă.

De exemplu acum, când mâinile tremurânde o trădau. Nu era atât de încrezătoare pe cât pretindea în ce se putea întâmpla. Şi totuşi...

În adâncul lui, știa că spusese adevărul în trăsură. Fiecare nuanță a vocii îi trădase disprețul pe care îl nutrea pentru unchiul lui. În mod clar, ideea de a-și vinde sufletul ca să recâștige poziția tatălui ei în Telford o dezgusta.

– Lord Norcourt, ce amabil din partea ta să vii în vizită la soțul meu!

Vocea melodioasă a doamnei Davy îl făcu pe Anthony să ofteze. Ridică privirea spre ea și o urmări coborând pe scări, dezaprobarea fiind imprimată pe trăsăturile ei ascuțite.

– Bună ziua, doamnă. Schiță spre ea zâmbetul lui cel mai fermecător. Sper că prietenul meu primește vizite.

Privirea ei se ațintì spre Madeline, iar Anthony știu ce vedea soția geloasă a chimistului – o rivală foarte frumoasă și foarte tânără pentru afecțiunea soțului ei.

– Aceasta este domnișoara Prescott, spuse el când Madeline se grăbi să i se alăture. Când numele păru să se înregistreze în mintea lui Lady Davy, o luă de mână pe Madeline, o așeză în scobitura brațului lui și adăugă: Este logodnica mea.

Madeline își înfipse degetele în brațul, dar Lady Davy se îmblânzi.

– Logodnică?

– Am vrut să o prezint domnului Humphry. Este aici?

Femeia încuviință din cap.

– Este în laboratorul lui în spate, dar nu cred că ar vrea să-l chem...

– Nu vrem să-l întrerupem din lucrul lui. Eu știu drumul. Dacă nu te deranjează, ne putem duce singuri în spate.

Lady Davy se încruntă.

– A fost destul de bolnav în ultima vreme, nu sunt sigură că o vizită...

– Promit să nu-l reținem mult timp. Avem și alte vizite de făcut. El se uită la Madeline cu o privire cât putu de tandră în condițiile acelea încordate. Mă laud cu scumpa mea Madeline prin tot orașul.

Expresia uluită a lui Madeline se transformă imediat într-una de dor, care îl făcu să-și simtă tandrețea ca fiind foarte reală.

Părea că fusese suficient să o convingă pe Lady Davy să i se facă milă de cuplu, căci le spuse:

– Presupun că o să fie în regulă. Dacă nu rămâneți mult timp.

Aruncându-i femeii încă un zâmbet linguşitor, o conduse pe Madeline printr-un hol, uşurat că Lady Davy alesese să nu-i însoţească. Era mai bine ca discuţia să aibă loc între patru ochi.

Totuşi, ea îşi ţinu respiraţia până când înaintară destul pe hol ca femeia să nu-i mai audă. Doar atunci se relaxă.

– De ce i-ai spus că suntem logodiţi? şopti Madeline.

– A fost singura modalitate de a trece de ea. Părea să-şi amintească numele tău. În plus, sosirea unui libertin însoţit de o femeie nemăritată era menită să-i trezească suspiciunile. Nu acceptă nici măcar slujnice în casă.

– De ce?

– Pentru că se teme că el o să se încurce cu ele.

Madeline pufni.

– Atunci n-ar fi trebuit să se mărite cu el. Ce rost are să te măriţi cu un bărbat în care nu poţi avea încredere?

O durere ascuţită i se împlântă în piept.

– Sunt de acord.

Putea Madeline să aibă încredere că *el* voia să aibă grijă de ea? Cu siguranţă, nu avea încredere în el în momentul acela. Altfel, i-ar fi dezvăluit mai devreme situaţia ei reală.

Îl găsiră pe Sir Humphry aplecat deasupra unei mese acoperite cu o foaie de cupru şi mai multe recipiente. Deşi avea aproape 45 de ani, încă avea o siluetă subţire, fruntea netedă şi capul plin de bucle castanii, care îi atrăsese numele de crai în tinereţe. Dar acum părea copleşit de griji, iar paloarea lui nu era un semn prea bun.

Nu că l-ar fi împiedicat să lucreze. Fără să le sesizeze intrarea, Sir Humphry turnă o substanţă chimică peste cupru, apoi clătină din cap când se înălţă un nor de fum. Când începu să noteze pe o foaie de hârtie, Anthony îşi drese glasul, căci învăţase cu mult timp în urmă că nu era niciodată bine să sperii un chimist când era la lucru.

Sir Humphry ridică privirea.

– Norcourt! strigă el şi puse deoparte recipientul.

Dădu să se ridice, apoi se prăbuşi pe scaun când fu cuprins de o criză de tuse.

Fiică de doctor, Madeline, se grăbi să se ducă la el.

– Eşti bine, domnule? Pot să-ţi aduc nişte apă?

Ea vru să împingă foaia de cupru fumegândă, dar el îi opri mâna.

– Nu, draga mea, spuse el tuşind, este... substanţa chimică. Mai tuşi puţin. Tuse afurisită! Mă apucă în cele mai proaste momente.

El o privi cu interes pe Madeline. Cine ai putea să fii tu? Cea mai nouă prietenă a lui Norcourt?

– Aceasta este domnișoara Madeline Prescott, spuse Anthony, urmărind să vadă cum reacționează bărbatul. Nu voia să verifice veridicitatea spuselor ei, ci mai degrabă ce știa Sir Humphry despre acea situație. Mai era o șansă ca soția lui să-i fi ascuns scrisorile.

Sprânceana domnului Humphry se arcui.

– De ce numele îmi sună cunoscut?

– Pentru că ți-am scris, domnule, rosti Madeline în grabă. Despre tatăl meu, un medic din Telford.

Sir Humphry avu nevoie de o secundă ca să arunce spre Anthony o privire acuzatoare.

– Și tu ce legătură ai cu toată povestea asta?

– Să înțeleg că știi la ce se referă? i-o întoarse Anthony.

– Răspunde la întrebarea mea, Norcourt!

El încremeni.

– Mă aflu aici pentru că sunt prietenul ei.

O expresie cinică înăspri trăsăturile lui Sir Humphry, în vreme ce privirea lui îi studie cu impertinență corpul.

– O prietenie recentă, pun pariu.

Când Madeline încremeni, ceva înăuntrul lui Anthony cedă. Era obosit de prietenii lui care își tot dădeau cu presupusul despre caracterul ei. Nu conta că el făcuse aceleași lucruri cu o oră înainte – acela fusese un moment de nebunie.

Prietenii lui o făceau doar pentru că ea era cu *el*. Cu siguranță, Madeline își alesese prost cavalerul, nu-i așa? Un bărbat în care nu putea să aibă încredere, un bărbat care până acum nu fusese decât un pierde-vară și o rușine pentru numele lui, care nu putea nici măcar să-i asigure o întrevedere cu prietenul lui fără a-și risca nepoata la care ținea nespus. Iar acea nepoată nu ar fi stat cu doi nenorociți, mătușa și unchiul lui, dacă el nu și-ar fi petrecut toată viața umblând aiurea de colo-colo.

Gata!

– De fapt, spuse el cu demnitatea unui viconte, am trăit în același oraș câțiva ani, așa că aș spune că prietenia este una de lungă durată. Când Sir Humphry deveni mai atent, Anthony își prezentă cauza. Aș aprecia foarte mult dacă ai putea să faci ceva pentru a-i ajuta pe ea și pe tatăl ei.

Chimistul se încruntă spre Madeline.

– De ce nu mi-ai spus de la bun început că Lord Norcourt era prietenul tău, doamnă?

– Nu cred că trebuia să îndrăznesc. Își împinse bărbia înainte. Ca să fiu sinceră, domnule, am crezut că o să vrei să-ți aperi în ochii lumii descoperirile despre oxidul de azot.

– Să le apăr! strigă Sir Humphry. Ești nebună? Acum că azotul a devenit distracția preferată la petrecerile de un anumit fel, orice discuție despre proprietățile lui medicale este ridicolă.

– Oamenii din Telford nu ar fi avut de unde să știe asta, ei nu sunt familiarizați cu obiceiurile înaltei societăți. Sunt încă agățați de superstițiile vecinilor lor galezi. Așa că, dacă ar veni marele Sir Humphry Davy și ar explica modul cum a acționat tata după presupuneri medicale sănătoase privind efectele gazului, probabil că l-ar asculta.

El se așeză pe scaun.

– Sau ar spune că declarația mea e prostească și efectele lui de atenuare a durerii au fost cele care au provocat moartea acelei femei – cea despre care mi-ai scris. Atunci *eu* aș fi defăimat în presă.

– Nu cred că s-ar întâmpla una ca asta, domnule...

El clătina deja din cap.

– Nu-mi asum un asemenea risc. Am o reputație de apărat. Nu pot să mă duc într-un oraș de provincie pentru cuvântul unui prieten al altui prieten. El făcu semn din cap spre Norcourt. Fără supărare, domnule.

– O să-ți plătesc eu cheltuielile, insistă Anthony, și o să aranjez să rămâi într-un han confortabil. Ar dura cel mult câteva zile.

– Nu asta este ideea! strigă Sir Humphry, apoi îl apucă o criză de tuse care îl scutură din toate încheieturile. Când putu să vorbească din nou, îi privi pe amândoi. Nu înțelegi? Abia dacă pot să mă mai ridic din pat în fiecare dimineață și rareori trece mai mult de o oră fără să am o criză de tuse. O asemenea călătorie prin sălbăticia din Shropshire m-ar ucide.

Madeline făcu un pas înainte.

– Dar, domnule, în ziar scrie că ai de gând să faci o călătorie în Penzance săptămâna aceasta.

– În ziar se minte. Soția mea a inventat povestea asta ca să-i împiedice pe oameni să-mi dea bătăi de cap. Mama este bolnavă, dar încă nu am văzut-o. Crizele astea mă împiedică.

– Humphry, este o situație gravă, spuse Anthony.

– La fel este și a mea, rosti chimistul. Iartă-mă, dar nu pot să o fac.

– Atunci, poate dacă ai scrie o scrisoare... începu Anthony.

– Fără a vorbi mai întâi cu persoanele implicate? Sir Humphry îi privi sceptic pe cei doi. De unde știu că n-ai fost atras de femeia asta ca să iei parte la o chestiune care ar trebui lăsată în grija autorităților orașului?

Anthony își înăbuși o înjurătură.

– Un bărbat care cere de soție o femeie care îl înșală?

Sir Humphry clipi.

– Ea o să fie soția mea, continuă Anthony. Sigur ai ajuta soția unui prieten.

– Dacă te însori cu ea, atunci poți să-ți folosești propria influență ca să-l salvezi pe tatăl ei, zise chimistul. În ceea ce mă privește, nici nu vreau să aud.

– La naiba, Humphry...

– Anthony, spuse Madeline cu o voce scăzută și cu mâna pe brațul lui. Am încercat tot ce se putea, este timpul să-l lăsăm pe Sir Humphry cu conștiința lui.

Cuvintele ei făcură ca fața chimistului să se întunece într-o încruntare.

– Conștiința mea este curată, doamnă. Așa că îți sugerez să-mi duci prietenul de aici înainte de a-mi pierde complet răbdarea.

Propria răbdare a lui Anthony stătea să explodeze, dar încă avea suficientă minte ca să o lase pe Madeline să-l scoată din cameră. Trecură prin casă și se îndreptară spre trăsură în tăcere, dar, de îndată ce ajunseră, iar el se întoarse, expresia de înfrângere de pe chipul ei îl zdruncină din temelii.

– Acum încotro, scumpo? întrebă el răgușit. Te-ai mai gândit la vreo alternativă dacă Sir Humphry nu ne ajută?

Ea clătină din cap, cu ochi trist de distanți.

– Nu știu... nu m-am gândit mai departe...

– O să am eu grijă de asta.

El îi dădu vizitiului o adresă, apoi o ajută să urce în trăsură, alarmat de expresia ei uluită. Singurul moment în care o mai văzuse așa fusese când Stoneville o forțase să inhaleze oxidul de azot.

Merseră puțin timp în tăcere. Apoi, ea păru să se adune, căci îi aruncă o privire atât de jalnică încât lui i se strânse inima.

– Unde mergem?

– Fostele mele apartamente de burlac sunt prin apropiere. Intrarea este discretă, astfel că nimeni nu o să te vadă și nimeni nu o să ne deranjeze în timp ce vorbim.

Trăsura lui se opri pe o alee care bloca intrarea din afară, mai puțin pentru trăsură. El sări, apoi o ajută și pe ea să coboare. Momentan recunoscător femeilor care ceruseră discreție în relațiile cu el, Anthony o grăbi de-a lungul celor câțiva metri până la ușa privată, o descuie, apoi o trase înăuntru înainte să facă semn trăsurii să plece. Vizitiul lui știa unde să aștepte ca să fie chemat.

În timp ce închise ușa, aflați pe o scară cu lumină difuză, luminată doar pragul de deasupra capului, Madeline îl privi cu o confuzie evidentă.

– Ți-ai păstrat apartamentele? Cu siguranță, familia ta are o reședință în oraș.

Cumpănind dacă să-i spună adevărul sau nu, o conduse iute pe scări spre camerele lui modeste de la etajul următor. În timp ce o invita să intre și încuia ușa în urma lor, privirea ei se aținti spre tablourile licențioase atârnate de pereți.

Când îi aruncă o privire întrebătoare, el oftă. Acum nu mai avea rost să-i ascundă nimic.

– Inițial, mi-am păstrat apartamentele cu intenția de a le folosi de îndată ce câștigam tutela Tessei. Dar n-am mai fost aici de când a început procesul, de teamă că unchiul meu a pus să fiu urmărit.

O neliniște pâlpâi în ochii ei.

– Și dacă te urmărește? Acum, că m-a văzut pe *mine*...

– Nu mai contează.

– Bineînțeles că mai contează! Nu vreau să-ți îngreunez situația cu nepoata ta. Ai făcut deja prea multe pentru mine, acum că m-ai prezentat prietenului tău.

– Ceea ce nu a dus la nimic bun, sublinie el, încă supărat pe Sir Humphry.

– Nu este adevărat. Ai crezut în mine chiar înainte ca el să recunoască faptul că mi-a primit scrisorile, iar asta mă emoționează mai mult decât îți poți închipui. Îmi pare atât de rău că ai fost forțat să minți pentru mine de două ori azi, inventând o logodnă și...

– Nu a fost o minciună. Cuvintele îi zburară de pe buze înainte să apuce să le gândească prea bine, dar nu mai putea să le ia înapoi. Sir Humphry are dreptate, să știi, cea mai bună metodă de a-mi confrunta unchiul este să te măriți cu mine.

Ea păli.

– Nu ți-aș permite să faci un asemenea sacrificiu, Anthony.

– Nu este un sacrificiu, la naiba! Îndreptându-se spre ea, o apucă de mâini. Dacă cineva ar face un sacrificiu, aceea ai fi tu, fiind nevoită să mă suporți.

Un zâmbet autoironic i se desenă pe buze.

– Este foarte dulce ce spui, dar amândoi știm că poți găsi o partidă mai bună.

– Eu nu știu deloc asta. Tu ești o femeie uimitoare, Madeline. Am știut asta încă din clipa în care te-am întâlnit. Așa că, te rog, nu mă pedepsi pentru că în după-amiază asta m-am pierdut pentru scurt timp în nebunia mea.

– Să te pedepsesc! Împiedicându-te să te unești cu o femeie a cărei familie este copleșită de scandal?

– Nu-mi pasă.

– Nepoatei tale o să-i pese, spuse ea încet. Dacă te însori cu mine, cu siguranță o să pierzi tutela. Comentariile lui Sir Humphry despre cum te-am amăgit sunt doar jumătate din ceea ce o să spună unchiul tău lumii întregi, o să pretindă că ajuți un om diabolic, că eu m-am vândut ca să-ți câștig influența pentru tatăl meu... O să te facă să apari ca un desfrânat păcătos care se aliază cu un alt desfrânat păcătos.

Faptul că avea dreptate nu schimbă cu nimic intenția lui.

– Atunci o să luptăm împreună cu unchiul meu. O să continuăm să luptăm până când o luăm înapoi, chiar dacă ar fi să dureze ani întregi.

Vocea ei deveni o șoaptă.

– Ca ea să sufere aceleași lucruri pe care le-ai suferit cu atâția ani în urmă? Ai vrea să o vezi legată și pe *ea* de pat noaptea?

Lui i se strânse inima.

– Știi despre asta?

– L-am întrebat ieri pe *papa* după ce ai spus că te-a abandonat. Nu a știut, să știi.

Ea îi povesti ce aflase, lucruri care îl absolveau pe tatăl ei de vină, dar el nu o ascultă cu prea mare atenție.

Nu era de mirare că șovăia să se mărite cu el. Secretul lui ieșise la iveală.

Capitolul 23

Dragă Charlotte,

Dacă te referi la domnişoara Prescott, atunci ar trebui să te avertizez că, în ciuda faptului că Excelenţa Sa îşi exprimă interesul pentru căsătorie, ar trebui să o sfătuieşti contrariul. Libertinii sunt rareori fideli unei singure femei. Cât despre faptul că aş fi supărat întrucât el ţi-a distras atenţia de la mine, nici nu a fost cazul de aşa ceva, dar poţi crede ce îţi doreşti dacă asta îţi alină mândria.

Etern îngrijoratul tău văr,

Michael

– Anthony, strigă Madeline când el se prăbuşi pe divanul care, evident, fusese conceput pentru seducţie, cu chipul copleşit de un aer brusc de disperare.

Ea se grăbi să se aşeze lângă el.

– Anthony, ce s-a întâmplat?

El se uită lung la şemineul gol. Lumina generoasă care pătrundea prin ferestrele ce dădeau spre stradă transformă piesele de mobilier maroniu şi pereţii galbeni într-un amestec tihnit de chihlimbar şi de bronz. Contrasta puternic cu devastarea din ochii lui.

– Cum ai aflat că am fost legat?

De ce era atât de supărat? Tocmai o ceruse de soţie, pentru numele lui Dumnezeu! Acel lucru era mai uluitor decât orice altceva ar fi aflat despre copilăria lui. Desigur, căsătoria era imposibilă, dar faptul că o întrebase o impresionase până în adâncul sufletului.

– Tata mi-a spuse ce făcea cuplul Bickham, continuă ea. Tocmai ţi-am explicat asta.

– Deci el ştia de ce mă legau?

– Pentru că tot încercai să fugi. Sir Randolph i-a spus că îţi era dor de mama ta.

O uşurare stranie îi traversă trăsăturile.

– Ah. Este adevărat, chiar îmi era dor de mama. El coborî privirea spre locul în care mâinile îi erau încleştate pe genunchi. Deci... hm... asta nu are legătură cu motivul pentru care nu o să te măriţi cu mine.

– Ba totul are legătură. Gândul că ei o leagă pe nepoata ta de un pat este revoltător! Trebuie să o salvezi.

– Intenționez să o salvez. Își întoarse iute privirea spre ea. Și intenționez să te salvez și pe tine. Ți-am răpit inocența. Nu o să te las să suferi consecințele actului meu. O să ne căsătorim, și cu asta, basta!

Deci de aceea își dorea să se însoare cu ea. Simți lacrimi în ochi, dar le înăbuși fără milă. La ce se gândise? Firește că acela era motivul lui. Era un bărbat onorabil – un lucru care îi făcea cinste. Madeline nu trebuie să se simtă rănită de asta. Pur și simplu avea să ignore partea aceea din ea care spera că el putea să simtă mai mult.

– Gândul de a-mi trăi viața fără un soț nu mă sperie. Nu prea mult, în orice caz. Așa că nu permite ca pierderea inocenței mele să te împingă să mă ceri de soție.

– Nu permit, spuse el cu înverșunare.

Răspunsul lui o ului.

– Dacă ești îngrijorat de faptul că aș putea să port un copil, nu ar trebui să fii. Am folosit mijloacele tale, așa că totul este în regulă.

– Nici ăsta nu este motivul pentru care te cer de soție. Își strecură brațul pe după umerii ei. Nu-ți dai seama, scumpa mea? Te doresc. Ești singura femeie cu care îmi închipui că mă pot însura. Vocea lui deveni aspră. Cu siguranță, pentru tine avantajele sunt suficiente pentru a depăși scrupulele legate de căsătoria cu un bărbat atât de desfrânat ca mine.

Ea își lipi un deget de buzele lui, cu inima frântă.

– Nu spune asta.

Lui chiar îi păsa. Poate că încă nu îi spusese că o iubea – poate că nu avea să îi spună niciodată –, dar măcar nu o cerea de soție doar din simplă dorință de a se purta onorabil.

– Nu ești destrăbălat. Nu-mi pasă ce ai făcut înainte. În ultima săptămână, ai dovedit că ești un om bun și, da, moral. Și dacă nu era nepoata ta...

El o întrerupse cu un sărut lung, care o înflăcără din cap până în picioare. Trecură câteva momente în care el îi posedă cu atâta hotărâre gura, încât ea uită să mai respire. Își uită până și obiecțiile.

Până ce se trase înapoi și o eliberă de sub vraja lui.

– Mărită-te cu mine, o îndemnă el.

– Oh, Anthony, dacă ai ști numai cât de tare îmi doresc să fiu soția ta! Dar avem destul timp pentru asta mai târziu. Tessa nu are.

– Timp? Cât o să mai dureze înainte ca unchiul meu să reușească a-l acuza pe tatăl tău de crimă? De îndată ce se întâmplă asta, salvarea lui o să fie și mai grea. Îi mângâie obrazul cu blândețe. Cel mai probabil, dorința unchiului Randolph de a-l distruge pe tatăl tău vine din nevoia de a se răzbuna pe ajutorul pe care tatăl tău mi l-a oferit cu ani în urmă.

– Atunci plătește un avocat pentru *papa* dacă trebuie angajat unul. Dar să te însori cu mine...

– Este ceva ce nu ar putea face un avocat. Vicarul poate aduce acuzații împotriva unui medic lipsit de apărare, care are o fiică nemăritată, dar mă îndoiesc că o s-o facă împotriva socrului unui viconte.

Era adevărat, iar dorința lui Anthony de a-și pune la bătaie rangul pentru a-l apăra pe *papa* o impresionă până în adâncul inimii. O făcu să vrea să cedeze. Cu excepția unui singur lucru.

– Dacă te implici, asta înseamnă aproape sigur sfârșitul șanselor tale de a o câștiga pe Tessa. Unchiul tău o să atragă atenția asupra legăturii tale scandaloase, ca dovadă că nu ești potrivit să devii tutorele unui copil.

– Da, așa o să facă. Iar eu o să susțin că a fi un bărbat însurat și respectabil contează. La urma urmei, nu ești tu cea acuzată de purtare scandaloasă, ci tatăl tău. Și o am pe doamna Harris de partea mea. O prinse de brațe. Pot să-i ajut și pe tatăl tău, și pe Tessa. Este mai bine decât să le punem viața în pericol, nu-i așa?

– Dacă se ajunge la asta, o să te poți ocupa de situație cum dorești. Dar până se întâmplă așa ceva, mai întâi concentrează-te să obții tutela nepoatei tale. Nu mă pot gândi la ce ar putea să îndure chiar acum. Gândul ca ei să o lege de pat în fiecare noapte...

– Nu o s-o lege.

– Cum poți să fii sigur?

– Pur și simplu pot. El se ridică și merse câțiva pași pe podeaua din lemn. O să țină predici, o s-o pună în genunchi pe marmura rece și alte asemenea pedepse, dar nu o s-o lege. Nu au legat-o pe Jane și nu o s-o lege nici pe Tessa.

– Și fiica lor a suferit asemenea pedepse? Nu este de mirare că s-a măritat cu primul bărbat care a cerut-o de soție, chiar dacă era doar un director de școală. Să știi că părinții ei au fost foarte supărați din cauza asta.

El nu știa. Spre rușinea lui, nu ținuse legătura cu Jane de când plecase de la cuplul Bickham.

– Acum mai ține legătura cu părinții ei?

– Abia dacă își vorbesc. Nu avea de gând să îl lase să schimbe subiectul. Dar, când trăia cu ei, nu aveau nici un motiv să o lege – ea nu avea unde să plece dacă fugea. Nepoata ta, pe de altă parte, te are pe tine dacă ar fi să fugă, așa că...

– Nu mă legau din cauza asta, Madeline, spuse el cu o voce atât de afectată încât ea abia reuși să-i înțeleagă cuvintele.

– Poftim?

– Nu mă legau ca să mă împiedice să fug. El scoase o înjurătură frustrată. Mă legau pentru... felul în care sunt. Pentru ce sunt eu.

Roșinea de pe chipul lui o umplu de o groază necunoscută.

– Ce vrei să spui?

Refuzând să se uite la ea, se aplecă spre poliță și își întinse brațul.

– Știi ce este păcatul onanismului?

Ea clipi.

– Masturbarea, vrei să spui?

Privirea lui uimită se întoarse brusc spre ea.

– Da, acesta ar fi termenul folosit de un naturalist. În orice caz, ce știi despre asta?

O îmbujorare îi coloră obrajii.

– Unul dintre pacienții lui *papa* i-a dat o copie din *Onania sau Odiosul păcat al propriei întinări*. I-am auzit pe mama și pe tata discutând despre ea, așa că... am citit-o în secret.

El scoase un râs amar. Își îndreptă privirea spre mâna care se strânse într-un pumn.

– Ei bine, atunci știi despre ce vorbesc, din moment ce unchiul meu avea aceeași carte. Eu am comis păcatul onanismului de mai multe ori pe zi, începând de la nouă ani, și m-am mai liniștit doar când am reușit să-mi satisfac dorințele în alte feluri.

Cuplul Bickham îl legase de pat ca-l împiedice să se satisfacă? Oh, sărmanul ei drag!

Cum putuseră să îl umilească într-un mod atât de crud? Ea citise și cealaltă carte pe care o menționase *papa*, una scrisă de un doctor care dezbătea ce spunea primul autor. Nu părea să existe nici un acord asupra subiectului.

În plus, el fusese doar un copil! Când se ridică, Madeline își alese cu grijă cuvintele.

– Probabil ai fost un copil precoce.

– Precoce? Privirea lui se întoarse brusc spre ea, întunecată de furie și de rușine. Așa se numește un copil care poate să citească

în latină și să recite din Shakespeare la trei ani, nu unul atât de consumat de dorințele lui încât să nu-și poată ține mâinile departe de propriul mădular.

– Anthony, spuse ea cu o voce blândă, apropiindu-se de el cu grija pe care ar fi putut să o arate unei vulpi rănite și prinse într-o capcană, și alți copii o fac...

– La nouă ani? Atât de insistent încât nici predicile, băile reci și nopțile petrecute în rugăciuni inutile să nu îi poată împiedica să se atingă? Câți copii sunt atât de dornici de asta încât trebuie să fie legați de un pat ca să nu...

El scoase o înjurătură, dar când vru să treacă pe lângă ea, Madeline îl prinse de mână și îl trase aproape.

– Ascultă-mă... Toată lumea își explorează trupul, nu-i așa? Nu văd ce este în neregulă cu asta, indiferent ce ar fi spus cuplul Bickham.

– În neregulă sunt frecvența și intensitatea nevoilor mele. Îi privi întâlnirea, cu ochi umbriți de nesiguranță. Încă am dorințe foarte puternice, Madeline. Uneori, mă tem că nu o să fiu în stare să le stăpânesc dacă le pierd complet de sub control.

Strângându-i mâna într-un gest convulsiv, el privi dincolo de ea prin fereastră.

– Aproape că-mi doresc ca autorul cărții aleia blestemate să fi avut dreptate când spunea că propria satisfacere îți slăbește nevoile sănătoase de îndată ce devii bărbat.

– Nu spune asta! Nu este nimic în neregulă cu nevoile tale. *Papa* a spus că volumul acesta este o impostură și are dreptate. Numai rudele tale ignorante ar fi citit-o unui copil. Își împleti degetele cu ale lui. În plus, dacă să te satisfaci singur este un păcat, atunci animalele de ce o fac? Caii, de exemplu. Am auzit despre asta de la rândași.

– Sunt caii atât de disperați să facă asta încât aproape că se sinucid în încercarea de a scăpa?

– Erai disperat să o faci pentru că te legau. Iar asta te făcea să te concentrezi și mai mult pe acest lucru. Nu este acesta motivul pentru care încercai să te eliberezi. Oricine ar fi făcut asta. Îi sărută mâna, inima strângând-o la piept pentru tot ceea ce suferise. Erai doar un băiat, dragul meu. Ce băiat vrea să-și petreacă nopțile legat de un pat?

Lacrimile se prelingeau pe obrajii ei. Și le șterse cu un gest furios.

– Am detestat asta atât de mult, șopti el. În unele nopți... îmi doream doar să mor.

– Bineînțeles că îți doreai.

Lacrimile ei curgeau nestingherite.

– Stăteam acolo singur în întuneric, întrebându-mă ce creaturi puteau să se urce pe piciorul meu. Vorbea de parcă era undeva departe, fiecare cuvânt trezind înăuntrul ei o reacție dureroasă. Ca să-mi distrag atenția, mă gândeam la ultima slujnică drăguță pe care o văzusem, iar mădularul meu se întărea și nu puteam să mă opresc și îmi doream din tot sufletul să nu fiu atât de pervers...

– Nu erai pervers! Îl cuprinse în brațe. Erai un copil într-o casă ciudată, un copil care nu înțelegea de ce trupul lui îl trăda, care își dorea doar să aibă pe cineva căruia să îi pese de el. Casa aia era cumplită. Nu ar fi trebuit să fii trimis acolo niciodată.

El își îngropă fața în gâtul ei, corpul lui tremurând atât de violent încât Madeline fu nevoită să-l mângâie pentru a-i liniști emoțiile.

– Tatăl meu nu a știut niciodată ce îmi făceau.

– Dar a aflat că erai legat noaptea după ce i-a spus *papa*.

El ridică din umeri.

– Asta ar explica de ce tata m-a adus acasă. Ridicându-și fața spre ea, el spuse înăbușit: Dar s-a purtat atât de ciudat la întoarcerea mea, de parcă nu putea să suporte să mă vadă.

– Probabil era prea ros de vină ca să dea ochii cu tine. Ea îi îndepărtă o șuviță de păr de pe fruntea încordată. Te trimisese undeva unde crezuse că o să fii în siguranță, apoi a aflat că era cel mai nesigur loc. Probabil că s-a învinuit. Ți-a vorbit despre asta?

– Doar o dată. Imediat după ce am venit acasă, m-a întrebat dacă vreau să-i spun ceva despre perioada în care am locuit la unchiul meu. Nu i-am spus nimic... Mi-a fost frică. El își coborî privirea. Mi-era teamă să afle cât de josnic era fiul lui.

– Nu ești josnic! Aveai o dorință firească pe care oameni ignoranți au încercat să o înăbușe... asta este tot. Un gând se ivi în mintea ei. De aceea nu ai spus instanței ce ți s-a întâmplat cât timp ai locuit la ei? Pentru că îți este rușine?

– Pentru că știam că instanța o s-o considere doar o dovadă în plus a caracterului meu urât. Vocea îi era plină de sarcasm. Mătușa și unchiul meu ar fi pretins că încercau doar să-mi salveze sufletul și că felul în care au eșuat arată doar cât de desfrânat sunt. Îndrăznesc să spun că instanța i-ar crede pe ei.

– Nu ar trebui!

Felul lui cinic de a fi începu să revină la suprafață.

– Tu ești cea care a subliniat că mi-am irosit viața în căutarea nesăbuită a plăcerii, îți amintești? Și aveai dreptate.

Ea se înroși la auzul propriilor cuvinte.

– Pu și simplu nu am înțeles de ce ai ales calea asta. Încă nu știu. Tu spui că ai nevoi puternice, dar cu siguranță acum, că ești adult, le poți controla...

– Uite cum le controlez! El își flutură mâna ca să cuprindă apartamentele lui de burlac, îndepărtându-se de poliță ca să se așeze în fața unei uși închise, ce probabil dădea într-un dormitor. Cu întâlniri scurte, cu femei diferite, legături scurte, dar frecvente. Apoi adăugă, mai mult pentru sine: Orice ca să-mi ofer eliberare și să țin la distanță nopțile întunecate.

– De ce să nu faci asta cu o soție?

El clătină din cap.

– Femeile din lumea bună nu sunt pregătite pentru cei ca mine, draga mea. Dintotdeauna mi-a fost frică să nu suprasolicit o femeie. Încă îmi este frică de faptul că, în lungii ani de căsnicie, nu aș putea să-mi păstrez controlul.

În mod evident, își rostise cuvintele ca pe un avertisment. Ei i se tăie răsuflarea, luptându-se din răsputeri să vorbească pe un ton nepăsător.

– Vrei să spui că ai putea fi tentat să îți iei o amantă, așa cum fac ceilalți bărbați însurați care au rangul tău?

– Nu, nu mă refer la asta, spuse el cu toată înverșunarea pe care ea ar fi putut să i-o ceară. Părinții mei au fost fideli unul altuia, au avut o căsnicie minunată. Nu îmi doresc mai puțin pentru mine. Dar asta înseamnă să-mi impun nevoile nestăpânite unei soții și nici o femeie nu ar trebui să sufere așa ceva doar pentru că eu nu pot să-mi înfrunt singur nopțile întunecate... Dacă nu ți-aș fi luat nevinovăția, niciodată nu aș fi...

Când el își lăsă cuvintele să plutească în aer, ea înțelese brusc. Anthony își îngropase fricile copilăriei în carnea moale a femeilor, dar numai în anumite circumstanțe, îngrozit că, dacă nu se controla, putea să dezlănțuie monstrul din el, așa cum îl convinsese mătușa lui. Iar el știa că o căsnicie nu era un mediu potrivit în care cineva să se controleze în permanență.

El continuă pe un ton supus.

– Tocmai de aceea nu trebuie să te gândești că fac un sacrificiu însurându-mă cu tine. Tu o să fii cea care o să suporte poftele mele nesăbuite.

– La naiba, nu ești bestia pe jumătate nebună care își închipui că ai fi! Gândește-te numai cât de ușor ți-ai controlat poftele în ziua aceea, la domnul Godwin. Dacă erai incapabil să le ții în frâu, ai fi sărit pe Lady Tarley chiar în clipa în care ea și-a împins sânii la înaintare!

Ochii lui se întunecară.

– Aproape că mi-am pierdut controlul cu tine în clasă.

– Dar nu ai făcut-o. Ea îi aruncă un zâmbet tandru în timp ce se apropie de el. Iar mie nu mi-a fost niciodată cu adevărat frică de tine. Niciodată.

O dorință bruscă îi inundă trăsăturile.

– Atunci mărită-te cu mine! Îi cuprinse fața în mâini. Am nevoie de tine. Nu am avut niciodată atâta nevoie de cineva. Mărită-te cu mine!

Ea își simți gâtul strâns și uscat.

– O să s-o fac, îți jur! De îndată ce o îndepărtezi pe Tessa de rudele tale îngrozitoare.

El înjură în barbă.

– Asta ar putea să dureze luni întregi, iar tatălui tău i s-ar putea întâmpla orice în timpul ăsta. Pot să mă descurc cu ambele lucruri.

– Nu o să-mi asum riscul.

Nu după ce auzise câte îndurase Anthony. El putea să creadă că familia Bickham fusese crudă doar cu el din cauza caracterului lui josnic, dar ea nu era atât de sigură. Și cum putea să fie fericită într-o căsnicie construită pe suferința nepoatei lui?

Dându-i drumul, el se lipi de ușă și își înfășură brațele la piept.

– Vrei să spui că nu ai încredere că o să mă descurc cu ceva atât de grav precum viitorul nepoatei mele și viața tatălui tău. Ochii lui transmiteau o emoție de nepătruns. De aceea mi-ai ascuns atâtea lucruri de când ne-am întâlnit, de aceea a trebuit să scot de la tine adevărul cu cleștele – sau să dau peste el din întâmplare. Pentru că știai că nu poți avea încredere în mine.

– Nu e adevărat! Ți-am oferit inocența mea, nu-i așa?

El scoase un râs aspru.

– Nu, nu mi-ai oferit-o – ai sacrificat-o pentru mine, încercând să mă ții la distanță. Nu că te-aș învinovăți pentru asta... Dumnezeu știe că n-am făcut prea multe în viața mea ca să inspir încredere. Dar măcar acum să fim sinceri unul cu celălalt. Tessa este doar o scuză pentru a nu te lega pe viață de un bărbat ca mine, fiindcă nu ești sigură că aș putea să-mi țin mădularul în pantaloni.

Acuzația dezolantă o copleși. El chiar părea să creadă ce spunea, că ea îl considera nevrednic să-i devină soț. Și probabil credea că era așa. Își petrecuse viața întreagă revoltându-se împotriva cuplului Bickham, convins că ei aveau dreptate în privința lui, că era un monstru pe dinăuntru.

De aceea își pusese fațada de demon fără frică de Dumnezeu - pentru a-și ascunde „josnicia" din interior. Atât timp cât ea refuza să se mărite cu el, Anthony credea asta în continuare.

Nu și dacă ea putea să schimbe asta. Din moment ce nu-l lăsase să riște viitorul nepoatei lui, trebuia să-i arate prin alte mijloace că se înșela. Chiar dacă însemna să își riște propria inimă.

– Te înșeli în privința mea, spuse Madeline încet. Vreau să amânăm căsătoria până când se rezolvă situația nepoatei tale, dar până atunci am de gând să fiu a ta cu trup și suflet, indiferent cât de nesăbuit ar fi acest lucru. În timp ce el o privi cu o dorință atât de intensă încât îi strânse inima în piept, ea adăugă: Am încredere în tine, Anthony. Cum să nu am încredere în bărbatul pe care-l iubesc?

El clipi iute, apoi își întoarse privirea.

– Nu trebuie să spui asta. Că... mă iubești.

Inima ei i se opri.

– De ce nu?

– Pentru că îmi este destul de greu să mă controlez când sunt în preajma ta. Dacă m-aș gândi că mă iubești cu adevărat...

– Oh, dar te iubesc! Ignorând postura lui defensivă, se apropie suficient încât să-i prindă capul în mâini și să-l oblige să-și întoarcă privirea spre ea. Și nu îmi este frică de tine. Nu ești o bestie, așa cum crezi.

Luând-o prin surprindere, el o apucă de brațe, apoi se întoarse și o lipi cu spatele de ușă cu atâta putere încât ea rămase fără suflare.

– Tu nu știi ce sunt eu, mărăi el în timp ce se aplecă peste ea. Nu m-ai văzut niciodată scăpat de sub control, nu m-ai văzut niciodată așa cum mă văd eu. Chiar și atunci când ți-am luat inocența, am dat dovadă de o stăpânire de sine pentru care mi-am consumat fiecare dram de voință. Dar dacă o să tot spui că...

– Că te iubesc? Nu mă pot abține, să știi. Se simțea mică și neajutorată cu corpul lui uriaș lipit de al ei, dar orice urmă de frică pe care i-ar fi inspirat-o se risipi. Chiar te iubesc. Poți să mă avertizezi cât vrei, dar asta nu o să schimbe nimic.

– Nu înțelegi. În timp ce privirea lui înflăcărată o studia, degetele i se înfipseră în umerii ei, trimițându-i fiori incandescenți. Cu alte

femei, este uşor să am grijă... ele îmi trezesc doar corpul. Dar cu tine... Vocea lui deveni răguşită. Tu îmi trezeşti mintea, simţurile, sufletul. Îmi petrec nopţile visând la tine şi zilele tânjind să fiu cu tine. Când suntem împreună, este prea greu de suportat, iar când nu suntem, este singurul lucru pe care mi-l doresc.

– Asta este iubire, dragul meu... nu bestia, şopti ea, recunoscând lucrurile pe care le simţea şi ea. Pentru că şi eu îmi pierd controlul de fiecare dată când suntem împreună. Cred că am demonstrat asta sâmbătă seară.

– Nu ţi-ai pierdut controlul, ai făcut exact ce aveai de gând să faci.

– Nu aveam de gând să mă pierd în tine. Sau să-mi uit scopul. Înfăşurându-şi braţele pe după gâtul lui, îşi apropie faţa de a lui. Îţi garantez că nu mi-am propus să mă îndrăgostesc. Dar, dacă ai impresia că un lucru neînsemnat, cum ar fi presupusa violenţă a nevoilor tale, o să mă sperie şi nu o să te mai iubesc, atunci nu mă cunoşti.

Îl sărută, disperată să-l facă să vadă că ea îi aparţinea, în ciuda tuturor lucrurilor. În numai câteva secunde, el preluă controlul asupra sărutului, cuprinzându-i capul între mâini ca să o ţină nemişcată, în vreme ce gura lui o revendică, o devastă şi o devoră pe a ei.

Dinţii lui se înfipseră uşor în buzele ei, barba lui aspră îi zgârie pielea, iar mâinile lui îi rupseră nasturii şi panglicile, la fel ca în noaptea aceea la Stoneville . Dar de astă dată, ea nu încercă să-l încetinească ori să facă vreun gest pentru a-i domoli dorinţa.

El fu cel care o făcu. Se opri brusc, ţintuindu-i mâinile pe lavalieră, în timp ce ea încerca să o dezlege. Respiraţia lui fierbinte era întretăiată şi apăsată, iar tăvălugul de nevoie din ochii lui o făcu să se cutremure sub rochie.

– Nu o să... nu trebuie să fac dragoste cu tine aici, spuse el indignat şi cu o demnitate şi absolut contrară presupusului lui caracter josnic, în ciuda mădularului erect care se apăsa pe corpul ei. Nu în locul ăsta unde... Tu nu eşti precum celelalte. Refuz să te văd pângărită!

Într-o fracţiune de clipă, ea înţelese, iar reticenţa lui o înfurie.

– Ei bine, refuz să te las să mă aşezi pe un raft frumos aranjat, cu eticheta „soţie" pe el, unde trebuie să te abţii când eşti de mine. Nu sunt vreuna dintre femeile tale fragile din lumea bună.

– Nu ai nici cea mai vagă idee cât de...

– Cât de feroce poţi să fii când te dezlănţui? De fapt, am idee. Dacă îţi aminteşti, nu m-am topit sub efectul avansurilor tale brutale în ziua aceea la şcoală. Ea pufni. Tu şi ideile tale despre ce poate

să suporte o femeie... Tu ești cel care nu are nici cea mai vagă idee despre cum sunt eu. Pot să fiu la fel de neîngrădită ca tine.

Focul pasiunii se aprinse pe chipul lui.

– Nu știi ce înseamnă cuvântul ăsta.

Urma de provocare din tonul lui era de netăgăduit.

– Mai vedem noi.

Ea se lăsă în genunchi pe podea.

– Pregătește-te, dragostea mea! Sunt pe cale să-mi demonstrez partea desfrânată. Pentru că ai în fața ta o femeie pentru care nu o să fii nevoit să-ți faci griji că este prea solicitată în dormitor.

Capitolul 24

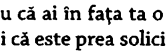

Dragul meu văr,

Îți împărtășesc scepticismul în privința libertinilor care s-au îndreptat, dar Lord Norcourt nu este asemenea altor bărbați de genul lui. Dacă poate cineva să îl țină în frâu, aceea este Madeline. Are un fel de a se comporta cu el care nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut. Cred că se potrivesc.

Prietena ta în simțire,

Charlotte

Anthony privi uluit cum intelectuala lui micuță îi descheie pantalonii cu o intenție evidentă. Nu se putea să... Nu avea cum să știe să...

– Ce naiba crezi că faci? mormăi el.

Zâmbetul ei deveni de-a dreptul fermecător, în timp ce îi descheia pantalonii.

– Îți dovedesc că suntem făcuți unul pentru celălalt. Susții că ai pofte de nepotolit. Ei bine, *eu* am o curiozitate de nepotolit. De când am citit în cartea aceea cu povești din harem cum se satisface un bărbat cu gura, m-am întrebat cum funcționează. Și am de gând să aflu.

Mădularul lui pe jumătate încordat se întări insuportabil.

– Nu este ceva... adică, numai târf... femeile de un anumit gen...

– Fac asta? Eşti sigur? Ochii ei străluciră într-un auriu înflăcărat şi întrebător, care îi făcu sângele să i învolbureze în vene. Nu ştii ce fac în intimitatea dormitorului lor un bărbat şi o femeie. O soţie nu poate să-şi satisfacă soţul în felul ăsta?

– Ei bine, da, dar... de obicei eu *nu*... Adică, am aflat că...

Cu rochia ei din muselină de culoarea cireşii răsfirată pe podea, Madeline îi aruncă un zâmbet confuz.

– Nu-mi spune că libertinul blazat nu a încercat tocmai acest lucru.

În mod pervers, culoarea i se ridică în obraji.

– Am încercat. Dar... prefer să nu...

– Oh? Ea îi trase în jos pantalonii şi lenjeria, iar băiatul lui rău se împinse înainte, făcând aproape un dans în faţa lui Madeline. Ochii ei se ridicară spre el sclipitori şi obraznici. Corpul tău spune altceva.

– Corpul meu este un nebun afurisit. Ignoră cu nonşalanţă încercările mele de a mă reţine.

O conştientizare bruscă îi atinse trăsăturile.

– *De aceea* nu îţi place genul ăsta de plăcere. Pentru că înseamnă să renunţi pe deplin la controlul actului în sine.

Oh, ea îl citea mult prea bine! Dar nu era vorba doar despre asta. Primele dăţi când o femeie îi supsese mădularul fuseseră ca şi cum ar fi stat întins în patul acela blestemat de la familia Bickham, incapabil să-l oprească pe băiatul cel rău. Detestase să fie incapabil să-şi stăpânească impulsurile şi evitase să o mai facă după aceea.

Tocmai din acest motiv gândul ca *ea* să îl poarte în acea direcţie, în rochia ei de zi de profesoară respectabilă, îl ispiti peste măsură. Era singura femeie care îl ispitise vreodată să se piardă înăuntrul ei. Singura care îl iubise vreodată.

Să îl iubească pe *el*? Trebuia să fie nebună. Sau măcar inconştientă de situaţia în care să bage. Dar, dacă îl lua în gura ei, avea să afle exact cât putea el să fie de nestăpânit. Atunci nu avea să se mai mărite niciodată cu el.

– Nu are legătură cu controlul, minţi el. Nu vrea ca tu să... nu este bine pentru tine să...

Ea îi aruncă o privire arzătoare.

– Nu este mai rău pentru mine decât pentru oricare altă femeie, mai ales dacă ai de gând să mă iei de soţie.

În timp ce ea se lăsa pe spate ca să se uite lung la el, părul i se desprinse într-un tăvălug delicios în jurul umerilor, făcându-l să rămână

fără suflare. Încercă să ignore aceea imaginea ademenitoare, dar era al naibii de greu să o facă.

– Ai idei ciudate despre căsnicie, continuă ea. Nu trebuie să fie limitată – tu să fii obligat să-ți ții în frâu cele mai puternice impulsuri, iar eu să leșin la vederea exceselor bărbătești. Suntem diferiți de alți oameni, așa că de ce să nu avem o căsnicie diferită? Putem să facem din ea orice ne dorim.

El scoase un râset înfundat.

– Abia ți-ai pierdut inocența acum două zile, scumpo, nu ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

– Tocmai de aceea vreau să încerc asta. Cum altfel aș putea să învăț? Ea se aplecă înainte ca să îl lingă și îi înfierbântă sângele în vene. În plus, cred că a venit vremea să descoperi că pot să mă descurc perfect cu lipsa ta de reținere.

– Madeline... spuse el, pe jumătate cerere, pe jumătate rugăminte.

Dar gura ei deja îi cuprinse mădularul. El scoase un geamăt din capul pieptului. Se luptă cu nevoia de a o prinde de cap și de a o forța să se miște apăsat în sus și în jos pe carnea lui nerăbdătoare. Mângâierile ei erau prea ușoare, prea blânde. Și totuși, el scoase un geamăt evident când ea se retrase.

– Trebuie să-mi spui ce să fac, zise ea, în vreme ce cu degetul îi încercui vârful umezit al mădularului, înnebunindu-l. Cartea nu a fost foarte explicită în sensul ăsta. O îmbujorare îi atinse obrajii. Și nu cred că pot să te cuprind în gură cu totul.

– Nu trebuie să faci asta, spuse el întretăiat, renunțând să se mai împotrivească. Strânge mâna la bază și suge restul. Când ea îl apucă așa cum o instrui, el adăugă: Numai nu fi delicată, te implor! Mai tare este mai bine.

Ea zâmbi larg.

– Mi-aș fi închipuit că tare este mereu mai bine.

El scoase un râs neclar, care deveni un oftat de pură plăcere când gura ei îl cuprinse, apăsându-se pe el atât de tare încât i se tăie răsuflarea.

Dumnezeule! Tocmai îi permisese să îl sfărâme în bucăți... Nu că nesăbuita ar mai fi avut nevoie de permisiune. Oricum făcea cu el tot ce poftea.

Jumătatea lucidă din el își dori să protesteze pentru că ea se comporta ca femeia lui ușoară. Jumătatea nebună, condusă de mădularul lui îndărătnic, se rugă să îl sugă până ce îl înnebunea.

Jumătatea nebună obținu exact ce își dori, căci ea făcu o mișcare care îl determină să se lipească de perete. În numai câteva clipe, o prinse de cap și se înfigea în gura ei, incapabil să își controleze impulsul. Ea rezistă admirabil, iar câteva secunde mai târziu, el putu să simtă cum se începea să se elibereze.

Era prea devreme, mult prea repede. Încercă disperat să o oprească, dar imaginea ei oferindu-i plăcere îi zădărnici intenția, iar când încercă să se elibereze, ea îl prinse de șoldurile goale ca să-l țină captiv. Înainte să mai știe ceva, explodă în gura ei asemenea ticălosului scandalos care era.

Blestemându-și lipsa de control, își căută în haină o batistă ca Madeline să scuipe în ea, dar ea îi înghiți deja sămânța. El o privi uluit, întrucât văzuse numai femei ușoare făcând asta.

– Nu trebuia să faci asta...

– Poftim? Ea luă batista și își șterse gura cu un aer de pură inocență. Așa o descriau în cartea cu haremul. O încruntare nesigură i se creionă pe frunte. Am făcut-o greșit?

– Dumnezeule, nu! spuse el, în timp ce alunecă slăbit pe perete. Nu o sărutase, nu îi dezmierdase sânii... nimic. Nici măcar nu îi scosese hainele! Iar ea își făcea griji dacă o făcuse greșit.

Trăgând-o în îmbrățișarea lui, se chinui să răsufle. Ea chiar nu își dădea seama ce efect avea asupra lui? Nu își dădea seama cât de îngrozit era el de faptul că nu o satisfăcuse măcar o dată?

– Ți-am spus că pot să mă descurc cu tine, murmură ea, zâmbetul cochet trezindu-i din nou mădularul la viață.

El începu să clocotească. Madeline credea că își demonstrase punctul de vedere cu micul ei spectacol de desfrânare, de parcă o singură posedare dovedea totul.

– Nu ai nici cea mai vagă idee cum să te descurci cu mine, o avertiză el.

Când ea se trase în spate, evident șocată de tonul lui, o obligă să ducă mâna spre erecția lui în creștere.

– Nu am mințit când am spus că sunt nesătul. Deja te vreau din nou.

– Bun. Sprâncenele ei se arcuiră în semn de provocare. Sunt mai mult decât fericită să mă supun.

El o lipi de perete, ținându-i mâinile de o parte și de alta ca să o țină captivă.

– Să nu te joci cu mine, Madeline! O să o regreți.

Împingându-și intenționat sânii în pieptul lui, îi spuse:

– Mă îndoiesc de asta. Își apropie gura de a lui, apoi șopti: Arată-mi bestia, dragostea mea! Vreau să văd bestia dezlănțuită.

Băiatul lui rău o luă razna la ideea de a face ce își dorea. Totuși, el șovăi. Și dacă îi arăta? Și dacă fugea țipând?

Era mai bine acum decât după ce se căsătoreau. Dacă îl dorea așa cum era, atunci avea să primească exact ce își dorea.

Renunțând la grija lui obișnuită, îi scoase hainele cu gesturi frenetice, fără să se mai gândească la ce rupea. Îi rupse numaidecât cămășuța, în parte din dorința de a o vedea goală, în parte din nevoia de a o șoca. Putea să se descurce cu el, nu? Știa ce anume însemna asta?

Se părea că știa, căci ochii ei se aprinseră cu entuziasm în tot acest timp. Apoi, chiar îi întoarse favoarea, dezbrăcându-l de haine, descheind nasturii, rupând capetele panglicilor. Chiar preluă inițiativa când începu să îl sărute, iar când totul explodă rapid în ceva fierbinte, sălbatic și brutal, amândoi luptându-se pentru stăpânire, el își dori să-și arunce capul pe spate și să urle.

Nu își permitea niciodată să fie așa cu o femeie. Iar faptul că era cu o femeie care pretindea că îl iubea – îl *iubea* pe el, ce nebunie! – era la fel de amețitor pe cât se temea. Senzația pielii ei goale pe pielea lui îl înflăcără și mai tare și, chiar dacă știa că trebuia să o mângâie și să îi susure complimente liniștitoare, să facă toate acele lucruri pe care le făcea ca să mențină un control ferm asupra poftelor lui sălbatice, nu reuși să gândească dincolo de dorința de a fi înăuntrul ei.

Apoi, ea rosti printre dinți:

– Ia-mă, Anthony! Ia-mă acum!

Era singurul lucru de care avea nevoie ca să-i ridice picioarele, încă acoperite de ciorapi, și să o penetreze brusc, tare și repede, izbind-o de ușă ca un animal. Totuși, era peste măsură de umedă când el se avântă înăuntrul ei și îl întâlni la fiecare pătrundere, învăluindu-l cu înflăcărare în catifeaua caldă a mierii ei.

– Dumnezeule, chiar ești o vrăjitoare, murmură el, în timp ce o pătrunse cu o nevoie oarbă. Mă înnebunești... cu totul... de fiecare... dată.

– Fac tot ce pot, spuse ea, sărutându-i maxilarul, gâtul, peste tot unde putea să ajungă, apoi își înfășură picioarele în jurul mijlocului lui ca o ființă ispititoare, până ce amândoi ajunseră să se zvârcolească asemenea a doi șerpi de mare lipiți de ușă.

Apoi el atinse din nou punctul culminant prea devreme. Și totuși, în timp ce își eliberă sămânța înăuntrul ei, cu un strigăt gutural, ea își urlă propria plăcerea aproape în aceeași clipă.

Se prăbuși peste ea, cu inima plină. Deja îl lăsase să își elibereze sămânța de două ori înăuntrul ei, fără nici o urmă de regret. Dacă avea dreptate în privința amândurora? Dacă găsise femeia cu care se potrivea ca dorință *și* inteligență? Femeia cu care putea să-și împartă toată viața? Care îl înțelegea?

Dulcea posibilitate se dezlănțui înăuntrul lui asemenea unui vers care răsuna multă vreme după terminarea melodiei.

– Scumpa mea, murmură el, în timp ce ea se lăsa pe spate cu răsuflarea întretăiată. Ești bine?

Cu un suspin delicat de mulțumire, ea se întinse și îl mușcă ușor de ureche.

– Eram pe punctul să te întreb același lucru.

Simpla senzație a răsuflării ei fierbinți în ureche îi întări din nou membrul.

– Încă te vreau, spuse el, curios să îi vadă reacția.

Râsetul ei răsună înăuntrul lui.

– Așa sper și eu sau ar trebui să te cert pentru definiția pe care o dai ideii de nesătul. Se trase mai în spate ca să schițeze spre el un zâmbet încântător. Dacă bestia își dorește mai mult, cu orice preț...

Cu un mormăit, o ridică în brațe și deschise ușa, apoi o purtă în dormitorul de alături, unde o întinse pe pat, hotărât să se înfrupte din ea cât timp avea să i-o permită.

Dar, odată ce primele convulsii ascuțite ale dorinței se atenuară, frenezia lui începu să scadă. Acum voia să se bucure de ea într-un ritm mai liniștit. Delectându-se cu gemetele ei de încurajare, își îngădui fiecare dorință pe care o avusese din clipa în care o întâlnise. Îi scoase ciorapii, apoi gustă fiecare parte din ea, dezmierdă fiecare colțișor... Îi linse posteriorul perfect, îi tachină sânii până ce ajunseră să fie ca două pietricele tari, imprimându-și mirosul peste tot corpul ei, exact ca bestia posesivă ce devenise.

Iar ea îl exploră cu o curiozitate atât de înduioșătoare, încât îl făcu să râdă de mai multe ori. Părea să fie fascinată de testiculele lui, punându-i întrebări pe care doar un naturalist s-ar fi gândit să le pună. Asta îi plăcea cel mai mult la ea – setea de cunoaștere.

Apoi se întoarse să o satisfacă cu gura. Nu se grăbi, nu din nevoia de a-și menține controlul, ci din pura bucurie de a o privi cum ajunge la extaz sub mângâierile lui. Bucurându-se de reacția ei,

mângâie, supse și tachină până când ea țipă în timpul orgasmului. Numai atunci o penetră din nou, de astă dată cu mai puțină disperare și mai multe senzații.

Și, în timp ce se îngropa în carnea ei caldă, fu cuprins de o mulțumire pe care nu o cunoscuse niciodată. Era acasă... *ea* era acasă. Pentru prima dată, își dorea să rămână înăuntrul unei femei pentru totdeauna, să fie cu ea pentru totdeauna. Acela era adevăratul motiv pentru care nu se căsătorise niciodată – pentru că nu existase nici o Madeline pe care să o iubească.

„Iubire?"

Alungă gândul acela. În direcția aceea se afla nebunia. Ea devenise rapid tot ce era bun în viața lui, tot ce era pur și, deși frenezia unei după-amiezi de amor îl înduioșă, nu era gata să-și ofere inima pe deplin. Pentru că, dacă făcea acel pas doar ca să afle că o speriase, nu știa cum avea să suporte.

Cu toate acestea, când începu să o ia din nou, alunecând înăuntrul ei cu penetrări lungi și lente, știu că eșua cu rapiditate. Acolo își dorea să fie, pentru tot restul vieții lui.

Se abținu din propria eliberare până când ea se avântă spre a ei. Apoi se lăsă purtat de val așa cum nu o făcuse niciodată. Iar când își eliberă sămânța înăuntrul ei, se rugă să-i fi dat un copil. Copilul lor. Atunci ea nu avea de ales decât să se mărite cu el. În orice caz, acum era a lui, în trup *și* spirit. Dacă avea impresia că urma să o lase să plece cu inima ușoară după cele întâmplate, era nebună.

Amândoi avură nevoie de ceva timp ca să revină pe pământ, dar el era foarte fericit să stea acolo cu ea înfășurată în brațele lui. Ar fi rămas acolo toată noaptea, dacă nu ar fi fost atât de târziu.

– Ești mulțumit, în sfârșit? șopti după ce își reveniseră.

Cu un râset ușor, făcu iute un semn din cap spre mădularul lui flasc.

– Chiar trebuie să întrebi?

– Nu este vorba de asta, prostuțule, spuse ea, deși își îmblânzi insulta printr-un zâmbet tandru. Ești mulțumit că pot să mă descurc cu tine și cu dorințele *tale* nesătule?

– Scumpo, rosti el cu toată sinceritatea, încep să-mi fac griji că nu o să fiu în stare să mă descurc *eu* cu dorințele *tale* nesătule. Ca să nu mai vorbim despre curiozitatea ta nesătulă.

Ea scoase un suspin batjocoritor.

– Oh, Doamne, de asta îmi era teamă! Ochii îi străluciră când își trecu mâna peste brațul lui. De aceea nu m-am măritat niciodată,

să știi... nu am vrut să-mi impun curiozitatea nestăpânită asupra unui soț.

– Ai grijă, cocheto, o avertiză el, deși nu reuși să-și înăbușe zâmbetul la aluzia cu privire la afirmația lui de mai devreme. Când o să ne căsătorim, o să mă aștept la mai puțină imprudență și la mai mult respect din partea ta.

– Oh, chiar așa? Îl tachină. Milord, poți să te aștepți la tot ce vrei tu... o să obții exact ce vreau eu să-ți ofer.

El scoase un râs triumfător. Ea nu contrazise aluzia la căsătorie, ceea ce însemna că avea de gând să-l accepte. Se putea să îi aducă o viață cu necazuri, dar nu îi păsa. Dar abia aștepta să o înceapă.

Cu o privire aruncată spre fereastră, el se retrase de lângă ea.

– Tatăl tău o să te aștepte în curând, dacă nu te așteaptă deja.

Expresia de pe chipul ei se închise.

– Da, ar trebui să plec acasă.

– Te duc eu.

– Nu, nu trebuie.

Când ea se strecură din pat și se duse în cealaltă cameră ca să se îmbrace, inima lui se opri în piept. O urmă neliniștit, privind-o în timp ce își îmbrăca pantalonașii și cămășuța sfâșiată.

– De ce nu?

– Pentru că o să vrei să îi ceri lui *papa* mâna mea. Încă nu pot să te las să faci asta.

La naiba cu ea și cu încăpățânarea ei!

– Nu ai de ales, spuse el și începu să se îmbrace. Nu mai aștept nici măcar o zi ca să te fac soția mea.

– Pentru un bărbat care se opune moralității, poți fi ciudat de rigid, mormăi ea. Dar nu o să te las să distrugi viitorul Tessei însurându-te cu mine în grabă.

Ea se strecură în corsetul lărgit, apoi se întoarse spre el cu o rugăminte nerostită.

El apucă panglicile, dar, în loc să le strângă, le folosi ca să o tragă mai aproape de el.

– Trebuie să ai încredere în mine, scumpo, murmură el în părul ei. Pot să am grijă de amândouă. Trebuie să lași problema asta în seama mea.

– Și dacă eșuezi? Dacă te însori cu mine și din cauza asta o pierzi pe ea definitiv?

El șovăi o fracțiune de secundă, dar fu de ajuns pentru ea.

– Știi că este înțelept să fii prudent, continuă ea. Ar trebui să rămânem departe unul de altul până când câștigi tutela. Eu și *papa* o să fim bine. Iar între timp, noi doi avem locul ăsta... Pot veni aici și...

– Să te necinstești pentru mine? întrebă el aspru.

Când ea tăcu și se îndepărtă, încercând să-și strângă singură panglicile, el scoase o înjurătură și îi dădu mâinile la o parte ca să o încheie.

– Iartă-mă, spuse el în timp ce strânse panglicile, dar gândul ca tu să trăiești într-o asemenea nesiguranță este greu de suportat.

Madeline se întoarse spre el cu o încruntare.

– Și ce ai de gând să faci?

– Pentru început, să vorbesc cu tatăl tău. Știu că este disperat, dar nu ar fi trebuit să se bazeze atât de mult pe tine ca să-l salvezi, lăsându-te să te duci la petrecerea aceea și...

– El nu a știut despre asta. A fost doar opera mea.

– Poftim? spuse el fără să îi vină să creadă.

– Eu am fost cea care spera ca Sir Humphry să ne ajute. Vocea ei deveni amară. *Papa* nu avea de gând să acționeze, indiferent cât de mult l-am implorat. De fiecare dată când am menționat o modalitate de rezolva problema, el s-a adâncit și mai mult în melancolie. Ea își împinse sfidător bărbia în față. Așa că am fost nevoită să mă bazez pe mine însămi.

El simți un gol în stomac când se gândi la tot ce riscase ea în încercarea de a-și proteja tatăl. Dar așa era Madeline, hotărâtă să-i protejeze pe cei nevinovați.

– Ei bine, situația asta o să înceteze. În cel mai rău caz, tatăl tău trebuie să înțeleagă că nu mai poate să se scalde în durerea lui în timp ce tu îți asumi asemenea riscuri. Am de gând să-i spun chiar eu asta.

– Nu poți! strigă ea. Nu știu ce ar fi în stare să facă! Trebuie să mă lași pe mine să-l conving încetul cu încetul. Am nevoie de timp...

– Dumnezeule, spuse el cu o voce goală, *de aceea* nu mă lași să te *cer* de soție, din cauza tatălui tău! Povestea asta nu are nimic de-a face cu Tessa. Încă încerci să-l protejezi.

– Nu este adevărat. Strecurându-se în rochie, Madeline o încheie cu puțin ajutor din partea lui. Nu ar trebui să ne căsătorim până când nu se rezolvă situația Tessei, și tu știi asta. Când el arcui o sprânceană, ea adăugă: Nu înțelegi. În urmă cu două zile, *papa* spunea cum să-și pună captă zilelor pentru a face lucrurile mai ușoare pentru mine. Și nu o să-și dorească să o vadă afectată și pe nepoata ta. Iar

dacă el crede că situația lui ar ajuta familia Bickham să câștige tutela, ar putea să...

– Să se sinucidă din cauza asta? întrebă Anthony sceptic. Deci o să-ți asumi responsabilitatea de a-l împiedica să facă asta? Se uită încruntat la ea. Nu are nici un drept să vorbească despre sinucidere, la naiba, nu după tot ce ai făcut pentru el! Doar te-a făcut să te preocupi în continuare pentru boala lui.

– Nu! *Papa* nu este așa. Tu nu-l cunoști!

– *Tu* nu vrei să mă *lași* să-l cunosc! Nici măcar nu mă lași să vorbesc cu el. Ești mai rea decât mine când vine vorba de renunțarea la control. Totul trebuie să fie făcut conform planului tău și dezvălui doar lucrurile cărora crezi că le putem face față. Îndrăznesc să spun că nici doamna Harris nu-ți cunoaște situația.

– Doar pentru că nu am vrut ca ea să...

– Să te dea afară? Angajatoarea ta s-a dat peste cap în dimineața asta ca să mă împiedice să *profit* de tine. Îi pasă de tine. *Mie* îmi pasă de tine. Uneori, trebuie să renunți la control și să le permiți oamenilor cărora le pasă de tine să te ajute.

Pentru o clipă, ea păru sfidătoare, iar el se gândi că se putea să se împotrivească mai mult. Apoi își îmblânzi trăsăturile.

– Bine. Du-mă acasă, dacă trebuie, și vorbește cu *papa*. Nu o să te liniștești până ce nu faci asta.

– Ai perfectă dreptate, mormăi el, ușurat că, în cele din urmă, ea își veni în fire.

El se îmbrăcă, în timp ce ea își netezea hainele. Dar, când se duse să-și pună pantofii, se opri.

– La naiba, unde sunt ciorapii mei?

– Probabil în pat. Acolo i-am scos de pe tine.

– Te duci să mi-i aduci? Eu trebuie să-mi găsesc mănușile.

– Desigur, murmură el și se întoarse în cealaltă cameră.

Când ușa se închise în urma lui, îi luă o fracțiune de secundă ca să își dea seama, dar, în clipa în care se grăbi înapoi, ea găsise deja o cheie să-l încuie.

– Madeline! strigă lovind cu pumnii în ușă. Ce naiba crezi că faci?

– Îmi pare rău, Anthony! strigă ea. Nu te pot lăsa să distrugi totul din cauza sentimentului tău exagerat de onoare. Lasă-mă să vorbesc cu *papa* și să văd cum poate să se descurce. Jur că o să mă întorc aici mâine-seară, indiferent ce o să spună. Până atunci, amândoi o să avem o idee mai clară despre ce avem de făcut.

– Ideea mea despre ce trebuie făcut este în regulă, la naiba!

Lovi în uşă, apoi scoase un urlet când îşi dădu seama că încă nu îşi pusese cizmele.

– Anthony, dragostea mea? spuse ea, de pe partea cealaltă. Eşti bine?

Îngrijorarea ei şi faptul că îi spusese *dragostea mea* nu îl domoli câtuşi de puţin.

– Ce-ţi pasă? mârâi el, în timp ce îşi verifica piciorul. Dai bir cu fugiţii – din nou, aş putea să adaug – pentru că mă consideri un idiot impulsiv, care o să strice totul pentru tine, pentru tatăl tău şi pentru Tessa.

– Nu cred că eşti un idiot, rosti ea prin uşă. Cred că eşti plin de zel. Iar în clipa asta, plin de zel este ultimul lucru de care avem nevoie.

– Aşa zici tu! Îşi înfipse pumnul în uşă, apoi îşi dădu seama că doar întărea argumentul ei. Dumnezeule, ai de gând să mă laşi aici până mâine?

– O să trimit pe cineva să-ţi dea drumul de îndată ce urc în birjă.

O birjă. El se relaxă, lipit de uşă. Slavă Cerului pentru micile favoruri! Mica nebună nu îşi dădea seama că el cunoştea fiecare vizitiu de birjă care lucra în zona aceea din oraş, o altă rămăşiţă a zilelor lui de viaţă sălbatică. De îndată ce trăsura revenea de la ea de acasă, el pur şi simplu avea să afle unde locuia, apoi intenţiona să se ducă după ea.

Se grăbi spre fereastră ca să privească în zadar în timp ce ea se urca într-o birjă, chemă un băiat, îi dădu o monedă, apoi arătă spre fereastră. Ignorând încruntarea întunecată a lui Anthony, plecă, dar nu înainte ca Anthony să observe cine era vizitiul.

Zece minute mai târziu, ştrengarul ei plătit îl salvă, dar, în timp ce se plimba şi aştepta ca birja să se întoarcă, reluă în minte ultima discuţia dintre ei.

„Plin de zel." „Sentiment exagerat de onoare." Vorbea despre el ca şi cum era un prost nesăbuit – şi, evident, chiar credea asta despre el.

Acum, că îi trecea furia, se putea gândi cu mai puţină mânie. Chiar putea să o condamne că era nesigură de capacitatea lui de a avea grijă atât de ea, cât şi de Tessa? Ce făcuse în viaţa lui ca să se dovedească vrednic de respectul ei?

El sfidase lumea întreagă, înfuriat de nedreptăţile pe care le suferise ca băiat. La ce îi folosise atitudinea aceea? Da, strânsese fonduri pentru sine însuşi, dar, în loc să le folosească într-un scop nobil, le cheltuise pe un trai risipitor. Poate că Madeline era reticentă

în a le încredința oamenilor secretele ei, dar el era și mai reținut. Nu își arăta adevărata viață. În schimb, își petrecuse viața ascunzându-se în spatele replicilor pline de duh.

Apoi Madeline se strecurase pe sub armura lui. Nu fusese stânjenită de ce văzuse acolo și nici nu îl condamnase pentru felul lui de a fi; pur și simplu îi oferise inima ei chiar și când fusese prea laș ca să i-o dea pe a lui.

Acum, viitorul nepoatei lui atârna de un fir de ață, iar *Madeline*, nu el, era cea care păstra constant bunăstarea Tessei în gândurile ei, chiar dacă avea propriile probleme de care trebuia să se ocupe.

Se prăbuși într-un scaun. În loc să accepte să fie prudent, așa cum își dorise ea, încercase cu egoism să o păstreze pentru sine. Da, avusese în gând interesele ei – precum și pe cele ale tatălui ei –, dar ea avea dreptate. Nu îl cunoștea pe tatăl ei. Nu era de datoria lui să dea buzna în viața omului, să-și impună cerințele până nu ajungea să îl cunoască.

Și, în ciuda a ceea ce îi spusese, știa că reticența lui Madeline *chiar* se datora în mare parte grijii pe care i-o purta Tessei. Fusese martor la compasiunea de care dăduse dovadă față de fetele ei. Avea să fie chinuită de gândul de a se mărita cu el dacă asta însemna să o facă în dezavantajul Tessei.

El afirmase cu înflăcărare că lucrurile nu stăteau așa, dar ea văzuse dincolo de impetuozitatea lui. Adevărul era că putea să aibă dreptate și în privința aceea. Căsătoria putea să nu îmbunătățească situația lor încurcată. Dacă ea își salva tatăl, aproape sigur familia Bickham avea să se răzbune, convingând instanța să le permită să o păstreze pe Tessa.

Scăpă o înjurătură frustrată. Avea nevoie de detalii legate de situația tatălui ei, pe care ea nu putea să i le ofere din moment ce nu cunoștea decât perspectiva tatălui. Dar interogarea bărbatului putea aproape sigur să îl afecteze pe bietul om. Iar Anthony și-ar fi trădat interesul în acea privință, ceea ce ar fi însemnat să-și declare intențiile, lucru care avea să o afecteze pe *ea*.

Astfel, rămânea o singură cale prin care să afle totul. Trebuia să pună întrebări vicarului și oricui altcuiva care putea să-i ofere informații. Probabil trebuia să discute și cu magistratul local. Dar, pentru a face toate acestea, trebuia să se ducă la Telford.

Fu cuprins de un tremur. Telford, un loc pe care îl evitase mai bine de douăzeci de ani. Telford, unde locuia familia Bickham, unde el suferise nenumărate umilințe, unde învățase să-și închidă inima.

Telford deținea răspunsurile. Iar gândul de a se duce acolo îi trimise fiori pe șira spinării.

Se uită hotărât în față. Nu era de mirare că ea nu avea încredere că el putea să aibă grijă de cineva. Simplul nume al unui oraș reușea să-l transforme din nou într-un băiețel care tremura din toate încheieturile.

Ei bine, gata, se gândi el, cu o hotărâre sumbră. Obosise să se ascundă de ce se întâmplase, să permită ca tot ce i se întâmplase să-i conducă viața. Madeline îl iubea, iar Tessa se baza pe el ca să o salveze. Putea măcar să-și înfrunte trecutul cu curaj pentru a primi niște răspunsuri.

Apoi probabil putea să câștige, în cele din urmă, respectul lui Madeline. Și pe al lui.

Capitolul 25

Dragă Charlotte,

După toți acești ani, poți fi naivă uneori. Poți face cum crezi de cuviință în privința lui Lord Norcourt și a domnișoarei Prescott. De acum înainte, o să-mi păstrez îngrijorarea pentru mine, deși mă rog, spre binele tău, să nu iasă nimic îngrozitor din legătura profesoarei tale cu un libertin.

Vărul tău dezinteresat,

Michael

Madeline se gândi tot drumul de întoarcere la Richmond. Cum putea Anthony să dea vina pe *el* pentru toată acea harababură? Credea că ar fi trebuit să se ducă pe nepusă masă la oameni și să-i implore să-l ajute pe *papa*. Și să o acuze că întârzia căsătoria lor doar spre binele lui *papa!* Nu înțelegea, la naiba!

„Nu mă lași."

Ea făcu o grimasă. Era adevărat. Greșise oare când întârziase încă o dată întâlnirea dintre el și *papa?* Că nu îl lăsase să se ocupe de problemă așa cum își dorea? Că încercase să ia în considerare nevoile nepoatei lui, dar și pe ale lor?

În minte îi răsunară cele povestite despre copilăria lui petrecută la familia Bickham. Ea predase și în alte locuri în afară de școala doamnei Harris, așa că știa cât de ușor puteau fi folosite fetele de către tutorii lor. Anthony dădea vina pe firea lui desfrânată pentru felul sever în care fusese tratat, dar ea găsea vinovații vina acolo unde erau de fapt – în familia Bickham.

Da, ea făcuse ce trebuia. De îndată ce el avea să se gândească mai bine, își putea da seama de asta.

„Tu ești mai rea decât mine când vine vorba de renunțarea la control. Totul trebuie să fie făcut după planul tău."

Indiferent cât de greu fusese să-i ignore acuzația, cuvintele continuau să doară. Pentru că și în ele răsuna o parte de adevăr. Dar la ce se aștepta el? Lumea ei se năruise chiar dinainte ca *papa* să cadă în dizgrație. Ea încercase să țină lucrurile în frâu încă de la moartea mamei, iar lucrul acela necesita un oarecare control, la naiba!

Acum avea altă problemă. Se apropia rapid de casa din Richmond. Fără bani cu care să-l plătească pe vizitiul birjei, singura soluție era să intre în casă ca să ia bani. Ceea ce însemna să îi spună lui *papa* ce se întâmplase.

Oftă. Sau poate nu. În ultimele zile, o ignorase în asemenea măsură încât se putea nici să nu observe.

Totuși, speranța îi fu spulberată de îndată ce ajunse acasă la câteva minute după aceea. Înainte să apuce să coboare, *papa* se grăbi să o întâmpine. Iar doamna Jenkins era chiar în spatele lui.

– Unde Dumnezeu ai fost? mârâi el, în timp ce deschise brusc portiera birjei. Ne-am îmbolnăvit de grijă! Am trimis-o pe doamna Jenkins la școală după tine în după-amiaza asta, iar doamna Harris a spus că ai plecat de acolo la prânz. Este aproape șapte!

Oh, Dumnezeule, nu se gândise că avea să o caute cineva!

– Lasă-mă să-l plătesc pe om, *papa*, și apoi îți explic.

Cuvintele abia dacă îi zburară de pe buze înainte ca tatăl ei să scoată portofelul pe care nu îl mai purtase de luni întregi și să întindă câțiva șilingi spre vizitiu. Când vizitiul birjei arcui o sprânceană, mai adăugase câțiva pentru a se potrivi cu ce conveniseră.

– Doamne sfinte! strigă tatăl ei când văzu suma. Cât de departe ai fost?

– A trebuit să fac o vizită în oraș.

La urma urmei, era întru câtva adevărat.

Dar, când chipul lui se întunecă, ea își dădu seama că nu ar fi trebuit să spună nici măcar atât. Cu o încruntare sumbră, el o grăbi

să intre. Intră și doamna Jenkins, cu un aer de îngrijorare imprimat pe trăsăturile ei îmbătrânite.

De îndată ce închise ușa, tatăl ei se întoarse spre ea.

– Ai fost la Sir Humphry, nu-i așa?

Șocată că el știa, aruncă o privire spre doamna Jenkins.

– Îmi pare rău, domnișoară, murmură femeia, dar m-a bătut la cap până când i-am spus totul...

– Și bine am făcut că am bătut-o la cap, o întrerupse tatăl ei. Ce altceva trebuia să fac când am găsit-o spălându-ți rochia de seară? Știam că nu te-ai dus la nici o întâlnire la sfârșit de săptămână. Și apoi mi-a spus că ai pus la cale tot felul de prostii în numele meu. Nu aveai nici un drept!

Furia se dezlănțui înăuntrul ei.

– Nu aveai nici un drept să renunți!

În ciuda tresăririi lui, ea nu putu să împiedice să îi zboare de pe buze cuvintele înăbușite multă vreme.

– Luni întregi te-am rugat să *faci* ceva pentru a ne schimba situația, dar nu ai putut decât să deplângi ce s-a întâmplat cu doamna Crosby. Cum rămâne cu ce mi s-a întâmplat *mie*, *papa*? Eu mi-am pierdut casa și viața într-o *singură* clipă când femeia aia a murit pe masa ta. Îmi pare rău pentru durerea ta, dar și eu simt o durere!

Lacrimile i se prelingeau pe obraji, dar abia le luă în seamă. Cum îndrăznea să arate că era un tată autoritar abia acum, după atâtea luni în care nu îi păsase?

Expresia lui afectată se transformă în remușcare.

– Maddie, fetițo, te rog... murmură el, în timp ce se apropia de ea.

– Să nu-mi mai spune niciodată așa! Ea îi dădu mâna la o parte, furia ei fiind aproape să răbufnească. Nu mi-ai mai spus așa de luni întregi, până în urmă cu două zile, imediat după ce ai amenințat că-ți iei viața. Și poți să vorbești despre drepturi? Își șterse furioasă lacrimile. *Tu* ești cel care nu avea nici un drept, *papa*. *Tu!*

Ea pur și simplu repetă cuvintele rostite de Anthony mai devreme, dar numai pentru că recunoscuse adevărul în momentul în care el le rostise. Nu își dorise să recunoască adevărul din ele. Și acum, când o făcea, nu se mai putea opri din plâns.

Tatăl ei își puse brațul pe după umărul și o conduse spre un scaun.

– Gata, gata, spuse el pe un ton liniștitor, vino să stai jos.

În timp ce ea se supuse, încă suspinând și nefiind în stare să se opună încercărilor lui de a o alina, el aruncă o privire spre doamna Jenkins.

– Poți să-i aduci fetei un pahar de vin, te rog?

Cu o încuviințare din cap, doamna Jenkins se strecură în bucătărie, lăsându-i singuri. *Papa* trase un scaun lângă ea și îi apucă mâinile într-ale lui.

– Îmi pare rău, Madeline.

– T-tu mereu zici asta, spuse ea bâlbâindu-se, și a-apoi... a doua zi...

– Știu, mă întorc la deznădejdea mea. Tu crezi că nu îmi dau seama că am fost o povară pentru tine? Dar lucrurile o să fie altfel. De data asta vorbesc serios.

Ea clătină din cap. El susținuse *asta* și înainte.

– Nu mă crezi, nu-i așa? spuse el încet. Nu te învinovățesc. Dar îți jur, dacă mi-aș fi dat seama cât de mult ai luat asupra ta...

Când ea nu spuse nimic, el oftă.

– Nu, nici asta nu este adevărat. Mi-am dat seama. Undeva în adâncul tulburării mele, știam că tu ești cea care ne menține pe linia de plutire. Pur și simplu nu am putut să mă adun ca să arăt că îmi pasă. Îi strânse mâinile. Ei bine, mă adun acum.

– Oh? Lacrimile ei secară, dar mânia încă i se învolbura în pântec. De ce acum?

Un aer de vinovăție îi traversă chipul.

– Directoarea ta i-a povestit doamnei Jenkins despre tine și Lord Norcourt.

Ei i se tăie răsuflarea. Ce spusese doamna Harris? Cât de mult știa *papa*? Știa despre petrecere? Dumnezeule, știa că se dusese acolo cu Anthony?

El continuă sumbru:

– Atunci am aflat că te-ai împrietenit cu omul ăsta. Și totuși, nu mi-am dat nicidecum seama de asta. Habar nu aveam ce se întâmplă cu tine. Asta mi s-a părut mai înfiorător decât orice altceva. El clătină din cap. Ai spus adevărul – nu aveam nici un drept să renunț. La tine. La viitorul tău.

– La tine, insistă ea, ultimele lacrimi uscându-i-se pe obraji.

– Poate și la asta. Vocea lui deveni neliniștită. Dar, de îndată ce am auzit despre el, mi-am amintit că ai întrebat despre copilăria lui și nu mi-ai spus de ce ai vrut să știi. Iar când ai dispărut, am început să-mi fac griji...

Trebuia să-i spună despre Anthony. Dar nu știa cum.

– Nu prea ți-am fost tată în ultima vreme, știu asta, șopti el, iar mâna lui le strânse pe ale ei aproape dureros, dar vreau să mă schimb. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat între tine și... El înghiți în sec. Dacă te-ai împrietenit cu Lord Norcourt, nu o să auzi nici un cuvânt de reproș din partea mea. Dumnezeu știe că ai avut motive întemeiate să cauți alinare în afara casei. Dar eu nu pot... Rămase fără suflare. Nu pot să stau deoparte, fată dragă. Trebuie să știu dacă omul a profitat de tine. Trebuie să-mi spui. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu Sir Randolph. Vreau doar să mă asigur că Lord Norcourt face lucrul potrivit în privința ta.

– Vrea să se însoare cu mine, *papa*, spuse ea încet. Vrea să se însoare cu mine și să te protejeze de Sir Randolph.

Tatăl ei păru uluit, lucru care reflecta ce simțise *ea* când Anthony o ceruse prima dată de soție.

– Dar este o problemă legată de nepoata lui, continuă ea, așa că i-am spus că ar trebui să așteptăm. Iar el nu vrea să aștepte... După întrevederea noastră cu Sir Humphry din după-amiaza asta, a vrut să vină direct aici și să-ți ceară mâna mea. N-am vrut să-l las să facă asta. Am vrut ca mai întâi să vorbesc eu cu tine.

Cu o expresie încă uimită, tatăl ei se lăsă pe spate în scaun.

– Înțeleg. El își frecă bărbia, apoi o privi. Se pare că s-au întâmplat multe lucruri fără ca eu să știu.

Ea încuviință din cap, ușor stânjenită. Credea în continuare că avusese dreptate când nu îl împovărase cu planurile ei, dar nu putea să-și scoată din minte cuvintele lui Anthony. „Dezvălui doar lucrurile cărora crezi că le putem face față."

– Ei bine, spuse *papa*, a venit timpul să-mi spui ce am ratat. Am dreptul să... El se opri brusc. *Trebuie* să știu. Ca să o luăm de la capăt, vrei, fată dragă? Și ia-o încet. Mintea mea a fost în ceață o vreme, dar asta nu o să mă împiedice să încerc să înțeleg. Spune-mi totul!

Și ea îi spuse. În timp ce doamna Jenkins le pregătea cina și se plimbă tăcută prin casă ca să-și îndeplinească treburile zilnice, Madeline și tatăl ei vorbiră. Avu nevoie de vreo două ore – și de câteva încercări – ca să-i spună totul. Trecuse mult timp de când nu se simțise liberă să-și împărtășească problemele cu tatăl ei. Încercă să nu găsească prea multă speranță în răspunsul lui rațional, mai ales când se cufunda în tăcere, dar măcar o asculta. Nu o mai ignora. Era ceva, nu-i așa?

Desigur, nu îi spusese că împărțise patul cu Anthony. El era tatăl ei, la urma urmei. Dar acum știa restul poveștii. Când termină de povestit, nu erau mai aproape de o soluție decât fuseseră mai înainte, dar se simțea de parcă menghina care i se strânsese în jurul pieptului luni întregi se slăbi brusc. În sfârșit, putea să respire.

– Am dreptate în privința nepoatei lui, nu-i așa, *papa?* spuse ea în cele din urmă. Este mai bine să așteptăm, nu?

– Nu știu. O încruntare îngrijorată îi brăzdă fruntea. Într-adevăr, este o situație dificilă. Nu îi văd pe cei din familia Bickham să aplice asupra ei aceleași pedepse, dar ai dreptate când spui că fata nu ar trebui să stea acolo. Iar Sir Randolph cu siguranță o să folosească orice asociere dintre mine și Excelența Sa ca să câștige ce vrea.

– Nici unul dintre voi nu o să rezolve dilema în seara asta, spuse doamna Jenkins, întrerupându-i prima dată de când începuseră să vorbească. Sunteți epuizați. Aruncă o privire blândă spre Madeline. Oricum nu se poate face nimic până mâine, nu-i așa? Nu atunci se presupune că trebuie să te întâlnești cu Excelența Sa?

Madeline încuviință din cap, fără să fie prea surprinsă de faptul că doamna Jenkins ascultase fiecare cuvințel. Femeia devenise atât de mult parte din familia lor, încât părea just să cunoască și cele mai întunecate secrete.

– Bine, continuă doamna Jenkins în stilul ei matern. Atunci ai putea la fel de bine să dormi. Eu spun mereu că totul arată întotdeauna mai strălucitor de dimineață.

Papa arcui o sprânceană spre doamna Jenkins.

– Ești plină de viață cu toată lumea, femeie? Sau îți exersezi predicile doar cu noi?

– *Papa*... dădu să spună Madeline.

– Oh, le păstrez pe toate pentru tine, doctore Prescott, rosti doamna Jenkins cu un zâmbet vioi. Bărbaților ca tine, care stăruie prea mult pe procesele de conștiință, le poate fi de folos o predică plină de viață din când în când.

– Aiurea, murmură el, dar apoi ascultă sugestia doamnei Jenkins și o îndemnă pe Madeline să se retragă. Ea se conformă ușurată.

Nu era sigură când se retrăsese *el*, dar pentru prima dată nu mai rămăsese trează ca să asculte.

Și, pentru prima oară după foarte multă vreme, nu mai fu trezită în toiul nopții de hoinăreala lui nestingherită.

În schimb, fu trezită a doua zi de dimineață de auzul unor voci imperioase venite de afară. Se ridică iute din pat, își puse halatul și se duse să vadă ce se întâmpla.

Papa se certa cu un lacheu îmbrăcat în uniformă.

– Insist să-mi lași scrisoarea mie, tinere. O să i-o dau de îndată ce se trezește.

– Dar Excelența Sa a spus că trebuie să fie livrată doar în mâna dumneaei, răspunse agitat bărbatul. Pot să aștept dacă nu doriți să o treziți.

– Sunt trează, *papa*, spuse Madeline, recunoscând uniforma. Înaintă. Mi-ai adus ceva?

– Sunteți domnișoara Prescott? întrebă bărbatul.

Ea încuviință din cap.

El îi întinse un plic frumos ornat cu un sigiliu de ceară.

– Stăpânul meu mi-a spus că trebuie să vă dau asta personal.

Ea îl privi curios.

– De unde ai știut unde să mă găsești?

– Cred că Lord Norcourt a aflat adresa de la vizitiul birjei.

Și totuși, nu venise acolo. După toată insistența lui de a i se permite să-l întâlnească pe tatăl ei, apariția unei scrisori în locul lui o neliniști. Mâna îi tremură în timp ce deschise misiva.

Dragă Madeline,

Am plecat la Telford. Voiam să știi ca să nu mă aștepți la apartamente mele în seara asta. Încurcătura noastră poate fi rezolvată numai dacă evaluez cu atenție situația tatălui tău, ceea ce presupune să aflu detalii din procesul deschis împotriva lui și să văd ce pot face pentru a îmbunătăți situația. Am de gând să vorbesc cu vicarul, dar și cu magistratul local. S-ar putea să dureze câteva zile înainte să mă întorc, dar nu-ți face griji.

Poți avea încredere că voi fi foarte discret.

Cu toată dragostea mea,

Anthony

Cuvintele prețioase „cu toată dragostea mea" fură umbrite de neliniștea ce o cuprinse.

– Discret! strigă ea când strânse scrisoarea la inimă. Cum să fii discret când pui asemenea întrebări acolo? Unchiul lui o să afle

despre asta într-o oră de la sosirea lui și apoi o să se dezlănțuie focurile iadului.

– Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă *papa*.

Ea îi dădu scrisoarea ca să o citească.

– Trebuie să mă duc după el, *papa*. Trebuie să-l opresc înainte să piardă șansa ca nepoata lui să scape de oamenii aceia îngrozitori!

Tatăl ei ridică ochii din scrisoare și arcui o sprânceană.

– Îți spune „Madeline" și semnează „cu toată dragostea mea", dar nu văd nici o mențiune despre căsătorie.

– Avem griji mai mari, *papa!* Ea se întoarse spre lacheu. De cât timp a plecat?

– Acum câteva ore, domnișoară. A plecat înainte de zorii zilei.

– Nu este timp de pierdut, îi zise ea lui *papa*. Trebuie să mă duc la Telford.

Papa se încruntă.

– Nu poți să-l prinzi din urmă.

– Trebuie să încerc!

– Nu avem bani, sublinie el. Știi cât costă o călătorie la Shropshire? Ca să-l prinzi din urmă, trebuie să călătorim cu poștalionul, iar asta o să însemne mese și hanuri... Este o călătorie de cel puțin două zile. Dacă nu ai pus la saltea salariul de la școală, nu putem să ne permitem asta.

Ea oftă. Avea dreptate.

– Cred că nici măcar doamna Jenkins n-ar putea să o acopere, deși sunt sigur că ar fi dispusă să te împrumute...

– Un împrumut, da! O să împrumut banii!

– De la doamna Jenkins?

Auzi în gând cuvintele pe care Anthony i le spusese cu o zi înainte. „Angajatoarea ta s-a dat peste cap în dimineața asta ca să mă împiedice să *profit* de tine. Îi pasă de tine."

– Nu. De la doamna Harris.

– Atunci trebuie să-i spui totul: despre scandal și motivele pentru care te-ai dus la acea petrecere, toată povestea.

– Știu. Ea îi strânse mâna. O să fie bine. O să înțeleagă.

El încuviință îngândurat din cap, apoi se întoarse spre ușă.

– Ei bine, dacă plecăm în curând, am face bine să ne îmbrăcăm și să mergem să vorbim cu ea.

– Noi? șopti Madeline.

– Ești nebună dacă ai impresia că te las să pleci la Shropshire singură, fata mea!

Ei i se tăie răsuflarea.

– Dar nu te-ai mai întors de când...

– Știu. El îi îndepărtă o șuviță de păr de pe obraz. O să fiu nevoit să mă confrunt cu asta odată și odată. Acum este un moment la fel de bun ca oricare altul, nu crezi?

De fapt, ea credea că lumea ei luase o turnură ciudată în ultimele zile și tot căuta să se obișnuiască cu realitatea. Era îngrozită de ideea că recuperarea aparentă a lui *papa* avea să fie afectată de călătoria la Telford sau că intervenția lui Anthony avea să distrugă viața nepoatei lui, lucru ce îl putea face să o deteste toată viața.

Doar un lucru o împiedică să se destrame: cuvintele lui Anthony rostite cu o zi înainte.

„Uneori, trebuie să renunți la control și să le permiți oamenilor cărora le pasă de tine să te ajute."

Era pe punctul să asculte cu sfințenie de acel sfat. Domnul să o ajute!

Capitolul 26

Dragul meu văr,

Nu o să fii de acord când o să auzi că tocmai le-am împrumutat bani domnișoarei Prescott și tatălui ei. Și tu ai fi făcut același lucru dacă le-ai fi auzit povestea. Se dovedește că nimic nu este ce pare nici în legătură cu ea, nici în legătură cu Lord Norcourt, astfel că am fost bucuroasă să îi ajut. Poți crede ce vrei, dar consider că noi doi ne-am înșelat în privința lor. Reputația nu este întotdeauna măsura unui om.

Ruda ta scrântită,

Charlotte

Două zile mai târziu, în timp ce Anthony stătea în fața ușii albe a elegantei case din cărămidă, palmele începură să îi transpire în mănuși.

Nu avusese de gând să ajungă în fața acelei uși. Dar, după ce sosise la Telford la amiază, i se spusese că vicarul se afla într-un sat din apropiere, unde făcea o slujbă de înmormântare, și că urma

să se întoarcă abia seara, așa că avea timp la dispoziție. După ce discutase cu magistratul, apoi vorbise despre situația familiei Prescott cu vecinii, se îndreptase spre hanul la care se oprise.

Atunci atenția îi fusese atrasă de vederea școlii. Deși orele din acel semestru se încheiaseră, reușise să afle de la un funcționar unde locuia directorul școlii, iar acum se afla acolo, cu pălăria în mână, nesigur dacă să bată la ușă sau nu.

Își dorea Jane să-l vadă? Sau îl detesta? Avea să îi poarte pică pentru că intra nepoftit în noua ei viață? Trebuia să aibă ceva resentimente, altfel nu ar fi acceptat să fie martor pentru tatăl ei în cazul privind tutela.

Anthony oftă. Poate că era o greșeală.

Dădu să se întoarcă, dar aproape că fu doborât de doi băieți care țineau în mâini un crap mare. Ei se opriră brusc, cel mai mare punându-i aceeași întrebare ce i se adresase toată după-amiaza.

– Bună ziua, domnule. Vă putem ajuta cu ceva?

Copiii lui Jane? Era cu putință? El aruncă o privire spre pește.

– Mi se pare că voi doi sunteți cei care au nevoie de ajutor.

Peștele părea să aibă cel puțin vreo zece kilograme, destul de greu pentru doi băieți care nu puteau să aibă mai mult de 8 și 11 ani.

Băiatul mai mic își umflă pieptul.

– L-am prins chiar noi! E ceva, nu credeți? Mama o să fie așa de mândră!

Anthony simți un nod în gât.

– Sunt sigur că o să fie. Lăsați-mă să vă ajut.

Îl prinse de coadă în locul celui mic și toți trei intrară în casă, în vreme ce mezinul o luă la fugă înainte ca să le anunțe sosirea.

– Mamă! Am prins crapul cel mare! strigă el, în timp ce fratele lui și Anthony traversară salonul ca să ajungă în bucătărie.

– Dacă iar ați uitat să vă ștergeți cizmele de noroi, jur că o să...

Femeia se opri dintr-odată când intră și îl văzu pe Anthony.

El nu ar fi recunoscut-o niciodată. Nu mai era ființa cu obraji trași și ochii triști. Femeia aceea era durdulie și energică, poate puțin obosită, cu un zâmbet care îi aminti de mama lui și o aură de bucle atât de neascultătoare încât îi încadrau capul într-un nor negru.

– Jane? întrebă el, gândindu-se dacă nu cumva greșise casa.

Cu o încruntare îngrijorată, ea își șterse mâinile pe șorț.

– Vă cunosc?

– Sper să mă cunoști, verișoară.

Ea făcu ochii mari.

– Dumnezeule! Anthony?

– Asta dacă nu cumva mai ai vreun văr de care eu nu-mi amintesc.

Spre surprinderea lui, ea se repezi spre el și îl strânse într-o îmbrățișare, deloc ușor de vreme ce el încă ținea coada unui crap. Se trase înapoi cu chipul luminat și spuse:

– Anthony, nu-mi vine să cred! Oh, Doamne... Jack! Vino să-l ajuți pe Christopher cu peștele ăsta, vrei?

Cel mic se grăbi să apuce coada peștelui de la Anthony. De astă dată, când Jane îl îmbrățișă, el o strânse la rândul lui, având lacrimi în ochi. Ea îl strânse în brațe așa cum îl îmbrățișa mama, cu afecțiunea sinceră a unei rude dragi.

Apoi ea se trase înapoi, la o distanță de braț, râzând și plângând în același timp.

– Doamne, lasă-mă să mă uit la tine! Nu-mi vine să cred că ai crescut! Își șterse o lacrimă. Bineînțeles că ai crescut. Ce prostuță sunt! Și arăți minunat.

– Și tu, spuse el înăbușindu-și nodul din gât. El încuviință din cap spre băieți. Sunt ai tăi?

– Da, cei doi băieți mai mici. Scoase o batistă ca să se șteargă la ochi. Aceștia sunt Jack și Christopher. Cel mai mare, Nicholas, este în Shrewsbury împreună cu tatăl lui, iar Rachel și Alexandra sunt sus. Se întoarse spre băieții ei, care îi priveau cu uimire. Haideți, băieți, strângeți mâna vărului vostru, Anthony!

– Nu putem, spuse micul Jack. Ținem peștele!

– Este vărul tău Anthony care a călărit o capră? întrebă Christopher.

Anthony râse, simțind cum i se ia o piatră de pe inimă.

– Da, eu sunt *acel* Anthony.

– Christopher, ce lucruri spui! Mergeți și lăsați peștele în bucătărie Și spălați-vă. Și lăsați-vă cizmele afară lângă fântână! Ei dădură să iasă afară, în timp ce ea adăugă: Oh, și mergeți să îi spuneți slujitoarei să ne pregătească niște ceai!

– Da, mamă! strigară băieții când ieșiră afară valvârtej.

Ea se întoarse spre el cu un zâmbet melancolic.

– Îmi pare rău, ne-ai prins claie peste grămadă. Ceea ce mă tem că nu este un lucru neobișnuit la noi în casă.

– Nu, nu, este în regulă. Trebuia să-ți dau de veste din vreme.

– Într-adevăr, ar fi trebuit, spuse ea cu un aer de tachinare. Puteam să pregătesc o masă așa cum se cuvine.

– Nu aș fi vrut să-ți dau bătăi de cap. Mai ales în situația dată.

Cuvintele șterseră zâmbetul de pe buzele ei. Luând un loc pe o canapea, ea lovi ușor locul de alături.

– Vino să-mi spui ce te aduce la Telford după atâta vreme.

El se așeză lângă ea, încă fiindu-i greu să creadă cât de confortabilă era casa ei și cât de bine arăta ea.

– Mai întâi, trebuie să-mi cer scuze. Ar fi trebuit să fi venit cu mult timp în urmă.

– Este în regulă, spuse ea încet. Am știut de ce nu vii.

Vocea ei purta atâta compasiune, încât el știu imediat că era iertat. Iar gândul acela îi lovi în plin conștiința, pentru că nu o merita.

– Oh, Jane, îmi pare atât de rău că nu ți-am răspuns niciodată la scrisori sau că nu am încercat să te văd...

– Șșșt, murmură ea, ai vrut să lași în urmă locul ăsta. Nu pot să te învinovățesc pentru asta. Ea îl înghionti ușor cu umărul. Pur și simplu mă bucur că ești aici acum. Mă bucur că mama și nebunia ei nu te-au îndepărtat pentru totdeauna.

– Ca întotdeauna, ești generozitatea în persoană.

Alene, el își frecă cicatricea de la încheietură, nefiind conștient că o făcea până când ea îl apucă de mână.

– Lasă-mă să văd, murmură ea, apoi îi examină încheietura.

– Nu este rău, serios. După atâția ani, abia dacă se mai vede cicatricea.

Ea își mușcă buza de jos.

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

– Nu are de ce să-ți pară rău. Tu ai fost nespus de bună cu mine. Să nu crezi că nu mi-am dat seama de câte ori te puneai în calea răului ca să distragi mânia mătușii. Ți-am fost mereu recunoscător, chiar dacă nu am putut să ți-o spun. Întotdeauna m-am gândit la tine ca la un suflet pereche.

– În mai multe feluri. Ea își ridică privirea spre el. Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc pentru episodul cu briceagul.

– Oh? De ce?

– Asta a fost ceea ce a făcut-o pe mama să nu mă mai lege nici pe mine de pat noaptea.

El încremeni.

– Pe tine? Ce vrei să spui?

– Chiar credeai că erai singurul? rosti ea pe jumătate neîncrezătoare. Apoi clătină din cap. Bineînțeles că așa ai crezut. Mereu am regretat că nu am putut să vorbim despre asta, din moment ce mama nu ne-a permis niciodată să rămânem singuri. Deși nu sunt sigură

că am fi făcut-o, de vreme ce eram îngroziți de motivul pentru care ne lega...

Ea se opri cu o îmbujorare.

Tot ce reuși să mai facă fu să o privească uluit. Mătușa Eunice o legase pe Jane. Pe dulcea și nevinovata Jane, care probabil nu avusese niciodată un gând lasciv în minte.

El alungă acel gând. La urma urmei, pe cei cinci copii ai ei nu îi adusese barza.

– Am crezut că mă lega pentru că eram foarte obraznic, recunoscu el.

– Erai obraznic. Un zâmbet îi arcui buzele. Dar pun pariu că nu mai obraznic decât băieții mei. Din fericire, eu și tatăl lor credem că obrăznicia asta este combătută mai bine prin muncă grea și studiu intens decât prin bătăi reci și predici. Ea îi lovi ușor mâna. Și puțin pescuit nu strică niciodată.

Începu să simtă din nou lacrimi în ochi în vreme ce junghiul disprețului de sine, pe care Madeline îl slăbise cu empatia și dragostea ei, se domoli și mai mult. În tot acel timp, crezuse că fusese vina lui. În tot acel timp, permisese ca vina să-i stăpânească viața și viitorul... Ce pierdere de vreme!

Se uită prin salonul confortabil, unde o păpușă stătea pe masa de scris, iar o haină de copil atârna deasupra șemineului – toate erau detalii care vorbeau despre familie, căldură și acasă. Ar fi putut și el să aibă toate acelea dacă nu ar fi ținut cu dinții de furia și de îndoielile lui atât de mult timp.

– Îmi dau seama că ești fericită cu... iartă-mă, am uitat numele soțului tău.

– Lawrence. Da, sunt foarte fericită cu el. Este un om bun. Apoi ea adăugă, pe tonul sec de care își amintea că îl avea încă de când era copilă: Rămân fericită ținând-o pe mama departe de viața mea. Sau cel puțin asta am făcut până când a apărut Tessa.

– Tessa! spuse el, îngrozit că își uitase nepoata chiar și pentru un moment. Dumnezeule, mătușa Eunice o leagă și pe *ea*...

– Nu. Mama și-a învățat lecția cu tine. În plus, ea și tata știu că trebuie să se poarte frumos cu Tessa ca să obțină tutela, deși o verific pe copilă de fiecare dată când pot.

El se încordă.

– De aceea ai fost de acord să fii martor în dosarul tatălui tău? Te-ai gândit că poți să te asiguri că nu îi fac rău?

– Despre ce vorbești?

– Ești pe lista de martori ai tatălui tău.

– Sunt pe naiba! Ea se lăsă pe spetează canapelei cu o încruntare sumbră pe chip. Cum îndrăznește? Este tipic pentru tata să facă așa ceva fără să mă consulte. Ea îi aruncă o privire. N-aș fi fost niciodată de acord, iar el știe. Fără îndoială, avea de gând să inventeze vreo scuză pentru care m-am retras din proces în ultimul moment, fără să-mi spună vreodată.

Anthony se simți ușurat.

– Bănuiesc că și-a închipuit că ar fi suspect dacă fiica lui nu-l susține.

Ea încuviință din cap.

– Cu siguranță, nu aș fi făcut asta. Vârsta a mai îmblânzit-o puțin pe mama. Continuă să spună tot felul de aiureli de fiecare dată când are ocazia. Îmi pare rău să spun că sărmana Tessa este foarte nefericită. Îl privi fix. De asta ai venit? Să încerci să-i convingi să renunțe la ea? Nu cred că o să funcționeze.

– Știu. Și mai este o mare problemă. Adevăratul motiv pentru care mă aflu aici. Aplecându-se înainte ca să-și pună coatele pe genunchi, privi absent prin încăpere. Mă însor, Jane.

– Vai, ce minunat! exclamă ea, apoi se opri. Oh, te rog să nu-mi spui că logodnica ta nu vrea să o iei pe Tessa!

– Nu este asta problema, te asigur. Dorind să-i vadă reacția, el se întoarse ca să se uite la ea. Logodnica mea este domnișoara Madeline Prescott.

Jane păru surprinsă.

– Madeline Prescott *a noastră*? Fiica doctorului?

– Da, Ne-am cunoscut în Richmond. Predă la școala de fete unde vreau să o înscriu pe Tessa.

Apoi îi povesti cum se întâlniseră și ce anume descoperise despre tatăl ei.

Când ajunse la punctul în care doctorul Prescott se cufundase într-o melancolie istovitoare ca urmare a celor întâmplate cu doamna Crosby, Jane păli și își coborî privirea în poală.

– Madeline încă nu vrea să se mărite cu mine, mai continuă el. Crede că situația tatălui ei o să ne facă rău mie și Tessei. Iar *eu* îmi fac griji că situația lui este prea gravă ca să fie ignorată. Am venit aici în speranța de a găsi o cale de ieșire din încurcătura asta.

– Și ai găsit? întrebă ea, ciudat de reticentă să-i întâlnească privirea.

– Am descoperit că nu este atât de neplăcut aici pe cât crede fiica lui. Oamenii par să-l respecte. El schiță un zâmbet. Îl respectă cu atât mai mult acum, când nu au un medic de încredere care să se îngrijească de bolile lor.

– Era un doctor bun, recunoscu ea. Mie îmi plăcea foarte mult de el.

– Din păcate, asta nu îl ajută cu nimic. Toată lumea pare să creadă că este doar o chestiune de timp până ce doctorul Prescott o să fie acuzat de crimă. Îi aruncă o privire sumbră. Vreau să-l ajut, dar vreau să o ajut și pe Tessa. Sincer nu știu cum să le fac pe amândouă.

Înghițind apăsat în sec, Jane își frânse nervoasă degetele.

– Eu știu.

Pentru o secundă, Anthony nu fu sigur că auzise bine.

– Poftim?

– Cred că te pot să te ajut. Dar asta înseamnă să trădez încrederea cuiva și... Privirea ei tulburată o întâlni pe a lui. De ce vrei să te însori cu domnișoara Prescott? Nu datorită bunătății față de tine de care tatăl ei a dat dovadă când erai băiat, nu-i așa?

– O iubesc.

Răspunse fără să se gândească, dar, în momentul în care rosti cuvintele, știu că erau adevărate. De ce nu o recunoscuse de la bun început? Pentru că fusese un laș și un nebun.

Dar acum nu mai era.

– O iubesc foarte mult. Aș face orice pentru ea. Este singura persoană care m-a văzut vreodată exact așa cum sunt. El zâmbi. În afară de tine.

– Oh, Anthony, spuse ea cu un suspin plin de căldură. Sunt fericită pentru tine, dar... asta mă pune într-o situație foarte dificilă.

– Cum așa?

– Trebuie să-ți spun ceva. Ar fi trebuit să spun cuiva încă de când a început toată încurcătura asta cu tatăl ei, dar... Ei bine... Totuși, ei sunt părinții mei, iar eu am jurat să păstrez secretul...

Când, cu o încruntare, își lăsă cuvintele să plutească în aer, el întrebă:

– Ce este?

– Speram ca tata să-l lase în pace pe vicar când familia Prescott a plecat din oraș. Jur că nu știam cât de rău l-a afectat scandalul pe doctorul Prescott. Am presupus că și-a deschis vreun cabinet în altă parte.

– La naiba, Jane, ce știi?

– Ceva despre tata, un lucru pe care nu-l mai ştie nimeni. El nici măcar nu-şi dă seama că eu sunt conştientă de asta. Doamna Crosby este cea care mi-a mărturisit şi m-a pus să jur că nu o să mai zic niciodată nimănui.

– Dar ea a murit, sublinie el. Şi nu-mi vine să cred că şi-ar dori ca doctorul Prescott să sufere pentru că a încercat să o ajute.

– Ai dreptate. Ea încuviinţă din cap ca pentru sine, de parcă ar fi luat o decizie. Cineva trebuie să pună capăt întregii nebunii. Presupun că trebuie să fim noi aceia.

– Încetează să mă priveşti aşa! răbufni tatăl lui Madeline când se lipi din nou de speteaza banchetei şi se uită pe geam la casele din Telford. Sunt bine.

– Îmi pare rău, *papa*.

Ajunseseră la marginea oraşului cu câteva minute în urmă, iar ea încercase să-şi stăpânească reacţia.

– Nu este ca şi cum o să sar din trăsură ca să mă omor, mormăi el îmbufnat. Ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum.

Îşi dăduse seama. Într-o oarecare măsură. Îşi petrecură mare parte din lunga călătorie discutând şi înţelesese că disperarea lui profundă nu fusese doar efectul morţii doamnei Crosby. Suferea deja din pricina melancoliei declanşate de moartea mamei. Pe vremea aceea, el îşi îngropase durerea în adâncul sufletului, în parte ca să fie puternic pentru a o alina pe Madeline şi în parte pentru că nu reuşise să facă faţă vinei de a nu fi fost în stare să-şi salveze soţia de la moarte.

Ca doctor, ştia că era imposibil când venea vorba de tuberculoză, dar certitudinea aceea nu îl împiedicase să se simtă neajutorat. Aşa că, atunci când murise doamna Crosby, toate acele sentimente persistente de neajutorare se amestecaseră cu vina provocată de moartea doamnei Crosby, paralizându-l într-o imensitate de durere. Madeline se ruga ca paralizia să se fi încheiat, în sfârşit, dar, după luni întregi în care trăise cu ea, încă îi era frică să spere.

– Unde crezi că o să se ducă mai întâi Lord Norcourt? o întrebă *papa*.

Pragmatismul întrebării o încurajă, pentru că era dovada clarităţii minţii lui.

– Acasă la vicar, presupun. Spunea că vrea să discute şi cu magistratul.

În timp ce poștalionul lor înainta ușor pe strada principală din Telford, o trăsură cu patru cai trecu valvârtej pe lângă ei. Vederea ei o făcu să strige:

– Opriți trăsura!

– Poftim? exclamă tatăl ei. De ce?

– Trăsura lui Anthony tocmai a trecut pe lângă noi, îndreptându-se înapoi spre oraș. Am recunoscut blazonul Norcourt pe portieră.

Papa porunci poștalionului să oprească, apoi îl instrui pe vizitiu să o ia pe urmele celeilalte trăsuri. Când se lăsă din nou pe spate, îi spuse:

– Aș vrea să știu de ce recunoști blazonul acestui domn. Când ai fost *tu* în trăsura lui și cum anume...

– Nu acum! Ea își scoase capul pe fereastră. Unde se duce? Nu pleacă din oraș. Tocmai a cotit spre... Oh, nu! Se îndreaptă spre reședința familiei Bickham.

– De ce, Dumnezeu?

– Nu știu! Dar îmi închipui că o să aflăm cât de curând.

Se opriră chiar pe drum, în spatele trăsurii lui Anthony, la timp ca să îl vadă cum urcă scările. El se întoarse când Madeline sări din trăsură, fără să mai aștepte să fie ajutată de ajutorul vizitiului.

– Ce naiba cauți aici? întrebă el.

– Ai grijă cum vorbești, tinere! *Papa* coborî în urma ei. Țin să-ți spun că fiica mea este o doamnă, indiferent ce ai crede *tu* despre ea.

– Doctore Prescott! Anthony se fâstâci. Nu am vrut să fiu nerespectuos, domnule. Am fost pur și simplu surprins de... El o apucă de mâini pe Madeline, expresia de pe chipul lui devenind îngrijorată. Serios, scumpo, s-a întâmplat ceva? De ce ai venit?

– Ca să te împiedic să faci o greșeală teribilă. Eu și *papa* suntem de acord că nu trebuie să riști viitorul nepoatei tale pentru noi. Sper numai să nu fi ajuns prea târziu ca să te opresc.

– Este în regulă, rosti el și fața i se lumină. Am situația sub control.

– Dar Anthony...

– Vrei să ai încredere în mine? Te iubesc, Madeline... Prea mult ca să distrug viitorul nostru.

Cuvintele lui îi trimiseră inima în al nouălea cer.

– Tu... tu mă iubești?

– Mai mult decât propria viață. Îi duse mâinile la buze și i le sărută cu gingășie. Și nu sunt atât de nebun încât să risc să te pierd pentru vreun motiv oarecare.

– Dar Tessa?

– O să fie bine. Am de gând să mă asigur de asta. Așa că a venit timpul să renunți la control, scumpo, și să-i lași pe cei cărora le pasă de tine...

– ... să mă ajute. Ea zâmbi printre lacrimi neliniștite. Foarte bine. O să încerc.

Înainte să mai apuce să spună ceva, ușa din capătul treptelor impunătoare de marmură se deschise și se ivi o siluetă. Sângele lui Madeline îngheță în vene. Sir Randolph însuși venise să-i întâmpine.

După ce îi mai strânse o dată mâinile, Anthony se întoarse cu fața spre dușmanul lui.

– Bună ziua, unchiule, am venit să o iau pe Tessa.

Ochii lui Sir Randolph se îngustară.

– Dacă ai impresia că o să ți-o dau pur și simplu...

– Am impresia, spuse Anthony cu răceală, că o să faci exact asta de îndată ce o să auzi ce am de spus. El se uită în jur, spre trăsură și spre ceilalți slujitori care le sorbeau fiecare cuvânt. Dar discuția asta ar trebui să aibă loc într-un spațiu mai intim. Putem să intrăm?

Sir Randolph șovăi și îi scrută din priviri pe cei trei. Apoi ridică din umeri.

– *Tu* poți să intri, nepoate. Se încruntă spre tatăl lui Madeline. Dar tovarășul tău ticălos trebuie să rămână acolo unde este, el și complicea.

– Ai grijă, domnule... începu *papa*, dar se opri atunci când Anthony îi puse mâna pe braț.

– Aceștia sunt logodnica și viitorul meu socru, răspunse Anthony, așa că mă aștept să te referi la ei cu mai mult respect. Și, din moment ce discuția aceasta îi privește în mare măsură, cer ca ei să asiste.

În timp ce Madeline oftă, buzele lui Sir Randolph se arcuiră într-un zâmbet viclean.

– Logodnica ta, zici? Avocatul meu o să fie încântat să audă despre... noul tău aranjament domestic. El făcu un pas înapoi și arătă spre ușa deschisă cu o fluturare afectată a mâinii. Dar, vă rog, intrați. Putem să rezolvăm problema asta o dată pentru totdeauna.

– Chiar putem, murmură Anthony în barbă, în timp ce îi oferea brațul lui Madeline.

Ea îl apucă de braț, încă neliniștită în privința a ceea ce avea de gând să facă, dar când Anthony își puse mâna peste a ei și îi aruncă în treacăt un zâmbet, se liniști. Măcar erau împreună în toată povestea aceea.

După ce intrară în conacul spațios al baronetului, Sir Randolph îi îndrumă spre biroul lui, dar nici nu le oferi ceva de băut, nici nu îi invită să se așeze. În mod evident, credea că întrevederea avea să se termine foarte repede.

Se întoarse spre Anthony cu o privire disprețuitoare.

– Ei bine, dă-i drumul! Spune ce ai de spus. Nu o să se schimbe nimic.

– Înainte să discut despre Tessa, rosti Anthony, vreau să vorbesc despre problema doctorului Prescott. Amândoi știm de ce i-ai purtat pică omului în toți acești ani – pentru că a avut curajul să vorbească cu tata despre felul în care v-ați purtat cu mine tu și mătușa mea.

– Așa a făcut? Nu știam asta.

– Mă îndoiesc. Și la fel cum mă îndoiesc de motivele pentru care l-ai chinuit în povestea asta cu moartea doamnei Crosby.

– Motivele mele sunt legate de căutarea dreptății. A ucis-o pe soția vicarului meu.

– Date fiind rezultatele anchetei, există o anumită diferență de opinie în privința asta. Și chiar mi se pare interesant că soțul femeii nu s-a dus să depună plângere împotriva bunului doctor.

– Ah, dar o s-o facă! Sir Randolph îi aruncă lui *papa* o privire mărșavă. Faptul că un risipitor ca tine îi ia partea o să-l convingă pe vicar de ceea ce eu am știut de la bun început – că doctorul Prescott este un seducător de femei viclean, care nu merită să trăiască.

Când Madeline se încordă la auzul amenințării, Anthony o strânse de mână ca să o îndemne să tacă.

– Nu ai nici o dovadă pentru afirmațiile tale, nimic altceva în afară de vorbe goale.

– Nu ai cum să înțelegi principiul legii. Unchiul lui se încruntă. N-ai înțeles niciodată principiul moralității, nu? Pentru tine, lumea este pur și simplu un loc de joacă...

– A fost, da. După ce am experimentat versiunea *voastră* de moralitate, am fost mai mult decât dornic să găsesc alte principii după care să-mi trăiesc viața. Și recunosc că am făcut o alegere nu prea

strălucită. Brațul lui alunecă spre mijlocul lui Madeline. Din fericire, această femeie bună mi-a arătat că moralitatea are multe fațete. Eu am probleme numai cu cea pe care o arborează ipocriții ca tine.

– Nu sunt eu cel care a comis o crimă, zise Sir Randolph disprețuitor. Nu sunt eu cel care i-a dat unei femei un gaz periculos...

– Unei femei? interveni Anthony. Doamna Crosby nu era o simplă femeie pentru tine, nu-i așa? Altfel, moartea ei nu te-ar fi supărat în asemenea măsură.

Sir Randolph deveni destul de palid.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Privirea dură a lui Anthony era necruțătoare.

– Ce ciudat, din moment ce ai plătit pentru întreținerea mamei sale în Shrewsbury în toți acești ani!

Pe măsură ce întreaga situație începu să se limpezească, Madeline schimbă o privire cu tatăl ei, care părea uluit.

– Dar bănuiesc că nu ar trebui să fiu surprins, continuă Anthony. Numai un ipocrit ar nega existența fiicei lui naturale.

Capitolul 27

Dragă Charlotte,

Nu ai auzit niciodată vorba aceea care spune că nu trebuie să fii nici debitor, nici datornic? Acestea sunt cuvinte înțelepte în ziua de azi. Dar bănuiesc că există momente când un bărbat trebuie să se aventureze dincolo de propriile principii. S-ar putea să fie adevărat și în cazul unei femei.

Prietenul tău filosof,

Michael

Poate că era o dovadă a răutății faptul că Anthony simți o satisfacție imensă văzând uluirea care se răspândi pe obrajii unchiului său, dar dacă era așa, nu îi păsa. Uneori, răzbunarea chiar era dulce. Iar faptul că Jane hotărâse să îl ajute ca să dea lovitura o făcea cu atât mai dulce.

– Nu-mi pot închipui... nu știu unde puteai să auzi o asemenea poveste, zise unchiul lui.

– De la o sursă sigură. Anthony îi promisese lui Jane să nu mărturisească faptul că ea îi dezvăluise. Jane aflase doar pentru că doamna Crosby, vrând ca ea să își cunoască mai bine pe sora vitregă, îi făcuse destăinuirea. Din câte știa Jane, nici măcar vicarul nu știa că fusese un pion în planul unchiului Randolph de a câștiga respectul fiicei lui din flori, făcând-o să treacă drept fiica legitimă a unei văduvei.

– Sursa ta se înșală, spuse unchiul lui.

– Mă îndoiesc de asta. Și sunt sigur că, dacă aș merge pe urmele poveștii, aș putea găsi pe cineva care să confirme ilegitimitatea doamnei Crosby. Atunci vicarul ar putea să nu mai fie atât de dornic să depună plângere. Într-adevăr, cred că ar prefera să nu aibă de-a face cu tine. Din câte se pare, omul și-a iubit soția. Ar fi mare păcat să pângărești dragostea asta târându-l într-un scandal.

– Nu ai îndrăzni! strigă unchiul lui, groaza colorându-i pielea într-un roșu aprins. Să distrugi numele unei făpturi dulci și inocente...

– Nu aș vrea, răspunse Anthony. Îi promisese lui Jane că nu avea să o facă. Dar asta nu însemna că nu putea să folosească amenințarea pentru a forța mâna unchiului lui. Vicarul pare să nu fie la curent cu uneltirile tale.

El aruncă o privire spre doctorul Prescott, al cărui chip purta un amestec de furie, remușcări și confuzie, apoi se uită înapoi la unchiul lui și își ridică vocea. Dar și tatăl lui Madeline este nevinovat. Amândoi știm că doctorii pierd pacienți în fiecare zi. Este timpul să recunoști că ai acționat orbit de furie când ți-ai pierdut singura fiică suficient de nebună încât să te mai iubească.

– Furie și ignoranță, spuse Madeline cu înflăcărare. Întotdeauna l-ai urât pe *papa* că a adus lumina rațiunii peste prostiile răspândite de tine, domnule Randolph! Ai folosit moartea doamnei Crosby ca să scapi de singurul om care îți amenința puterea în Telford.

– Fiica mea a fost cel mai frumos lucru care s-a întâmplat vreodată în locul ăsta, iar tatăl tău...

– A încercat să o salveze, încheie Anthony. Și o să recunoști asta față de vicar, de îndată ce plecăm. De asemenea, o să ai grijă să împrăștii vestea prin oraș. Dacă este nevoie, o să stai în genunchii tăi afurisiți și o să-l implori pe om să te ierte de față cu toată lumea, ca el se poate să revenî acasă!

Când unchiul lui se încruntă, doctorul Prescott făcu un pas în față liniștit și cu demnitate.

– Nu este nevoie de asta, domnule. Vreau să-mi deschid un cabinet în altă parte. Îmi dau seama că nu mai pot să locuiesc în Telford.

– Cum doriți, răspunse Anthony. Chiar ne-ar fi de folos un medic bun în Chertsey. Își întoarse privirea spre Sir Randolph. Dar am o cerință și mai importantă, unchiule. Începând de acum, o să-ți retragi cererea privind tutela pentru Tessa. O să explici instanței că tu și mătușa sunteți prea bătrâni ca să creșteți o tânără.

Venele omului se desenară pe fruntea lui cheală.

– Și dacă refuz?

– O să mă obligi să dezvălui existența amantei tale. Cumva, mă îndoiesc că banii pe care îi câștigi din averea nepoatei mele o să-ți ofere prea multă plăcere de îndată ce reputația ta o să fie distrusă.

Mâinile unchiului se încleștară în pumni.

– Tu ai fost mult mai rău decât mine.

– Poate. Dar eu n-am mințit niciodată în privința asta. Ce lucru amuzant... Oamenii de la țară iartă păcatele celor ca mine dacă ne mărturisim greșelile și ne străduim să ne purtăm mai bine. Își coborî glasul într-o șoaptă amenințătoare. Acum vreau să-mi văd nepoata. Unde este Tessa?

Sir Randolph scoase un geamăt nedeslușit de indignare, dar își dădu seama că pierduse lupta. Anthony nu îi lăsase altă alternativă decât să se conformeze.

– O să trimit să fie chemată, spuse el.

Fu de ajuns pentru a trezi suspiciunile lui Anthony.

– Nu. Spune-mi unde este. Când bărbatul doar se uită urât la el, Anthony se îndreptă spre ușă. Foarte bine, o să o găsesc eu.

– Ia fii atent aici, băiete... răbufni Sir Randolph din spatele lui.

Anthony se opri brusc ca să-l fixeze cu o privire întunecată.

– Nu mai sunt băiatul aflat la mila ta, unchiule. O să mi te adresezi cu Lord Norcourt sau deloc. *Unde* este nepoata mea, naiba să te ia?

Ochii unchiului se aprinseră cu ură.

– Este în grădină cu mătușa ta, meditând asupra frumuseților naturii.

Știind prea bine ce însemna *asta*, Anthony se grăbi să iasă pe ușă. Madeline își ridică fustele și o luă la fugă ca să țină pasul cu el. Spre ușurarea lui, încă își amintea cum era împărțită casa, așa că reuși să ajungă în grădină în câteva clipe.

Și acolo, îngenuncheată pe cărămizi, îmbrăcată într-o rochie de finet aspru, se afla tânăra lui nepoată, cu păr de aur, cu bărbia ridicată

și ochii licărind sfidători, în timp ce mătușa lui se plimba prin fața ei, trăncănind despre vreo ofensă oarecare. Pentru o clipă, își aminti de Jane la vârsta aceea și parcă avu din nou 10 ani, când sentimentele de neajutorare erau tovarășele lui zilnice.

Apoi Madeline apăru lângă el și își strecură mâna în scobitura brațului lui, iar lumea lui se îndreptă din nou.

– Tessa! strigă el, întrerupând predica mătușii lui. Vino, draga mea! Îi întinse mâna rămasă liberă. Mergem acasă.

– Unchiule Anthony! Chipul Tessei se lumină, în timp ce sări în picioare și se repezi să-și înfășoare brațele în jurul mijlocului lui. Știam că o să vii. Știam eu!

Când Madeline își scoase pelerina de muselină și o puse peste umerii firavi ai Tessei, mătușa Eunice se întoarse spre Anthony, cu ochii scânteind de ură.

– Cum îndrăznești? Fata este a noastră și nu mai ai ce să faci în privința asta!

– Las-o să plece, spuse vocea încordată a unchiului lui din spatele lor. Am fost de acord să renunț la tutelă în favoarea lui Ant... lui Lord Norcourt.

Aerul de indignare nebună de pe chipul mătușii Eunice când se întoarse spre soțul ei era cu adevărat îngrozitor.

– Vierme lipsit de caracter! L-ai lăsat să te intimideze, nu-i așa? Ei bine, n-am de gând să o las pe fată să plece cu un netrebnic care se însoțește cu târfe și...

– Taci! spuse unchiul lui. O să faci așa cum îți spun eu, femeie!

Ea clipi. Mătușa Eunice fusese singura persoană pe care unchiul Randolph nu încercase niciodată să o facă să-l asculte.

– Cum îndrăznești să folosești tonul ăsta cu mine?

Cu pumnii încleștați, soțul făcu un pas spre ea.

– O să pui pe slujitori să împacheteze lucrurile Teresei și să le trimită la trăsura lui Lord Norcourt, mă auzi?

– Și de ce ar trebui să fac asta? răbufni ea.

– Pentru că, dacă nu o faci, o să-i pun pe lachei să te ia pe sus și să te încuie în dormitorul nostru până ce nepotul nostru și ceilalți o să fie plecați.

Anthony simți o plăcere dulce-amăruie când văzu că mătușa lui se făcu albă la față.

– De ce renunți la ea? șuieră printre dinți. Măcar asta merit să știu.

– Pentru că așa am hotărât eu, replică unchiul Randolph. Și cu asta, basta!

Răspunsul nepotrivit îl luă prin surprindere pe Anthony, la fel ca pe mătuşa lui. Dintr-odată, îşi dădu seama de întregul adevăr, făcându-l să se întoarcă spre unchiul lui cu o privire neîncrezătoare.

– Ea nu ştie, nu-i aşa?

Unchiul lui îl străpunse cu o privire ucigătoare, confirmând că mătuşa Eunice nu avea nici o idee că soţul ei avusese o amantă şi o fiică ilegitimă.

Anthony izbucni în râs.

– Doamne sfinte, ea nu ştie! Este prea de tot!

– Să ştiu ce? întrebă mătuşa lui.

– Nepoate... rosti cu vocea sugrumată unchiul lui.

Ignorând rugămintea mută a bărbatului, Anthony se întoarse spre ea, cu adevărul pe limbă. Cât de mult i-ar fi plăcut să-i spună că soţul ei era la fel de desfrânat precum nepotul pe care ea îl dispreţuia! Cât de mult i-ar fi plăcut să facă ţăndări lumea ei dominată de principii stricte, să o năruiască, aşa cum încercase ea să le facă lui, Tessei şi lui Jane.

„Jane." Numele ei îl opri. Îi promisese să fie prudent cu informaţia primită de la ea. Dacă îi dezvăluia totul mătuşii, Dumnezeu ştia ce putea să se întâmple. În cel mai rău caz, amanta unchiului avea de suferit.

Şi pentru ce? Pentru momentul lui trecător de răzbunare? Cu greu putea să compenseze anii pe care îi pierduse.

Atunci se uită lung la mătuşa lui, la liniile de amărăciune de pe frunte, la strâmbătura urâtă a buzelor, toate fiind semne ale unei femei cu adevărat nefericite. El nu putea să o rănească mai rău decât o făcuseră deja viaţa şi filosofia ei.

Aruncând o privire spre Madeline, văzu cum dragostea străluceşte în ochii ei, iar inima i se opri în piept. El avea deja ce îşi dorea. Tessa avea să vină cu ei, iar medicul se înălţa drept pe lângă trupul prăbuşit al unchiului Randolph. Nu avea nici un rost să lase ca urâciunea familiei Bickham să-i altereze viaţa.

– Ce anume nu ştiu? îl întrebă din nou mătuşa lui. Ce secret te gândeşti să-mi spui?

– Doar asta, mătuşă. Viaţa nu trebuie să fie nefericire. Nu atunci când eşti înconjurat de cei care te iubesc. Îi aruncă o privire plină de milă. Dacă mi-ai fi arătat o urmă de bunătate după ce a murit mama, mi-ai fi câştigat inima pentru totdeauna. Ai fi avut un nepot, precum şi o fiică şi probabil nepoţi care să-ţi lumineze bătrâneţea. Dar mi-ai aruncat inima cu ambele mâini, alături de inima lui Jane. Din câte

înțeleg, ea și-a îndepărtat deja familia de tine. O să-mi îndepărtez și eu familia și o să te las în confortul rece al principiilor tale.

– Familia ta! Se uită batjocoritor la Madeline și la doctorul Prescott. Ăștia doi?

– Da, spuse doctorul Prescott. Nepotul tău se însoară cu fiica mea, vrăjitoare bătrână!

– Asta nu mă surprinde. Disprețul i se citi în voce, în timp ce îl privi cu aroganță pe Anthony. Dintotdeauna am știut că nu valorezi nimic. Cu cine altcineva să te însori dacă nu cu o femeiușcă fără rang sau poziție socială, care își petrece zilele examinând creaturi moarte și, probabil, nopțile în aceeași imoralitate ca tine?

Cu ani în urmă, cuvintele ei ipocrite ar fi fost ca un pumnal implântat în inima lui, dar acum le percepea așa cum erau – fabulațiile otrăvitoare ale unei femei care nu avea nici o altă întrebuințare pentru limba ei.

– Imoralitate? *Femeiușca* asta are mai multă moralitate în degetul mic decât tine în tot sufletul tău. Ai fi norocoasă să ai o asemenea femeie în preajma ta. Dar, cum ești prea nebună ca să-ți dai seama, suntem doar foarte fericiți să plecăm.

Trecându-și o mână în jurul taliei lui Madeline și pe cealaltă în jurul taliei Tessei, le privi chipurile scumpe și zâmbi.

– Haideți, draga mea familie, să mergem acasă!

Epilog

Dragul meu vär,

Cu câteva luni în urmă, ţi-ai exprimat părerea în scrisoarea ta cu privire la împrumuturi şi, din cauza entuziasmului provocat de nunta domnişoarei Prescott cu Lord Norcourt, am uitat să-ţi răspund. Azi am primit o înştiinţare de la bancă în care mi s-a amintit despre plata împrumutului pe care l-am dat ei şi tatălui ei cu luni în urmă. Acum subliniez că, dacă ţi-ai fi ascultat cu unsprezece ani în urmă propriul sfat de a nu acorda împrumuturi, chiar aş fi fost strâmtorată. Mulţumesc că ai mers împotriva propriilor tale principii.

Ruda ta recunoscătoare,

Charlotte

– Gata cu chicoteala, fetelor! le dojeni Madeline. Sau o să-i spun soţului meu de ce chicotiţi.

Când Anthony îşi arcuit o sprânceană spre ea, Tessa, Lucy şi Elinor se potoliră îmbujorate în scaunele lor din jurul mesei de la cină. Chiar dacă Madeline adora să le aibă la Norcourt Hall pentru sărbătorirea zilei ei de naştere, uitase cum puteau fi fetele de vârsta lor. Subiectul care le ţinea ocupate cu ocazia *acelei* vizite era recentul bal al recoltei la care participaseră Lucy şi Elinor, din moment ce îşi făcuseră debutul la scurt timp după ce Madeline plecase de la şcoală ca să se mărite cu Anthony.

Tessa se obişnuise repede cu viaţa de la şcoală, iar în al doilea semestru, îi implorase s-o lase să locuiască acolo, ca să fie mai aproape de noua ei prietenă, Elinor, care se mutase în apropiere, la o rudă, în perioada debutului. Madeline fusese nevoită să le lase să se ocupe de ea pe Elinor şi pe Lucy, care terminaseră şcoala, dar continuau să participe la întâlnirile la ceai ale absolventelor. Iar amândouă

o luaseră cu atâta drag pe Tessa sub aripa lor, încât fata le devenise ca o soră mai mică.

– Îmi amintesc când obișnuiai *tu* să chicotești la masă, Maddie, fetițo!

Tatăl lui Madeline le făcu cu ochiul celorlalte fete de pe scaunul lui, aflat lângă doamna Jenkins, cea care avea să devină în curând doamna Prescott.

– Eu nu am chicotit niciodată în viața mea! se împotrivi Madeline.

– Mie mi se pare că îmi amintesc de niște chicoteli când ai inhalat un anumit gaz... o tachină Anthony.

Când afirmația atrase întrebări din partea fetelor, Madeline îi aruncă o privire care spunea că avea să îi plătească mai târziu pentru acel mic comentariu. Împielițatul revoltător doar râse. Și, chiar dacă era măritată cu el de aproape cinci luni, continua să răspundă la râsul acela cu pulsul crescut și o tresărire în capul pieptului.

– Unchiule Anthony, zise Tessa, Lucy are o întrebare pentru tine.

Sărmanul Anthony, care nu bănuia nimic, spuse:

– Întreabă, domnișoară Setton. Știi că sunt întotdeauna bucuros să vă ajut pe voi, fetelor!

Lucy părea să dezbată ceva, apoi își împinse bărbia înainte.

– Dacă un gentleman îi cere unei domnișoare să se întâlnească cu el, să spunem, într-o grădină, noaptea, ca să-i arate constelațiile, el este... Ei bine...

– Cine ți-a cerut să vă întâlniți în grădină noaptea? mormăi Anthony și dădu furculița deoparte.

– Nimeni în mod spe...

– Domnul Westfield! se oferi să răspundă Elinor. A spus că o să-i arate stelele.

Tessa și Elinor chicotiră.

– O să-i arăt eu *lui* stelele, mormăi Anthony. Westfield nu este suficient de bun pentru nici una dintre voi, având în vedere că-și petrece jumătate dintre după-amiezi la doamna Bea...

– Anthony, dragul meu, interveni Madeline înainte ca el chiar să numească celebrul bordel, sunt convinsă că Lord Westfield nu a vrut să insinueze nimic.

Anthony pufni, apoi le aruncă fetelor o privire de atenționare.

– Să stați departe de Lord Westfield, ne-am înțeles? Este fără doar și poate o bestie îmbrăcată în hainele unui gentleman.

– Dar fratele lui mai mic? întrebă Tessa cu ochii mari și inocenți. El i-a spus surorii lui – care este la școală cu mine – că abia așteaptă ca eu să fiu suficient de mare încât să dansez la baluri, pentru că vrea să danseze cu mine.

Anthony rămase cu gura cască; apoi îi aruncă lui Madeline o privire de neliniște profund paternă.

– Să ne păzească Dumnezeu, deja începe să alinieze partenerii de dans pentru baluri!

– Nu-ți face griji, asta o să se întâmple peste câțiva ani, rosti Madeline și își înăbuși un zâmbet. Fetele nu au voie să danseze cu băieți până la 16 ani.

– Presupun că doamna Harris nu o să mai adauge vreo zece ani la asta, spuse el plin de speranță.

– Nu fi prostuț, unchiule Anthony. Tessa schiță un zâmbet grațios. Atunci aș avea 26 de ani și aș fi *prea* bătrână.

Când ea își rosti cuvintele pe tonul ușor dezgustat al celor mult prea tineri, Madeline izbucni în râs, căci era chiar ziua în care ea împlinea 26 de ani.

– Da, dragul meu, îi spuse ea lui Anthony, iar noi, oamenii *prea* bătrâni nu dansăm niciodată. Suntem prea ocupați cu șlefuitul bastoanelor.

– Și cu statul în paturile noastre de neputincioși, zise doamna Jenkins cu un licăr în privire.

– Și cu sforăitul în biserică, interveni *papa* și îi strânse mâna doamnei Jenkins.

Cei patru râseră împreună, în vreme ce fetele schimbară între ele priviri uimite. Dar mult mai târziu, după ce toată lumea se retrăsese și Madeline se îmbrăcase de culcare, ea intră în dormitorul principal și își găsi soțul încruntându-se la reflecția lui din oglindă.

– Crezi că sunt prea bătrân, scumpo? întrebă el, în vreme ce își studia părul.

Venind în spatele lui, ea își înfășură brațele în jurul taliei lui.

– Nu în mod deosebit. De ce?

– Am găsit un fir de păr alb în dimineața asta.

Ea râse.

– Îmi retrag cuvintele. Ești cu un picior în groapă.

– Nu este amuzant, mormăi el și se întoarse spre ea. Mă *simt* bătrân de fiecare dată când Tessa și prietenele ei încep să vorbească despre tinerii domni. El se încruntă. Domni, ha! Sunt o grămadă

de derbedei indecenți, care ar trebui biciuiți înainte de a li se permite să se apropie de tinerele domnișoare.

Ea mai scăpă un râset.

– Ce s-o fi întâmplat cu libertinul cu care m-am măritat?

– Își aminteşte fiecare minut din tinerețea lui nesăbuită și se teme pentru femeile aflate în preajma bărbaților asemenea lui. El oftă. Dumnezeule, ascultă la mine! *Sunt* bătrân. Am devenit un individ plicticos.

– Nicidecum, spuse ea și apăsă un sărut pe buzele lui.

Da, devenise un gentleman responsabil, hotărât să clădească o viață bună pentru ei în Chertsey, dar era departe de a fi plicticos. Un bărbat plicticos nu se oprea din ce făcea ca să se ducă la un picnic când îl ruga nepoata lui. Și nici nu construia un laborator pe proprietate ca soția lui să își continue studiile naturaliste după pofta inimii. Și nici nu alerga cu nechibzuință după soția lui în jurul mesei.

– Fetele continuă să-ți pună întrebări despre crai, fără nici cea mai mică grijă pentru felul tău plicticos de a fi, continuă Madeline. Este limpede că te privesc în continuare ca pe o autoritatea în domeniu.

El scoase un râset mâhnit.

– Știam eu că lecțiile alea de libertin o să se dovedească blestemul vieții mele!

– Probabil pentru mulți ani de acum încolo. Sau cel puțin până când se mărită Tessa. Ea se retrase spre pat cu un zâmbet larg. Acum *eu* sunt cea care are o întrebare pentru tine, Lord Norcourt.

Aerul lui se schimbă dintr-odată în acela al libertinului pe care îl cunoștea și îl iubea.

– Cam despre ce ar fi vorba, cocheta mea?

Ea își lăsă halatul să alunece de pe umeri și să ajungă pe podea.

– Dacă un gentleman îi cere unei doamne să se întâlnească cu el, să spunem, în dormitorul lui, noaptea, ca el să-i arate stele, el este... Ei bine...

– Recunoscător doamnei pentru că ea îi suportă firea sălbatică? întrebă el răgușit, în vreme ce o prinse de mijloc și o trase spre el. Încântat să fie însurat cu o femeie atât de înțeleaptă și de deșteaptă? El își coborî capul. Îndrăgostit nebunește, frenetic, până peste cap?

– Voiam să spun că încearcă să o seducă, dar îmi place mai mult versiunea ta.

– Atunci răspunsul este da.

– La ce întrebare? îl tachină ea.

– La toate. Își trecu ușor nasul peste obrazul ei înainte să îi șoptească la ureche: Acum, hai, scumpo! Lasă-mă să-ți arăt stelele!

Și i le arătă.